FAMILIA

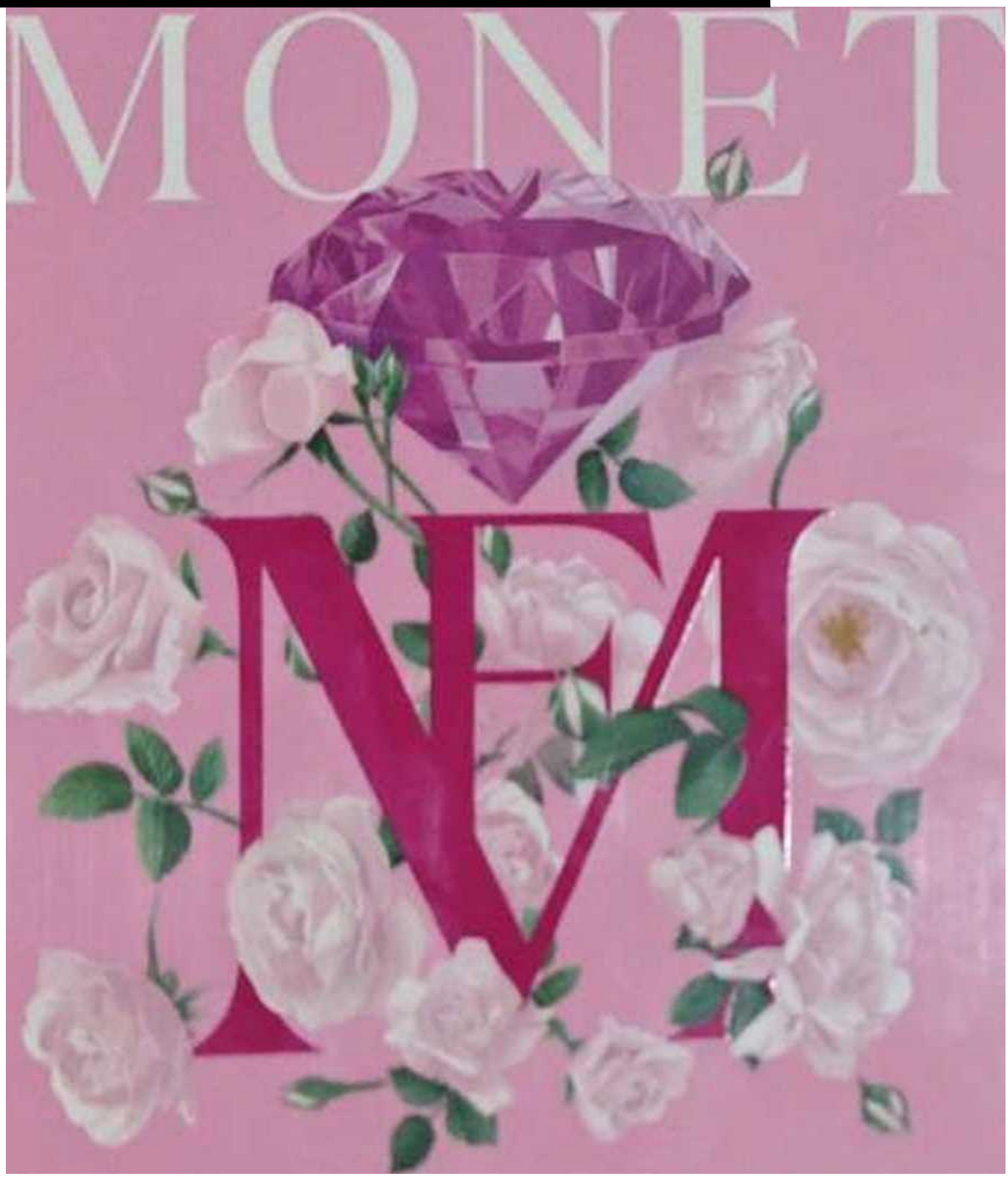

COMOARA

RONIKA ANNA
MARCZAK

LITERA

t » iMn-Kircapîh’nniA.dvam’fsfc
imposibil MI t<» desprinzi*

amil™ \fonrt vMvun debut extraordinar! Te xvi îndrăgosti de această sriir dneâ iţi pine secretele. misterele şi un strop de JM ricol!”

J-amilia Monet te atrage intr-un vârtqj de aventuri periculoase!”

J n rollercoaslcr de emoţii! Wcronika Anna Marczak işi (instruieşte romanul ea un thriller
palpitant, plin de secrete, mistere
şi râsi urnâri de situaţie.”

J) pox este captivantă... nu poţi li sigur pana aproape de final în ce direcţie va evolua. Thriller? Roman de dragoste? De groaza?
Sau poate o frescă a societăţii contemporane?”

WERONIKA ANNA MARCZAK

Familia Monet

Comoara

Traducere din limba polonă de
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
Bucureşti

Dragi cititori,

întrucât unele dintre motivele şi comportamentele descrise în carte pot jigni sentimentele publicului, vă sfătuim să citiţi cu prudenţă. Toate evenimentele şi personajele descrise în roman sunt fictive.

Vă dorim o lectură plăcută,

Autoarea şi Editura
Pentru persoanele apropiate mie: Asia K., Dominika M., Sylwia IV.,
Nikola M, *Nikola G., Karolina K., Zuzia P., BasiaA., pentru că*
v-am avut alături şi pentru că mi-aţi urat cu

sinceritate succes.
Pentru iubi fii mei părinţi, al căror sprijin este de neinlocuit.
Pentru Cititori, cărora le datorez împlinirea unui vis.

REŞEDINŢA FAMILIEI MONET

în ziua aceea, ceva mai devreme, bunica mea dragă leşinase. Se prăbuşise cu o cană de ceai fierbinte în mâini. S-a produs panică. Mama mi-a strigat să fiu atentă la cioburile ascuţite ale cănii sparte, apoi a îngenuncheat printre ele alături de bunica; ochii larg deschişi şi chipul ei înspăimântător de alb m-au bântuit mai târziu în coşmaruri. Doream foarte mult să ajut cu ceva, dar, în cele din urmă, m-am mulţumit să mă dau la o parte din calea mamei care se pregătea grăbită să plece. îmi amintesc cum acoperea umerii bunicii cu haina ei şi cum îi conducea silueta fragilă afară din apartament, spunându-mi peste umăr să nu o aştept şi că e mai bine să mă duc la culcare, pentru că era deja târziu şi mâine aveam şcoală. Mi-a spus că totul va fi bine şi să încui uşa cu cheia în urma ei.

Câteva ore lungi mai târziu, am deschis-o pentru doi domni poliţişti cu chipuri posomorâte. Stăteam în faţa lor, îmbrăcată intr-un tricou uzat şi pantaloni scurţi în

carouri. îmi frecam pleoapele grele în timp ce unul dintre ei îmi transmitea cu o voce încordată că maşina mamei mele fusese lovită de un şofer

beat, atunci când, după câteva orc lungi petrecute la spital, ca şi bunica se întorceau spre acasă.

Nimeni nu supravicţuisc.

Inima mi s-a oprit în loc pentru o clipă, apoi a bătut mai tare. Dintr-odată, încercările mele de a mă trezi s-au transformat într-o disperare profundă.

Nici măcar nu mai ştiu în ce moment au apărut cei de la serviciile sociale. Nişte oameni străini mă linişteau cu voci blânde, în timp ce stăteam pe canapea şi plângeam. Mă uitam cu privirea pierdută în podea şi tresăream de fiecare dată când cineva îmi atingea umărul. Un şiroi nesfârşit de lacrimi îmi curgea pe obraji, udându-mi bluza de pijama. Cineva mi-a întins nişte şerveţele, dar eu nu prea ştiam ce să fac cu ele. Durerea pe care o simţeam în acel moment nu ar fi trebuit să fie trăită de nimeni, cu atât mai puţin de o fată de paisprezece ani. îmi pierdusem mama şi bunica, persoanele cele mai apropiate, întreaga familie.

Eram sigură că acum voi începe să rătăcesc prin centre de plasament, ca roţi orfanii pe care îi ştiam din cărţi şi din filme. Dar, în loc de aceasta, în curând am auzit ceva care mi-a schimbat viaţa şi mai mult.

Vinccnt Monet urma să fie noul meu tutore legal. Timp de o clipă dureroasă, am crezut că fusese găsit tatăl meu biologic, despre care nu ştiam nimic. Dar am aflat că Vincent era fratele meu vitreg. Auzind această noutate, am simţit că ameţesc. *Frate.* Aveam un frate. Crescusem toată viaţa mea ca un copil singur la părinţi, iar acum aflam că am un frate mai mare, care fusese de acord să mă ia sub acoperişul său.

în curând, mă aflam într-un avion, îndreptându-mă spre o nouă realitate. între timp, dobândisem informaţii mai detaliate. Ştiam că aveam chiar cinci fraţi, că toţi erau mai în vârstă decât mine şi că încă mai locuiau

împreună în casa părintească din Pennsylvania. Am simţit că ini se face rău, pentru că până atunci nu prea avusesem de-a face în viaţa mea cu mulţi bărbaţi. Crescută fără tată, cred că nu cunoscusem niciodată nici măcar

un unchi. Singurii adulţi de sex opus pe care ii cunoşteam şi pe care ii vedeam în mod destul de regulat erau câţiva profesori de la şcoală, medicul meu şi un vecin care se prefăcea că nu mă vede când culegeam cireşe din grădina lui.

Călătoria a trecut mai repede decât mi-aş fi dorit. Cele aproape opt orc petrecute peste Atlantic nu au Elcut decât să-mi sporească emoţiile. Iar când pilotul a anunţat că în câteva minute vom ateriza, am început să tremur fără să vreau. Femeia care stătea lângă mine a crezut, probabil, că era o reacţie la frica de zbor şi mi-a zâmbit liniştitor. Ei bine, ce n-aş fi dar ca motivul neliniştii mele să fie atât de banal!

Stăteam la coadă la controlul vamal, strângând cu ambele mâini cureaua de la geanta de sport care îmi atârna pe umăr. Bătăile inimii melc panicate îmi răsunau în urechi şi credeam că sunt pe punctul de a face un atac de cord. Din când în când încercam discret să respir adânc ca să mă liniştesc. Dacă cineva din mulţimea de oameni din jurul meu m-ar fi privit cu atenţie, cu siguranţă ar fi crezut în sinea lui că făceam contrabandă cu ceva ilegal. Şi dacă funcţionarii nu mă lasă să trec graniţa pentru că par suspectă?

Mi-am muşcat buza atât de tare, încât m-a durut. M-am strâmbat şi mi-am lins rapid buzele crăpate, care în ultima vreme erau mereu într-o stare jalnică. De când viaţa pe care o ştiam se terminase, plânsesem adesea şi lăsasem nervii să mă devoreze, motiv pentru care obiceiul meu urât de a-mi muşca buzele se accentuase foarte mult.

Strugurelul de buze zăcea undeva într-o trusă de machiaj îndesată în valiza marc în care a trebuit să-mi împachetez aproape roată lumea mea. A fost un sentiment îngrozitor când, după toate acestea, m-am

oprit în pragul apartamentului în care locuiscm cu mama şi cu bunica mea aproape dintotdeauna şi mi-am dat seama că îmi pierdusem casa în toate sensurile acestui cuvânt. Proprietarul şi-a exprimat cele mai sincere condoleanţe, după care mi-a cerut imediat să părăsesc locuinţa. Nu-mi

intra în cap că era ultima oară când puneam piciorul acolo. Am apreciat foarte mult ajutorul cmpaticci asistente sociale, care, cu multă răbdare şi blândeţe, m-a scos din această situaţie neplăcută, în timp ce eu mă uitam neputincioasă din colţ în colţ, neştiind pe ce să pun mâna mai întâi.

Am suspinat încet şi m-am uitat de jur împrejur. Speram să văd printre cei din jurul meu pe cineva la fel de singuratic ca mine. Am observat câţiva călători neînsoţiţi, dar niciunul dintre ei nu părea la fel de pierdut. în afară de aceştia, aici predominau grupurile – cunoştinţe, cupluri şi familii cu copii, la vederea cărora am simţit o împunsătură în piept.

Mi-am scos telefonul mobil din buzunar şi am aruncat o privire pe ecran. Nu erau mesaje sau apeluri noi. Nici măcar nu m-a întrebat nimeni dacă am ajuns. Apoi realitatea crudă mi-a şoptit la ureche motivul acestei tăceri: *Hailie Monet, nu ai lăsat în urma ta pe nimeni căruia să-i pese de tine.*

Când în sfârşit a venit şi rândul meu, funcţionarul mai în vârstă a aruncat o privire la fotografia mea din paşaport şi mi-a pus o întrebare simplă, la care am răspuns cu o voce tremurătoare şi răguşită. Din fericire, acesta nu a fost prea suspicios şi, cu un zâmbet prietenos, mi-a urat bun-venit în Statele Unite.

Am aşteptat la banda de bagaje. Când a sosit valiza mea grea, un bărbat pe care îl cunoşteam din avion m-a ajutat s-o dau jos. în timp ce schimbam amabilităţi cu el, urechile mele se bucurau auzind accentul său puternic britanic. O clipă mai târziu, omul a dispărut în mulţime, pierdut pentru totdeauna în această ţară mare, iar eu am simţit că odată cu plecarea lui s-au rupt şi ultimele mele legături simbolice cu Anglia.

Am examinat cu priviri obosite verdele întunecat al

valizei cu rotile de lângă mine, pe care bunica o lua mereu cu ea când se ducea la spa. Mi-am acordat o clipă ca să-mi adun gândurile şi am apucat-o de mâner. Dacă aş fi putut, m-aş fi întins lângă ea, aş fi privit tavanul şi, ignorând oamenii din jurul meu, aş fi încremenit aşa pentru totdeauna. îmi era atât de indiferent

cv»r ce se întâmpla în acel moment... Am început chiar să mă gândesc serios să mă aşez pentru o clipă undeva, când deodată mi-a vibrat telefonul.

Cu o mişcare mecanică, am scos telefonul mobil, încercând să ignor spaima care mi se strecura în inimă. La vederea mesajului primit de la un număr lung şi necunoscut, mai întâi s-a oprit, iar apoi a început să se învârtă în cerc la nesfârşit. Era fratele meu care îmi scria: „Te aştept în sala de sosiri, lângă farmacie". Doar atât, nimic mai mult. Niciun salut, niciun bun-venit, nicio glumă care să destindă atmosfera, nici măcar un emoticon stupid.

Cu o mână mi-am pus geanta pe umăr, în timp ce degetele celeilalte se strângeau convulsiv pe mânerul valizei. Am păşit încet spre uşa glisantă şi tot trupul mi se crispa din ce în ce mai tare cu fiecare pas. Mă simţeam de parcă aş fi intrat în ritm lent în gura unui leu. Citisem prea multe cărţi despre mame vitrege rele, despre taţi vitregi severi şi fraţi vitregi răutăcioşi. Iar oamenii pe care urma să-i întâlnesc erau fraţii mei vitregi. Nu exista niciun motiv să presupun că vor fi răi cu mine.

Chiar aşa, mi-am şoptit în gând, capul sus! înainte de a traversa culoarul, m-am oprit pentru o clipă să-mi arunc pe spate coada care mă încurca şi să mă asigur că mi-am pus telefonul în buzunarul de la geacă, iar apoi am expirat prelung şi am mers mai departe.

Sala de sosiri era o încăpere mare, plină de zarva generată de călătorii care se agitau în jur. Mirosurile amestecate care veneau de la numeroasele restaurante şi cafenele m-au izbit în nări, oamenii se repezeau unii în braţele altora, râdeau la vederea familiei lor. Iar eu, dacă ar fi fost posibil, cred că m-aş fi dus de aici şi m-aş fi urcat din nou într-un avion care să mă ducă înapoi în ţara

mea natală.

Apoi, lângă vitrina unui lanţ de restaurante de fast-food de renume mondial, am observat simbolul distinctiv al unei farmacii şi, strângând din pleoape, m-am grăbit în acea direcţie. Am trecut cu privirea peste feţele oamenilor care stăteau acolo, dar

nu am observat ca ochii cuiva să se fi luminat când m-au văzut. Toate privirile alunecau indiferente peste mine, iar cu nici măcar nu ştiam pe cine să caut, aşa că, în cele din urmă, mi-am lăsat bărbia în jos, măcar să mă concentrez ca să păşesc cu grijă şi să nu-mi agăţ cumva pantoful de roata valizei şi să cad.

— Hailic!

M-am oprit şi m-am întors brusc. Primul lucru pe care l-am văzut a fost vârful decolteului puţin adânc al tricoului polo bleumarin al bărbatului care stătea acum chiar în faţa mea. Mi-am ridicat capul şi am privit în ochii albaştri calzi care mă examinau cu o privire surprinzător de prietenoasă.

Am deschis gura ca să-l salut, dar, înainte de a putea rosti un cuvânt, am inchis-o din nou. Nici măcar nu ştiam numele bărbatului.

— Mă bucur să te văd! m-a salutat el, oferindu-mi imediat o mostră de accent american.

A întins mâinile şi m-a îmbrăţişat strâns. Gesturile lui erau lente, în mod deliberat, cred, pentru că nu voia să mă sperie, dar în acelaşi timp nu lipsite de naturaleţe. Ca şi cum aş fi fost cu adevărat sora lui. Cea pe care o cunoaşte dintotdeauna şi pe care o ia de la aeroport după o lungă despărţire.

M-a surprins cu o primire atât de frumoasă şi nu pot să spun că nu mi-a plăcut. De la moartea mamei şi a bunicii melc, nu mă mai îmbrăţişase nimeni. Pe deasupra, mirosea atât de bine şi de proaspăt, iar în braţele lui am trăit un sentiment de stabilitate şi de forţă de care duceam mare lipsă, mai ales acum.

— Eu sunt Will, s-a prezentat el după ce s-a îndepărtat de mine.

Şi-a înclinat bărbia în jos, probabil pentru a vedea expresia de pe chipul meu pe care încercam să îl ascund discret de el. Simţeam că privirile lui, pe lângă farmecul lor general, erau înzestrate şi cu multă perspicacitate.

Am început să analizez lista noilor nici fraţi pe care mi-o creasem în minte şi în care mă tot pierdeam. Dacă îmi aminteam corect, Will nu era cel mai marc dintre fraţi.

— Vince este tutorele tău legal, s-a grăbit el să-mi explice, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. El ar fi trebuit să te ia, dar a intervenit ceva la lucru. 1 se întâmplă des, o să te obişnuieşti cu asta. Sunt sigur că o să-l cunoşti astăzi.

A fluturat din mână, subliniind ¡relevanţa subiectului, iar eu am dat din cap în semn de înţelegere. Sinceră să fiu, în acel moment îmi era indiferent care dintre ei venise după mine. Voiam doar să ies din acest aeroport aglomerat, aşa că atunci când Will m-a invitat să mănânc ceva la unul dintre puburi, pentru că drumul până acasă dura două ore bune, am mulţumit şi am refuzat politicos, dar ferm.

Will a deschis gura ca să insiste, dar în cele din urmă s-a răzgândit şi, spre uşurarea mea, a renunţat. A aruncat o privire la cadranul unui ceas de lux, care strălucea elegant la încheietura mâinii stângi, şi apoi a întins aceeaşi mână spre bagajul meu. Şi nu numai că mi-a preluat valiza, dar a insistat să-i dau şi geanta de umăr. A rămas surd la protestele mele şi, în sfârşit, pentru prima dată după mult timp, am putut respira, după ce am scăpat de tot balastul călătoriei. L-am urmat, observând îndemânarea cu care îmi ducea bagajele.

Când am ieşit afară, am mai tras încă o dată aer în piept, adânc şi zgomotos. Am închis pleoapele, simţind

adierea uşoară pe faţă. Pentru prima dată în viaţa mea mă aflam pe un alt continent şi sesizam în aer o diferenţă greu de descris. America pur şi simplu mirosea altfel, distinct.

Will m-a condus la maşina lui, care era neagră, mare şi luxoasă. Trebuie să fi fost un fel de jeep, dar am preferat să nu mă hazardez cu denumirea, deoarece cunoştinţele mele în materie de automobilism oscilau în jurul valorii de zero. în orice caz, era o maşină cu care în mod sigur nu eram obişnuită să călătoresc. De asemenea, am trăit un moment de confuzie când

un bărbat mi-a deschis uşa pe partea dreaptă, ca să mă aşez pe scaunul pasagerului. Ce proastă eram, uitasem că în State se circulă pe dreapta. Aceasta a fost prima diferenţă frapantă pe care am observat-o între Anglia mea natală şi această ţară nouă pentru mine.

Will nu a comentat confuzia mea, dar a zâmbit pe sub mustaţă, aparent înţelegător faţă de orice gafe pe care eram pe cale să le comit. Asta m-a încurajat, pentru că acum, ca niciodată înainte, aveam nevoie de blândeţe şi de înţelegere. Am fost şi mai plăcut surprinsă de gesturile mărunte ale fratelui meu, ca de pildă atunci când s-a asigurat că aerul condiţionat nu sufla prea tare peste mine, sau când mi-a întins o sticlă de apă sigilată. Nu mă aşteptam deloc la un gest atât de grijuliu şi am simţit imediat simpatie pentru acest străin care era ruda mea.

Ieşirea din aeroport însemna navigarea printr-un adevărat labirint de drumuri, ceea ce i-a cerut lui Will o concentrare maximă. Drept urmare, am putut să zăbovesc cu privirea asupra lui de câteva ori fără să mă tem că va face şi el la fel. Fratele meu recent descoperit mă uimea fără încetare. Nu ştiam dinainte la ce să mă

aştept, dar niciuna dintre diversele imagini ale noilor mei fraţi care imi tot apăreau în minte nu se compara nici pe departe cu originalul. Nu mai era vorba de faptul că Will arăta bine ca bărbat, pentru că, la urma urmei, era fratele meu şi nu-mi propusesem să fac o evaluare detaliată a atractivităţii lui, ci, de exemplu, de faptul că avea un fel de curăţenie firească pe care perfecţionismul meu înnăscut o aprecia foarte mult.

Părul blond-închis putea să pară ciufulit, dar ceva îmi spunea că proprietarul său şi-l aranjase intenţionat pentru a-l face să arate aşa. De asemenea, aveam prejudecăţi împotriva bărbaţilor cu barbă, pentru că mă nelinişteau, dar recunoşteam că Will avea o barbă frumoasă şi perfect îngrijită. Işi ascunsese acum ochii albaştri în spatele unor ochelari de soare, deşi cerul era mai degrabă acoperit de nori.

Am ieşit curând pe drum drept şi atunci am început un fel de conversaţie cu el. La întrebările lui politicoase şi foarte generale am răspuns scurt şi calm, descoperind cu regret ce voce răguşită aveam, în timp ce a lui era clară şi exprima o infinită încredere în sine.

Am aflat că Will arc douăzeci şi patru de ani şi că, dintre fraţii săi, doar Vince (abia după un timp mi-am dat seama că era prescurtarea de la Vincent) este mai mare decât el, având douăzeci şi opt de ani. Fratele cel mare este, de asemenea, celebru pentru dependenţa de muncă şi programul mereu încărcat. Will, insă, vorbea despre el respectuos, subliniind că Vincent face o treabă excelentă ca administrator-şef al afacerii de familie, pe care fusese nevoit să o preia de la o vârsta fragedă. De asemenea, a confirmat că toţi cinci locuiesc în vila familiei, iar băieţii mai tineri încă studiază.

Am mers, intr-adevăr, mai bine de două orc şi în cea

mai marc parte a drumului am tăcut pur şi simplu. Era vina mea, pentru că nu eram deloc vorbăreaţă, iar Will nu părea că vrea să insiste, lucru pentru care în adâncul sufletului i-am mulţumit toarte mult. La un moment dat, chiar a dat muzica mai încet, în mod discret. Era o compilaţie cu cele mai cunoscute biruri ale grupului Dcpcche Mode şi, deşi nu le ştiam prea bine cântecele, în mod ciudat, mi se păreau cel mai potrivit fundal pentru primele mele momente în State. M-am uitat mult pe fereastră, reflectând. Până de curând, să vizitez New Yorkul fusese cel mai marc vis al meu. Acum, în timp ce priveam zgâric-norii din Manhattan care se profilau în depărtare, nu mă simţeam bine. Nu că nu aş fi vrut să fiu aici. Doar că împrejurările nu erau potrivite.

în următoarea etapă a călătoriei, pe ambele părţi ale drumului a început să se desfăşoare o privelişte frumoasă, deşi pe termen lung cam plictisitoare, cu copaci plantaţi dens, cu coroane aurii, care ascundeau fără îndoială în rândurile lor o multitudine de minuni ale naturii. După cum am constatat, o pădure

asemănătoare înconjura şi conacul în care urma să locuiesc împreună cu noii mei fraţi. în curând am ieşit de pe drumul principal şi ne-am oprit în faţa unei porţi uriaşe – foarte înaltă şi foarte largă. Aceasta s-a deschis automat în faţa noastră, după care am mers puţin mai departe până când din spatele copacilor a apărut o clădire.

A răsărit ca din senin şi m-a copleşit imediat. Arăta de parcă ar fi fost parte integrantă a pădurii, se încadra perfect. Nici nu puteam să-i apreciez mărimea; tot ce puteam spune era că părea foarte mare. Copacii care creşteau dincolo de ea arătau ca un uriaş val tsunami auriu care plutea în spatele ei dintotdeauna. Nu era o vilă modernă şi recent construită, ci ceva mult mai bine încadrat în peisaj. Faţada clădirii era colorată în aşa fel încât să semene cu nisipul de pe o plajă din paradis, în timp ce acoperişul înalt era gri şi, intr-o zî înnorată, aproape că se confunda cu cerul. Curtea era foarte mare, dar, în afară de asta, hu era deosebit de impresionantă, cel puţin nu din faţă. Doar iarbă frumoasă şi tunsă uniform, împodobită pe alocuri cu arbuşti sau grămezi de frunze greblate. Trotuarul se unea cu aleea pentru a forma un pătrat mare în faţa casei. în stânga se afla garajul, care ieşea uşor în evidenţă faţă de casă, făcându-mă să bănuiesc că fusese adăugat ulterior. Avea două perechi de uşi largi de culoare maro-deschis şi, probabil, mult spaţiu în interior, dar nu am putut afla astăzi, deoarece Will se hotărâse să parcheze afară.

Mi-a ftcut cu ochiul cu simpatie în timp ce oprea motorul.

— Bine ai venit acasă! a spus el.

I-am răspuns cu un zâmbet rapid şi nervos. Will a

coborât, iar eu am aruncat o privire fugară la blugii mei negri obişnuiţi, dintre aceia care se vând cu grămada şi pe care mama mi-i luase de undeva, dintr-un supermarket. La bluza de trening bleumarin, care la rândul ci provenea tot de la reduceri. La părul negru, strâns intr-o coadă împletită lejer, lungă şi uşor ciufulită după călătorie. Ce să mai lungesc vorba, am simţit că arăt ca o fetiţă sărmană şi că nu mă potriveam deloc în acest mediu.

Şi dacă mai aveam îndoieli în această privinţă, au fost risipite imediat când am văzut interiorul casei. Fusesem odată intr-o excursie cu clasa la un muzeu ale cărui coridoare arătau la fel de elegante şi nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că într-o bună zi aş putea locui intr-un loc mobilat la fel. Mi-a fost chiar teamă să păşesc pe podeaua de marmură lucioasă, de parcă aş fi putut să o murdăresc sau să o stric. Şi cel mai impresionant lucru era probabil scara largă. Treptele arătau ca nişte clape de pian, care se împrăştiau ca nişte piese de domino, urcând în semicerc.

Am privit un tablou marc atârnat pe unul dintre pereţi. Probabil că fusese folosită o întreagă paletă de culori, dar toate erau ciudat de decolorate. Aceasta sporea aerul straniu al portretului unui bărbat al cărui chip frumos se afla în prim-plan. Chiar în spatele lui, însă, se desfăşura un coşmar – culori oribile într-un amestec atât de înspăimântător, încât, atunci când Will mi-a atins braţul ca să mă facă să-l urmez, m-am simţit uşurată să mă uit în altă parte.

în dreapta era un pasaj cu o boltă sub formă de arc care ducea la bucătăria strălucind de curăţenie şi prospeţime. Era o primă surpriză deosebit de plăcută, deoarece nu arăta aşa cum mă aşteptam să fie un loc

care adăpostea nu mai puţin de cinci bărbaţi. încăperea era mare şi decorată în alb. Blaturile de lucru largi păreau presărate cu zăpadă. Chiar în spatele insulei se afla o masă mare cu scaune simple şi frumoase. Această parte a bucătăriei era luminată de o fereastră imensă, în spatele căreia culorile toamnei contrastau frumos cu lumina care domnea aici. Atenţia mea, însă, a fost imediat atrasă de băiatul care ocupa unul dintre scaunele amintite. A fost de ajuns o privire rapidă şi mi-am dat seama că era un alt frate al meu.

— Hailie, el e Dylan. Dylan... ca este sora noastră, Hailic, a făcut Will prezentările şi mi-a tras un scaun, pe care m-am aşezat din politeţe, deşi, dacă ar fi fost după mine, aş fi ales alt loc decât vizavi de Dylan, care mi-a aruncat o privire pe deasupra laptopului şi m-a cântărit din priviri timp de câteva secunde

lungi. Mă aşteptam să ne dăm măcar mâna în semn de salut, dar el nu se grăbea să iniţieze astfel de gesturi, iar pe mine mă stingherea deja destul de mult privirea pe care mi-o aruncase ca să întind prima mâna spre el.

Avea ochii negri şi mult mai puţin înţelegători decât ai lui Will, deşi existau şi câteva asemănări între cei doi, cum ar fi pomeţii înalţi şi o tăietură la fel de pronunţată a buzei superioare. Nu cred că mă mai simţisem vreodată în viaţa mea atât de stingherită ca acum, oglindită în privirea intensă a lui Dylan. Avea ceva în el care mă neliniştea. Poate că mă intimida musculatura lui impresionantă, vizibilă prin tricoul strâmt? Sau poate doar lipsa de cordialitate cu care mă întâmpinase, spre deosebire de Will...

Am început să mă uit de jur împrejurul încăperii, nerăbdătoare să scap de forţa privirii lui. Cu această ocazie am luat act de prezenţa câtorva lucruri, cum ar fi frigiderul imens cu două uşi, care în vechiul meu apartament ar fi ocupat o treime din bucătărie. Pe blatul din colţ se afla un espresor de cafea modern cu un miliard de butoane şi cadrane, şi chiar lângă el, un alt aparat sofisticat, care arăta ca un storcător de fructe modificat. Will stătea acum lângă cuptorul cu microunde, care funcţiona silenţios, şi s-a concentrat la telefonul său o clipă, bătând ceva energic pe tastatură.

O clipă mai târziu, când am aruncat din nou o privire precaută spre Dylan, acesta privea din nou ecranul computerului, iar pe buzele lui trecea umbra unui zâmbet răutăcios. Mi-am mutat privirea spre fereastra mare, dincolo de care se vedea o peluză verde, tunsă uniform, pe alocuri acoperită de frunze uscate, iar puţin mai departe în fundal, copacii. Printre ei, se distingeau cei verzi, coniferele, dar şi foioasele roşii şi aurii sau copacii pleşuvi şi bruni. Jucându-mă cu

degetele de la mâini, îi priveam fără să mă gândesc la nimic, până când a sunat cuptorul cu microunde.

__Menajera noastră nu lucrează duminica, dar a pregătit asta ieri, special pentru tine. Dacă nu-ţi place, te rog să-mi spui.

Putem să comandăm altceva. Orice doreşti, a spus Will o clipă mai târziu, când mi-a pus în faţă o farfurie aburindă cu un fel de mâncare cu aspect savuros de macaroane la cuptor.

De îndată ce am digerat informaţia despre menajeră, am luat o furculiţă.

M-am simţit stresată, mâncând aşa, singură, într-un loc străin, supravegheată de străini, aşa că mestecam foarte încet. Regretam că esofagul îmi era comprimat de nervi şi nu puteam să mă bucur cu adevărat de gustul unei mâncări demenţiale. Am reuşit doar să-mi ard limba.

Am încercat să fiu politicoasă şi bine-crescută, aşa cum mă învăţase mama. Am mâncat cu cuţitul şi furculiţa, am stat dreaptă, cu omoplaţii traşi în jos şi am avut grijă să nu fac murdărie. Am avut grijă chiar să nu-mi sprijin coatele pe masă. Will ne părăsise pentru o vreme când i-a sunat telefonul, iar eu, rămasă singură cu Dylan, m-am simţit şi mai stingherită. Regretam acum că nu dădusem curs ofertei de a mânca ceva la aeroport, fără prezenţa jenantă a acestui băiat. Nu-mi adresase niciun cuvânt, doar ocazional îi simţeam privirea fixată asupra mea. Nu ştiam dacă trebuia să fiu dezamăgită de răceala lui sau mulţumită că nu se lua de mine. Oricum ar fi, am fost uşurată când Will s-a întors.

— Vrei să-ţi arăt camera ta? s-a oferit Will când am pus furculiţa jos.

în ciuda intenţiilor mele sincere, nu am reuşit să termin tot ce aveam în farfurie pentru că aveam într-adevăr dificultăţi cu înghiţitul, iar porţia servită era exagerat de mare. Din fericire, Will nu s-a simţit jignit. M-am ridicat în picioare, am luat farfuria, ca să las curat unde am mâncat, dar el mi-a luat-o imediat, spunându-mi să nu-mi bat capul cu asta. Totuşi, părea mulţumit de

atitudinea mea. Asta e bine, pentru că voiam să fac cea mai bună impresie.

M-am relaxat de îndată ce am ieşit din bucătărie, lăsându-l acolo pe Dylan, care îmi făcuse o impresie neplăcută. Probabil

că nu mi-am ascuns suficient de bine aceste, sentimente, pentru că Will a comentat imediat în linişte:

— Dylan este dificil, dar să nu-ţi faci griji în privinţa lui. Arc nevoie de un timp să se obişnuiască cu situaţia. Ştii, este ceva complet nou şi pentru noi.

Am dat din cap, încercând să arăt cantitatea corespunzătoare de empatie. Probabil că Will a apreciat asta, căci colţurile gurii i s-au ridicat ceva mai sus, după care a arătat cu degetul în spatele meu.

— Acolo, imediat în dreapta, se află camera de zi. Ne petrecem mult timp acolo. Şi dacă mergi drept, vei găsi baia şi biblioteca. îţi place să citeşti?

— Chiar foarte mult.

Pentru prima dată în acea zi am reuşit să vorbesc tare şi cu încredere. Cititul era o adevărată pasiune a mea şi, fiind cea mai mare iubitoare de cărţi din lume, consideram că a avea acasă o cameră separată pentru cărţi era un vis devenit realitate.

— Atunci este cum nu se poate mai minunat. Avem colecţii destul de mari, poate în curând le vei completa? Nu ezita să le răsfoieşti oricând ai chef.

Will a făcut un gest către un coridor lung.

— Mai departe ajungi la sala de fitness. Avem de asemenea o saună şi o altă baie. Toate acestea sunt şi ele la dispoziţia ta.

Am ghicit că Dylan trebuie să fie un vizitator frecvent în acea parte a casei, cel puţin judecând după dimensiunea bicepşilor, aşa că mi-am propus imediat să evit acele zone printr-un arc de cerc foarte larg. Oricum, nu era o problemă pentru mine – nu eram cine ştie ce mare fană a sportului.

— Din sala de fitness şi din camera de zi ajungi pe terasă, a continuat Will. Există şi o piscină, dar,

din păcate, acum este închisă şi pusă la conservare pentru perioada de iarnă.

Chiar dacă aş fi vrut să comentez cumva, nu aş fi ştiut ce să spun. Aşa că am păstrat tăcerea şi l-am lăsat pe Will să-mi arate drumul pe scări. Am urcat, ţinându-mă de balustrada neagră

şi netedă, iar când am trecut pe lângă tabloul acela tulburător, menţionat mai înainte, în am uitat în altă parte.

— Aici, la etaj, avem cu toţii camerele. În capăt sunt camerele de oaspeţi, mi-a explicat ghidul meu în timp ce stăteam în capătul scărilor.

Holul părea destul de simplu. Podeaua era din lemn de culoare închisă, pereţii albi, cu aplice de bun-gust atârnate pe ci.

— Coridorul din dreapta duce spre o altă parte a casei. Acolo lucrăm noi, aşa că ar fi mai bine să o eviţi, de acord? Primim des clicnţi, avem nevoie de linişte şi nimeni nu trebuie să se învârtă pe acolo.

Ochii albaştri ai lui Will au sclipit intens.

Coridorul la care se referea părea discret şi cotea imediat, aşa că r.u aveai cum să vezi unde duce fără să te aventurezi în adâncurile sale. Am dat din cap cu indiferenţă.

— Grozav!

Ne-am îndreptat apoi spre camera care îmi fusese repartizată mie. Am trecut pe lângă rândul de uşi care se deosebeau între ele doar prin faptul că aproximativ la înălţimea feţei fratelui meu – care era cu cel puţin un cap mai înalt decât mine – erau lipite litere, care, după cum mi-a explicat Will, erau iniţialele numelor locatarilor. Am tresărit când am văzut-o pe cea marcată cu un „H” mare argintiu.

— Aceasta este camera ta. Te rog, intră!

Degetele îmi tremurau uşor în timp ce strângeam clanţa argintie. Mi-am ţinut şi respiraţia şi m-am simţit ca şi cum tocmai aş fi păşit în Narnia. Nu mai lipsea decât să fiu orbită de o strălucire misterioasă care venea dinăuntru, deşi, când am intrat în noul meu regat

mic şi foarte luminos, chiar am strâns din ochi.

Una din explicaţiile acestei luminozităţi erau pereţii de culoare crem, alta – ferestrele paralele care se întindeau de la podea până la tavan. Prin ele intră foarte multă lumină naturală, chiar şi în zilele cu puţin soare, ca astăzi.

Perdelele de muselină albă erau strânse pe lateral şi legate cu panglici de culoare vernil, cu funde mari şi frumoase. Mobilele nu sufocau spaţiul de aici, căci nu erau prea multe. Un birou alb, stil victorian, cu picioare curbate, se afla lângă ferestre, aşa că tăblia lui goală era perfect luminată. Un fotoliu marc stătea şi el aproape de fereastră şi trebuie să recunosc că numai văzându-l am simţit că vreau să mă instalez în el cu o pătură şi o carte, iar măsuţa joasă din apropiere, cu trandafiri pictaţi în tehnica dccoupage, era locul ideal pentru a pune o ceaşcă de ceai sau cacao. Nu lipsea, bineînţeles, de lângă pat noptiera, cu o lampă cu un abajur larg, complet alb, acoperit cu desene florale aurii.

înainte să apuc să mă gândesc unde îmi voi pune hainele, întrucât nu exista niciun dulap, am observat două uşi. Erau chiar una lângă alta, pe un perete, perfect îmbinate în el, şi chiar înainte ca Will să se apropie de ele şi să-mi prezinte încăperile suplimentare, ştiam deja ce se ascundea acolo. Una dintre ele era, bineînţeles, dressingul. Nu mă intimida prin dimensiunile sale inutil de mari. Dimpotrivă, era perfect, chiar dacă era încă prea mare pentru mine şi pentru hainele mele. Vizavi de intrare, se afla o oglindă într-o ramă subţire aurie, în care mă puteam privi din cap până în picioare, în timp ce în părţile laterale erau fixate tije cu zeci de umeraşe, iar pe margini nenumărate rafturi, sertare, ba chiar o serie de cutii mai mici pentru bijuterii şi accesorii.

— Uniformele tale de şcoală, m-a informat Will, când a observat că mă uitam fix la un set de uniforme identice, atârnate frumos una lângă alta într-un colţ al dressingului. Mai sunt şi pijamale, ceva confortabil

de purtat prin casă, un hanorac în caz că ţi se face frig... a înşirat el, arătând spre diverse articole individuale care ocupau anumite locuri în dressing. Să spunem că este un fel de set de bun-venit. Nu-ţi face probleme, dacă ai nevoie de ceva, comandăm totul prin internet.

— Mulţumesc, am murmurat eu politicoasă, aruncând o privire spre sacourile sobre de culoare închisă, care îmi aminteau de o altă schimbare pe care mi-o pregătea viaţa.

Gândul unei şcoli noi a făcut ca nervii nici temporar adormiri din aeroport să înceapă să se trezească, dar l-am alungat repede. Aveam timp să mă frământ mai târziu cu asta.

încăperea de alături era puţin mai marc şi am constatat că este o baie. Aici plăcile de gresie erau mari, gri şi lucioase. O uşă de sticlă ducea în cabina de duş, unde erau şi locuri de stat jos, un raft pentru goluri şi şampoane şi chiar şi o nişă pentru a pune hainele şi un prosop în aşa fel încât să nu se ude în timpul duşului. Mai era şi un halat alb pufos care părea atât de delicat, de parcă ar fî fost gata să se destrame în mână. Exista, bineînţeles, o toaletă albă şi simplă; mai erau câteva dulăpioare pentru prosoape colorate şi un vas alb rotund care servea drept chiuvetă, cu o oglindă atârnată deasupra.

M-am simţit imediat uşurată că într-o casă plină de bărbaţi voi avea propria mea baie. Din când în când, Will mai făcea câte un comentariu care completa ceea ce văzusem. M-a informat, de exemplu, că aici menajera făcea curăţenie şi schimba prosoapele, că în dulăpior voi găsi diverse ustensile de bază pentru baie şi m-a asigurat că vom mai cumpăra ceea ce îmi trebuie.

Dădeam din cap politicoasă în semn că îl ascult şi că înţeleg, dar în mintea mea se învârtea un singur gând. *Nebunie. Nebunie curată.* Probabil că voi locui în vreun hotel de lux, pentru că altfel cum aş putea explica aceste halate de baie şi schimbarea prosoapelor? Reflectând asupra acestui lucru, m-am întors din nou cu Will în mijlocul dormitorului.

— îţi aduc imediat bagajele. împrospătează-te, dormi puţin... Orice doreşti. Nu uita, aceasta este casa ta. Simte-te aici în toată libertatea.

Cu aceste cuvinte, fratele meu recent cunoscut a

plecat şi m-a lăsat singură. Am clătinat din cap fără să-mi vină a crede. Aceasta este casa mea. Această vilă direct dintr-o emisiune *MTVCribs* este noul meu cămin. Unde ar fi trebuit să mă simt confortabil. Nu credeam că voi reuşi vreodată. M-am mai uitat încă o dată în jur. La simplul gând că voi adormi în fiecare zi

şi mă voi trezi intr-o încăpere ca aceasta, m-am simţit pentru o clipă ca o prinţesă şi nu puteam să mă scutur de un sentiment sumbru de nelinişte şi de înstrăinare. Poate că mă aflu aici pentru că semnasem în vis un pact cu diavolul?

M-am cutremurat.

M-am încuiat în baie să fac un duş, după ce în prealabil aproximativ cinci minute am învăţat cum să-l folosesc. Am scos din dulap cel mai bun gel pe care l-am găsit. Apoi, proaspătă şi parfumată, m-am înfăşurat în halatul încântător de moale şi m-am dus cu picioarele goale până la drcssingul de alături. Mi-am pus pantalonii de trening foarte comozi pe care mi-i dăduseră, iar când m-am prăbuşit în cele din urmă pe salteaua extrem de confortabilă, îndesându-mi o pernă oarecare sub cap, privirea mi-a căzut pe genţile pe care Will le aşezase lângă perete. Totul era uimitor şi trebuia neapărat să îi spun mamei despre asta.

Din fericire, am adormit înainte de a avea timp să-mi amintesc că, de fapt, nu mai aveam mamă.

M-am trezit în întuneric. Am clipit, apoi m-am ridicat într-un cot, ca să-mi accelerez procesul de gândire şi să-mi amintesc ce se întâmplase. Când m-a inundat valul de amintiri ale evenimentelor recente şi m-am obişnuit cu ele, m-am dat jos din pat şi mi-am căutat telefonul pe pipăite prin întuneric. Era trecut de ora nouă seara. Dormisem puţin. Will a spus că îl voi vedea pe Vincent chiar în seara asta şi, deşi nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a ieşi din camera mea şi de a face cunoştinţă cu alţi fraţi, ştiam că ar fi nepoliticos.

Am scos nasul pe uşă pe coridorul gol şi întunecat. Ajutându-mă cu lanterna de la telefon, l-am străbătut destul de repede, deoarece un astfel de hol liniştit şi întunecat într-o casă necunoscută nu făcea decât să-mi

aţâţe şi mai mult imaginaţia deja prea exuberantă. Din fericire, la parter era mai multă lumină şi am auzit imediat voci care veneau de acolo. Dar curând m-am simţit stingherită, pentru că păreau destul de agitate. Am stins lanterna şi am rămas nemişcată, stând nesigură în mijlocul scărilor şi dezbătând în mintea mea dacă era un moment bun să cobor în camera de zi.

— Noi nu ne faţâim pe nicăieri, a spus una dintre voci.

— Şi în niciun caz noaptea, a adăugat cealaltă, cu un sunet asemănător, dar mai sumbru.

— Mhm, nu sunteţi atenţi şi asta nu-mi place, a mârâit cea de-a treia, de departe cea mai stăpânită, dar şi cea mai rece.

Am înghiţit în sec şi deja începusem să mă gândesc serios să mă întorc înapoi la mine în cameră, când, deodată, am auzit o şoaptă în spatele meu.

— Tragi cu urechea?

RAPUNZEL

Am înţepenit, dar m-am întors imediat şi am făcut ochii mari văzând faţa lui Dylan. Gura lui se răsucea într-un zâmbet batjocoritor şi de la el radia în permanenţă o aură întunecată.

Abia acum am realizat cât era de înalt şi bine clădit. Făcând abstracţie de musculatura impresionantă, reuşise să mă intimideze profund cu statura lui înaltă, astfel încât uitasem complet că, de fapt, nu făcusem nimic rău.

Am scuturat negativ din cap, nereuşind să scot niciun cuvânt. Dylan a râs în linişte şi a trecut pe lângă mine, coborând alene scara. Am privit nemişcată după el. Probabil că imediat le va spune celorlalţi că Hailie stă la pândă prin colţuri şi trage cu urechea la conversaţiile altora. Asta cu siguranţă că nu le va face plăcere şi nu asta era impresia pe care voiam să o fac fraţilor mei recent dobândiţi, aşa că m-am repezit după el, hotărâtă să mă apăr.

— Sunteţi cu toţii neglijenţi. Poate că vreţi să o iniţiaţi imediat pe noua noastră surioară în secretele

voastre? a exclamat Dylan, aruncându-se pe uriaşa canapea de colţ din sufragerie, de unde veneau ecourile unei conversaţii din care auzisem un fragment; când a intrat el, aceasta s-a întrerupt imediat.

M-am oprit în prag. Gândi ndu-mă la camera de zi a unei casc atât de mari, m-aş fi aşteptat la dimensiuni colosale, dar această încăpere era intimă. în afară de canapeaua de colţ, din setul de mobilier mai făceau parte o canapea mică în lateral şi un fotoliu. în mijloc se afla o măsuţă joasă de cafea, pe care Dylan tocmai îşi aşezase picioarele. între canapeaua de colţ şi fotoliu se înălţa un şemineu modern şi îngust, în care dansa veselă o flacără electrică. Ferestrele erau imense, iar draperiile grele gri, în mod evident, nu aveau decât un rol decorativ, căci, deşi afară era întuneric beznă, nimeni nu le trăsese.

Dar lucrul care mi-a atras cel mai mult atenţia aici a fost un televizor uriaş. Acesta era atârnat pe perete, încadrat într-o ramă groasă aurie, ca o operă de artă. Pe ecran tocmai apăruse logoul PlayStation, în timp ce Dylan scotocea printre perne după controler şi l-a activat.

Privirea mea s-a mutat rapid spre cele trei persoane care stăteau lângă şemineu. încă nu apucasem să mă uit bine la ele şi deja ştiam că trebuie să fie ceilalţi fraţi ai mei. Pur şi simplu era ceva la ei ce observasem deja la Will şi Dylan.

Acum toată lumea digera cuvintele acestuia din urmă. Doi dintre ei erau nişte tineri aproape identici. Ştiam că cei mai tineri fraţi ai mei erau gemeni, dar dintr-un motiv oarecare nu mă aşteptam ca ei să semene atât de mult unul cu altul. Amândoi aveau părul scurt, des şi destul de ciufulit, de culoare închisă, maxilare puternic definite, sprâncene destul de groase şi ochi strălucitori. Deşi nu erau îmbrăcaţi la fel, hainele lor se asemănau prin stilul lor lejer. Am fost uşurată să observ în sprânceana unuia dintre ei un mic cercel

negru. Am decis să mă agăţ de el ca element distinctiv, care m-ar fi ajutat să-i deosebesc unul de altul.

Cea de-a treia persoană era bărbatul cel mai în vârstă dintre cei prezenţi. Acesta stătea cu spatele la mine, dar când cuvintele iui Dylan au ajuns la el, s-a întors şi şi-a înfipt privirea albastră

în mine, ceea ce pe moment m-a făcut să regret decizia de a pleca din camera mea.

Avea părul închis la culoare, pieptănat frumos pe spate şi purta o cămaşă neagră clasică şi pantaloni de aceeaşi culoare. Era înalt şi masiv, ceea ce, în mod evident, era una dintre trăsăturile caracteristice ale tuturor fraţilor Monet. Dc asemenea, emana un aer natural de eleganţă şi aroganţă.

O clipă mai târziu, eram deja punctul central de atracţie al tuturor celor de faţă. S-a ftcut linişte, acompaniată doar de sunetele stupide ale jocului video al lui Dylan. Doamne, cât de stânjenită mă simţeam! Mai bine rămâneam în pat până dimineaţă. Aproape că m-am lipit de perete, strivită de greutatea tuturor privirilor care mă examinau de sus până jos. Nu puteam să scap de sentimentul că sunt o intrusă aici.

Ei bine, Hailie, se cuvine să spui ceva!

— Nu am auzit nimic, serios. Mi-am dres vocea ca să scap de răguşeală. M-am oprit pe scări pentru că nu voiam să deranjez...

M-am uitat mai ales la bărbatul cel mai în vârstă. El juca rolul hotărâtor aici şi pe el doream cel mai mult să-i conving de nevinovăţia mea, aşa că am fost uşurată când a dat din cap.

— E în ordine, Hailie, a răspuns el.

Avea o voce calmă şi rece,, deşi părea ceva mai blândă decât atunci când s-a adresat gemenilor.

— Te aşteptam să cobori. Aş vrea să vorbesc cu tine. Te rog să vii cu mine.

Am dedus singură că trebuie să fie Vincent, tutorele meu legal. Spunând ultimele cuvinte, a aruncat o privire în direcţia lui Dylan. Ecourile jocului lui erau din ce în ce mai zgomotoase şi mai enervante. Cu toate acestea,

nu i-a acordat nicio atenţie; în schimb, s-a apropiat de mine şi, cu un gest din mână, m-a îndemnat să merg înainte. Eram încordată toată, dar am încercat să mă prefac că totul era în regulă, aşa că l-am lăsat să mă conducă, fără să mă împotrivesc câtuşi de puţin, spre uşa de alături.

Abia după o clipă mi-am dat scama că nici măcar nu mi-i prezentase pe gemeni, dar pe baza unei cunoştinţe fragmentare despre noua mea familie, am ghicit că trebuie să fi fost Shanc şi Tony. Doar că nu ştiam care era unul şi care celălalt.

Vincent m-a condus la bibliotecă, despre care Will îmi spusese deja câte ceva. Era mobilată cu mult bun-gust: accentele calde de lemn alternau cu nuanţe de gri şi verde pastel. Pereţii erau practic inexistenţi aici, pentru că (în afară de ferestre, de biroul de scris şi de pianul ascuns într-un colţ) tot spaţiul era acoperit în întregime de biblioteci înalte pline de cărţi. Mi-a plăcut că erau aşa de multe. Era singurul lucru de aici care mă făcea să mă simt în largul meu. Eram curioasă dacă vreunul dintre băieţi citise măcar câteva dintre ele. De exemplu, acel Dylan.

Bărbatul s-a aşezat într-un fotoliu şi mi-a indicat canapeaua cu un gest elegant, iar atunci, pentru prima dată, mi-a sărit în ochi inelul mare cu sigiliu pe care îl purta pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

— îmi pare rău să aflu de moartea celor dragi ţic, a început Vincent, de îndată ce m-am aşezat. în vocea lui nu era niciun fel de emoţie.

M-am întristat şi am încercat să nu mă gândesc la faptul că acum una dintre persoanele mele cele mai apropiate va fi acesţ om de gheaţă.

— Deoarece sunt fratele tău cel mai mare, am devenit tutorele tău legal. Ai fost deja informată despre asta, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Bine. Cum te simţi?

întrebarea asta m-a surprins şi chiar eram gata să mă las impresionată de grija lui, dacă nu ar fi fost exprimată pe acelaşi ton indiferent. Prin urmare, ca

răspuns, am ridicat pur şi simplu din umeri, mormăind nepăsătoare:

— Bine.

Vincent s-a lăsat pe spate în fotoliu, iar cu m-am gândit că o atmosferă ca aceasta trebuie să însoţească interviurile rigide de

angajare. Nu aplicasem niciodată pentru vreun post, dar auzisem că nu era nimic plăcut.

— îmi dau scama că eşti într-o situaţie dificilă. Mi-c teamă că nu voi putea să ţi-o uşurez foarte mult, a anunţat el, apoi a adăugat imediat: Voi face tot ce pot, desigur, dar te aşteaptă multe schimbări pentru care trebuie să te pregătesc.

Chiar şi mai multe? îl ascultam încordată. Nu ştiam deloc la ce să mă aştept. îmi treceau prin cap o mie de gânduri. Poate că mă va închide în noul meu dormitor ca pe Rapunzel? Sau mă va obliga să fac curat şi să gătesc ca Cenuşăreasa? Am aruncat o privire tară să vreau la pantofii lui strălucitori. Cineva trebuie să îi lustruiască. Pentru că nu cred că şi-i lustruieşte singur.

— în primul rând, aş dori să-ţi prezint principiile generale după care ne conducem în această casă. în familia noastră, avem mare grijă de intimitate şi securitate.

Aici a făcut o scurtă pauză ca să sublinieze că el însuşi ţine cel mai mult la aceste două lucruri.

— Pentru început, aş vrea să ştii că toată proprietatea noastră este împrejmuită. Casa noastră este supravegheată douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. în plus, pe timp de noapte, dăm drumul la câini. Este foarte important să ţii minte să nu ieşi afară în astfel de momente fără să ne informezi în prealabil pe unul dintre noi. Nu că m-aş aştepta să-ţi treacă aşa ceva prin minte, desigur.

A tăcut din nou, privindu-mă intens în ochi, iar cu m-am străduit să păstrez o expresie cât mai neutră pe faţă. La început am fost încântată când a vorbit

despre animale, dar mi-am dat scama repede că nu erau deloc nişte shih tzu pufoşi.

— Iniţial am avut intenţia să te las să înveţi aici, acasă...

Oh, deci tot Rapunzelpână la urmă.

— ... totuşi, în cele din urmă, am luat decizia să te înscriu la şcoală. Este un liceu privat cu standarde foarte înalte.

Şi-a împreunat mâinile şi a înclinat capul ca şi cum ar fi făcut o judecată pripită, nefiind sigur dacă pot să mă ridic la înălţimea acestor standarde.

— Rezultatele talc de până acum la învăţătură sunt corespunzătoare, nu mă aştept să ai nici o problemă să recuperezi rapid eventualele rămâneri în urmă. Dacă vei constata că nu este aşa, mă vei informa imediat şi voi angaja un profesor particular care să te ajute să recuperezi decalajul.

Am tăcut, încercând să-mi amintesc tot ce spusese cu vocea lui monotonă, ale cărei inflexiuni de oţel mă făceau să fiu în permanenţă în gardă.

— Dylan, Shane şi Tony frecventează aceeaşi şcoală. Orele lor se ţin într-o aripă separată, dar cu siguranţă vă veţi vedea în pauzele de masă. De asemenea, vor fi responsabili de transportul tău zilnic de acasă la şcoală şi înapoi, cu excepţia cazului în care se va stabili altfel. Până aici îţi este totul clar?

Am dat din cap, împăcându-mă cu ideea că va trebui să fac naveta zilnic până la şcoală.

— Nu am de gând să-ţi cer imposibilul, Hailie. Dar este important să ştii că dispreţuiesc prostia şi nechibzuinţa. Sper sincer că nu eşti inteligentă doar pe hârtie. Am încredere că te vei feri de probleme.

Vincent şi-a înclinat uşor capul în faţă şi a ridicat din sprâncene.

— Şi nici nu cred că e nevoie să menţionez ceea ce este în mod clar interzis, cum ar fi, de exemplu, stimulentele. E cazul să le menţionez, Hailie?

Privirea lui a devenit şi mai intensă în timp ce aştepta un răspuns, iar eu, din reflex, am înghiţit în sec.

— Nu, am şoptit.

— Bine.

S-a îndreptat pe scaun.

— Cu siguranţă vei fi de acord cu mine că este înţelept din partea mea să subliniez că, la vârsta de paisprezece ani, viaţa ta

sociala ar trebui să tic limitata În mnd corespunzător. Nu iţi v interzice fftrâ motiv să mergi la cinema în weekrml «i o prieteni dar nu cred ci ai vârsta potrivita pentru a merge la eventuale întâlniri cu persoane de sex opus. Cred că înţelegi despre ce vorbesc. Prin urmare, ori de câte ori iţi propui o ieşire, nu uita să ne informezi pe unul dintre noi despre locul şi ora întâlnirii şi persoanele care te însoţesc. Nu este vorba că vreau să te controlez, ci despre siguranţa ta.

începuse să mă doară capul din cauza tuturor acestor lucruri. Felul lui de a vorbi era copleşitor. M-a făcut să renunţ la intenţia de a sublinia cu voce tare că, în realitate, am aproape cincisprezece ani.

— Din cauză că avem programe complet diferite, reuşim rareori să stăm la masă cu toţii împreună. Aceasta nu trebuie să te împiedice să iei în mod regulat micul-dcjun şi cina, care sunt pregătite zilnic de angajata noastră casnică. Din câte ştiu cu, nu ai alergii, dar o poţi informa cu privire la eventualele tale preferinţe în materie de gusturi. în limita rezonabilului, bineînţeles. Dacă ai nevoie de produse specifice, şi mă refer aici la alimente sau produse de igienă, notcază-le pe lista de pe uşa frigiderului din bucătărie. Eugenie o urmăreşte sistematic.

Am dat din cap.

— Trebuie să acorzi o atenţie deosebită reţelelor sociale. Te-aş ruga să te gândeşti cu atenţie la setările de confidenţialitate, precum şi la ceea ce doreşti să postezi; iar cel mai bine ar fi să discuţi mai întâi cu unul dintre noi.

— Am doar Bookstagram, am spus eu, respirând adânc.

Vincent a vrut să continue, dar, auzind ce am spus, a ridicat o sprânceană.

— Poftim?

— Un cont unde încarc recenzii ale cărţilor pe care le-am citit. Este un fel de hobby combinat cu cititul. Am destul de mulţi urmăritori. Le recomand cele mai bune titluri, după părerea mea, am explicat cu răbdare şi dar, căci doream fotrre mult să mă fac înţeleasă.

Noul meu tutore m-a ascultat atent, şi pe faţa lui de pieră a trecut umbra a ceva ce putea fi chiar un zâmbet, deş» nu voiam să exagerez cu presupunerile. în orice caz, a dat din cap şt a spus

— în ordine.

OK. Dacă c în ordine, c în ordine.

— Am încredere că eşti destul de marc ca să ştii singură ce este bine pentru tine, aşa că nu am de gând să mă amestec în viaţa ta, atât timp cât nu va fi necesar. Pot doar să te sfătuiesc să mergi la culcare la orc rezonabile. Este important să fii odihnită în timpul zilei. Nu lăsa învăţatul şi temele pentru acasă până în ultimul moment, în această şcoală nu merge aşa şi sper că aceasta va deveni prioritatea ta.

Telefonul lui Vincent a vibrat, abătându-i un moment atenţia spre el însuşi. Dar a revenit repede înapoi la mine, ocupându-se de un alt domeniu.

— Prin natura activităţii mele, sunt adesea indisponibil, de aceea să ţii minte că şi ceilalţi fraţi ai tăi vor avea grijă să re obişnuieşti cu noua realitate. Din punct de vedere legal, bineînţeles, eşti în grija mea şi doresc să vii la mine cu problemele importante, dar la nevoie ceilalţi vor fi şi ci responsabili pentru tine, mi-a explicat şi a adăugat, văzând privirea mea: Ştiu că gemenii sunt doar cu doi ani mai mari decât tine, dar o să te convingi singură că pot fi de ajutor.

Felul formal de a vorbi al lui Vincent mă stresa, dar

eram întru totul de acord cu el, aşa că am dat din nou din cap. De fapt, mă îndoiam mai mult de bunăvoinţa lui Dylan decât de a gemenilor, dar nu aveam de gând să vorbesc acum despre asta.

— Nu vreau să sune neplăcut, a început el – iar eu în alte împrejurări probabil că aş fi pufnit ironic aşa că voi menţiona aceasta o singură dată. Nu tolerez lipsa de respect şi îmi displace foarte mult minciuna. Să ţii minte asta, te rog.

Pentru o clipă mi-a venit să ii răspund ceva de genul: „Da, domnule". Frate sau nu, era un individ străin pentru mine, care îmi dicta condiţiile lui, în timp ce eu ştiam că nu aveam prea multe de spus aici. Vincent nu lăsa impresia că este o persoană dispusă la compromisuri. Nu că principiile lui ar fi fost cumva deosebit de diferite de cele pe care le cunoşteam foarte bine din casa mea. Doar că mama nu mi le recita niciodată intr-un mod atât de copleşitor.

— Ştiu că Will te-a avertizat deja în legătură cu asta, dar cred că merită să menţionez din nou. Fără un motiv anume, te rog să nu mergi în aripa de lucru. Dacă ai nevoie de ceva şi nu este nimeni prin preajmă, cel mai bine este să suni.

Spunând acestea, Vincent a scos din buzunarul pantalonilor săi eleganţi o bucată de hârtie îndoită în două şi s-a aplecat să mi-o înmâneze. Pe hârtie erau notate cu un scris,[1] de mână îngrijit cinci numere de telefon marcate cu iniţialele fraţilor mei.

— Te rog să ţi le salvezi în telefon.

— OK, am mormăit şi am băgat hârtia în buzunarul pantalonilor de trening.

M-am uitat din nou la inelul lui cu sigiliu şi chiar în acel moment m-a izbit diferenţa dintre hainele mele şi ţinuta lui Vincent. Arăta de parcă ar fi ieşit pe neaşteptate dintr-o şedinţă de afaceri, în timp ce eu parcă eram gata să mă înftşor într-o pătură pufoasă şi să mă uit la o comedie siropoasă fără pretenţii.

în sfârşit, a sosit momentul pe care îl aşteptam, atunci când ne apropiam de finalul acestei sesiuni introductive dificile. Vincent a sugerat că a venit timpul să pun orice întrebare care mi-ar fi venit în minte.

Rămăseseră multe chestiuni neclare, dar erau lucruri la care nu mă gândisem şi m-am împăcat cu gândul că trebuia să am răbdare pentru a le clarifica.

Totuşi era un lucru de care trebuia să îl întreb.

— Avem acelaşi tată, nu-i aşa? am întrebat încetişor.

Nu îmi era uşor sil evoc figura Iui. Presupun că Vincent se iştepta să abordez subiectul, pentru că nu a făcut decât sâ dea rigid din cap.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit. Acum patru ani a murit într-un accident.

Fratele meu nu şi-a luat ochii de la mine, transmiţându-mi fără niciun pic de emoţie această informaţie tragică.

Mi-am spus în sinea mea, fără nicio umbră de ironie, că sunt cam multe astfel de accidente în familie.

Am înghiţit în sec cu amărăciune, dând din cap cu înţelegere. Am vrut să mai spun ceva, dar nu mi-a venit nimic în minte şi, în plus, gâtul mi se uscase şi am decis că nu avea niciun rost să mă gândesc la încă o moarte a unui alt părinte, mai ales a unuia căruia îi scăpase faptul că, pe lângă fii, mai are şi o fiică.^Z

— Asta este tot?

— Cred că da.

Bărbatul s-a ridicat încet şi şi-a netezit cămaşa deja netedă. Ca la comandă, m-am ridicat şi eu în picioare, trăgând de mânecile bluzei. Am aşteptat semnalul din partea lui că discuţia noastră s-a încheiat. Mi se părea necesar, după maniera formală în care o condusese.

— Dacă îţi mai vine ceva în minte, poţi să vii oricând la mine. N-are rost să-ţi încarci mintea cu propriile presupuneri.

— Am să ţin minte.

— OK, a conchis el şi a arătat spre rafturile din jurul nostru, spunând: Apropo, s-ar putea să găseşti aici ceva

de recenzat pentru contul tău.

— Voi arunca o privire, cu siguranţă.

Abia aşteptam să vină o zi, poate chiar mâine, când voi putea să mă strecor aici şi să răsfoiesc cărţile, fără ca Vincent să privească peste umărul meu şi să mă streseze.

Acesta a fost sfârşitul primei, dar nu şi ultimei mele conversaţii cu fratele cel mai mare. Când am plecat din bibliotecă, m-a invitat în bucătărie la cină. M-a avertizat că, din păcate,
programul lor de astăzi era foarte încărcat, aşa că nu vom putea să ne întâlnim cu toţii la masa, dar m-a anunţat că mâine cu siguranţă vom lua masa împreună.

în acea scară au fost de faţă doar gemenii. Dintre cei trei fraţi prezenţi, cel mai drăguţ a fost Shane, care a încercat să vorbească cu mine, să mă facă să mă simt măcar un pic mai puţin stingherită. El era cel care avea un inel mic negru într-o sprânceană. Stătea vizavi de mine şi mânca cu poftă piure de cartofi. Vorbea cu gura plină, aşa că abia dacă îl puteam înţelege. Accentul lui american nu-mi uşura deloc situaţia, dar m-am consolat cu gândul că este doar o chestiune de timp până mă voi obişnui cu el, şi oricum aceasta era cea mai mică problemă a mea. Am apreciat eforturile lui Shane, pentru că, de exemplu, Tony, care stătea lângă mine, tăcea tot timpul şi nu şi-a ridicat nici măcar o dată privirea din farfurie.

I-am aruncat câteva priviri fugare şi timide şi astfel am observat că, în primul rând (la fel ca Shane, de altfel), avea gene foarte lungi. Atât de lungi, încât aş fi putut bănui că erau false, dacă nu ar fi fost faptul că în mod sigur băiatul, în ciuda faptului că era foarte îngrijit, nu făcea impresia unei persoane

pasionate de asemenea intervenţii cosmetice. Al doilea lucru l-am descoperit atunci când, înainte de a apuca furculiţa, şi-a suflecat mânecile hanoracului negru. Avea un tatuaj impresionant care urca în sus din palma mâinii stângi şi care probabil că ajungea până la gât, pentru că o porţiune din el ieşea de sub guler. Nu am îndrăznit să-l analizez prea mult timp, deoarece Tony nu părea o persoană simpatică şi nu voiam să-şi dea seama că îl privesc fix. Am reuşit doar să observ şi să disting nişte modele abstracte ciudate şi o bucată de coadă de dragon, acoperită cu solzi şi ţepi, ceea ce mi-a întărit convingerea că băiatul avea pe braţ o adevărată operă de artă.

El şi Vincent nu prea vorbeau, mai ales cu mine, aşa că Shane m-a surprins în mod plăcut. Mi-a povestit câte ceva despre

şcoala la care urma să merg. Gemenii erau acolo în penultimul an. Dylan – în ultimul.

— Profesorii sunt cam ai naibii, cred că la fel ca peste tot, dar Vince donează o grămadă de bani şcolii, iar noi avem regim special.

Mi-a făcut cu ochiul răutăcios şi, pentru prima dată în ultimele zile, mi-a scăpat din gură ceva care nu era foarte departe de un chicotit.

— Să nu-i mai spui aşa ceva, l-a admonestat Vinccnt, iar sprâncenele lui uşor încruntate semnalau clar o oarecare iritare.

Tony a pufnit pe sub nas, iar Shane, ignorând remarca fratelui nostru mai mare, mi-a mai făcut încă o dată cu ochiul. De astă dată, însă, îmi era deja teamă să reacţionez, aşa că mi-am coborât privirea şi mi-am înfundat gura cu încă o îmbucătură de mâncare, din care mi se dăduse iarăşi prea mult.

Nu reuşeam să mă relaxez după convorbirea cu Vincent. Mă stresase cu regulile lui şi cu felul sec în care îmi vorbea. Am observat că se purta la fel şi cu băieţii, aşa că probabil acesta era felul lui de a fi, dar asta nu prea m-a încurajat. Perspectiva de a fi dependentă de el următorii câţiva ani din viaţa mea mă cam deprima.

Imediat după masă, gemenii au dispărut şi Vincent mi-a mai explicat diverse mici detalii, cum ar fi orele de lucru ale menajerei şi alte amănunte care îi scăpaseră anterior sau care erau pur şi simplu mai puţin importante ca să le menţioneze imediat. După ce a terminat, am urcat scările la etaj şi abia acolo ne-am despărţit. Eu m-am dus spre noul meu dormitor regal şi, după ce i-am aruncat o ultimă privire, am avut timp doar să observ cum silueta lui dispare pe coridorul care ducea spre aripa de lucru.

„EI, EI, EI...”

Am aflat repede că reşedinţa Monet semăna cu un câmp minat. în cea mai mare parte a timpului aici domnea o linişte oarecum periculoasă, pentru că la fiecare pas exista riscul de a da peste unul dintre fraţi. încercam să îi evit, mai ales pe cei care nu-mi plăceau în mod deosebit. M-am simţit uşurată, a doua zi, când am reuşit să străbat drumul de la camera mea la bucătărie fără să mă împiedic de niciunul dintre ei.

Prima dată m-am trezit pe la patru dimineaţa pentru că diferenţa de fus orar îşi spunea cuvântul. Organismul meu nu era odihnit sută la sută, dar nici nu puteam să adorm din nou, aşa că am stat trează mult timp în aşternut, privind cum lumina din noul meu dormitor frumos devine din ce în ce mai puternică. La un moment dat, mi-am scos de sub pernă telefonul pe care îl lăsasem acolo conectat la încărcător. Pentru aceasta a trebuit să mă târăsc până la marginea saltelei, lucru pe care nu mi-l puteam imagina înainte. Nu cred că mai dormisem vreodată într-un pat atât de mare.

Până pe la ora şapte, am verificat postările de pe contul meu de carte. Am adăugat câteva articole de citit la lista de aşteptare şi am scris câteva comentarii. După aceea am deschis cu un

oftat câteva mesaje personale pe care mai înainte preferasem să le ignor din diverse motive.

Unul dintre ele era de la mătuşa Mărie, o femeie de fapt străină, sora bunicii mele, pe care o cunoşteam doar după nume. Locuia în Irlanda împreună cu familia ei, cu care nu avusesem niciodată nicio legătură. Ştiam că nu-i surâsese ideea să mă ia sub aripa ei, mai ales că era deja foarte bătrână şi oarecum resemnată, iar copiii ei şi copiii acestora nu mă cunoşteau deloc. Era singura persoană din acea zonă care se deranjase să participe la înmormântare şi aproape că vedeam uşurarea de pe faţa ci zbârcită când a aflat că aveam deja un nou tutore şi nu mai trebuia să găsească scuze de ce nu poate avea grijă de mine, deşi îşi dorea atât de mult să o facă. La mesajul ei politicos şi sec am răspuns la fel de laconic şi am trecut la următorul.

Acesta eraiin pic mai elaborat. Nu mă mira, pentru că era de la Roxanc, o prietenă a mea din copilărie. Tristă amintire, pentru că fuseserăm cândva nedespărţite, dar apoi se mutase cu părinţii ci înapoi în Grecia natală, motiv pentru care, din păcate, relaţia noastră a avut mult de suferit. în ciuda eforturilor noastre, ne-a fost greu să ne păstrăm prietenia. Ştiam totuşi că, deşi prietenia noastră se stinsese, încă mai puteam conta pe sprijinul Roxanei, mai ales în momente atât de tragice pentru mine.

Ultimul mesaj necitit pe care îl primisem era de la o colegă de şcoală, cu care nu aveam nimic în comun în afară de o camaraderie superficială. Nu puteam scăpa de sentimentul că îmi scrisese mesajul înconjurată de un ciorchine de oameni avizi de senzaţii, de care nu duceau lipsă coridoarele fostei mele şcoli. Drept

răspuns, am rcformulat puţin mesajul trimis mătuşii Mărie şi, cu un alt oftat, am închis telefonul.

Şi asta ar fi cam tot. Cu inima strânsă m-am ridicat din pat, pregătindu-mă psihic să întâmpin o nouă zi plină de provocări şi de fraţii mei ciudaţi. Am făcut un duş temeinic, m-am îmbrăcat şi m-am pieptănat îngrijit, mi-am făcut patul, am deschis fereastra ca să aerisesc camera şi mi-am despachetat bagajele. Hainele mele nu ocupau decât o mică parte nefericită din dressing.

Am petrecut o jumătate de oră bună uitându-mă la cerceii mici de aur, în formă de inimioare, care stăteau într-o cutie elegantă, înfipţi într-o pernă de catifea albă. Era un cadou de la mama mea, care înainte fusese doar valoros, dar acum devenise nepreţuit. Mi-am permis un moment de emoţie, dar când mi-am revenit în fire după aceea, nu am mai putut zăbovi şi am fost nevoită să părăsesc dormitorul.

în acea dimineaţă am cunoscut-o pe Eugenie, menajera despre care îmi povestise Vincent. Fredonând în şoaptă melodii necunoscute, ştergea blatul de lucru în acompaniamentul maşinii de spălat vase.

— Bună dimineaţa, am salutat-o eu politicos, mângâindu-mi fără să vreau cotul cu o mână.

Femeia a încremenit şi apoi s-a întors brusc. Ochii i s-au luminat când m-a văzut. Buclele ei scurte, dar bogate, erau legate cu o panglică groasă şi colorată, de parcă îi crescuse pe cap ceva ca o căpiţă de fân, dar am alungat acest gând urâcios, pentru că m-a învăluit imediat într-un zâmbet larg, deosebit de cald, lăsând la vedere tot şirul de dinţi de sus. Eugenie era o doamnă în vârstă, cu un ten matur şi gras. Cele mai frapante erau ridurile care i se formau pe frunte la cea mai mică schimbare de expresie. Purta o bluză albă fără guler,

foarte largă, pantaloni de trening gri şi nişte şlapi albi nostimi.

înfăţişarea ei m-a intrigat foarte mult, deoarece mă aşteptam la o ţinută mai formală de la o menajeră într-o casă atât de elegantă. M-am bucurat că era altfel, pentru că Eugenie radia de strălucirea banalităţii, ceea ce m-a făcut să simt încă din primul moment că aveam ceva în comun. Nu aveam nevoie de alte formule, de reguli şi de lux. Voiam să am parte măcar de puţină normalitate, iar Eugenie părea o persoană care ar fi putut fi prietenă cu bunica.

Femeia a început imediat să mă copleşească cu complimente, mi-a admirat părul lung şi, după cum spunea ea, feţişoara mea frumoasă. A aruncat imediat cârpa de şters blatul, jurând că era gata să pregătească orice îmi dorea sufletul. Nu aveam chef să mănânc nimic în mod deosebit, dar în cele din urmă am acceptat cu timiditate oferta de clătite americane.

Eugenie se mişca prin bucătărie cu o îndemânare remarcabilă şi bănuiam că o cunoştea mai bine decât oricare dintre băieţii care locuiau aici. M-am aşezat la masă, urmărindu-i acţiunile şi m-am oferit de câteva ori să o ajut, pentru că nu eram obişnuită să stau cu mâinile în sân şi să privesc cum cineva mă serveşte, dar Eugenie mi-a spus să stau jos şi să nu-mi fac griji pentru nimic. Apoi a încercat să mă implice într-o conversaţie, întrebându-mă mai întâi care sunt mâncărurile mele preferate şi ce nu-mi place, iar apoi m-a întrebat despre viaţa şi obiceiurile mele din Anglia. De asemenea, mi-a spus cu mândrie că în semestrul următor fiica ei va merge într-un schimb studenţesc la Newcastle. Nu vizitasem niciodată Newcastle, aşa că mi-a fost greu să înţeleg ce înseamnă asta pentru ea, dar am zâmbit la simpla menţionare a faptului că oraşul se afla în ţara

mea natală.

— Am auzit că acolo au un accent dificil, a spus Eugenie, care vorbea o engleză bună, deşi cu accent străin trădat de pronunţia dură a consoanei „r”. Dar eu îi spun că este foarte bine, trebuie să-l înveţe. Niciodată nu înveţi destul.

Femeia a întors clătitele aproape automat, zâmbind propriilor gânduri.

— Fiica mea este o fată deşteaptă, să ştii, şi pare o americancă adevărată.

Am zâmbit uşor.

— Sunt sigură că se va descurca.

— Asta e sigur!

Eugenie a facut semn cu mâna, apoi s-a aplecat spre mine.

— îi tot spun mereu că i s-a dat o şansă, pe care nu trebuie să o irosească. Pentru că atunci când eram tânără nici nu putea fi

vorba să studiez. Nimeni nu s-a oferit să-mi plătească taxele de şcolarizare, a suspinat ea. Avem mare noroc că domnul Vincent a fost atât de bun cu noi. La început am crezut că este foarte diferit de tatăl său, domnul Camden, pentru că este întotdeauna atât de grav şi de concentrat, asta este impresia pe care o lasă. Dar, după cum am văzut, are tot o inimă de aur şi nimic nu mă va face să cred altceva.

La auzul numelui tatălui meu am simţit cum mi se strânge stomacul. Era pentru prima dată când cineva vorbea despre el în faţa mea cu atâta dezinvoltură. Chiar şi mama mea schimba subiectul ori de câte ori o întrebam despre el. Eugenie pur şi simplu nu înţelegea că menţionarea lui în prezenţa mea era o lipsă de tact, iar eu am făcut tot posibilul să nu arăt că-mi pasă. Performanţa mea actoricească, deşi slăbuţă, nu a dat greş, cred, căci femeia şi-a continuat monologul şi, în loc să dau mereu din cap, aşa cum făcusem până atunci, m-am cufundat în gânduri.

Camden Monet, un om care locuise cândva aici, dormise într-unul din numeroasele dormitoare, mâncase în această bucătărie, iar Eugenie, probabil, îi pregătea cafeaua şi îi punea o ceaşcă în faţă, pe această masă, pe care îmi ţineam acum coatele. Avea o inimă de aur – aşa spunea ea despre el. Oricât de mult aş fi vrut să nu-mi bat capul cu el, nu puteam ignora întrebările fără sfârşit pe care doream să i le pun. Cum era, cum arăta şi, mai ales, de ce nu a vrut să mă cunoască.

Mi-am pus în minte că Eugenie ar putea fi o sursă valoroasă de informaţii despre el, mai ales că îi plăcea să vorbească, fără să stea prea mult pe gânduri. Cu toate acestea, nu am vrut să-i pun întrebări despre el din pură prudenţă. Poate că unul dintre fraţi avea să audă sau să afle despre aceasta. Curiozitatea mea

trebuia să aştepte.

în curând, o farfurie de clătite dolofane şi rumenite se afla pe blat în faţa mea, aşezate una peste alta, acoperite cu sirop de arţar şi presărate cu fructe de pădure. Visasem la ele încă de • ind le văzusem intr-un desen animat american, cu câţiva ani în urmă, iar bunicii mele, deşi era o bucătăreasă desăvârşită, ii ieşeau întotdeauna prea turtite. Eugenie mi-a urat poftă bună şi a plecat să se ocupe de rufe, iar eu mi-am luat rămas-bun de la ca cu un zâmbet, fericită că în această casă marc, plină de bărbaţi, există cel puţin o femeie.

Porţia era prea mare pentru capacităţile mele, aşa că am petrecut aproape o oră cu ea. După ce am terminat de mâncat, am spălat vasele folosite, căci uitasem de maşina de spălat vase, iar apoi am rămas în mijlocul bucătăriei, neştiind ce să fac în continuare. Nu aveam absolut nimic de făcut şi simţeam dureros acest lucru în locul necunoscut în care mă aflam. Absolut din întâmplare, privirea mi-a căzut pe fereastra marc a bucătăriei, prin care intra soarele, luminând această cameră deja foarte luminoasă. Vremea părea mult mai frumoasă decât ieri şi mi-am zis imediat că ziua însorită de astăzi ar putea anunţa speranţa pentru ceva bun în realitatea mea cenuşie. încurajată, mi-am pus un hanorac mai gros şi am ieşit pe uşa principală spre curte.

Când mă luase ieri de la aeroport, Will lăsase maşina pe alee, unde acum era parcată o altă maşină, suspect de obişnuită în comparaţie cu jeepul de lux. Am ghicit că îi aparţinea lui Eugenie, doar din cauza vopselei de culoarea sfeclei de zahăr. Pur şi simplu nu mi-l puteam imagina pe niciunul dintre fraţii mei la volanul unei astfel de maşini.

Dc pe alee pornea un drum care dispărea printre

copaci şi ştiam că undeva mai departe ajungea la poarta de intrare. M-am hotărât să nu merg pe acolo, ca nu cumva să creadă cineva că cercetez împrejurimile cu gândul să fug. în loc să merg spre poartă, am hoinărit pe peluza verde perfect tunsă, hotărând să ocolesc conacul imens.

Din când în când hătea vântul şi trebuia să mă înfăşor mai strâns în hanorac, dar, în rest, plimbarea mea a fost nu numai plăcută, pentru că aerul proaspăt mi-a stimulat gândirea şi mi-a permis să respir în voie, dar şi necesară, deoarece mă simţeam supraalimcntată după acel mic-dcjun copios, iar mişcarea mi-a făcut bine. Grădina din jurul conacului era imensă, deşi, din păcate, după un anumit timp mi s-a părut plictisitoare. După gustul meu, avea nevoie de flori, pentru care nu ducea lipsă de spaţiu.

Am trecut pe lângă fereastra mare a bucătăriei şi am aruncat o privire pe furiş înăuntru, doar pentru a constata că încăperea rămăsese goală, exact aşa cum o lăsasem. Apoi am mers mai departe, trecând pe lângă alte ferestre mari, până când, în sfârşit, am ajuns la o terasă cu pardoseală din scânduri de culoare închisă, pe care se afla un minunat set de canapele şi fotolii, de pe care pernele fuseseră deja luate în vederea iernii. Era şi un balansoar pentru două persoane, pe care chiar m-am aşezat timidă pentru o clipă. întotdeauna îmi dorisem unul ca acesta.

După cum am reuşit să-mi dau seama, la terasă se ajungea din camera de zi printr-o uşă glisantă. Mi-am continuat plimbarea şi, după un timp, am descoperit că, fix alături, se afla o altă terasă, de data aceasta cu şezlonguri şi o baie jacuzzi încorporată, precum şi o piscină destul de mare, care – exact cum spusese Will – fusese deja golită.

M-am plimbat pe marginea ei şi chiar m-am oprit pe treptele care duceau în jos, imaginându-mi cum arată atunci când este plină. Cum străluceşte suprafaţa apei în timpul verii, în lumina soarelui. Locuiesc intr-o casă cu piscină, mi-am zis în sinea mea, scuturând din cap cu neîncredere pentru a suta oară. Nu mă aşteptam să am parte vreodată de un asemenea nivel de bunăstare.

Aici, peretele casei de la parter era numai din sticlă, în care în acest moment al zilei se reflectau copacii şi cerul. La primul etaj ieşea în evidenţă un balcon care forma un mic baldachin. M-am furişat sub el, apropiindu-mă cu curiozitate de uşa întredeschisă a terasei, pe care am observat-o abia după un timp. Am băgat capul înăuntru şi am descoperit că tocmai ajunsesem în zona de fitncss a casei, adică exact în partea pe care îmi propusesem să o evit

Era o încăpere mare şi luminoasă, cu diverse tipuri de aparate pentru exerciţii fizice. Singura sală de sport în care pusesem vreodată piciorul era cea de la fosta mea şcoală, unde echipamentele aveau câteva zeci de ani, iar în aer se simţea un miros sufocant de cauciuc.

Sala de fitness a fraţilor mei, plină de aparate noi şi strălucitoare, era total opusul ei. Avea o bandă de alergare, bănci pentru ridicarea greutăţilor, câţiva coloşi despre care nici măcar nu ştiam la ce foloseau, cercuri de tracţiune, saltele şi salteluţe, saci de box şi un sistem de difuzoare, din care probabil că se auzea muzică pentru a face antrenamentele băieţilor mai plăcute. Unul dintre pereţi era în întregime căptuşit cu oglinzi şi, când m-am uitat la ele, mi-am dat seama că nu eram singură.

— încă mai adulmeci pe aici? a întrebat Dylan, care arăta de parcă m-ar fi examinat de mai mult timp.

Stătea într-un colţ unde erau aranjate în piramidă

sticlele cu apă. Ţinea una în mână, deschisă şi pe jumătate goală. Părul lui umed, strâns la spate, îi lăsa la vedere fruntea, care strălucea de sudoare, la fel ca umerii încordaţi. Trunchiul îi era acoperit de un tricou larg, care îi atârna peste muşchi ca un sac. în jurul gâtului avea nişte căşti roşii, din care mi se părea că se auzea muzică.

M-am simţit imediat stresată de prezenţa acestui frate al meu, care nu-mi era foarte simpatic. Am ştiut de la început că este mai bine să evit sala de gimnastică, iar acum nimerisem tocmai aici pentru că rătăcisem fără ţel.

— Mă plimb, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez calmul.

— Numeşti plimbare faptul că tragi cu ochiul prin încăperi la întâmplare?

Zâmbetul lui răutăcios nu a făcut decât să-mi confirme convingerea că încerca pur şi simplu să mă provoace. Am strâns în mână mânerul abia vizibil de la uşa pasajului spre terasă şi am mormăit:

— Will a spus să mă simt ca acasă, aşa că pur şi simplu mă uit prin jur. Dacă vrei să rămâi singur, e suficient să spui şi plec mai departe.

Dylan nu-şi lua ochii de la mine în timp ce ridica sticla în dreptul gurii. I-a înghiţit conţinutul în două secunde, apoi a strivit-o cu o mână şi a aruncat-o la o parte, s-a şters la gură şi a ridicat din umeri.

— Păi pleacă!

Ignorând uşoara înţepătură de tristeţe pe care o suferise eul meu din cauza indiferenţei lui, m-am întors înapoi în grădină. Mi-am strâns mai tare braţele în jurul corpului şi am mers pe lângă casă un pic mai departe, dar dintr-un anumit motiv nu mai eram foarte interesată de clădirea pe lângă care treceam. Mi-era teamă să mă

uit pe la fereastră, pentru că nu voiam să fiu acuzată pe nedrept că am tras cu ochiul din nou. Dimensiunea reşedinţei Monet mă speria şi casa în sine nu-mi inspira sentimente de căldură.

Mai ales când am ajuns la următoarea alee de acces. Aceasta era mult mai mică, iar uşa de la intrare aflată aici era solidă. Nu cunoşteam clădirea suficient de bine nici măcar pentru a încerca să ghicesc la ce parte a clădirii ducea, aşa că am trecut pur şi simplu pe lângă ea. Apoi am mers de-a lungul anexei imense, care nu avea ferestre şi era folosită ca garaj. Apoi, în cele din urmă, mi-am terminat plimbarea, pentru că m-am trezit din nou în faţa casei. în acest punct al excursiei mele, mă durea deja capul din cauza excesului de oxigen din aerul proaspăt de toamnă.

Am intrat din nou în acea casă care îmi evoca o junglă periculoasă. Nu lipseau decât verdele luxuriant al frunzelor şi mirosul sufocant al solului, dar în rest totul se potrivea. Sub vălul de relativă linişte, se ascundeau o mulţime de secrete şi le simţeam cu toate simţurile melc.

Paşii mei pe podelele de marmură ale conacului nu făceau niciun zgomot. întrucât aveam doar şosete în picioare, îmi era greu să schimb această situaţie, deşi îmi doream foarte mult să rup această linişte tulburătoare şi să nu mai dau impresia că fac pe detectivul.

Testând diferite moduri de a păşi, m-am dus în camera mea, ca să-mi scot tricoul călduros de care nu mai aveam nevoie. Era mai-mai să mă prăbuşesc pe scări când am privit din nou la tabloul ciudat din hol, dar mi-am recăpătat repede echilibrul, iar la urechile mele nu a ajuns niciun chicotit răutăcios, aşa că bănuiesc că totul s-a produs fără martori.

Am dat peste cineva abia când am decis încă o dată să ies din camera mea, de data aceasta ca să-mi fac un ceai. Durerea de cap îmi trecea încet-încet, dar simţeam că mă cuprinde o răceală de toamnă şi de aceea am decis să mă duc din nou la bucătărie.

— Ţi-e frig?

Tocmai mă aplecam deasupra unui sertar recent descoperit, plin de ierburi şi de ceaiuri, şi la auzul acelei voci, deşi părea prietenoasă, am sărit brusc în sus. La intrarea în bucătărie stătea Will şi îmi zâmbea. La început m-am speriat că este fratele meu cel mai mare şi asta din cauza ţinutei oficiale în care încă nu-l văzusem pe Will. Purta o cămaşă care îi scotea perfect în evidenţă albastrul intens al ochilor şi pantaloni de costum închişi la culoare. Dacă ar trebui să descriu cum arată un bărbat de succes, în loc să-mi scrântesc limba, aş arăta pur şi simplu spre el.

— Un pic. Am făcut o plimbare.

— Ştiu, a spus Will, iar când m-am uitat surprinsă la el, a adăugat cu cea mai mare nonşalanţă: Te-am văzut pe fereastră.

M-am rugat în sinea mea ca expresia feţei să nu-mi trădeze stânjeneala pe care o simţeam în suflet. Îmi doream atât de mult ca acest sentiment să înceteze în sfârşit să mă mai chinuiască.

— Vrei un ceai? am întrebat, ca să schimb subiectul, şi am făcut semn cu mâna către pliculeţul ales de mine.

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plec.

A aruncat o privire la încheietura mâinii, la care purta un ceas, altul decât cel de ieri, cred, dar cu siguranţă la fel de elegant.

— Ar trebui să mă întorc în câteva ore. Diseară avem cu toţii rezervare la un restaurant. Preferatul nostru.

— Şi eu?

întrebarea mi-a scăpat fără să mă gândesc, iar Will m-a privit de parcă aş fi căzut din copac.

— Tu în primul rând. Tu eşti motivul pentru care ieşim în oraş. Să spunem doar că va fi un fel de scară de bun-venit.

— Oh! Sună grozav, am minţit eu.

Will a simţit cu siguranţă că reacţia mea era artificială, dar nu a comentat, ci doar mi-a aruncat o privire plină de înţelegere, îmi plăcea faptul că nu insista inutil asupra comportamentului meu, dându-mi timp să mă obişnuiesc cu realitatea.

— în cazul în care se întâmplă ceva, nu eşti singură. Vince şi Dylan sunt acasă. Poţi să mă suni şi pe mine oricând. Şi Eugenie e pe aici pe undeva. Ai cunoscut-o pe Eugenie?

— Mi-a făcut un mic-dejun delicios!

— Găteşte admirabil, a fost de acord Will, după care trebuie să fi primit un fel de mesaj, pentru că a aruncat o privire pe ecranul telefonului mobil pe care îl ţinea în mână şi a spus: Bine, Hailic, acum chiar trebuie să plec. Nc vedem mai târziu, a chicotit şi a făcut ceva la care nu mă aşteptam deloc – încă pe jumătate concentrat pe telefonul lui, s-a apropiat de mine, şi-a pus braţul în jurul umărului meu şi m-a sărutat în vârful capului: Să ai o zi bună!

După care a dispărut înainte ca eu să apuc să-i răspund cu un stupid „şi tu la fel”. în schimb, în următorul minut mi-am recăpătat puterea asupra

membrelor mele înţepenite, care înlemniseră de uimire din cauza acestui act de tandreţe. Will, deşi era cel mai simpatic dintre toţi oamenii pe care îi întâlnisem în ultima vreme, era totuşi un străin pentru mine, un om de la care nu m-aş fi aşteptat niciodată la asemenea gesturi atât de directe.

M-am gândit o clipă la ce ar trebui sâ cred în legătură cu asta, apoi am decis că acest tratament chiar mi-a plăcut puţin. Nu eram încă foarte sigură, dar pentru o clipă am avut sentimentul că Will pusese un mic plasture pe inima mea frântă.

M-am mai gândit la asta în timp ce aşteptam, cu o cană marc în mână, să fiarbă apa. M-am întrebat cum este posibil ca Dylan şi Will să fie atât de diferiţi, în ciuda relaţiei lor apropiate.

însoţită de aroma de portocală şi mentă m-am îndreptat la început spre masă, dar la jumătatea drumului m-am răzgândit şi am pornit spre scări şi spre camera mea, dar atunci mi-am amintit de bibliotecă şi am schimbat din nou direcţia.

îmi plăcea că aproape toţi pereţii de aici erau căptuşiţi cu biblioteci înalte, maro închis, pline de cărţi. în încăpere se crea astfel o atmosferă unică şi magicii.

Eram curioasă să examinez atentă pianul, care, deşi simplu, părea elegant. Mi-a venit să îl deschid şi să arunc o privire la tastatura lui, dar îmi era teamă că ¡1 voi dezacorda doar atingându-1. în schimb, mi-a trezit interesul rama simplă cu o fotografic care stătea singură pe el. La reşedinţa Monct nu dădusem până atunci peste nicio fotografie, aşa că aceasta mi-a atras imediat atenţia. Nu era niciunul dintre băieţi, ci doar două femei. Amândouă blonde. Una dintre ele zâmbea larg şi fermecător, în timp ce cealaltă părea mai rezervată, dar şi mai mulţumită. Am întins mâna ca să apuc rama şi să privesc fotografia, dar am constatat că este mai grea decât mă aşteptam şi era cât pe-aici s-o scap pe jos. Mi-am îndepărtat imediat mâna de ca.şi m-am dus înspăimântată spre celălalt capăt al încăperii, mustrându-mă în gând. Ar fi mai bine să mă concentrez asupra cărţilor. Este mai greu să le distrug.

Multe dintre volumele de aici erau manuale de afaceri, unele foarte vechi şi cu înţelepciunea probabil

depăşită. Am găsit, de asemenea, câteva de psihologic, unele (deşi puţine) motivaţiona- le, ceva despre alergare, despre gătitul sănătos şi chiar şi câteva cărţi erotice, pe care le-am ocolit de departe. în cele din urmă, am dat peste romane de ficţiune pentru persoane din categoria mea de vârstă şi am rămas agăţată de acest raft. Am fost plăcut surprinsă să constat că exista aici o abundenţă de cărţi de beletristică şi toate bune la prima vedere. Pe unele le cunoşteam deja, îmi plăceau şi le apreciam.

Mai ales când nu mă simţeam bine, când aveam o zi urâtă, când cineva îmi provoca un necaz sau făceam un lucru jenant a cărui amintire îmi tortura creierul ore în şir după aceea, îmi plăcea să mă cufund într-o lectură interesantă care îmi permitea să intru într-o altă lume, făcându-mă să uit complet de realitate. Pentru astfel de ocazii, alegeam de obicei o carte bună de ficţiune.

Am găsit în sfârşit ceva de care m-am îndrăgostit de la prima vedere. Coperta tare şi lucioasă înfăţişa un dragon negru cu ochi verzi, panglica din mijlocul volumului care servea ca semn de carte semăna cu o limbă subţire de reptilă, roşie ca sângele, iar descrierea de pe verso m-a convins după prima propoziţie. Aveam de gând să citesc doar primul capitol, dar romanul m-a absorbit în totalitate şi am înghiţit fiecare cuvânt ca vrăjită, ghemuită în fotoliul în care stătuse mai înainte Vincent.

Totuşi, aş minţi dacă aş spune că nu am avut probleme de concentrare de la bun început. Era prima dată de la moartea mamei mele când îmi permiteam să mă desfăt cu această plăcere veche şi mă simţeam de parcă trecuseră veacuri de când nu mai citisem o carte. Iar de la evenimentele tragice care îmi întor-

seseră viaţa cu susul în jos, trecuse mai puţin de o săptămână. Aşa că, înainte de a mă cufunda într-o lume nouă, a trebuit să mă confrunt cu mustrările de conştiinţă şi cu tristeţea. Mamei îi plăcea întotdeauna să mă audă vorbind despre cărţile care îmi plăceau în mod de« bit. Mă tortura gândul că despre aceasta nu îi voi povesti niciodată.

Tristeţea care mă copleşise nu putea fi alungată decât de o poveste cu adevărat excelentă. Am petrecut toată după-amiaza cu această nouă descoperire, schimbând doar poziţiile în care şedeam, total absorbită de ceea ce citeam.

Abia câteva ore bune mai târziu, liniştea mea a fost tulburată. Stăteam întinsă pe fotoliu, cu spatele arcuit, ţinând în mână cartea chiar deasupra feţei, când uşa bibliotecii s-a deschis şi a intrat unul dintre gemeni. Am simţit un sentiment de uşurare când l-am recunoscut, căci era Shane, adică cel mai drăguţ.

— Aici este, a spus peste umăr cuiva, apoi s-a întors din nou spre mine şi a arătat în spatele meu cu o mişcare a capului. Hei, ne pregătim de plecare.

Nu am reuşit să ascund prea bine un oftat greu. Fără chef, am pus cartea înapoi pe masă, folosind ca semn de carte panglica roşie ca sângele a acestei frumoase ediţii.

Am dus cana goală în bucătărie, unde m-am întâlnit cu Will şi cu Tony, care, văzându-mă, şi-au întrerupt conversaţia. Will m-a privit cu bunăvoinţă şi a repetat ceea ce îmi transmisese deja Shane, în timp ce Tony a aruncat o privire undeva în lateral, ca şi cum dinadins nu ar fi vrut să se uite în direcţia mea.

Am urcat scările spre camera mea fără niciun chef, regretând din toată inima că nu pot să mă trântesc pe pat şi să dorm. Sau să continui să citesc. Nu mă

atrăgea gândul să ies în oraş şi în niciun caz nu cu toţi fraţii, dintre care mai mult de jumătate aveau o atitudine dubioasă faţă de mine.

Mi-am scos din garderobă cea mai elegantă rochie pe care o aveam. Era simplă, bleumarin, cu mâneci trei sferturi şi cu o fustă cloş care ajungea chiar până la genunchi. Nimic special, aşa că nu-mi făceam griji că voi arăta prea gătită. Dimpotrivă, în timp ce stăteam alături de băieţii eleganţi, am simţit cât de mult mă deosebesc de ei. Am încercat să mă conving că erau doar complexele mele, dar era greu să mă cert cu vocea sumbră din capul meu care îmi şoptea: *Nu le ajungi nici până la glezne, Hailie Monet. Arăţi ca o orfană. Ceea ce, apropo, chiar eşti.*

Cu toate acestea, nimeni nu a comentat felul în care arătam. Fraţii s-au împrăştiat prin garaj, stabilind cine cu cine va merge.

O clipă toţi mi s-au părut identici şi a trebuit să strâng din ochi pentru a-i deosebi. Erau îmbrăcaţi în costume închise la culoare şi cămăşi deschise, unii purtau cravată, alţii nu. Toţi aveau o tunsoarc îngrijită şi se mişcau cu dezinvoltura caracteristică oamenilor familiarizaţi cu luxul. Nu imi venea să cred că ies în oraş cu un grup de bărbaţi care arătau aşa.

Cu toate acestea, nu la vederea lor am amuţit. Am fost de-a dreptul şocată când am văzut garajul, în care intrasem acum pentru prima dată pe urmele fraţilor mei. Interiorul său vast era chiar mai impresionant decât priveliştea de afară. Pentru o clipă, am avut senzaţia că uşa era un portal care ne ducea într-un salon auto exclusivist. Maşinile stăteau aliniate într-un şir ordonat şi se vedea că proprietarii au mare grijă să păstreze ordinea aicr. Pardoseala gri şi lucioasă era acoperită de zgârieturi şi urme de cauciucuri care, în mod surprinzător, nu erau inestetice, ci dimpotrivă, îi dădeau un fel de farmec aparte. Pereţii erau, de asemenea, gri, dar într-o nuanţă uşor diferită şi străbătuţi pe alocuri de mici şanţuri longitudinale înguste care ajungeau până la tavan şi reprezentau un fel de iluminat modern cu leduri.

Nu era garajul tipic al unei familii obişnuite – dezordonat, cu tot felul de lucruri, plin de cutii de carton şi echipamente care nu mai fuseseră folosite de ani de zile. Aici, întreaga suprafaţă – de dimensiuni considerabile – era rezervată exclusiv pentru maşini. Iar dacă cineva are deja un astfel de garaj, este doar pentru că îşi permite să ţină în el vehicule de top – şi acesta era cazul şi aici.

Printre altele, erau aici maşini pe care le văzusem până atunci doar sub formă de jucării în poveştile pentru copii sau poate în unele filme. Vreo trei dintre ele erau de tip bizar, aproape cosmice – viu colorate,

aplatizate, de sport, care probabil că accelerau la sute de kilometri pe oră în câteva secunde. Altele două erau mai elegante şi mai zvelte – una argintie şi cealaltă neagră, de care s-a apropiat Vincent din partea şoferului. Mai era şi jeepul imens, cu laturile înalte, cu care venise Will să mă ia de la icro- port, şi o maşină albă mai puţin bătătoare la ochi.

în acel moment, lipsa mea de cunoştinţe în domeniul auto mă făcea să mă simt jenată. Nu-mi puteam aminti nicio marcă de maşină! Puteam doar să le separ în mintea mea în funcţie de culoare, ca stereotipul de femeie din glumele sexiste.

Fraţii Monct s-au urcat în maşinile lor cu multă dexteritate (mi-a căzut falca, pentru că aveam ocazia pentru prima dată să văd un vehicul cu uşi care, în loc să se deschidă pe lateral, în mod tradiţional, se ridicau) şi, o clipă mai târziu, două maşini părăseau proprietatea. Una, cea neagră şi zvcltă, era condusă de tutorele meu legal, iar lângă el stătea Will. Eu am ajuns în spate, din păcate, împreună cu Tony, care nu m-a onorat nici măcar cu o privire pe tot parcursul drumului.

A doua maşină era condusă de Shane. A ales una dintre cele sport, de un bleumarin frumos, cea cu uşile neobişnuite şi, împreună cu Dylan, păreau încântaţi de vuietul motorului, în timp ce ne depăşeau pe drum. Am văzut în oglinda laterală cum Vincent îşi rostogoleşte ochii, iar Will clatină din cap. Reacţiile lor m-au făcut să mă gândesc la părinţii deranjaţi de năzbâtiile copiilor lor şi pot spune că gândul acesta m-a amuzat puţin.

îmi amintesc prima mea ieşire în oraş cu noua mea familie ca prin ceaţă. Poate că eram prea stresată şi creierul meu a considerat că această amintire este prea traumatizantă, ceva ce aş fi vrut să uit. Sau poate că pur şi simplu nu s-a acomodat la cantitatea de lux care se revărsa deja pe uşile principale ale restaurantului.

Ştiu sigur că Vince i-a dat cheile unui băiat îmbrăcat în frac care parca maşinile, cineva s-a înclinat în faţa mea, altcineva l-a întrebat pe Will dacă eram siguri că masa pe care o alesese ne convenea, iar la intrare ne-am încrucişat cu o pereche de tineri îndrăgostiţi,

literalmente înfăşuraţi în aur, vizibil uşor ameţiţi de alcool.

Mă simţeam pierdută, uitându-mă la covoarele roşii, la aplicele de pe pereţi, din nou la podelele strălucitoare şi la tavanul în formă de cupolă, pe care era pictată o frescă, stilizată în genul Renaşterii. Vedeam tablouri cu îngeraşi dolofani, în rame aurii groase, în timp ce un domn elegant cânta la vioară o melodic liniştitoare.

Am tresărit surprinsă când cineva mi-a pus mâna pe spate, dar când am văzut că era Will, m-am relaxat. Nu aveam de gând să dispreţuiesc sprijinul lui în acest loc, pentru că nu ştiam nici măcar unde să mă uit.

— Te simţi bine, Hailie? s-a asigurat în şoaptă, în timp ce ne luam locurile la masa rotundă intimă.

Am încuviinţat din cap, poate un pic prea energic, schiţând un zâmbet slab, care trăda cu siguranţă faptul că eram cât se poate de emoţionată. Această stare mi s-a accentuat când Vincc s-a aşezat pe scaun, de cealaltă parte a mea. Mă întrebam dacă voi fi în stare să înghit ceva, fiind atât de aproape de el. Simţeam, de asemenea, presiunea acestui mediu elegant care îmi influenţa toate mişcările, făcându-le nefiresc de rigide, ceea ce nu se putea spune despre purtarea fraţilor mei. Simţindu-se perfect în largul lor, instalaţi comod în fotoliile confortabile, sculptate, au luat meniul de la chelner şi glumeau din când în când despre ceva. Ceea ce pentru mine era o mare problemă pentru ei era ceva obişnuit şi aveam impresia că această ieşire în oraş nu făcea decât să mărească prăpastia dintre noi, în loc să o reducă.

Atunci am văzut pentru prima dată în ei nişte fraţi adevăraţi. Aceia care se cunosc de la naştere şi au o legătură specială. Râdeau şi discutau în timp ce se

aşezau la masă, dădeau comanda şi aşteptau mâncarea. Nu puteam scăpa de sentimentul că nu mă potriveam cu ei. în venele noastre curgea parţial acelaşi sânge, dar ei erau o unitate, iar eu eram o străină. Am făcut o grimasă când mi-am dat seama de asta.

— Cum este lasagna ta, Hailie? m-a întrebat Will când am primit cu toţii ce comandaserăm şi am început să mâncăm.

— Delicioasă, i-am răspuns cu un zâmbet timid.

Chiar îmi plăcea, dar mai mult scormoneam doar cu furculiţa în ca, pentru că nu-mi plăcea să mănânc când mă simţeam inconfortabil. Tot ce era legat de această ieşire în oraş mă făcea să mă simt inconfortabil – împrejurările, locul şi compania.

Am observat că fraţii care nu erau şoferi astăzi îşi comandaseră câte-o bere. Chiar şi cei minori, ceea ce m-a surprins destul de mult, dar nimeni nu părea să facă o problemă din asta aici, fapt la care am meditat o vreme, sorbind din Coca-Cola.

Atmosfera era propice pentru tot mai multă distracţie. Distracţie la care cu nu prea am luat parte, până când conversaţiile au amuţit pentru o clipă, iar atunci Shane şi-a amintit că aceasta ar fi trebuit să fie seara noastră de team building şi a început să vorbească cu mine.

— Hailie, de ce nu spui nimic?

Bineînţeles, privirile tuturor celor prezenţi s-au întors spre mine, ceea ce evident că m-a stresat, aşa că am zâmbit cu politeţea mea obişnuită, dar am continuat să mă uit în farfuria mea care încă mai conţinea o jumătate de porţie de lasagna.

— Pentru că... mănânc.

— Şi când nu mănâncă, tot nu spune nimic, murmură

Dylan.

— Pentru că o enervaţi, idioţilor, s-a răstit Will la ci, fulge- rându-şi fraţii cu o privire mustrătoare.

— Eu? Dar eu nu fac nimic, a protestat Shane, apoi s-a uitat la mine, cu palmele îndreptate spre piept. Te supăr eu cu ceva?

Am clătinat din cap, foarte nefericită în sinea mea de faptul că abordează acest subiect.

— Este mereu îmbufnată, a continuat Dylan.

— Tu n-ai fi?

— Nu.

— Dar, hei, imaginează-ţi că eşti o fetiţă...

— Du-te dracului!

— Nu, stai aşa, serios. Imaginează-ţi că eşti o fetiţă şi dintr-odată afli că ai cinci fraţi mai mari. Shane s-a uitat cu înţeles la Dylan. Ei bine, eu aş fi supărată.

— Nu sunt fetiţă, am intervenit eu.

Eram pe punctul de a arunca aceste cuvinte în eter, dar au r.V sunat mult prea clar, deoarece chiar atunci toţi ceilalţi au amuţit

— Ba da, mi-au răspuns Shane şi Dylan simultan.

/\m ridicat din sprâncene.

— Am aproape cincisprezece ani.

— Asta înseamnă că ai paisprezece, a remarcat Vincent, după ce a pus paharul cu apă înapoi pe masă, şi mi-a aruncat o privire ridicând uşor din sprâncene, amuzându-i pe ceilalţi cu intervenţia lui.

— Dar nu sunt copil.

— Ba eşti, m-au contrazis în cor, de data asta aproape toţi. Chiar şi Tony.

M-am uitat în jur, neîncrezătoare, la feţele noii mele familii. Nu şi-au exprimat toţi dorinţa de a avea un contact vizual cu mine, dar aproape pe buzele tuturor se aşternuseră zâmbete prosteşti şi batjocoritoare.

— Nu e... corect, am murmurat, iar când mi-am dat seama că vorbisem ca un copil plângăcios, am adăugat: Sunteţi cinci la unu.

— Obişnuieşte-te cu asta, a murmurat Dylan, apoi şi-a băgat în gură o măslină din salata care îi fusese servită mai devreme ca aperitiv.

— Nu e corect, am repetat mai insistent.

— Asta e viaţa.

— în cazul ăsta, la naiba cu ea...

în acel moment chiar nu eram încântată de viaţă, indiferent cât de deprimant ar putea suna. Mai ales de a mea, în care se acumulaseră atât de multe schimbări tragice în ultima vreme. Acea replică îmi scăpase fără să vreau, aşa că nu credeam că va răspunde cineva, dar reacţiile fraţilor mei m-au surprins.

Dylan m-a ameninţat cu degetul, spunând „Ei, ei, ei...” Shane şi Will s-au strâmbat dezaprobator, iar Tony

a chicotit

— Nu vorbi aşa de urât, m-a admonestat Vincent. incre ţindu-şi sprâncenele.

Pentru o clipă am crezut că glumeau, dar am clipit când mi-am ¿at seama că vorbeau serios.

— A fost urât?

Aş f: vrut să spun o mulţime de lucruri, cum ar fi că există cuvinte mai urâte decât -naiba- sau că deja ii auzisem pe băieţi înjurând de mai multe ori şi cumva nimeni nu se simţise ofensat, dar puterea privirii fratelui meu mai mare m-a împiedicat să ¿ac asta şi m-a făcut să-mi plec ochii în jos. Cu Vincent nu se discută şi învăţam asta încet.

în cele din urmă, am comandat desertul, ceea ce a fost un alt lucru nou pentru mine. Fusesem rareori cu mama la restaurant, pentru că bunica gătea întotdeauna acasă, iar dacă o făceam, ne ham la felurile principale. Pentru fraţii mei înstăriţi, banii se nare că nu erau o problemă, aşa că mi-am comandat o cupă de îngheţata de ciocolată. Băieţii au mâncat şi au băut şi ei, foarte rr-Zi-r şi repede, mult mai repede decât mine, aşa că au aşteptat nână când m-am săturat de desertul meu, pe care l-a terminat Shane în locul meu, surprinzându-mă prin faptul că nu i-a fost =nă să mănânce după mine.

în cele din urmă, a trebuit să recunosc că a fost frumos şi ¿cstracriv. De câteva ori chiar am râs sincer, dar în cea mai mare parte a timpului am ascultat doar discuţiile dintre băieţi, intervenind rareori cu replicile mele de doi bani La un moment dat, Drlan şi gemenii au izbucnit într-un râs zgomotos şi, deşi nu îe înţelegeam toate glumele, veselia lor mi s-a transmis în mare parte şi mie. Fraţii Monet pur şi simplu emanau astăzi o aură pozitivă în jurul lor, în interiorul căreia aveam privilegiul de a ~_d regăsi şi eu.

Chiar dacă nu simţeam că fac pane din această familie.

DELINCVENTUL JUVENII

îmi era foarte dificil să evaluez obiectiv cât de mult mă integrasem cu noii mei fraţi în timpul ieşirii în oraş împreună. Cu siguranţă, însă, ceea ce realizasem nu era decât o picătură din oceanul de efort care ne aştepta ca să simt relaţia dintre noi ca pe o adevărată legătură de familie.

Mă gândeam uneori că, dacă aş fi fost mai veselă şi mai sociabilă, poate că mi-ar fi fost mai uşor să sparg gheaţa şi să-i fac să mă placă. Dar deocamdată nici măcar nu puteam vorbi cu ei în mod normal, darămite să glumesc, inhibată mereu de ideea că aş putea face o gafă. Fiecare interacţiune cu băieţii îmi provoca o stare de nelinişte şi de stres, pentru că aveam o fire foarte dificilă.

Mă justificam, totuşi, spunându-mi că treceam printr-o perioadă de doliu şi că nu aveam de gând să-mi cer scuze pentru faptul că nivelul meu de bună dispoziţie era redus la minimum.

Mă simţeam cel mai bine închisă în carapacea mea de siguranţă. Ziua următoare am stat încolăcită ca un crevete în fotoliu aproape tot timpul, absorbind povestea destinului personajelor din cartea pe care o începusem ieri. Nu m-a deranjat nimeni. Vincent lucra,

într-adevăr, aproape non-stop, iar Will era şi el

cam la fel de ocupat. Iar gemenii şi Dylan mergeau la şcoală dimineaţa şi se întorceau doar după-amiaza.

Deşi făceam parte dintre oamenii cărora le plăcea să studieze, această pauză temporară de la şcoală nu m-a deranjat deloc. Dimpotrivă, eram bucuroasă că Vincent se hotărâse să mă trimită la şcoală abia de săptămâna următoare. în viaţa mea totul se petrecea atât de repede în această perioadă, încât timpul care îmi fusese acordat pentru a mă adapta era foarte necesar.

în plus, era cea mai bună terapie pentru mine – linişte şi o carte, cu pauze din când în când ca să-mi fac o ceaşcă de ceai şi să merg la toaletă. Nu este de mirare că, de îndată ce am citit ultima propoziţie din primul volum, m-am simţit imediat copleşită de tristeţe şi de singurătate. Nu a trecut mult timp şi am început să caut, însetată, următoarea carte, ca să mă las transportată din nou în lumea ei magică.

Am petrecut o oră şi jumătate uitându-mă prin cărţile de pe numeroasele rafturi din bibliotecă. Am căutat pe Google chiar şi aspectul copertei celui de-al doilea volum, ca să-mi fie mai uşor să-l găsesc, dar fără niciun rezultat. Dispăruse, totuşi eram sigură că trebuia să fie pe aici pe undeva, pentru că găsisem alte cărţi aparţinând aceleiaşi serii. Curând, obosită de căutări, m-am îndreptat spre bucătărie ca să pun ceaşca de ceai în maşina de spălat vase. Acolo am dat peste cel mai simpatic dintre fraţii mei, Will, care curăţa fructe pentru cocktailul lui hrănitor. Am fost încântată să-l văd. Nu-mi era teamă să-i cer ajutorul.

— Hm, a mormăit el, cu pleoapele întredeschise, uitându-se la ecranul telefonului meu în timp ce îi arătam fotografia. întreabă-l pe Tony, mi se pare că este cartea lui.

Nu am fost prea încântată că trebuia să vorbesc tocmai cu Tony. M-am gândit chiar să încep să citesc altceva, dar, la naiba, mă atrăgea această carte. Intrasem în acea lume şi încă nu eram pregătită să o părăsesc. Aşa că, dacă nevoile lecturii necesită sacrificii, atunci aşa să fie.

în timp ce stăteam la uşa camerei lui Tony, încrederea şi hotărârea mă părăsiseră deja. Mi-am făcut mâna dreaptă pumn, gata să bat, dar am ridicat-o încet. Până în ultima clipă m-am luptat cu gândul dacă merită să intcracţioncz cu cel mai nesuferit dintre gemeni, doar pentru a afla unde este o carte.

în cele din urmă, însă, mi-am făcut curaj, am dat drumul aerului în piept şi, într-o explozie bruscă de curaj, am bătut tare în uşa marcată cu un $_{n}T^{u}$ argintiu. Ţinându-mi răsuflarea, am aşteptat ca aceasta să se deschidă, iar după ce au trecut câteva secunde lungi, am bătut din nou. Eram sigură că îi auzisem pe fraţii mei întorcându-se mai devreme de la şcoală şi nu mi se părea că avuseseră timp să plece undeva. Deşi mă îndoiam deja că Tony era acasă, am bătut totuşi încă o dată la uşă, resemnată. Când dădeam să plec, am auzit un mormăit leneş, care venea dinăuntru:

— Ce este?

Mi-am trecut limba peste buze.

— Bună, ăăă... Tony. Sunt eu, Hailie. Vorbeam cu uşa şi vocea îmi tremura ca nişte corzi în mişcare. Poţi să deschizi? Am o întrebare.

Suspinul pe care l-am auzit în continuare a fost atât de puternic, încât nici măcar nu am încercat să-mi spun că mă auzisem pe mine însămi.

— Ce vrei?

Vocea lui suna sec şi fără nicio urmă de empatie sau dorinţă de a fi de vreun ajutor, ceea ce m-a descurajat

să îi cer ceva, dar era prea târziu, aşa că am continuat, respirând anevoie.

— Să te întreb ceva.

Tony era plictisit de această formă de conversaţie, pentru că, după un timp, a rostit cu o amabilitate răsunătoare:

— Intră!

Îmi venea mai degrabă să dau cu piciorul în uşă şi să plec, dar am decis să ignor dispoziţia lui şi să mă concentrez asupra scopului.

Primul lucru pe care l-am observat la intrarea în încăpere a fost curăţenia care domnea aici. Dormitorul era luminos, la fel ca al meu, dar mult mai personalizat, deoarece ocupantul său locuise aici probabil toată viaţa. Am tresărit imediat lovită de acrul rece. Tony aerisea camera, fereastra care dădea spre balcon era deschisă aproape de tot, iar draperia gri uşoară flutura în bătaia vântului.

Asemănător dormitorului meu, nici camera lui nu era aglomerară cu mobilier inutil şi existau uşi către dressing şi baie. Mi-a atras atenţia unul dintre pereţi – cel lângă care se afla biroul cu un fotoliu elegant, de un mov strălucitor, la fel ca acelea cu care se pot lăuda gamerii profesionişti. Peretele era imens şi aproape în întregime acoperit cu schiţe. Foi de diverse texturi şi mărimi atârnau într-o dezordine artistică, înfăţişând desene impresionante, în principal cu diverse imagini bizare şi creaturi ciudate.

Şi mai era şi un tablou mare cu o femeie goală, foarte dolofană, de la care mi-am întors imediat privirea.

— Vorbeşte, a răbufnit Tony, şi atunci l-am zărit tolănit pe patul marc aşezat într-un colţ al încăperii. Stătea întins pe spate, cu capul sprijinit pe mâini, cu ochii închişi. Era încă în uniformă, aşa că era evident că se relaxa după o zi grea de şcoală. Am stat aşa o vreme, uitându-ină la el, dar a adăugat: Repede.

— Caut o carte. Will a spus că poate ştii tu unde este.

— Ce fel de carte? a mârâit el, de parcă nu-i venea să creadă că-l deranjez cu o astfel de prostie, dar când i-am spus titlul, a deschis ochii şi m-a măsurat cu privirea. Mi-a studiat faţa, apoi a arătat cu capul spre unul dintre dulapuri: Vezi acolo. Acolo sus.

M-am apropiat de mobila respectivă aşa cum îmi indicase şi am deschis uşa de sus. Acolo era ceva mai

puţină ordine, dar asta nu mă interesa, pentru că am observat imediat coperta distinctivă a volumului pe care il căutam şi m-am ridicat în vârful picioarelor ca să ajung la el.

N-aş fi eu dacă n-aş fi făcut o boacănă. Pc carte era un obiect, ceva ce nu văzusem pentru că era prea sus. Obiectul a căzut pe podea cu zgomot, iar cu, speriată, am scos un ţipăt înfundat şi am strâns instinctiv cartea groasă şi grea la piept, făcând un pas înapoi.

Am auzit în fundal un mormăit iritat din partea lui Tony, care într-o clipă a sărit jos din pat. Am înţeles de ce reacţionase atât de violent atunci când m-am uitat la obiectul care făcuse atâta zgomot din cauza mea. De îndată ce l-am recunoscut, mi s-a ridicat părul măciucă pe cap, iar degetele mi s-au strâns în jurul copertei tari.

Era un pistol.

Din dulap căzuse pe podea un pistol negru, mic, asemănător cu cele pe care le văzusem în filmele de acţiune.

— Pleacă de acolo, a şuierat Tony, trecând pe lângă mine ca să-şi ridice de pe jos obiectul care îi aparţinea.

Am făcut ascultătoare ce îmi poruncise, iar el a aruncat furios pistolul înapoi în dulap, după care a trântit mult prea tare uşa acestuia. M-am schimonosit, iar ochii mei lărgiţi şi înfricoşaţi au întâlnit privirea lui Tony, care în acel moment căpătase o acuitate aproape sinistră.

Am dat să spun ceva, dar nu ştiam ce, aşa că am mişcat doar din buze inconştient, aşteptând să facă el o mişcare. Nu deţineam controlul asupra corpului meu suficient de mult ca să fac pe curajoasa şi să nu mă dau din nou înapoi, atunci când el s-a mişcat, ca şi cum ar fi avut intenţia să se apropie mai mult de mine.

Tony trebuie să fi observat spaima mea, pentru că a tras aer în piept, deşi era încă tulburat.

— Nu c al meu, bine? Aparţine unui prieten. Are un poligon de tir şi mergem acolo uneori.

M-am holbat la ei, dând din cap neîncrezătoare. îmi

doream să spună adevărul, deşi acum aş fi înghiţit cu plăcere orice – chiar şi cea mai banală minciună.

— Nu intra în panică, a mai adăugat cl.

Am încetat să mai dau din cap.

Tony părea iritat de simplul fapt că trebuia să-mi dea explicaţii şi nici reacţia mea la ceea ce văzusem nu-l ajuta; cu siguranţă considera că exagerez. Dar nu puteam să fac nimic în această privinţă. Mă speriasem şi de aceea nu eram în stare decât să stau în picioare, cu degetele şi mai crispate pe carte şi rugându-mă să nu-mi sară inima din piept.

M-a privit încă o clipă cu maxilarul încleştat, apoi, încă nervos, şi-a îndepărtat părul de pe frunte cu mâna tatuată şi a mârâit:

— Dispari odată!

— Bine, am rostit şi am făcut câţiva paşi prea prccauţi înapoi, apoi m-am răsucit pe călcâie ca să ies cât mai repede pe coridor.

— Hailie!

Cu un picior deja peste prag, am întors capul.

— Să nu spui nimănui că l-ai văzut.

Am înghiţit în sec, am dat din cap şi, în sfârşit, am reuşit să plec.

Când uşa de la camera lui Tony s-a închis, am dat drumul cu zgomot aerului din plămâni. Cu fruntea şi sprâncenele încruntate, mi-am acoperit gura cu o mână, iar cu cealaltă am continuat să strâng cartea la pieptul care mi se ridica şi cobora rapid.

Tocmai văzusem un pistol în camera fratelui meu care nu împlinise încă optsprezece ani.

Mi-am şters fruntea, amintindu-mi că mă aflam pe hol, şi m-am uitat înjur ca să mă asigur că sunt singură aici. Eram înspăimântată la gândul că va trebui să dau

explicaţii cuiva despre atacul meu de panică. Din fericire, era pustiu, aşa că m-am îndreptat direct spre camera mea ca să mă calmez.

Am lăsat cartea pe pat, căci în acest moment nu mă interesa lectura. Mi-am înfăşurat braţele în jurul meu şi am început să mă plimb prin cameră, muşcându-mi buza cu putere.

Exagerezi, mi-am spus în gând, *exagerezifoarte mult. Aceas ta este America. Doar ştii că aici oamenii au mai uşor acces la arme. Probabil că e normal, şi tu faci atâta cazi*

Fac caz? Chiar este „normal” să se găsească o armă în dormitorul unui licean? Nu mi se pare. Şi de ce mi-a spus Tony să nu vorbesc cu nimeni despre asta, dacă era atât de normal?

Poate că a reacţionat aşa pentru că ai intrat în panică. A văzut că crai îngrijorată, iar ceilalţi fraţi il vor certa pentru că te sperie inutil.

Am suspinat. Nu pot nega, sunt fricoasă din fire. Aşa sunt eu, nu-mi plac agresivitatea şi violenţa. Mă simţeam inconfor- tabil chiar şi atunci când cineva doar se uita la mine strâmb, iar asta se întâmpla în această casă. Iar faptul că grozavul Tony ţinea în camera lui un pistol îmi submina şi mai mult sentimentul de siguranţă şi aşa foarte şubred.

Cu timpul, după ce am mai suspinat un pic, m-am liniştit suficient de mult ca să nu mă mai gândesc atât de intens la asta. În cele din urmă, m-am aruncat în pat împreună cu cartea. Dar mi-a fost greu să încep să citesc şi m-am chinuit cam o jumătate de oră să parcurg prima pagină. Am scos telefonul ca să caut pe internet informaţii despre legile privind deţinerea de arme de foc în statul Pennsylvania. Nu am înţeles mare lucru din

ceea ce am citit, pentru că eram prea grăbită să aflu, ceea ce m-a făcut să trec în revistă destul de dezordonat mai multe articole deodată. într-adevăr, legea din State era foarte diferită de cea din Marea Britanie şi din Europa în general, dar un lucru era identic – un minor nu putea fi în mod legal în posesia unei arme de foc Şi, după calculele mele, Tony ar fi împlinit optsprezece ani abia anul viitor.

Nu am îndrăznit să ies din camera mea până seara, când a trebuit s-o fac, conform instrucţiunilor lui Vincent, ca să mă duc la cină. Am trecut repede pe lângă uşa temutului geamăn, de parcă mi-ar fi fost frică să nu se deschidă brusc şi să iasă din camera Iui ca să mă tragă înăuntru.

Reşedinţa Monct era înfricoşătoare mai ales seara târziu, când aparent lăsa impresia că doarme profund, dar secretele sumbre se furişau cu îndrăzneală prin colţuri. E drept, citisem multe cărţi despre fantome şi trebuia să recunosc cinstit că această casă nu părea bântuită. Nu era veche, nimic nu scârţâia sinistru aici, nu existau curenţi suspecţi de aer pe coridoare, iar uşile şi ferestrele nu se trânteau singure. Energia întunecată care domnea aici era în mod hotărât diferită – mai puţin supranaturală, dar nu mai puţin terifiantă.

în holul principal am trecut pe lângă Eugenie. Era îmbrăcată într-o pelerină neagră, avea o poşetă roşie şi uzată atârnată pe braţul îndoit şi ieşea deja din casă. Mi-a urat noapte bună şi mi-a promis că ne întâlnim la micul-dejun. Din obişnuinţă, mă aşteptam ca, din moment ce ca terminase deja lucrul, să fiu singură în bucătărie.

Şi când colo – surpriză! Vincent stătea în picioare lângă masă. Am încremenit, m-am oprit o clipă în prag, apoi am tuşit încet ca să-i semnalez prezenţa mea. în

plină concentrare, dădea click pe ceva pe laptop şi nici măcar nu a aruncat o privire spre mine. M-am aşezat vizavi de el cu sendvişul pe care Eugenie îl pregătise mai devreme, aruncând o privire pe furiş mai întâi la spatele argintiu şi elegant al computerului lui subţire aproape ca hârtia şi apoi la fereastră, dincolo de care, la ora asta, se lăsase o beznă adâncă.

în locuinţa în care copilărisem, întotdeauna trăgeam draperiile noaptea, pentru ca niciun vecin băgăcios de peste drum să nu se uite în casa noastră, dar aici nimeni nu făcea acest lucru, ceea ce îmi accentua neliniştea şi sentimentul că sunt privită.

— Hailic, a spus deodată Vincent, iar vocea lui rece m-a smuls din reverie.

M-am uitat fix la el, mutându-mi privirea din bezna curţii. A ridicat ochii spre mine de pe laptop. Avea chipul uşor palid, sub ochi i se desenau umbre vagi, ceea ce dovedea că totuşi nu era robot şi că şi el obosea uneori.

— Da? am răspuns, înghiţind o bucată din pâinea pe care tocmai o mestecam.

— Am întrebat dacă este totul în regulă.

Oh, da. Da, da. 'Iotul c bine, am replicat cu, dând din cap şi gândindu-mă că, dacă nu încetez să fac asta aşa de violent de fiecare dată când cineva îmi spune ceva, în cele din urmă gâtul mi se va rupe.

— Asta e bine, a oftat Vincent şi şi-a frecat pleoapele cu o mână. Presupun că ai primit parola de la wi-fi?

— Will mi-a arătat totul.

— Mhm. Atunci probabil că ştii că site-urile pe care navighezi sunt înregistrate în istoricul motorului tău de căutare?

M-a surprins cu această întrebare, aşa că am tăcut puţin înainte de a-i răspunde.

— D-da... Ştiu asta, am murmurat cu precauţie, realizând în acel moment la ce se referă. Pofta de mâncare mi-a trecut imediat.

— Astăzi, printre căutări, mi-au sărit în ochi întrebările despre dreptul de a purta arme în statul Pennsylvania, a spus Vincent. îţi dai seama că am vrut să văd cine din casă căuta informaţii pe acest subiect. Şi se pare, dragă Hailie, că tu erai aceea.

Străpunsă de privirea intensă a celui mai în vârs fraţii mei, am simţit că mi se face rău. „Proasto, doa^ ..AA nu de azi că există un istoric de căutări”, m-am mustrat eu în gând, deţi era prea târziu pentru astfel de remarci. Pur şi simplu nu mă gândisem la asta, pentru că nu fusesem niciodată nevoită să-mi bat capul să ascund astfel de lucruri. Mama nu avea înclinaţii de detectiv, ca să nu mai vorbim de bunica mea, care nu ştia nici măcar să pornească un calculator.

— Da, se poate să fi fost eu, am recunoscut evaziv, smulgându-mi nervoasă pe sub masă cuticulele

unghiilor.

Vincent a ridicat sprâncenele.

— Se poate...?

— Eu am fost.

— Cc te-a făcut să cauţi astfel de informaţii?

— Ăăă... Eu... Am ezitat. Era cât se poate de clar că Tony nu voia să spun nimănui ceea ce văzusem. Eram curioasă.

— î nţeleg că crai curioasă, dar te întreb ce ţi-a stârnit această curiozitate.

— Ei bine, de fapt, nimic anume. Ştiu că aici, ştii, aici e altfel decât în Anglia, am mormăit eu, furioasă pe vocea mea, care răguşise. O mulţime de lucruri sunt diferite. Verific lucrurile aşa, ca să nu am dubii când îmi vine ceva în minte...

— Şi primul lucru care ţi-a venit în minte a fost dreptul de a deţine arme?

— Păi...

— Nu minţi, Hailie. Ţi-am spus că asta nu-mi place.

Mi-am dat seama că îmi dusesem mâna la gât şi mă muşcam nervoasă pe interiorul obrazului. Nu aveai nevoie de un detector de minciuni ca să-ţi dai scama că nu spuneam adevărul.

Am lăsat mâinile în jos.

— îmi pare rău, eu... nu mint, doar că... am oftat şi am mormăit. Am văzut pistolul din camera lui Tony.

Pe faţa lui Vincent a trecut o umbră de înţelegere, ca şi cum tocmai ar fi găsit piesa care lipsea la puzzle-ul său.

— Nu a vrut să vorbesc despre asta. Dar în Anglia trebu’ să ai permis de port-armă, şi trebuie să fii major pentru a pute; ţine în mod legal o armă acasă. Şi probabil că asta se aplică doar la arme de vânătoare. De aceea am căutat pe internet, ca să văd cum este aici, i-

am explicat.

— Mai exact, când şi unde anume ai văzut-o?

— în această după-amiază, când m-am dus la Tony să iau o carte. A căzut din dulap.

— Ce ţi-a spus?

— Că... nu e a lui. Că e a unui prieten. Că se duc împreună uneori la poligonul de tragere.

Vince a dat din cap.

— l-am spus să nu o ia, «n-a lămurit el. De aceea nu a vrut să spui nimănui, deşi este bine că în cele din urmă mi-ai mărturisit adevărul. Dacă te întreb ceva, te rog să fii sinceră. Voi afla oricum versiunea reală, cu sau fără cooperarea ta.

— OK, am murmurat cu în tăcere. îmi pare rău, nu am ştiut ce să fac.

— E în regulă, Hailie, m-a liniştit el, rigid, şi a adăugat: De data asta.

Am tăcut amândoi. Nu mai aveam nicio poftă de mâncare, dar am întins mâna după rămăşiţele sendvişului şi am înghiţit ultima bucăţică fără nicio plăcere. Mă simţeam greoaie, de parcă aş fi mâncat ciment care acum se întărea în măruntaiele mele. II dădusem de gol pe Tony, care oricum nu prea mă putea suferi. Acum, cu siguranţă că avea să mă urască şi mai tare, iar mie îmi era groază de asta. Un timp m-am hrănit cu speranţa că Vincent nu va aborda subiectul cu el, dar, din păcate, mi-am dat scama că acest lucru era puţin probabil.

Când am ajuns în sfârşit la mine în cameră, m-am oprit în picioare chiar în mijloc şi m-am tras de păr, chiar de la rădăcină, scoţând un ţipăt fără sunet, plin de frustrare.

Cum să mă port în casa asta? Fiecare conversaţie cu Vincent mă aduce în pragul unui atac de cord. Tony este

un fel de delincvent juvenil nenorocit, Dylan mă tratează ca pe o toantă. în plus, trebuie să am grijă ce caut pe internet.

Am suspinat, regretând că îmi trecuse şi pofta de a citi. M-am înfăşurat în vechiul pulover supradimensionat al mamei, care încă mai păstra puţin mirosul ei, şi am ieşit pe balcon, ca să mai scap de atmosfera grea din casă. Aici era foarte puţin spaţiu, probabil că nici măcar suficient pentru a pune un scaun şi o masă, ci doar atât cât avea nevoie o adolescentă ca să se aşeze pe pardoseala de beton şi să se ghemuiască lângă perete.

Am privit pădurea întunecată şi liniştită printre stâlpii sculptaţi ai balustradei de beton, care acum se afla la înălţimea feţei mele. Tăcerea nu mă liniştea deloc. Mi se părea nefirească.

Poate pentru că trăisem într-un cartier marc de locuinţe, înconjurată de mulţi oameni. întotdeauna era cineva acolo care filcea zgomot. Cineva asculta muzică, cineva striga ceva, arunca ceva, înjura sau pleca cu maşina din parcare cu un scârţâit de cauciucuri. Aici, aceste zgomote lipseau. Din când în când, doar vântul foşnea ameninţător, accentuând liniştea locului.

Mi-am sprijinit capul de perete, fără să simt nevoia să mă apropii de balustradă. M-am înfăşurat şi mai strâns în puloverul mamei, acopcrindu-mi chiar şi jumătate din faţă cu el. Mi-am spus că era un substitut pentru îmbrăţişarea mamei. îmi lipsea atât de mult... Atât de mult, încât la un moment dat m-am făcut ghem, trăgându-mi puloverul cât se putea de mult peste cap.

Apoi s-a auzit sunetul unei uşi care se deschidea, cel mai probabil de la balconul de alături. Erau paşi şi voci înăbuşite, după care am recunoscut imediat că erau gemenii care deveniseră fără să vrea tovarăşii mei.

M-am strâns mai tare lângă perete, ştiind că în

această poziţie eram invizibilă pentru ei. Nu aveam nici cea mai mică dorinţă de a-i.saluta, aşa că am rămas nemişcată şi tăcută, sperând că ieşiseră doar pentru o clipă.

S-au auzit pocniturile brichetelor.

— ... este o neisprăvită.

Tony fusese cel care rostise aceste cuvinte cu o voce răguşită, inhalând fumul în acelaşi timp. Inima a început să-mi bată mai tare, pentru că mi-am dat seama imediat despre cine vorbea. Şi dacă mai aveam îndoieli, cuvintele lui Shane le-au alungat imediat.

— E sora mai mică, la ce te aşteptai, a râs el.

— La nimic. Dar tot nu văd ce rost are să stea aici.

Oh. Asta m-a durut.

M-am uitat în faţă la copacii sumbri care dominau peisajul nocturn şi nu mă puteam împiedica să ascult.

— Haide, recunoaşte, e minunată. Aşa de calmă şi absolut inofensivă.

— Este enervantă. Nu are ce căuta aici.

— Suntem o familie, unde altundeva ar trebui să fie locul ei? înainte să răspundă, Tony a lăsat aerul să iasă din gură, probabil împreună cu fumul.

— Prezenţa ei aici ne complică viaţa.

Apoi, unul dintre ei a primit un mesaj de la o fată şi fraţii au început să discute despre sânii ei, aşa că am profitat de această ocazie ca să mă întorc în linişte înăuntru. Nu mai simţeam nevoia să fac nimic. îmi părea pur şi simplu rău şi m-am blestemat în gând pentru sensibilitatea mea. La urma urmei, aceşti oameni îmi sunt complet străini, ar trebui să mă doară în cot de ce cred despre mine. Oare?

Tony nu putea să mă sufere, iar dacă aş spune că Shane mi-a luat apărarea ar fi o exagerare grosolană. Le eram indiferentă. Cu acest gând sumbru m-am întins pe

pat, mai nefericită ca oricând. în noaptea aceea am adormit în puloverul mamei mele, strângându-mi cu disperare pumnii.

NUMELE MONET

Ca o persoană corectă şi disciplinată, reuşeam – deşi cu cea mai mare durere – să mă forţez să mă ridic din pat dimineaţa şi să mă setez pe modul de funcţionare. Mai ales în zilele de şcoală. De aceea, când a venit ziua de luni, când trebuia să trec porţile liceului privat la care mă înscrisese Vincent, eram gata de plecare cu mult înainte de ora stabilită.

Uniforma îmi venea ca turnată. Fusta în carouri kaki îmi ajungea chiar sub genunchi, bluza albă băgată în ea mirosea a nou, iar sacoul rigid, închis la culoare, stătea demn pe umerii mei. Din când în când îmi aruncam câte o privire la sânul drept, unde emblema şcolii era brodată pe buzunar. în picioare purtam pantofi de lac şi şosete albe trei sferturi. Nu mă puteam obişnui cu gândul că semănăm cu toate acele personaje din cărţi şi din serialele TV despre copii bogaţi din academii private. Dar mi-am spus că aş fi preferat doar să citesc despre ele, decât să le joc chiar eu. Mă simţeam foarte stânjenită.

îmi doream să mă îmbrac cu ceva familiar, ceva care să mă facă să-mi amintesc că sunt aceeaşi persoană,

aceeaşi Hailie. Am început să mă uit prin garderobă căutând un astfel de obiect, dar uniforma era atât de completă, încât orice accesoriu ar fi fost de

prieteni. Atunci privirea mi-a căzut pe cutia cu cercei de la mama mea. Am întins mâna încet spre ca, am deschis-o şi am privit cele două inimioare strălucitoare.

Am fost smulsă din reverie de Will care a bătut la uşă, ca să mă trezească. Autodisciplina mea a fost salutată cu surprindere, dar şi cu aprobare, apoi s-a apropiat de mine şi a aruncat o privire peste umăr la comoara pe care o ţineam în mână.

— Frumoşi.

— De la mama, am şoptit.

Abia îmi ţineam lacrimile. Le plăcea să-mi apară în ochi în momente ca acesta, absolut pe neaşteptate. Şi nu voiam să mă duc la şcoală cu faţa umflată de plâns.

— De ce nu-i porţi?

— Nu m-a lăsat. Cred că la început i-a fost teamă că sunt prea mică şi că o să-i pierd.

Am zâmbit uşor.

— Atunci de ce ţi i-a dat? Will a ridicat o sprânceană.

— Nu mi i-a dat. I-am găsit eu singură acum câţiva ani, când mă jucam în camera ei. A fost puţin supărată pe mine. Mi-a ţinut o predică lungă că nu e frumos să scotocesc prin lucrurile altora.

— îi ascundea de tine? a întrebat curios Will.

Dar vocea lui era blândă, mângâietoare şi calină. Mi-a adus alinarea de care aveam nevoie, mai ales în acea dimineaţă stre- santă. îmi plăcea şi interesul lui sincer, dar discret.

— îi cumpărase pentru mine când m-am născut, dar nu voia să mi-i dăruiască până când nu eram majoră. Ca un fel de simbol, ştii tu. îi plăceau lucrurile de genul ăsta.

— înţeleg. Will a dat din cap şi a privit gânditor la cerceii rnci. Ai vrea să-i porţi acum?

Am ezitat.

— Hm... cred că... probabil că nu, am şoptit eu şi, ca

să întăresc această decizie, am închis cutiuţa şi apoi am pus-o la loc pe raftul din dressing. Chiar nu aş vrea să-i pierd, aşa că mai bine nu.

Will m-a bătut pe umăr, arătând că aproba decizia mea. Ştiu că era vorba doar de nişte cercei stupizi, dar prin acest gest m-am simţit încurajată.

După aceea m-a trimis la bucătărie, unde cu o bentiţă în păr şi cu o sclipire în ochi, luam micul-dejun când a venit şi Shane. Prin contrast cu mine, era ciufulit şi somnoros, cu cravata de la uniformă aruncată lejer pe umeri, încă nelegată. Am observat că mi-a aruncat o privire lungă, dar nu mi-a comentat înfăţişarea, atât de diferită de a lui. în mod evident, nu era în apele lui; a suspinat tare, aşteptând nerăbdător ca espresorul să îi pregătească cafeaua.

Următorul care s-a năpustit pe scări şi a coborât în bucătărie a fost Tony. Era fără îndoială câştigătorul competiţiei pentru cel mai ursuz geamăn. Nici măcar nu-şi băgase cămaşa în pantaloni, ca să nu mai vorbim de faptul că-şi lăsase cravata pe undeva. Nici măcar nu s-a uitat la mine şi nici nu s-a deranjat să răspundă când i-am spus cu o voce răguşită: „Bună dimineaţa”. Nu că mi-aş fi dorit foarte mult să ne salutăm, mai ales după conversaţia pe care o auzisem aseară. Ştiam că îl supărasem şi bănuiam că mă va ignora, dar ce puteam să spun – mama mă crescuse ca pe o persoană civilizată.

Nu se putea spune acelaşi lucru şi despre el. Atunci m-am gândit pentru prima dată la copilăria fraţilor mei. Tatăl nostru comun se presupune că ar fi pierit într-un accident cu câţiva ani în urmă şi, deşi simţeam o mare antipatie faţă de acest om, am început să mă întreb ce fel de părinte a fost pentru fiii săi. Şi apoi am mers un pas mai departe şi am încercat să-mi închipui cum ar fi putut fi mama lor. Eram foarte curioasă, dar, din păcate, nu mi-am putut imagina că aş fi îndrăznit vreodată să îl întreb

pe vreunul dintre ei despre ea.

M-am gândit la asta şi, fără să vreau, l-am privit fix pe Tony. Când mi-am revenit, acesta şedea deja la masă şi se holba la

mine pe sub sprâncene, lăsând să cadă din mâna tatuată pumni de cereale cu scorţişoară în castronul lui.

— Ce este? am întrebat, dând dovadă de mai multă încredere în mine însămi.

Nu aveam chef să mă cert cu el, dar nu voiam să creadă că mă poate intimida cu o privire stupidă. Chiar dacă era aşa. în plus, dintre noi doi, el era cel care deborda de ostilitate aici.

— Rahat.

Cât de matur!

M-a redus efectiv la tăcere cu asta, pentru că, deşi ştiam câteva răspunsuri pe care aş fi putut să le folosesc în această situaţie, nu voiam să-mi bat capul cu el, în niciun caz atunci când nu făcea decât să se amuze. Se pare că îl călcam serios pe nervi. M-a durut un pic, nu ascund, dar am încercat să-mi impun să îl ignor. La urma urmei, în această perioadă a vieţii mele aveam motive mult mai serioase de întristare.

— Nu-i vorbi aşa, l-a admonestat Will, care a trecut pragul bucătăriei chiar la timp pentru a auzi scurtul nostru schimb de replici

M-am bucurat că ni se alăturase, pentru că în prezenţa lui mă simţeam mai sigură pe mine şi mai în largul meu. Deşi, în acel moment, părea mai degrabă ameninţător, dar asta doar pentru că i-a aruncat lui Tony o privire severă.

Puţin mai târziu a intrat în bucătărie şi Dylan, uimitor de plin de energie în comparaţie cu gemenii. Şi el se îmbrăcase deja în uniformă, dar apa încă îi picura din păr, iar când a început să-şi pregătească un smoothie cu pastă de fructe, am ghicit că îşi făcuse deja antrenamentul de dimineaţă şi nu pot spune că nu am fost impresionată de perseverenţa lui. Poate că l-aş fi întrebat despre asta, dacă nu aş fi fost sigură că îmi va răspunde într-un mod nepoliticos. La fel ca Tony, nu mă

simpatiza prea mult şi simţeam asta.

Din acest motiv eram bucuroasă că trebuia să merg la şcoală cu Shane, în maşina lui. Cu maşina aceea strălucitoare şi viu

colorată, care părea desprinsă direct dintr-un film despre curse. Avea doar două locuri şi nu regretam prea tare că Tony şi Dylan nu încăpeau acolo. Şi nici ei, pentru că Tony a pornit cu o plăcere vizibilă motocicleta impresionantă, la vederea căreia am fost atât curioasă, cât şi îngrozită în acelaşi timp. Cu o astfel de maşinărie, fratele meu adolescent ar fi putut cu uşurinţă să se alăture unei bande de motociclişti, şi cine ştie dacă nu chiar făcea parte dintr-una. Nu m-aş fi mirat deloc. în ciuda antipatiei mele faţă de Tony, în mintea mea începusem să-mi fac o imagine despre el care mă intriga destul de mult.

Băieţii ne-au depăşit fără niciun fel de fasoane, imediat ce am ieşit cu maşina în faţa proprietăţii Monet. Drumul drept, înconjurat de păduri şi puţin circulat, parcă te invita să depăşeşti limita de viteză, ceea ce am simţit chiar şi eu, deşi nu sunt un mare fan al vitezei excesive. De aceea mă ţineam de centura de siguranţă care îmi trecea peste piept. Am aşteptat ca Shane să apese pe acceleraţie, ceea ce nu s-a întâmplat. Maşina mergea în mod constant la viteza sa obişnuită, iar motorul murmura doar din când în când nerăbdător. Shane ţinea mâinile lejer pe volan, iar eu priveam înainte. întâmplător, pe tabloul de bord am observat o inscripţie mare, întinzându-se cu litere elegante şi complicate: „Lamborghini”.

OK, stăteam într-o maşină sport Lamborghini şi chiar şi eu ştiam că mulţi pasionaţi de maşini şi-ar fi dat un rinichi ca să fie în locul meu. Interiorul maşinii strălucea de o eleganţă de cea mai înaltă clasă – scaunele erau din piele de culoare neagră-cenuşie; chiar lângă tabloul de comandă era un touch-screen unde Shane a căutat muzica şi a pornit aerul condiţionat, deşi nu era deloc aşa de cald după părerea mea, încât să avem nevoie de

el.

— Idioţi, a mormăit el, privind siluetele fraţilor noştri pe motocicletă, care dispăreau cu mult în faţa noastră.

— Nu ai reuşi să ii ajungi din urmă? Cu o maşină ca asta? am întrebat cu, în realitate mai interesată să am o conversaţie cu el despre orice altceva decât despre capacităţile maşinii lui.

— Poate că aş putea să-i ajung din urmă, nu ştiu. A ridicat din umeri şi mi-a aruncat o privire grijulie. Dar nu ai vreo traumă sau ceva de genul ăsta?

Oh, deci despre asta era vorba. Mi-am încruntat sprâncenele, gândindu-mă serios la asta, pentru că, la urma urmei, îmi pusese o întrebare destul de corectă.

— Nu excesul de viteză a fost cauza morţii mamei mele. A fost un şofer beat care a lovit-o.

Shane a dat din cap şi am crezut că asta îl va face să accelereze. Nu că mi-ar fi păsat atât de mult să-i ajungem din urmi pe Dylan şi Tony, dar voiam să se simtă confortabil în preajma mea şi să se comporte natural. Dar nu a accelerat, iar explicaţia a fost următoarea:

— Vincc mi-a spus să fiu de două ori mai atent când merg cu tine.

Zâmbetul care a apărut pe faţa mea a fost unul dintre cele mai forţate pe care le schiţasem vreodată. Imediat, însă, altceva mi-a atras atenţia în cele ce spunea şi m-am concentrat pe asta.

— Aşadar, Vince este şi tutorele tău?

— Nu, dar îi place să pună lucrurile la punct.

— Dar tu şi Tony nu aveţi încă optsprezece ani, nu-i aşa? M-am prefăcut că abia atunci îmi trecuse prin minte. -Da.

— Atunci cine răspunde de tine? am întrebat cu fără mena* jámente.

Speram să nu comit o gafă uriaşă şi să nu mă fac de rfr Shane privea în gol la carosabil, dar probabil că nu

era o rcacţi’ la curiozitatea mea, pentru că, după cum am observat, fuse’*' posomorât toată dimineaţa.

— Unchiul Monty.

Răspunsurile lui laconice începuseră să mă obosească şi de data asta nu aveam de gând să-l mai trag de limbă, deşi habar n-aveam cine naiba ar fi putut fi această persoană. însă, în mod excepţional, Shane s-a oferit singur să-mi dea o explicaţie:

— Fratele tatei. Dar vine foarte rar la noi acasă. Uneori îl ajută pe Vince la firmă şi atâta tot. Este tutorele nostru numai pe hârtie, nu se amestecă în viaţa noastră.

— Deci, în realitate, sunteţi responsabili pentru voi înşivă?

— Realitatea este că Vince se amestecă în toate, dar este adevărat că avem multă libertate. Mare noroc, pentru că dacă ar fi fost tutorele meu, aş fi dat-o în bară.

Am aruncat o privire piezişă spre pădurea deasă din jurul drumului, care defila în afara ferestrei ca un film pe bandă. Probabil că această proprietate era formată numai din pădure, pe cuvântul meu.

— Vreau să spun... a vorbit din nou Shane după o vreme, realizând probabil ce gafa facuse. Adică, ştii tu, cu tine e altceva. Eu îl cunosc de o viaţă întreagă, a fost întotdeauna un frate mai marc enervant, aşa că ar fi fost ciudat dacă ar fi devenit brusc tutorele meu. Şi tatăl meu ştia asta, de aceea... a fost voinţa lui... asta este, voinţa lui. Ca unchiul Monty să aibă puterea. în realitate, se ştia că oricum aveam să rămânem acasă cu Vince şi ceilalţi.

— Cum adică se ştia?

Shane s-a uitat la mine, încruntând fruntea.

— Păi, aşa... suntem o familie, nu? Rămânem împreună.

— Ei bine, da, am şoptit eu.

— Dar nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu? am murmurat eu, extrem de interesată, pentru

că despre lucrurile care mă îngrijorau în prezent aş fi putut scrie o carte groasă.

— E drept că Vince are mulţi fraţi, dar nu are experienţă cu surorile. Şi pe deasupra, atât de tinere. De aceea cred că nu va fi la fel de dur cu tine cum este cu noi.

Am abordat teoria lui Shane, deşi interesantă, cu un oarecare scepticism din cauza severităţii cu care fusesem tratată până atunci de Vinccnt. Dar curând toată atenţia mi s-a îndreptat spre priveliştea zidurilor decolorate ale Academici Pennsylvania Nord-Est. Am observat mai întâi plăcuţa cu numele şcolii şi am simţii imediat cum mi se strânge groaznic stomacul. Din cauza nervilor, nu numai că am început să transpir, dar îmi tremurau şi mâinile, şi mi le-am vârât sub coapse, pentru ca Shane să nu le observe din întâmplare.

Aici, o bandă specială era delimitată pe şosea pentru maşinile care se îndreptau spre şcoală. Un şir întreg de maşini se alinia pe ea în acel moment, ceea ce era probabil normal la acea oră, cu puţin timp înainte de începerea cursurilor. Coada, însă, se Gcplasa fără probleme, iar eu îmi suceam gâtul ca să văd cât mai mult posibil. în schimb, Shane bătea nerăbdător cu degetele în volan, privind fără emoţie pe geamul lateral.

Deşi maşina fratelui meu se remarca fără îndoială prin luxul său, din câte vedeam eu aici nu existau maşini urâte. Acest lucru m-a surprins în mod excepţional, pentru că, deşi înţelegeam că unii dintre şoferi erau părinţi care îşi lăsau copiii la şcoală, am zărit şi o mulţime de adolescenţi – persoane nu mult mai în vârstă decât mine – care se aflau la volanul unor astfel de maşini pe care mulţi adulţi care muncesc din greu nu şi le puteau permite.

Atunci mi-am dat seama mai mult sau mai puţin ce fel de şcoală urma să frecventez şi mi-am pus o întrebare simplă, dar importantă. Cum am să-mi găsesc locul aici?

Coada se forma la barieră. Pentru a o traversa, trebuia să foloseşti un document special, eliberat probabil de şcoală. După ce acesta era scanat de un automat, bariera se ridica singură. Când a sosit momentul să treacă, Shane a scos legitimaţia dintr-un

buzunar din portieră şi, o clipă mai târziu, am intrat pe teritoriul noii mele şcoli.

Fratele meu întorcea volanul cu mişcări leneşe, plictisit, amestecat între ceilalţi elevi. Aceştia, la rândul lor, păreau să se dea la o parte din calea Lamborghiniului albastru. Eu încetasem să mă mai foiesc şi să mă uit înjur şi, dimpotrivă, m-am lipit de spătarul scaunului, ca şi cum aş fi sperat că acesta mă va înghiţi şi voi dispărea, ca să nu fiu nevoită să înfrunt această zi cumplită.

Şi atunci am înregistrat primele semne de interes faţă de persoana mea. Oamenii se uitau mai întâi la maşina pe care o cunoşteau bine, apoi la Shane, la fel de cunoscut, şi în cele din urmă işi fixau privirea asupra mea. Am evitat orice contact vizual, pentru că simţeam o curiozitate nesănătoasă din partea lor. Sau poate că doar mi se părea nesănătoasă dintr-un motiv foarte simplu – nu mai fusesem niciodată până atunci ţinta unei atenţii atât de mari.

Shane a ocupat un loc de parcare unde se afla deja motocicleta lui Tony. Deşi celelalte locuri libere se umpleau cât ai clipi din ochi, acesta părea să-l aştepte. Evident, trebuie să fi fost locurile permanente ale fraţilor Monet. în apropiere se afla intrarea laterala a şcolii şi chiar lângă ca se întindea un zid lung şi scund de care Tony se sprijinea deja împreună cu Dylan şi alţi câţiva băieţi. Am presupus că se adunau aici în fiecare dimineaţă.

Am fost imediat copleşită de priviri indiscrete din partea acestei echipe. înainte să cobor din maşină, am tras adânc aer în piept. Măcar puteam conta ca întotdeauna pe indiferenţa Iui Tony. Era singurul care se uita la mine de parcă aş fi fost o fantomă.

— Oho, a sosit vestita soră Monet!

Unul dintre colegii băieţilor a făcut un comentariu. Mi-

a aruncat un zâmbet batjocoritor, pe care l-am observat înainte de a-mi coborî ochii timid spre asfalt, aruncându-mi geanta pe umăr. Deşi toţi elevii purtau uniforme identice, cei din grupul fraţilor arătau ca nişte clone. La prima vedere toţi băieţii erau la fel. Doi dintre ei aveau un ten mai închis, iar unul avea părul alb ca făina, dar aceasta era singura diferenţă dintre ei.

— Ei, a mârâit Dylan la el, brusc ciudat de iritat. Nu vorbi aşa cu ca.

— Bine, bine, îmi pare rău.

Băiatul a ridicat din umeri şi s-a întors cu spatele la mine ca dovadă cî nu-l interesa deloc să-mi vorbească.

Această reacţie dură din partea fratelui meu m-a luat puţin prin surprindere, dar mi-am dat repede seama că Dylan pur şi simplu nu se grăbeşte să mă introducă în grupul lui de prieteni. Ca să fiu sinceră, nici eu nu mă simţeam deloc în largul meu să stau aici cu ei şi să mă prefac că sunt de-a lor. Erau cu toţii băieţi şi, pe deasupra, mai mari decât mine. în plus, aveau o aură suspect de intimidantă de vedete ale şcolii, iar eu preferam să nu fac parte din ea.

La vechea mea şcoală, erau câteva grupuri mai populare care ieşeau în evidenţă. Bănuiesc că aşa e în şcoli, că întotdeauna există oameni mai interesanţi şi mai populari decât alţii. De obicei, aceştia sunt copiii care au ceva mai mulţi bani de buzunar, aşa că îşi pot permite haine frumoase. Cu toate acestea, să fii popular în această şcoală mi s-a părut o realizare ciudată şi neliniştitoare. Din câte mi-am dat seama, majoritatea elevilor care frecventau această şcoală, dacă nu chiar toţi, proveneau din familii bogate. Banii, prin urmare, nu impresionau pe nimeni aici.

Ei bine, asta dacă nu cumva cineva avea atât de mulţi bani, încât mergea la şcoală cu o maşină sport Lamborghini. La urma urmei, ca o fată dintr-o familie obişnuită care dusese o viaţă simplă până acum, nu mă gândisem niciodată că şi bogăţia are nivelurile ei. Există oameni care se bucură pur şi simplu de o situaţie financiară solidă şi există şi cei care au tone dezgustătoare de bani. începeam încet-încet să înţeleg că fraţii mei se parc că făceau parte din această categorie şi încă mai credeam că visez cu ochii deschişi.

— Hailic, mă auzi? Spun că ar trebui să te duci la secretariat, cel mai bine pe acolo, mi-a spus Shane,

smulgându-mă din reverie. Atât el, cât şi colegii lui, ba chiar şi Dylan şi Tony se uitau acum la mine. O să-ţi dea orarul şi alte chestii... Prczintă-te şi ei se vor ocupa de toate pentru tine.

M-am uitat în direcţia în care îmi arăta mâna lui Shane. Nu înţelegeam prea bine cum să ajung acolo, dar mă mişcăm deja în direcţia aceea, dorind să mă despart de fraţii mei cât mai repede posibil. Totuşi, timp de o clipă am simţit privirile celorlalţi aţintite asupra mea, dar când am dispărut după colţul clădirii, am avut un moment de respiro, deoarece oamenii au încetat să-mi mai acorde atenţie. Ştiam, totuşi, că asta este numai pentru că deocamdată nu aflaseră că această fată obişnuită era sora dispărută a fraţilor Monet.

Am ajuns la secretariat fără probleme şi fără să cer ajutorul altora, lucru pe care îl doream în mod deosebit. Mi-a trecut prin minte că, dacă ar fi fost mai îndatoritori, fraţii mei mi-ar fi arătat chiar ei drumul, dar dacă în compania lor urma să fiu mereu sub tirul privirilor, poate că era mai bine să se poarte cu mine fără niciun fel de amabilităţi.

Secretariatul de aici era foarte diferit de cel de la vechea mea şcoală. Printr-o minune, personalul de aici reuşea să menţină o relativă ordine, în timp ce la liceul meu anterior secretarele încercau să convingă pe toată lumea că acest lucru era imposibil din cauza cantităţii uriaşe de hârtii cu care trebuiau să se lupte în fiecare zi. Aici se pare că aveau un sistem mai bun sau mai multă rigoare, pentru că fiecare dosar şi biblioraft îşi aveau locul lor, iar mobilierul maro închis, combinat cu pereţii de culoare deschisă, adăuga încăperii un plus de sobrietate şi un aspect de curăţenie.

M-am apropiat de biroul în spatele căruia stătea secretara, îşi sorbea cafeaua dintr-o cană decorată cu un flamingo roz şi dădea click pe ceva la calculator, al cărui monitor era în afara razei mele vizuale. M-am prezentat politicos şi am fost bombardată cu o succesiune de priviri

din partea fiecărei persoane care se întâmpla să se afle în încăpere şi îmi auzise vocea liniştită. M-am bucurat că cel puţin personalul şcolii încearcă să fie profesionist, pentru că am fost servită în cel mai obişnuit mod şi mi s-a urat zâmbind o primă zi de şcoală reuşită.

La acest secretariat am căpătat speranţa că poate voi fi tratată normal aici în cele din urmă. Elevii erau foarte curioşi, dar aşa se întâmplă de obicei când cineva vine la o lună şi jumătate după începerea anului şcolar. Mai ales într-o şcoală selectă ca aceasta. Nu trebuie să fii sora pierdută a fraţilor-vedete ca să atragi atenţia.

Indicaţiile pe care le-am primit de la secretară s-au dovedit atât de clare, încât am găsit cu uşurinţă drumul spre clasa unde trebuia să am prima mea oră de curs. Coridoarele erau bine semnalizate, iar clădirea în sine nu era o harababură ca la vechea mea şcoală, în care orice nou-venit se simţea ca într-un labirint.

Am studiat orarul şi a trebuit deja să mă concentrez, pentru că începuseră scările. Chiar şi anunţurile erau foarte diferite de cele cu care eram obişnuită în Anglia. M-am oprit în faţa sălii de clasă şi mă uitam la una dintre multele foi de hârtie pe care le primisem, aranjate cu grijă într-un dosar de carton cu logoul şcolii imprimat peste tot pe unde se putea. Atunci a fost momentul în care m-a abordat prima persoană.

O fată pe nume Tanya, mică şi cu ochelari dreptunghiulari de culoarea violetelor, care se odihneau pe nasul ei lung şi drept. Am lăsat-o să arunce o privire peste programul meu, pentru că era curioasă să ştie dacă mai aveam şi alte orc împreună, în afară de viitoarea lecţie de limba franceză. Apoi ni s-a alăturat o altă fată, cu care aveam ora următoare

matematică, iar apoi o alta şi încă una.

— Deci este adevărat că ai locuit în Anglia?

— Păi se aude chiar după accentul ei. Apropo, este minunat!

— Şi cum a fost mutarea? Doamne, trebuie să fi fost foarte dificil să-ţi muţi brusc toată viaţa pe un alt continent...

— Cum îţi place la noi?

— Hei, şi apropo, şi eu sunt pe jumătate englezoaică, merg des la Londra, ştii, am rude acolo...

Am încercat să prind toate întrebările şi să răspund în consecinţă. Curând am fost literalmente asaltată. Fetele vorbeau una

peste alta, ca nişte precupeţe în piaţă. Unele dintre ele s-au şi prezentat, dar în cele din urmă nu mi-am putut aminti niciun nume, în afară de al Tanyei, şi asta doar pentru că ea mă abordase prima. Nu mă ajuta deloc faptul că toate aceste fete mi se păreau la fel din cauza hainelor identice, la fel ca prietenii fraţilor mei. Părul lor, siluetele, trăsăturile feţei şi culoarea pielii, în mod ciudat, nu contau pentru creierul meu – tot ceea ce conta erau blazercle negre, cămăşile şi fustele în carouri.

— Stai aşa, adică acum locuieşti cu fraţii Monet? a întrebat una dintre ele.

— Ce întrebare prostească, a spus alta. Doar ai văzut, a venit cu Shane.

Din fericire, înainte ca fetele să aibă timp să se jignească una pe alta sau să înceapă să-şi bage nasul prea mult în relaţia mea cu fraţii mai mari, despre care mi se părea foarte jenant să vorbesc, a sunat clopoţelul. Cel puţin era un element comun la şcoala mea veche şi la aceasta nouă. Clopoţelul care anunţa începutul orelor şi pauzele.

Probabil că aici se terminau asemănările. Sălile în care se ţineau orele erau mai mari decât la fostul meu liceu, iar numărul de elevi din clasă era mai mic. Curiozitatea profesorilor era abia pe locul al doilea faţă de cea manifestată de elevi, iar la fiecare oră m-au rugat să mă prezint cu voce tare. Mă aşteptam ca în prima zi să nu lipsească această formă de prezentare, aşa că repetasem câteva fraze banale pe care le-am recitat de fiecare dată până când m-am plictisit.

— Ei bine, să vedem dacă poţi salva imaginea familiei Monet, a glumit domnul Dalton de limba engleză, un bărbat tânăr, genul de om în mod obişnuit spiritual şi probabil simpatizat de majoritatea elevilor din şcoală. De

asemenea, nu era nici urât, deşi cam scund, iar unele dintre fete chiar îi aruncau priviri cochete, pe care el le ignora cu un profesionalism desăvârşit.

Am simpatizat-o imediat şi pe doamna Robcrts, care, încă din primele momente mi-a făcut impresia că c tipul meu preferat de profesoară – părea înţelegătoare, caldă şi foarte calmă – şi fiecare cuvânt al ei răsuna plăcut în urechile inele, astfel că îmi făcea plăcere să o ascult şi lecţia ei despre fotosinteză a devenit aproape terapeutică. Pe lângă asta, am simţit şi eu că aş putea deveni preferata ei. Astăzi eram încă tăcută şi timidă, dar dacă ar fi trebuit să numesc un loc în care mă simţeam bine, acela era cu siguranţă ora de ştiinţe.

Prima situaţie mai jenantă a fost în timpul pauzei de prânz. Am ajuns la cantină, care m-a surprins prin spaţiul ci larg şi prin peretele înalt de sticlă, dincolo de care se vedeau coroanele colorate ale copacilor dens plantaţi din Pennsylvania. Strălucirea aurie a toamnei se infiltra în interior, înveselind sala de mese.

în timp ce în pauze toată lumea se năpustise asupra mea, acum, când aveam cea mai mare nevoie de un însoţitor, ca şi cum ar fi vrut să-mi facă în ciudă, toţi erau preocupaţi de ei înşişi şi de grupul lor de prieteni. începusem deja să mă împac cu gândul că va trebui fie să mă aşez la masa altcuiva, fie să găsesc un loc retras şi pustiu unde să pot mânca în singurătate. Mai ales cea de-a doua opţiune m-a făcut să mă simt stânjenită, deoarece în curând am zărit un colţ asediat, unde se afla locul aparent permanent al fraţilor Monct. Bineînţeles, nici pentru toate comorile din lume nu m-aş fi aşezat acolo, dar nici nu voiam să mă vadă cum stau acolo pierdută, singură şi incapabilă să stabilesc o simplă relaţie de colegialitate.

M-am simţit uşurată când mica mea problemă s-a rezolvat de la sine, pentru că, după ce am fost servită de una dintre cele două bucătărese eficiente şi am plecat de la tejghea cu o tavă plină de mâncare de care nici măcar nu aveam poftă, am fost abordată de o fată pe care o văzusem deja de câteva ori astăzi. îmi spusese chiar ceva mai înainte, dar nu-mi aminteam ce anume. Aveam fie matematică, fie ştiinţe împreună cu ea.

— Hei, vn iu doar să-ţi spun... a început ea, împletindu-şi mâinile în faţă şi jucându-se cu degetele. Dacă vrei, vino să stai cu noi. Uite acolo, la masa aceea. Dacă vrei.

Piatra care mi s-a luat de pe suflet a lansat simultan şi un zâmbet pe faţa mea.

— Sigur, cu marc plăcere, am răspuns. Mulţumesc!

Mona, căci aşa s-a prezentat noua mea prietenă, m-a condus spre o masă la care stătea o altă fată. Am salutat-o politicos şi am început imediat o conversaţie. A fost prima conversaţie semnificativă pe care reuşeam sa o am astăzi în această şcoală. Cu siguranţă îmi era mai uşor să discut numai cu două persoane decât cu jumătate din populaţia liceului. Fetele m-au întrebat care sunt impresiile melc despre profesori şi mi-au confirmat presupunerile despre bunătatea doamnei Roberts şi despre firea nostimă a domnului Dalton.

— Audrey este îndrăgostită de el, a dezvăluit Mona, vorbind în şoaptă, iar colega jenată a înghiontit-o zdravăn.

— Eşti o proastă, a murmurat ea şi, cu o mişcare aparent întâmplătoare, şi-a tras părul în faţă; era drept şi lung, exact ca al meu, dar mult mai subţire, şi atât de închis la culoare, încât era aproape negru, ceea ce contrasta foarte mult cu tenul ei palid ca un cer înnorat.

— îmi place doar pentru că nu este plictisitor sau un nesuferit răzbunător, ca antrenorul Mendoza, de exemplu.

— Ah, acela urăşte pe oricine care nu e bun la sport, a spus Mona cu nonşalanţă. La început chiar mă plăcea, până când şi-a dat seama că mă scuzam prea des spunând că sunt indispusă din cauza menstruaţiei.

— Eu nu pot suferi sportul şi, în schimb, sportul şi Mendoza nu mă pot suferi pe mine. Audrey a ridicat din umeri, resemnată cu soarta ei.

— Hm, nici cu nu mă dau în vânt după sport, am

mărturisit cu notă distinctă de îngrijorare în glas.

— Ei, haide, nu ai deloc de ce să-ţi faci griji? Mona a făcut semn cu mâna, la a cărei încheietură atârnau câteva brăţări argintii. Mendoza ii iubeşte pe fraţii (âi. Numai când aude de familia Monct i se udă pantalonii. îi adoră în aşa măsură, încât c suficient că porţi numele lor, chiar dacă eşti slabă la sport.

— De ce, sunt chiar atât de buni?

— Cei mai buni.

— De fapt, întotdeauna m-am întrebat cum reuşeşte Tony să împace sportul cu ţigările, s-a întrebat Audrey cu voce tare.

— Hei! a intervenit un băiat, care apăruse ca din senin la masa noastră.

Părul de culoarea cuprului îi ajungea până după urechi, era şi uşor ondulat, dar acum era foarte ciufulit. Avea o faţă plinuţă şi o mulţime de pistrui, iar ochii veseli în formă de migdală râdeau la noi chiar mai binevoitori decât buzele.

— Ascultaţi, am discutat treaba şi putem face proiectul la Roberts împreună.

— Ei bine, asta e grozav, atunci, problema e rezolvată, a spus Mona, iar apoi a arătat spre mine cu mâna deschisă: Apropo, ţi-o prezint pe Hailie Monet.

îmi venea să izbucnesc în râs văzând schimbarea băiatului. Mormăia şi bătea din pleoape, dintr-odată ciudat de încordat.

— 0, Doamne, nu te-am observat, îmi parc rău, s-a scuzat el şi mi-a întins stângaci mâna. Marshall. Mă bucur să te cunosc.

— La fel, am răspuns, înclinând capul.

Mă întrebam de ce se uita în jur atât de nervos.

— Cum merge prima ta zi? m-a întrebat.

— Sunt o mulţime de lucruri noi, dar cred că va

trebuie să obişnuiesc cu ele şi va fi bine.

— Super. Ştii, cu numele tău, totul ar trebui să fie floare la ureche.

— Doamne, dar mai lăsaţi-o în pace cu numele ăsta. Biata fată sunt sigură că simte presiunea, i-a admonestat Audrey, fapt pentru care, trebuie să admit, i-am fost recunoscătoare.

— Corect, îmi pare rău.

— Bine, să schimbăm subiectul, stai jos cu noi? Audrey a mângâiat scaunul liber de lângă ea.

— Sau cu noi?

Era o voce exagerat de prietenoasă pe care nu am recunoscut-o imediat. Cred că aveam nevoie de ceva timp pentru a mă obişnui cu faptul că am fraţi. Primul lucru pe care l-am văzut au fost ochii bulbucaţi ai lui Marshall, care se holbau la cineva care pândea în spatele meu. Mona şi Audrey au încremenit şi ele, iar apoi am tresărit şi m-am întors chiar în momentul în care Dylan îşi punea degetele pe spătarul scaunului meu. Acesta a scârţâit când şi-a mutat greutatea corpului său musculos pe el, iar cravata lui a început să atârne în faţa mea în timp ce se apleca uşor înainte.

Marshall, Mona şi Audrey tăceau, privindu-l cu buzele întredeschise, iar colegul cel nou a dobândit o paloare şi mai accentuată, nesănătoasă.

— Cu... cu vooi? a repetat el, scărpinându-se nervos la ceafă.

Dylan a ridicat din umeri.

— Ei bine, dacă nu găseşti alt loc şi dacă le deranjezi pe fete, te primim bucuroşi la masa noastră.

Ne-am întors cu toţii privirea spre colţul Monet, unde toţi cei prezenţi se uitau acum la noi pe rând. Unii aveau feţe plictisite, alţii batjocoritoare. Pe faţa lui Shane şi a lui Tony se vedea un amestec din cele două.

M-am încruntat şi m-am întors spre Dylan, ca să îl fac să înţeleagă. De data aceasta am ridicat capul şi l-am înclinat uşor, astfel încât cravata lui să nu-mi intre în gură când am deschis-o.

— Nimeni nu deranjează pe nimeni aici.

Mi-a aruncat o privire în jos, apoi a ridicat mâna şi m-a mângâiat protector pe creştetul capului.

— Linişte, surioară.

Am clipit, surprinsă de purtarea lui condescendentă.

M-am întors spre noile mele cunoştinţe şi le-am privit neîncrezătoare câteva secunde, apoi mi-am revenit şi am întors din nou capul, spunând cu voce tare, pe un ton iritat:

— Vorbesc serios, mă auzi? Lasă-ne în pace.

Dar el nu se mai uita la mine. în schimb, îl sfredelea cu privirile pe sărmanul şi nevinovatul Marshall.

— Deci, cum rămâne?

— Am unde să stau, a răspuns noul meu coleg cu o voce vizibil încordată.

Apoi s-a uitat la noi, sau mai bine zis la Mona şi la Audrey, şi a rostit aparent dezinvolt:

— Acum am să plec. Apoi s-a îndreptat şi i-a spus ţeapăn lui Dylan: Dar mulţumesc pentru ofertă.

Fratele meu i-a făcut vesel cu ochiul.

— Nicio problemă.

în timp ce Marshall dispărea rapid, Mona şi Audrey tăceau, în mod clar surprinse de această scenă. M-am uitat fix la spatele băiatului care pleca, simţind în gură gustul acru al urmărilor acestei tevaturi inutile, până când fratele meu, care stătea deasupra mea, mi-a atins umărul.

— Cum a fost prima zi, e totul bine?

M-am uitat la el. în acel moment voiam să-i spun o mulţime de lucruri şi niciunul dintre ele nu era răspunsul la întrebarea lui. Ei bine, aceasta nu a fost nicio problemă pentru el, pentru că, de fapt, nici măcar nu aştepta un răspuns.

— Apropo, Shane şi cu mine avem planuri după şcoală, aşa că astăzi te duci acasă în maşină cu Tony.

Şi, din nou, fără să-i pese de răspunsul meu, mi-a ciufulit părul, apoi a fluturat din mână către mine şi noile mele prietene, îndreptându-se înapoi către masa fraţilor

Monet.

Jur că o clipă nici nu am îndrăznit să mă uit la ei. Cel mai bun lucru pe care puteam să 1 fac în acel moment era să trag adânc aer în piept şi să încerc să-ini eliberez sufletul de toate sentimentele negative care apăruseră în timpul acelei scurte scene. Eram furioasă, neputincioasă şi, de asemenea, puţin umilită. Mi-am aranjat părul, care fusese ciufulit de fratele meu. M-am încăpăţânat să nu-mi ridic privirea, fixând tava cu mâncare.

Luasem cartofi prăjiţi şi o salată. Acum mi-am imaginatei i le aruncam lui Dylan în faţă.

— Hmm... Deci chiar sunt fraţii tăi, a conchis Audrey.

Am dat din cap, strângând încă din buze şi privind în jos.

Din nefericire, mi-am zis. Pentru că nimeni nu va dori să se împrietenească cu o fată care arc astfel de fraţi. Şi primele zile la noua şcoală erau şi aşa destul de grele pentru mine. Nu aveam nevoie de obstacole suplimentare în încercarea de a-mi face prieteni.

— E înfricoşător să stau cu tine, a glumit Mona, încercând să dezamorseze atmosfera.

Apoi m-am uitat la cele două fete, care mă examinau cu zâmbete totuşi blânde.

— îmi cer scuze pentru el... am murmurat. Nu ştiu ce a vrut să spună şi de ce s-a amestecat.

— Stai liniştită, tocmai a confirmat ceea ce toată lumea ştie deja, a ridicat Mona din umeri.

— Cum aşa?

Colţurile gurii lui Audrey tremurau.

— Păi, că niciun tip nu are voie să se apropie de tine.

— Cum?

— Cu câţi băieţi ai vorbit astăzi?

Am clipit din nou. Noile dezvăluiri mi se păreau atât de idioate, încât m-am gândit imediat să-i răspund lui Audrey la întrebare şi, în acelaşi timp, să resping teza

existentă, dar apoi m-a frapat faptul că, de fapt, nu fusesem însoţită toată ziua decât de fete. Când mi-am dat seama de acest lucru, am făcut ochii mari, iar noile mele colege au aşteptat cu răbdare să diger această informaţie.

— Ce au făcut... Cum? am izbucnit eu, punându-mi mai întâi mâna pe frunte şi lăsând-o apoi în jos odată cu umerii, ceea ce m-a făcut să mă cocoşcz urât. Am făcut o grimasă şi am pufnit: Au dat vreun fel de anunţ oficial sau ce?

— Nu au avut nevoie.

Văzând mutra mea înspăimântată, Mona a cedat în cele din urmă.

— Bine, uite, văd că sunt multe lucruri pe care nu le ştii, aşa că am să-ţi explic. Fraţii tăi au o faimă rea, a spus ca încet şi a aruncat o privire precaută spre masa lor.

— Cum adică?

— Circulă tot felul de zvonuri despre ei, iar ci nici măcar nu încearcă să le dezmintă.

— Ce fel de zvonuri?

— Oh, ştii... Numele Monet este destul de cunoscut aici.

— Şi influent, a adăugat Audrey.

— Şi inspiră teamă.

Mona a înclinat capul ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă sunt într-adevăr atât de neştiutoare sau doar mă prefac până când, în cele din urmă, a spus:

— Doamne, dar tu chiar nu ai nici cea mai mică idee.

— Nu am, nu ştiu nimic, am murmurat eu în tăcere, îngro- pându-mi faţa în mâini.

— Nu-ţi face griji, de fapt e chiar drăguţ, m-a consolat binevoitoare Audrey.

— Exact, Dylan ţi-a spus „surioară", a dat din cap Mona.

M-am uitat prostită la ele.

— E adevărat, a suspinat Audrey, dar a fost înfricoşător.

— Dar ce chipeş este!

M-am strâmbat şi fetele au chicotit, ca şi cum ar fi fost de acord. Ei bine, mie nu-mi venea să râd. M-am apucat cu mâinile de cap pentru că tocmai îmi amintisem ce îmi comunicase Dylan în timp ce făcea pe fratele supraprotector. Trebuia să mă întorc acasă cu Tony! Ei bine, într-adevăr, numai asta îmi lipsea. Nu e corect ca dintre toţi fraţii mei să fie tocmai el. Nu-mi venea deloc să zâmbesc, mai ales după ceea ce tocmai auzisem de la fete.

Nu l-am mai văzut pe Tony până după ore, când m-am îndreptat spre parcare cu inima strânsă. Stătea singur, numai în cămaşa albă şi fără sacou. Stătea sprijinit de Lamborghiniul lui Shane şi fuma o ţigară. în timp ce mă îndreptam spre el, simţeam că sunt condusă de priviri curioase, cu care, după o zi întreagă petrecută în această şcoală, începusem să mă obişnuiesc incet-încet. Fără să spun nimic, m-am urcat pe scaunul pasagerului şi am aşteptat cuminte ca fratele meu să termine să se otrăvească. Mă miram în acelaşi timp cum de este posibil ca el nici măcar să nu încerce să se ascundă. La urma urmei, ne aflam încă în incinta şcolii.

în cele din urmă, uşa şoferului s-a deschis şi Tony s-a urcat. Am strâmbat din nas, pregătindu-mă pentru mirosul de ţigări, dar orice ar fi fumat, în mod surprinzător, nu mirosea a tutun, sau cel puţin nu foarte tare. Tony şi-a aruncat bricheta în compartimentul din uşă, şi-a ridicat mânecile cămăşii de uniformă, dezvăluind o parte din tatuaj, şi părea pregătit să conducă, dar nu a pornit imediat motorul. A întors capul spre mine, iar ochii lui albaştri m-au fixat ameninţător.

— Acum, că suntem singuri, să lămurim ceva, a

început el amenințător. Te-ai plâns de mine.

M-am uitat la fața lui iritată și am înghițit în sec, sperând că o făceam cât se poate de discret.

— Eu...

— Și ți-am spus să-ți ții gura, a continuat el și a clătinat din cap cu un dezgust nedisimulat. Ascultă, data viitoare ar fi bine să faci cum îți spun eu. Ai înțeles, fătuco?

Dacă n-ar fi fost frigul care mă pătrunsese până în măduva oaselor în acel moment, mi-ar fi făcut mare plăcere să mă răstesc la Tony și să-l întreb ce avea de gând să facă dacă nu-l ascultam. Chiar voiam să știu, pentru că, dacă ar fi fost în stare să-mi facă vreun rău real, mi se părea o informație foarte relevantă. Cu toate acestea, poate că din cauza privirii dușmănoase pe care mi-o arunca, sau poate că era din cauza informațiilor despre frații Monet pe care mi le transmiseseră Audrey și Mona în pauză, am preferat să nu-l calc pe nervi pe Tony mai mult

decât o făcusem deja şi în cele din urmă m-am mulţumit să dau încet din cap.

Cred că a fost satisfăcut, pentru că după aceea a pornit motorul, mâna tatuată s-a lăsat lejer pe volan, iar eu şedeam ţeapănă, uitându-mă în lateral tot drumul. Mă gândeam dacă să-mi cer scuze sau nu pentru că îl dădusem de gol în faţa lui Vincent, sau cel puţin să-i explic cum se întâmplase, dar în cele din urmă nu am îndrăznit să deschid gura, aşa că, de îndată ce a parcat în vastul garaj al reşedinţei Monct, am coborât şi am fugit cât mai departe posibil de acest frate care îmi displăcea în mod deosebit.

în acea seară, dintre toţi fraţii mei, doar Will s-a deranjat să mă întrebe cum decursese prima mea zi la noua şcoală.

BANALITĂŢI

După acel mic avertisment de la Tony mă temeam şi mai mult de el. Cel mai simplu lucru de făcut era să-l evit, ceea ce îmi reuşea perfect, pentru că nici el nu dorea să petreacă timp cu mine.

Din fericire, cel mai adesea mergeam la şcoală cu Shane. Îmi plăcea cel mai mult să merg cu el, pentru că cel puţin imi dădea şansa să vorbesc, chiar dacă nu erau întotdeauna discuţii la nivel ¡nalt. Tony era mai mult tăcut în preajma mea, în timp ce Dylan, pe de altă parte, nu se putea abţine să nu facă o remarcă răutăcioasă.

în ceea ce priveşte viaţa la şcoală, partea masculină a liceului incă se mai temea să stea de vorbă cu mine, chiar şi despre simple fleacuri. înainte de a interacţiona cu mine, toţi băieţii (care nu erau prea mulţi) aruncau o privire discretă în jur pentru a se asigura că fraţii Monet nu erau undeva prin preajmă.

Acest lucru a început să mă irite serios. Dyl.în, Shane şi Tony işi permiteau orice fără să fie pedepsiţi,

iar toată şcoala părea să ii încurajeze şi să se dea la o parte din calea lor. Aveam impresia că ne intorseserăm în Evul Mediu, iar ci făceau pe reprezentanţi familiei regale. Acesta este unul dintre motivele pentru care îi evitam intre ore. Nu mă identificam cu stilul lor arogant de vedete şi îmi era de ajuns că trăiesc sub acelaşi acoperiş cu ci. Din păcate, deşi încercam să rămân în umbră, era imposibil să mă rup complet de ei.

îmi petreceam pauzele lungi în compania Monci şi a lui Au- drey, fetele cu care reuşisem să mă împrietenesc. Cea dintâi era foarte încântată de atenţia mea, iar felul ei deosebit de a se entuziasma de orice mi se părea atât de sincer, încât m-am trezit şi cu atrasă de ea, mai ales că îmi doream să am un grup de prietene. Fie chiar şi un grupuleţ mic de trei fete.

în ziua aceea deciseserăm să profităm de ultima zi frumoasă de vară şi am ieşit să luăm prânzul afară. Nu eram singurele care avuseseră această idee. Curtea şcolii era plină de elevi şi aproape toate băncile de picnic erau ocupate. Am reuşit să prindem una şi ne scăldam în căldura soarelui înainte de cea de-a doua parte a zilei, când, deodată, ne-au ajuns la urechi zgomotele unei mari agitaţii.

Am deschis ochii şi i-am ferit de soare ca să mă uit spre grupul de curioşi care se adunase ceva mai departe de noi. Mona, la rândul ci, îşi întindea deja gâtul şi, dintre noi trei, ca a făcut primii paşi spre mulţimea adunată. Audrcy şi cu mine am pornit în urma ei şi, după un timp, ştiam deja motivul acestei adunări spontane.

Doi băieţi se luaseră la bătaie, iar eu am încremenit

în loc, când l-am recunoscut pe Tony într-unul dintre ei. „Se luaseră la bătaie” este prea mult spus, loviturile erau date doar de fratele meu, iar victima încerca stângaci să se apere. Vedeam cu groază cum mâna lui tatuată trăgea de cravata victimei. Am urmărit feţele celor adunaţi înjur. Unii râdeau şi îl aclamau pe Tony, alţii se strâmbau scârbiţi de brutalitatea spectacolului, dar nu cred că mulţi erau la fel de îngroziţi şi de dezgustaţi ca mine.

Când, în urma unei lovituri deosebit de puternice din partea fratelui meu, sângele a ţâşnit din nasul băiatului, am simţit că nu mai pot răbda. Fără să stau prea mult pe gânduri, m-am

•epczit în mijlocul luptei. îmi dădea curaj faptul că Tony era rotuşi tratele meu, altfel probabil că aş fi stat acolo ca o stană je piatră, la fel ca ceilalţi privitori. Poate să nu mă placă, dar c puţin probabil să-şi bată propria soră, nu-i aşa?

Nu mi-a fost dat să aflu, pentru că, înainte să apuc să mă interpun intre el şi băiatul cu nasul sângerând, cineva m-a apucat ¿e braţ şi m-a oprit. M-am întors, ştiind că nu era niciuna dintre noile mele prietene – strânsoarea era prea puternică.

Ei bine, aveam dreptate, pentru că cel care m-a împiedicat să mă implic în bătaie era Dylan. M-am uitat în ochii lui. Am văzut în ei un avertisment şi o umbră de neîncredere, dar eram prea ameţită ca să o iau în serios şi să mă retrag cu coada-ntre picioare – aşa cum aş fi făcut în orice altă situaţie.

Nu puteam să privesc cum fratele meu, cu care chiar astăzi '.uasem micul-dcjun la aceeaşi masă, lovea acum atât de agresiv şi fără milă pe cineva peste faţă, lăsând vânătăi care vor dura săptămâni întregi. Am încercat să mă eliberez, dar fără succes, pentru că braţul musculos ai lui Dylan nu-mi dădea nicio şansă, aşa că în cele din urmă am renunţat şi am încercat să folosesc persuasiunea verbală.

— Opreşte-1!

Am primit drept răspuns o privire goală din partea lui.

— Te rog, îl răneşte pe băiat...

Nimic.

— O să aibă probleme...

în fundal se auzeau gemetele prelungite ale victimei lui Tony. Cei care stăteau cel mai aproape de mine şi de Dylan au început sâ manifeste interes

pentru confruntarea noastră. Unii chiar mai Tiuit decât faţă de încăierare.

— Dylan, fă ceva! am strigat în cele din urmă isteric.

— Taci din gură, nu te amesteca!

Nu-mi venea să cred. Nu am reuşit să fac nimic în privinţa <$ta, pentru că atunci când am aruncat o privire către Tony, u intenţia să îi strig să-şi vină în fire, băiatul bătut zăcea deja întins pe jos, abia conştient. Tony s-a aplecat peste el şi i-a şoptit ceva Ia ureche, apoi l-a tras de sacou, privindu-I cu dispreţ.

Tocmai atunci a apărut o femeie cu faţa roşie, cu sprâncenele încruntate şi cu buzele strânse, în jurul cărora i se formaseră riduri extrem de adânci. Cineva a şoptit că era directoarea. Ei bine, bravo, exact la timp, pentru că Tony tocmai îl transformase pe bietul elev intr-un terci.

Fratele meu a fost imediat târât de-acolo, o asistentă medicală a fost chemată la locul faptei, iar antrenorul Mcndoza, un bărbat ¡nalt, cu barbă neagră, a început să disperseze mulţimea, strigând şi fluierând dintr-un fluier care îi atârna la gât, ca ori-cărui profesor de sport care se respectă. M-am cutremurat, în timp ce Dylan mă trăgea după el spre clădirea şcolii. La jumătatea drumului s-a oprit pe margine şi m-a întors cu faţa spre el.

— De ce naiba ai vrut să te bagi între ei? Ai mai fi încasat-o şi tu!

— De ce l-a bătut Tony în halul ăsta? am întrebat cu reproş.

Aveam valorile mele decent ordonate, aşa că ştiam foarte bine cine merita cu adevărat să fie mustrat aici şi acea persoană nu eram nicidecum eu.

— Nu e deloc treaba ta.

— Atunci de ce nu l-ai oprit? Băiatul acela era plin de sânge!

Mi-am încrucişat braţele pe piept. Am încercat să-i ignor pe cei care treceau pe acolo şi ascultau, ca şi cum ar fi sperat să asiste la altă dramă pusă în scenă de fraţii Monet. Dylan s-a uitat în jos la mine pentru o clipă într-un mod ciudat, ca şi cum nu ar fi înţeles engleza, apoi a scuturat din cap şi a suspinat.

— Vezi-ţi de lecţiile tale, Hailie.

Mi-am coborât braţele de-a lungul trunchiului.

— Dar...

— Fără „da?*.

L-am ascultat datorită tonului aspru. Relaţia mea cu Dylan nu era cea mai bună, aşa că am preferat să nu o înrăutăţesc, spre binele meu. în drum spre clasă, m-am oprit la baie ca să mă uit ₍n oglindă. Faţa mea purta cu siguranţă urmele emoţiei de mai înainte – ochii încă îmi străluceau, iar colţurile gurii refuzau şi se ridice sau măcar să se îndrepte. Şi eram tot palidă, aşa că m-am ciupit de obraji, în speranţa că asta le va da puţină culoare. Am citit odată despre doamnele nobile care făceau asta în vremurile de demult.

Când am decis că arătam suficient de prezentabil ca să merg în clasă, mi-am aruncat geanta pe umăr şi atunci telefonul mi-a alunecat dintr-un compartiment deschis. înainte să apuc să reacţionez, acesta a căzut pe gresie şi ecranul s-a spart într-un milion de bucăţi. Probabil că stricăciunile erau grave, pentru că nici nu a mai vrut să pornească.

Am intrat în panică. Primul meu gând a fost la mama, care nu ar fi fost încântată dacă i-aş fi adus de la şcoală vestea că mi-am stricat telefonul. Cu

siguranţă că va trebui să mă descurc fără el un timp. Mai ales că acesta era relativ nou, îl primisem în urmă cu aproximativ patru luni. Nu era de top, dar îmi îndeplinea cerinţele de bază şi îmi plăcea. Şi mai ştiam că era o cheltuială destul de mare pentru mama mea.

Am rămas mai mult timp în baie, mai întâi implorând tot universul să facă telefonul să funcţioneze ca prin magie. L-am mutat dintr-o mână în alta, am frecat şi am apăsat din nou şi din nou butoanele de pe carcasă. Din păcate, nimeni nu mi-a ascultat rugăciunile. Nimeni nu mi le asculta niciodată. Apoi am început din nou procesul de pregătire pentru a ieşi printre oameni. De data aceasta însă, a trebuit să-mi şterg şi ochii înlăcrimaţi.

Minunat, o să pară că am plâns din cauza încăierării lui Tony.

A fost absolut îngrozitor pentru mine să suport şi restul orelor. Din când în când, verificam telefonul să văd dacă nu cumva, totuşi, se reparase de la sine. Eram tristă pentru că aveam în telefon toată lumea mea de pe Bookstagram şi nu voiam să o pierd. Eram, de asemenea, stresată la gândul că poate tocmai astăzi cineva – de exemplu Vincent – se va decide să mă sune şi • j nu voi putea să răspund. îmi spusese clar că voia să ţină mereu

legătura cu mine. în acelaşi timp. îmi era teamă să-i anunţ pe băieţi despre pagubă. Am continuat să sper că poate telefonul va pomi. Sau că, nu ştiu, că totul e în visele mele.

Şi ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, am fost obligată să ascult tot restul zilei cum se discută încăierarea lui Tony pe la colţuri. Mă apăram din răsputeri împotriva bârfelor, pentru că analiza acestui eveniment nu era deloc amuzantă pentru mine şi nimic din ceea ce ajungea la urechile mele nu suna ca o informaţie confirmată. în cea mai mare parte erau doar o grămadă de presupuneri inventate, ca şi cum băiatul bătut i-ar fi datorat ceva Iui Tony sau chiar a primit „ceea ce a meritat". Versiunea care m-a tulburat cel mai mult a fost cea a uneia dintre fetele din anul fraţilor mei, care le-a şoptit înfierbântată prietenelor ei că Tony a bătut un băiat care vorbise urât despre sora lui. Mă îndoiam că lui Tony îi păsa de ceea ce ar fi putut spune cineva despre mine, totuşi am simţit cum mă trec fiori şi am decis să nu abordez în niciun caz acest subiect.

După ultima oră, am ieşit din clasă împreună cu Mona. Probabil că emanam proastă dispoziţie. Mona nici măcar nu a încercat să vorbească prea mult cu mine, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Nu voiam să mă înstrăinez de una dintre puţinele persoane din această şcoală pe care le puteam numi „prietene", aşa că i-am spus adevărul despre telefonul stricat, sperând că poate îmi va da o soluţie.

— Şi ai încercat să-l închizi şi să-l reporneşti?

Nu mai contează.

— Am încercat de toate.

— De fapt, chiar dacă printr-un miracol reuşeşti să-

l porneşti, ecranul c crăpat ca o pânză de păianjen şi oricum nu se va mai vedea nimic, a spus ea, uitându-se fără prea mare interes la telefonul mobil pe care îl ţineam în mână. Poate că ar trebui să le spui fraţilor tăi şi îţi vor lua unul nou. Că nu e decât un telefon, nu?

Ascultând-o, ani simţit cum bărbia începe să-mi tremure. Ca să nu par o plângăcioasâ tulburată emoţional care nu se poate controla din cauza unui telefon stupid, mi-am încleştat maxilarul.

— Mm, da, ai dreptate, am rostit, silindu-mă să afişez un zâmbet de care mă îndoiam că avea vreo legătură cu zâmbitul. Atunci pe mâine, da?

Şi, fără să aştept un răspuns, m-am îndreptat spre Lambor- ghini, ţinând cărţile la piept cu o mână, iar cu degetele celeilalte strângând în buzunar telefonul mobil stricat. Parcă simţeam tristeţea şi nelinişstea cum îmi pătrund în inimă. îmi părea rău că distrusesem telefonul pe care mi-l dăduse mama. îmi amintesc cât de mult m-am bucurat când mi l-a dăruit. Era un alt lucru legat de amintirea ei pe care probabil că îl pierdusem.

Mai mult, acum va trebui să-i spun lui Vincent totul despre asta, ceea ce, ca să spunem aşa, nu mi-a creat o dispoziţie optimistă.

Dylan şi Tony stăteau lângă locurile de parcare ale fraţilor Monet şi râdeau de ceva. Nu-i mai văzusem de la încăierare şi nu mi-era dor să-i văd din nou. în plus, nu l-am văzut pe Shane. Shane nu era un sprijin prea mare, pentru că, alături de fraţii lui era puţin probabil să-mi ţină partea, totuşi, puteam conta întotdeauna pe faptul că va fi mai drăguţ decât ceilalţi doi.

Când m-am apropiat suficient de mult de ei pentru ca Dylan să mă poată măsura cu o privire mai atentă decât mi-ar fi plăcut, m-am grăbit să mă uit la asfalt. Nu-mi plăcea această perspicacitate a fraţilor mei. Vincent era marele maestru, dar nici ceilalţi nu aveau de ce să se ruşineze. Chiar şi Tony, care părea complet indiferent la ceea ce mi se întâmpla. Acum şi-

a încreţit fruntea auzind întrebarea pe care mi-a pus-o imediat Dylan.

— De ce ai plâns?

— Nu am plâns, am negat eu repede.

— Ţi-a spus cineva ceva?

Am clătinat din cap, oprindu-mă în faţa portierei din partea pasagerului. Am pipăit cu degetele butonul ascuns şi l-am apăsat ca să deschid uşa, dar maşina era încuiată şi a trebuit să-mi ridic privirea spre Dylan care stătea de cealaltă parte a vehiculului. Pe faţa lui tensionată se vedea hotărârea. Mi-am dat scama că nu vom pleca din parcare până când nu va scoate de la mine informaţiile despre motivele suferinţei melc. Am regretat că nu a preferat să se ocupe de această problemă în maşină, unde am fi avut mai multă intimitate şi Tony nu mi-ar fi suflat în ceafă.

— Eşti sigură? Dylan şi-a strâns pumnii pe plafonul maşinii. Din cauza încăierării lui Tony?

A dat din cap spre fratele nostru, care stătea călare pe motocicletă şi îşi răsucea casca în mâinile bandajate. Mă întrebam cum de fusese posibil să nu fie trimis nici măcar acasă. Mi-am dat seama cât de ciudat şi de necrezut era acest lucru. Doamna directoare văzuse cu ochii ei ceea ce se întâmplase! Ar fi trebuit să fie cel puţin suspendat.

— Nu, nu a fost din cauza bătăii.

— Nu minţi, Hailie.

— Nu mint!

Am suspinat şi am băgat fără chef mâna tremurândă în buzunarul uniformei mele, din care am scos telefonul stricat.

Nu avusesem de gând să recunosc în faţa lui Dylan şi a lui Tony ce se întâmplase. Nu trebuiau să ştie. Dar

dacă credeau că mint, preferam să le dezvălui adevărul.

— Mi-a căzut.

A urmat un moment de tăcere. Dylan s-a uitat la telefonul din mâna mea, ca şi cum ar fi fost o invenţie bizară pe care o vedea pentru prima dată, apoi a ridicat din sprâncene şi şi-a mutat privirea înapoi la mine.

— Ai plâns pentru că ţi-a căzut telefonul? a vrut el să fie sigur.

— Nu mai merge.

Din nou, am simţit cum lacrimile se adună în ochi. într-o lipă vor începe să mi se rostogolească pe obraji, iar eu mă voi •imţi şi mai jenată. Am întors capul şi am observat că şi Tony se uita la mine cu o mutră uluită. îşi încreţea fruntea şi se strâmba ciudat, ca şi cum nu ar fi înţeles despre ce vorbeam, deşi ţineam în mână un obiect care dovedea adevărul cuvintelor mele. Fraţii au făcut un schimb de priviri.

— Urcă, a spus Dylan. Vocea lui suna altfel decât cu o clipă mai înainte. Mai blândă. Aş îndrăzni chiar să spun că am auzit oarecare înţelegere în ea. Ca un părinte care se simte extenuat de poznele nevinovate ale copilului său.

Ei bine, nu a fost nevoie să-mi spună de două ori. Mi-am tras nasul, am băgat telefonul într-un buzunar al jachetei şi, de astă dată când am apăsat pe buton, uşa s-a ridicat fără probleme.

în drum spre casă, m-am simţit uşurată că încă nu ţipase nimeni la mine. Nu aveam telefon ca să mă pot uita pe ecranul lui, aşa că am privit imaginea din ce în ce mai familiară a pădurii dense. Pădurile acoperă mai mult de cincizeci şi opt la sută din suprafaţa statului Pcnnsylvania, cel puţin aşa citisem undeva. Asta m-a mirat, pentru că, din observaţiile mele de până acum, mi se părea că procentul este mai aproape de sută la sută.

M-am gândit la copaci tot drumul şi nu am vorbit, la fel ca Dylan, care doar din când în când se uita la mine cu o privire de parcă ar fi vrut să întrebe ceva şi apoi se răzgândea. De îndată ce am ajuns acasă, a dispărut pe undeva, iar eu m-am grăbit spre bucătărie, unde Eugenie m-a servit cu o porţie supradimensionată de cină, ca de obicei.

îmi plăcea menajera fraţilor mei, dar îi venea foarte greu să accepte faptul că nu eram un adolescent activ din punct de vedere fizic, ci o fată mărunţică, cu stomacul în permanenţă strâns. Am ronţăit crochetele de pui fără plăcere, uitând chiar câteodată să le înmoi într-un bol cu sos de grătar.

Când au apărut gemenii, m-am crispat involuntar la vederea lui Tony. Mi-am dat seama că într-adevăr îmi este frică de el, mai ales să rămân singură cu el. Dacă stau să mă gândesc bine, îmi era puţin cam frică de toţi fraţii mei, dar fbny părea cel mai imprevizibil dintre toţi.

L-am privit cum îşi pregătea cina. Nu puteam să-mi dezlipesc ochii de braţul lui musculos, tatuat şi puternic. Bandajul de la mâna lui dispăruse şi mi se făcea rău când vedeam încheieturile vinete ale degetelor lui, care nu cu mult timp în urmă erau pline de sânge.

Dar Tony m-a ignorat complet. Shane, pe de altă parte, ar fi dorit poate să vorbească, dacă nu s-ar fi luminat la faţă când a văzut crochetele de pui. Şi-a pus în farfurie un munte întreg şi nici măcar nu a observat când i le-am pus şi pe ale mele care mai rămăseseră.

M-am furişat în camera mea, fericită că în sfârşit puteam să mă ascund în confortul ei. M-am schimbat în hainele de casă şi m-am aşezat la birou să-mi fac temele. Astăzi mi-am făcut temele mult mai încet şi mai temeinic decât de obicei, încercând să amân cât mai mult posibil misiunea inevitabilă de a-l întâlni pe Vincent.

Dar mă aştepta o surpriză – ceva mai târziu, în timp ce eram încă aplecată deasupra biroului şi mă

chinuiam să aleg culoarea potrivită de marker, am auzit o bătaie la uşă. Foarte calmă şi singulară, un pic ca şi cum cineva ar fi bătut fără să vrea la uşă, dar, aşa cum am mai menţionat, în reşedinţa Monet era foarte multă linişte şi astfel de sunete nu răsunau aici fără motiv. Aveam dreptate, pentru că, atunci când l-am invitat cu glas şovăitor pe vizitator să intre, în pragul camerei mele a apărut tutorele meu legal.

M-am crispat imediat la vederea lui. Nu numai că nu obişnuia să mă sune, dar nici nu mă vizita niciodată în camera mea. Era tras la faţă, dar arăta încă fantastic, cu o cămaşă albă şi pantaloni de costum închişi la culoare.

S-a aşezat în fotoliul meu, iar eu m-am întors pe scaun ca să stau cu faţa la el. A tăcut mult timp, dar eu am aşteptat cu

răbdare să facă o mişcare, căci părea genul de om care prefera să decidă nu numai când trebuie să încheie o conversaţie, ci şi momentul când trebuia să înceapă.

— Hailie, vreau să vorbesc cu tine despre încăierarea lui Tony, a spus el.

După o zi plină de întâlniri de afaceri, sunetul vocii lui era încă sever şi îmi dădea fiori reci.

— Dylan mi-a transmis că ai fost de faţă.

— Toată şcoala a fost de faţă.

Mi-am răsucit trunchiul şi mi-am încleştat pumnii pe spătarul scaunului. Pe unul dintre ei mi-am sprijinit şi bărbia, privind la fratele cel mai mare cât puteam de nevinovată.

— Tot el mi-a spus cum ai reacţionat.

— Vincc... am început, spunându-i probabil pentru prima dată în viaţă pe nume, şi încă diminutivat.

Am încercat să vorbesc logic şi la obiect. Ştiam că, pentru a obţine un asemenea efect, trebuia să-mi controlez emoţiile, dar era extrem de dificil să-mi potolesc tulburarea.

— Băiatul acela zăcea întins la pământ şi nu se putea apăra. Tony nu a avut niciun pic de milă pentru el, sângele îi curgea din nas!

Vincc s-a uitat la mine în tăcere pentru o clipă şi apoi a început să-şi frece bărbia.

— Nu spun că incinta şcolii este locul potrivit pentru a rezolva astfel de chestiuni, iar Tony are cu siguranţă o problemă cu agresivitatea. Evident că ar fi trebuit să se controleze mai bine. îi voi reaminti în continuare acest lucru, a promis. Cu toate acestea, sunt aici pentru că vreau să clarific faptul că doresc ca pe viitor să stai departe de astfel de incidente. Şi în

niciun caz să nu te arunci în mijlocul lor. Nu contează dacă unul dintre fraţii tăi este implicat sau nu. Este pur şi simplu periculos.

— Dar...

— Nu a fost o rugăminte.

— Dar asta este o problemă serioasă! Dacă cu iau la bătaie pe cineva, vei flutura şi atunci din mână?

Ochii lui Vincent s-au întunecat.

— Nu, nu voi flutura din mână, de asta poţi fi sigură, dragă Hailic. Acum coboară, te rog, tonul şi înţelege că nu încerc să fiu răutăcios. Niciodată, orice s-ar întâmpla, să nu te amesteci în treburile fraţilor tăi. Nici la şcoală, nici în afara ci.

— Şi ce, data viitoare să stau şi să privesc?

— Cel mai bine ar fi să te îndepărtezi.

M-am încruntat frustrată şi am privit într-o parte.

— Hailic, ascultă-mă cu atenţie, a continuat Vincent.

S-a ridicat în picioare cu eleganţa aceea inconfundabilă a lui. Când s-a uitat la mine de sus, efectul cuvintelor lui a căpătat şi mai multă putere.

— Noi trăim în această lume şi nu în alta, aşa că, din păcate, nu îţi pot garanta că acţiunile fraţilor tăi vor fi întotdeauna un exemplu pentru tine. Dar ca să fie clar... nu aş vrea să fiu în locul tău, dacă aş afla că ai participat în mod voluntar la un incident.

Mai pot fi considerate astfel de cuvinte o ameninţare? Fraţii mei nu sunt în stare să vorbească normal? Singurul lucru pe care I-am putut face după discursul lui Vincent a fost să-i răspund cu voce răguşită de emoţie:

— Eu nu iau parte la încăierări. Şi nu am luat parte nici la asta! Tony a bătut un băiat în pauză; cum se

face că eu sunt cea pedepsită? Şi oricum, ce naiba înseamnă referirea asta la „lumea în care trăim”?

Vince a înclinat uşor capul, ca şi cum ar fi fost fascinat de faptul că îndrăznesc să continui această conversaţie.

— îţi explic că ceea ce face Tony nu este treaba ta. Sunt aici ca să clarific această situaţie cu tine, în exclusivitate. Dacă tu ai fi făcut ceva pentru care trebuia, după cum ai spus, să fii pedepsită, atunci conversaţia ar fi fost total diferită, te asigur. Asta e ceea ce vreau să spun, îţi este clar?

Mi-am strâns mai tare degetele pe spătarul scaunului, trăgând discret aer în piept. Dacă Vinccnt chiar era atât de perspicace pe cât părea, trebuie să fi observat ce efort făcusem ca să-mi controlez emoţiile. Cu puţin noroc, s-ar putea chiar să-mi aprecieze strădania.

— Sigur, am spus în cele din urmă.

Aveam, bineînţeles, multe rezerve la cele spuse de Vincent, dar convorbirea cu el era neplăcută şi ştiam că vom sfârşi mai repede dacă sunt de acord cu el. Nu mă înşelasem; în ochi îi strălucea o urmă de aprobare.

— Mă bucur că în sfârşit ne înţelegem. Mai ai altceva de adăugat? a întrebat el, în timp ce se uita la cadranul alb al ceasului de la încheietura mâinii.

— Uh, de fapt, da, am şoptit eu. Pentru o clipă uitasem de telefonul meu mobil, dar tocmai îmi amintisem de el şi poate că nu era momentul potrivit să menţionez asta, dar am simţit că nu va exista altul mai bun. Telefonul meu s-a stricat. Asta vreau să-ţi spun, în caz că, nu ştiu, ai încercat să mă suni. Ştii... am scos un fel de chicotit nervos distorsionat... dacă e ceva, n-am să răspund.

Vincc a ridicat o sprânceană, apoi am oftat din nou.

— E vina mea, chiar eu l-am stricat, am mărturisit. Mi-a căzut, dar a fost neintenţionat, într-adevăr, nu ştiu cum...

— Mhm, gata, gata. Ştiu şi asta. Mi-au spus băieţii.

S-a apropiat de scaunul de al cărui spătar încă mai atârnam şi s-a uitat la mine, iar în ochii lui era o blândeţe pe care o vedeam la el pentru prima dată de la începutul conversaţiei noastre de astăzi. Am tresărit la atingerea lui în timp ce mi-a ridicat uşor bărbia cu două degete. Pe unul dintre ele strălucea inelul sumbru cu sigiliu.

— Hailie, să nu-ţi mai faci niciodată griji pentru astfel de banalităţi.

M-am uitat surprinsă la el în timp ce se îndepărta, iar el s-a mai oprit o clipă cu mâna pe clanţa uşii.

— Am un telefon nou pentru tine. Coboară în bucătărie pentru cină şi o să ţi-l dau.

Şi a plecat.

Să recapitulăm. Fusesem mustrată pentru că am încercat să salvez un băiat bătut pe care am vrut să-l apăr de o vătămare gravă din partea fratelui meu abuziv, dar pentru faptul că din neglijenţă îmi stricasem telefonul nu eram dojenită?

M-am întors la biroul meu, permiţând în sfârşit spatelui meu să se rezeme de spătarul scaunului. Mi-am trecut mâna peste faţă şi m-am frecat puţin la ochi. De ce toate conversaţiile cu Vincent trebuiau să fie atât de ciudate, de imprevizibile şi de complicate? Nu cu asta mă obişnuiseră primii mei cincisprezece ani de viaţă. Regulile mamei mele, de exemplu, erau clare, iar pedepsele pentru nerespectarea lor erau simple şi logice. în acest fel, ştiam întotdeauna când aveam probleme şi la ce reacţie mă puteam aştepta mai mult sau mai puţin. Dar cu Vincent era un etern joc de ruletă.

Nu voiam să-mi enervez tutorele sau să nu primesc telefonul promis, aşa că am coborât punctual la ora cinei. Mi-am luat în prealabil la revedere de la telefonul meu mobil stricat şi l-am băgat într-un sertar, căci nu aveam inima să arunc pur şi simplu la coşul de gunoi un cadou de la mama mea. în bucătărie l-am găsit doar pe Vince. Stătea la masă şi părea la fel de obosit ca mai devreme. Sorbea liniştit ceaiul şi răsfoia paginile de pe tableta lui, iar pe tejgheaua de vizavi de el se afla o cutie mică şi albă.

Cu un sendviş făcut de Eugenie, m-am aşezat la locul meu şi am dat cutia uşor la o parte, dar nu prea departe, aruncând o privire curioasă spre ea.

îţi puteai da seama doar după ambalaj că nu era un model obişnuit. Răsuceam felia în mână, luptându-mă cu mine însămi să nu mă comport ca un copil şi să aştept cu răbdare până la sfârşitul cinci ca să despachetez noul gadget, dar am pierdut rapid duelul interior. Am pus jos sendvişul pe farfurie şi am luat cutia în mâini, întrcbându-l pe Vincent, ca să fiu sigură:

— Asta e pentru mine, da?

Fratele meu şi-a ridicat ochii spre mine, a clipit, apoi a dat din cap, ca şi cum răspunsul Ia întrebarea mea era evident. Da, era un cadou pentru mine şi includea cel mai nou model de telefon. Rafinat până la perfecţiune, cel puţin din punct de vedere vizual. Culoarea lui era descrisă de producător ca granit argintiu scăldat în lumina stelelor, sau ceva de genul ăsta. Dispozitivul era plat şi uşor, dar nu prea uşor, ca să nu lase impresia că este un fals sau o jucărie chinezească. Doamne, îmi era frică să ţin telefonul în mână, dar, în acelaşi timp, voiam să aflu chiar acum, imediat, toate funcţiile pe care le avea. L-am cântărit în mână, uitându-mă la fratele meu.

— Uau! am şoptit.

Mi-a aruncat o privire şi mi-a oferit zâmbetul lui specific, pe care aveam plăcerea de a-l vedea extrem de rar.

Vincc zâmbea.

De două ori uau!

intr-o izbucnire bruscă de îndrăzneală de care nu m-aş fi crezut capabilă, am pus cu grijă telefonul înapoi în cutie şi m-am ridicat. Auzind zgomotul scaunului meu, Vincent a ridicat capul şi am văzut cum deschide deja gura să comenteze ceva în sensul cum de îndrăznesc să mă ridic de la masă, deşi nici măcar nu mă atinsesem de cină, dar a închis-o când a văzut că ocolesc mobilele ca să ajung lângă el. Nu mi-a scăpat nici faptul că s-a crispat, pentru că cine a mai văzut una ca asta, ca o soră mai mică să-i invadeze sfera intimă.

Mi-am împletit braţele în jurul umerilor lui.

— Mulţumesc, i-am şoptit la ureche, ignorând răceala care radia din el şi chiar l-am îmbrăţişat mai strâns. Era un sentiment ciudat – ca şi cum aş fi

îmbrăţişat o stâncă de pe malul mării sau *j* creangă de copac mort. Numai că ramurile nu-ţi răspund la astfel de îmbrăţişări, dar Vince mi-a răspuns şi nici nu a trebuit să aştept mult timp pentru asta. M-a îmbrăţişat şi m-a mângâiat

sor pe spate.

— Cu plăcere.

lin ! WF.RON1KA ANNA
MARC7.AK

Aceea a fost ziua în care l-arn îmbrăţişat pe Vincc pentru prima dată şi am simţit că legătura dintre noi, soră şi frate, devenea puţin mai strânsă.

ÎNGERUL

îmi plăcea părul meu perfect drept. Şi, deşi cândva mă plângeam pentru că mi-aş fi dorit să am bucle luxuriante, cel puţin puteam controla cu uşurinţă felul în care se aranja. Pieptănătura mea ordonată se asorta cu uniforma. într-o zi, mi-am luat chiar şi un fier de călcat în camera mea ca să fiu sigură că tricourile mele nu aveau niciun fel de cute. Mi-am însuşit la perfecţie şi înnodarea cravatei, datorită tutorialclor de pe YouTube.

De fiecare dată după ce eram deja îmbrăcată pentru şcoală, aruncam o ultimă privire de control în oglindă înainte de a coborî la micul-dejun şi îmi imaginam cum ar fi reacţionat mama la vederea mea. Probabil că mai întâi ar fi mijit din ochi ca să vadă mai bine (mereu amâna vizita la oftalmolog), apoi ar fi dat din cap şi ar fi fluierat jucăuş. Ar fi strigat ceva jenant, ceva ce numai mamele le pot spune copiilor lor atunci când sunt impresionate de ci. Şi apoi şi-ar fi deschis larg braţele, atentă să nu mă ciufulească sau să-mi mototolească sacoul, şi m-ar fi tras cu tandreţe spre ea.

1 ? W E R O N I K \ A N N A M A
R C Z A k

Apoi ieşeam cât mai repede din dormitor de teamă ca fanteziile mele să nu o ia razna şi ochii să înceapă să-mi lăcrimeze. Acest lucru se întâmplase deja de câteva ori, iar lupta pentru a-mi readuce la normal faţa umflată de plâns îmi lua prea mult timp ca să-mi permit asemenea momente de slăbiciune.

în bucătărie am luat jumătate din micul-dcjun singură. Acolo eram de obicei întâmpinată pe fugă de Eugenie, care la acea oră se grăbea să pună primul rând de rufe în maşina de spălat. în chiuvetă, aproape de fiecare dată, se afla cana cu motivul *Războiul stelelor* care îi aparţinea lui Vincent, ceea ce dovedea că fratele meu mai marc era primul în picioare dintre fraţi. El sau Will, care de multe ori se întorcea de la alergarea de dimineaţă la scurt timp după ce gemenii coborau somnoroşi. De asemenea, ocazional aveam neplăcerea de a da peste Dylan, care de cel puţin trei ori pe săptămână se trezea mai devreme decât mine şi chiar şi decât Will, pentru a face exerciţii în sala de fitncss.

După umila mea părere, fraţii Monet nu ar fi putut găsi o soră mai uşor de suportat decât mine. Nu trebuiau să mă supravegheze ca să îmi fac temele, pentru că le făceam cu însămi conştiincioasă. Nu le ocupam canapeaua sau televizorul, pentru că pur şi simplu nu voiam să mă bat cu ci pentru consolă sau pentru telecomandă, presupunând că oricum aş fi pierdut. Nu le mâneam gustările, pentru că de ceva vreme nu mai aveam poftă de mâncare şi trebuia să mă silesc să mănânc chiar şi la mesele de bază. Nu puneam multe întrebări, ştiind că de obicei nu voi primi răspunsuri cuprinzătoare. Iar când plângeam, o făceam în intimitatea camerei melc seara târziu, astfel încât să nu se simtă vinovaţi, stânjeniţi sau ruşinaţi. Aşadar, ce pot să spun? Eram sora ideală.

1 ? W E R O N I K \ A N N A M A
R C Z A k

Dar fraţii mei au aflat curând că idealurile nu există.

în zilele de luni şi miercuri Shanc avea antrenament la box după orele de şcoală, iar eu eram de obicei pusă în faţa unei alegeri: fie să-l aştept, fie să merg acasă cu Dylan şi Tony, dacă se întâmpla să sosească în acea zi cu un vehicul în care să încap şi eu. Motocicleta era, evident, exclusă, dar în ultima vreme ploua din ce în ce mai mult, iar Tony era tot mai puţin dispus să pună mâna pe cască.

Mă înţelesesem cu Shane să stau la bibliotecă cât timp arc I antrenament. Preferam de o sută de ori să mă ascund între rafturile cu cărţi, decât să îndur compania celor mai răutăcioşi doi fraţi ai mei într-un spaţiu atât de mic şi închis precum o maşină. în afară de asta, biblioteca şcolii avea un avantaj foarte important faţă de cea de la reşedinţa Monet – existau puţine şanse să mă lovesc de Vincent. Aici, timp de o oră, puteam să savurez libertatea.

De obicei îmi făceam temele, scriam recenzii pe Booksta- gram sau căutam cărţi interesante pe care să le împrumut. Astăzi, m-am concentrat pe prima activitate şi m-am aşezat la locul meu preferat, o bancă ascunsă între un şir de rafturi înalte pline de cărţi vechi, uitate. Erau în mare parte tomuri groase despre subiecte prea complicate pentru elevii de liceu, prin ur-mare nimeni nu se aventura de obicei aici, aşa că aveam parte de linişte şi pace.

în acea zi, însă, cineva s-a uitat înăuntru şi aşa a început şirul de necazuri care au dat peste mine.

în locul acela unde stăteam singură, apăruse un băiat. L-am recunoscut de la unele dintre cursurile mele, aşa că ştiam că era din anul meu. Mi s-a părut că făceam matematica împreună cu cl, dar eram sigură că mergeam şi la franceză împreună, şi asta pentru că îmi aminteam când fusese întrebat ultima dată şi, pe scurt, nu prea strălucea.

Am încercat să mă concentrez asupra temelor mele, dar nu m-am putut abţine şi m-am uitat la băiat. Nu-mi aminteam cum îl cheamă şi dintr-un motiv oarecare doream foarte tare să-mi amintesc. Căuta cu marc atenţie ceva pe un raft pe care se aflau nişte tomuri grele pe care nimeni nu le lua niciodată. Şi el tocmai îşi

plimbase degetul de-a lungul cotorului prăfuit al uncia dintre cele mai groase cărţi.

— Hm, a murmurat el ca pentru sine, dar eram din ce în ce mai convinsă că nu se afla aici ca să-şi aleagă o carte.

Am decis să-l ignor şi să mă concentrez pe rezolvarea ecuaţiilor, dar eram totuşi conştientă de prezenţa lui. în cele din urmă, se pare câ s-a plictisit de jocul lui actoricesc, pentru că deodată l-am auzit spunând:

— Oh, bună!

Mi-aş fi dat ochii peste cap, dar m-am abţinut, pentru că eram prea bine-crescută pentru astfel de gesturi, aşa că m-am uitat la el şi am zâmbit politicos. Cel puţin puteam, în sfârşit, să mă uit la el fără să mă feresc.

— Bună.

Avea un aspect de înger. Şi ştiu că sună jalnic de prosteşte, dar nu vreau să spun că era cumva supranatural de frumos. Doar că, cu părul acela blond, aranjat în bucle, cu ochii rotunzi şi gropiţe în obraji, nu-i mai lipseau decât nişte aripi şi o aureolă. Când era mic, trebuie să fi fost o dulceaţă de copilaş. Mi-am imaginat că la vederea lui adulţilor li se topeau inimile. Probabil că obţinea întotdeauna ce voia, iar acum, devenit adolescent, încă nu-şi uitase atuurile.

— Tu eşti... Hailie, nu-i aşa? a întrebat el, arătând spre mine cu ambele degete arătătoare şi închizând o pleoapă, ca şi cum aceste gesturi l-ar fi ajutat să-mi caute numele în memorie.

Am încuviinţat din cap.

— Aşa credeam şi eu. Facem franceză împreună. Eu sunt Jason, poate ştii.

— Ştiu.

— Grozav, a comentat el vizibil mulţumit. Căutam doar o carte, ştii.

— Ce carte? Poate te pot ajuta, m-am oferit cu, răsucind stiloul în mână.

Jason a făcut semn cu mâna.

— Nu este aici, a spus el.

Am dat din nou din cap, abţinându-mă să nu pufnesc.

— Dar s-a nimerit bine că am dat peste tine.

Şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a sprijinit cu un şold de bibliotecă. Mă irita că avea cravata desfăcută.

— Dc ce? am întrebat, ridicând o sprânceană, dar şi zâmbind uşor, pentru că băiatul chiar mă amuza puţin cu discuţia lui.

A întors capul doar de două ori ca să vadă dacă nu-l pândea cineva pe la spate, de pildă unul dintre fraţii Monct. Poate. Sau poate că nu de asta s-a uitat în spate, e greu de spus. Poate că eram eu hipersensibilă.

Probabil că Jason a prins curaj, văzând că sunt amuzată, deoarece colţurile gurii lui s-au ridicat şi mai mult.

— Tu eşti cea care a primit recent nu mai puţin de trei plusuri pentru activitate la o singură lecţie, nu-i aşa?

Da, eu eram.

— Hm, ei bine, şi ce-i cu asta?

— Pentru că eşti bună.

— Nu chiar cine ştie ce.

— Nu am talent la limbi străine.

— Sau la matematică? am întrebat din nou pe un ton muşcător, după ce mi-am amintit că, de fapt, făceam şi matematică împreună şi, ei bine, nici acolo nu excela. Cu toate acestea, m-am scuzat repede, văzându-i faţa surprinsă. îmi pare rău, am fost nepoliticoasă.

— Dar este foarte adevărat. A ridicat din umeri, apoi s-a înviorat. Uite, Hailie, chestia e că doamna Dubois mi-a spus că trebuie să mă îndrept şi bla, bla, bla, bla, bla, să nu mai las totul în ultimul moment.

Am dat din cap, deloc surprinsă.

— Şi ştii, nu prea stăpânesc franceza asta. Ştiu să spun „îmi place brânza”, şi cam atât.

Am chicotit.

— Serios, a continuat el din ce în ce mai îndrăzneţ, văzând că râdeam şi înghiţisem momeala lui. *J'aime tefromane.* Vezi?

— Bravo, dar trebuie să mai lucrezi la accent.

— Ştiu, <le aceea am nevoie de ajutor. *O* să mă ajuţi, nu-i aşa, Hailic?

Expresia de pe chip mi s-a răcit instantaneu, iar ochii mi s-au mărit puţin, ca şi cum Jason tocmai mi-ar fi cerut să ascund cadavrul doamnei Dubois, pe care el o omorâse pentru minusul pe care i-l pusese.

— Cum? Âăă, păi nu, îmi parc rău, eu nu...

— Dar te rog mult. Jason şi-a lipit palmele ca pentru rugăciune.

— Nu pot, eu...

— Te rog. A clipit rugător.

— Eu...

— Te rog! a strigat el, de data aceasta adăugând la poza sa şi un zâmbet uşor care a adâncit acele blestemate de gropiţe din blestemăţii lui de obraji.

Nu am gândit aşa la momentul respectiv, dar dacă aş fi refuzat, atunci nu s-ar fi întâmplat absolut nimic, pentru că, în primul rând, nu eram deloc singura lui speranţă şi, în al doilea rând, nu ar fi fost deloc terminat. Pur şi simplu a decis să dea un pic de dramatism rugăminţii sale, pentru ca eu să fiu în cele din urmă de acord, şi mi-e ruşine să recunosc, dar într-adevăr a funcţionat.

— Cu ce pot să te ajut? am întrebat, oftând şi lăsând stiloul pe masă.

Jason şi-a întins mâinile cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Cu totul.

— Bine, uite, putem aranja să ne întâlnim aici, să zicem... miercurea, dacă nu cumva preferi lunea viitoare... Ce este?

— N-o să devin un geniu într-o singură miercuri.

Nu o să devii niciodată. Aşa gândeam şi cu, dar nu

am rostit acele cuvinte neplăcute cu voce tare. în schimb, mi-am desfăcut braţele în lături şi atunci Jason a început să sugereze să avem întâlniri regulate şi nu ştiu cum s-a întâmplat, dar în cele din urmă m-am înţeles să fac meditaţii cu el de două ori pe săptămână. De două ori pe săptămână!

Am ales în mod intenţionat zilele şi orele în care Shanc era la antrenament, iar ceilalţi Monet în afara incintei şcolii şi abia după aceea am început să mă întreb dacă regula „fără băieţi”, pe care fraţii păreau să o aplice cu atâta sârguinţă, era valabilă şi în acest caz. La urma urmei, întâlnirile mele cu Jason nu reprezentau decât un ajutor colegial. Nu aveam de gând să cad în braţele lui, totuşi aveam sentimentul incontestabil că fraţilor mei nu le-ar fi plăcut acest aranjament. Condusă de acest sentiment, am decis să nu le spun nimic. Nu mă simţeam vinovată, pentru că nu făceam nimic rău. Până la urmă nici măcar nu minţisem pe nimeni. Mă duceam la bibliotecă, aşa cum ne înţcleseserăm, şi învăţam acolo. Pur şi simplu mă însoţea şi un coleg de clasă...

Asta a durat cam trei săptămâni. în acest timp, am constatat că întâlnirile cu Jason începuseră să-mi facă plăcere. Atât de mult, încât le aşteptam chiar cu nerăbdare, în tăcere. Pentru prima dată în viaţă aveam o relaţie serioasă cu un băiat. în vechea mea viaţă eram prea timidă pentru a atrage atenţia cuiva şi chiar şi atunci când o făceam, nu puteam să o reţin. Preferam să citesc cărţi şi să-mi imaginez că cineva se va interesa de mine doar din întâmplare, aşa cum se povestea în cele mai banale şi inocente romane de dragoste pentru adolescenţi. Dar cel mai bine pentru mine era să nu mă gândesc deloc la asta. La urma urmei, cărţile sunt mult mai bune decât băieţii. în faţa lor nu m-am făcut

niciodată de râs, ele nu au fost niciodată răutăcioase cu mine şi întotdeauna mi-au creat o bună dispoziţie.

Eram gata să mă răzgândesc, pentru că Jason îmi oferea ceva de care aveam mare nevoie acum, dar de care nu prea aveam parte: atenţie. Atât de simplă şi neforţată. Nu se putea compara cu prietenia pentru moment slabă care se înfiripa încet între mine, Mona şi Audrey. Fetele, la urma urmei, se cunoscuseră ■i fuseseră prietene între ele de mult timp şi, deşi ele se simţeau bine cu mine, eu mă simţeam uneori ca a cincca roată la căruţă.

11S I WERONIKA AN NA MARCZAK

Nu aveam nimic de spus despre evenimentele la care nu parte. De asemenea, nu mă simţeam pregătită s;l mă întâlnesc cu ele în afara şcolii. Aceasta ar fi însemnat să fac aranjamente prealabile cu fraţii mei şi evitam în continuare contactul inutil cu ei, mai ales dacă trebuia să ii rog să mă ducă undeva, ceea ce ar fi fost necesar dacă aş fi plănuit să ies în oraş, având în vedere că locuiam în mijlocul pădurii.

Cu Jason, pe de altă parte, totul era mult mai simplu. Ştiam că mă place pentru că vorbea deschis despre asta, iar cu roşeam numai pentru că în adâncul sufletului meu şi mie îmi plăcea de el. Nu mă deranja nici măcar faptul că era un elev extrem de dificil. Trebuia să mă lupt non-stop ca să-l fac să se concentreze în timpul meditaţiilor de gramatică franceză. Şi nu voia nici să înveţe cuvintele şi mă prefăceam că îi reproşez acest lucru, dar nu mă deranja cu adevărat când subiectele conversaţiilor se abă- tcau de la chestiunile şcolare Ia altele mai personale.

într-o zi, stăteam înghesuiţi în colţul nostru preferat, înconjuraţi de cărţi şi de mirosul de hârtie. Mă uitam cu sprâncenele încruntate la testul lui, la care obţinuse un C cu minus[I].

Am suspinat.

— Ai învăţat ceva cu mine?

— Păi, vezi şi tu, până la urmă am trecut, mi-a răspuns el.

L-am privit cu atenţie în ochi pentru a-i surprinde ncsince- ritatea, dar părea să spună adevărul. Mai mult decât atât, nu era deloc interesat să reia materia la care abia reuşise să obţină o notă de trecere. Nici nu voia să audă de o revizuire pentru îndreptarea notei. Atunci am

I în sistemul şcolar american, notele sunt A, B, C, D, E. F – în care A este cea mai buna şi F cea mai slabă. (N. trad.)

înţeles, mai mult sau mai puţin, că lui Jason nu-i păsa deloc de note.

— Crezi că dacă am sta împreună la masă fraţii tăi ar avea ceva împotrivă? a întrebat el dintr-odată fără milă, mototolind în mână nefericitul exerciţiu de verificare pe care i-l dădusem.

— Fraţii mei? am repetat prosteşte, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară când auzeam că am fraţi.

— Păi da, fraţii Monet.

— Aăă, păi... am ezitat şi mi-am muşcat buza. Nu ştiu. Se poate. Cred... nu cred că ar fi încântaţi.

— La naiba, asta e cam nasol... că dacă aş vrea să petrec mai mult timp cu tine, n-aş putea...

Inima mi-a bătut mai tare auzind cuvintele lui. Pentru o clipă am vrut să-mi înfig degetul în sacoul lui şi să-l asigur că nu e nicio problemă şi că, în general, am putea aranja nişte întâlniri suplimentare, dar raţiunea a învins. Ştiam că, din moment ce nu-mi venea să-i rog pe fraţii mei să mă ducă la o întâlnire cu două colege de şcoală, nu aveam nicio şansă să fac asta ca să petrec mai mult timp cu un băiat, ceea ce fraţii mei ar considera din capul locului că este o întâlnire amoroasă.

— E mai bine să nu ştie că ne vedem, am spus eu ferm. Pentru binele meu şi al tău.

Pe această notă am pus capăt conversaţiei despre fraţii mei. Şi atunci m-am gândit ce s-ar întâmpla cu adevărat dacă ne-ar prinde cineva. Nu ne vedeam prea des, doar de două ori pe săptămână, de mai puţin de o lună. Biblioteca părea un teritoriu sigur, învăluit în mod natural într-o aură de discreţie. Aşa mi se părea la vremea respectivă.

Dezamăgit, dar şi înţelegând cât de dificilă era situaţia noastră, Jason se mulţumea aşadar cu un schimb frecvent de mesaje. Atât de frecvente, încât, din

precauţie, l-am salvat pe lista mea de contacte „Jenny de la franceză”, pentru ca niciunul dintre fraţii mei să nu bănuiască din întâmplare că îi scriam unui prieten. Cred că nici măcar nu cunoşteam nicio Jenny, dar asta era ire- levant. Mai importante erau zâmbetul de pe faţa mea şi căldura din inimă pe care mi le declanşa fiecare cuvânt tastat de acest băiat. Şi de câte ori a trebuit să-mi ascund chicotelile amuzate la mcmc-urilc pe care mi le trimitea! Am devenit rapid dependentă de această stare de fapt, chiar dacă în general vorbeam doar

despre lucruri prosteşti, pentru că multă vreme nu am abordat cu el subiecte mai serioase.

Schimbarea a venit în urma unui eveniment care s-a produs intr-una dintre serile târzii ale săptămânii. Trebuie să fi fost într-o zi de marţi, pentru că a doua zi a avut loc cu siguranţă una dintre întâlnirile mele cu Jason, în timpul căreia i-am dezvăluit în cele din urmă vârful aisbergului temerilor mele.

M-am dus în bucătărie să iau un pahar cu apă pentru seara respectivă. Aveam grijă să am la mine o sticlă cu filtru, dar de data aceasta probabil că o uitasem în dulapul de la şcoală sau în maşină, aşa că am ieşit afară pe coridorul mohorât şi slab luminat şi, mergând încet pas cu pas, m-am îndreptat spre scări. în acel moment l-am văzut.

Tony venea în pas vioi dinspre aripa firmei. Avea fruntea încruntată şi mâinile strânse în pumn. Părea ameninţător şi iritat. S-ar putea spune că un aer ameninţător şi iritat la Tony nu era ceva nou. De data aceasta, insă, mi-au atras atenţia pometii înroşiţi şi cămaşa lui. Cămaşa de culoare deschisă era descheiată, dezvăluindu-i abdomenul musculos şi mai multe alte tatuaje, şi era mânjită pe alocuri cu ceva maroniu.

Mi-aş fi dorit să trăiesc într-un desen animat, atunci aş fi putut crede cu uşurinţă că este ketchup uscat, dar acum m-au străbătut fiori de groază prin tot corpul. Când s-a apropiat, am văzut că avea cămaşa pe jumătate descheiată şi pe jumătate sfâşiată.

Pe faţă, insă, în afară de un obraz umflat şi de furia vizibilă, nu avea nicio urmă de luptă. Nu vedeam nicio rană serioasă pe el, în afară de câteva zgârieturi şi – după cum s-a constatat – câteva articulaţii rănite.

Pentru o clipă am simţit că ar trebui să-l întreb ce s-a întâmplat. Poate că era ceva grav şi avea nevoie de

ajutor. Cu toate acestea, cu cât distanţa dintre noi se scurta, cu atât mai mult simţeam furia care radia din el, aşa că, în cele din urmă, nu am scos niciun cuvânt.

M-am furişat pe scări, rugându-mă ca Tony să se îndrepte direct spre camera lui. Am strâns din pleoape cu disperare atunci când am auzit paşii lui zgomotoşi chiar în spatele meu. Cobora scările. Venea în urma mea. Instinctiv, am grăbit pasul, deşi îmi strigam în gând să mă comport firesc. Ei bine, cred că nu mă puteam stăpâni – la urma urmei era clar că un bărbat furios, înalt, probabil cu o cămaşă însângerată, venea în spatele meu. Aveam tot dreptul să mă panichcz un pic.

Când a ajuns chiar în spatele meu, piciorul mi-a alunecat de pe treaptă. Mi-am pierdut echilibrul, nu am reuşit să mă prind de balustradă şi am căzut. Inima mi s-a urcat în gât şi abia aşteptam să mă izbesc de podea şi să simt durerea, dar acest lucru nu s-a întâmplat. în schimb, am simţit o strânsoare puternică pe braţ. Una care probabil că ar fi lăsat o vânătaie, dar care nu era nimic în comparaţie cu ceea ce aş fi păţit dacă aş fi căzut pe scări. Tony mă apucase cu mâna pe care avea acel tatuaj înfricoşător şi timp de o fracţiune de secundă, cu inima bătând nebuneşte în piept, am privit în orbitele goale ale ochilor din craniul tatuat. Dar înainte să apuc să-l privesc pe fratele meu în faţă, acesta îmi dăduse deja drumul şi trecuse pe lângă mine.

— Ai grijă pe unde calci, a mârâit el, apoi a dispărut în bucătărie.

Acum aproape că atârnam de balustradă, mă agăţasem de ca cu disperare, ca şi cum aş fi stat deasupra unei prăpăstii. Eram îngrozită de cădere şi de Tony, iar asta era prea mult pentru mine, aşa că, după ce am respirat adânc ca să mă calmez, am decis că nu

aveam cu adevărat nevoie de acea apă peste noapte. La urma urmei, nu o să mor de sete până mâine.

Am dat din cap în sinea mea, ca şi cum m-aş fi aplaudat pentru această decizie, şi apoi, încet, încă agăţându-mă cuminte de balustradă, m-am întors înapoi. După ce am închis uşa camerei în urma mea, m-am lăsat să cad uşor pe podea, lângă pat ii mi-am înfipt degetele în păr. îmi venea să ţip.

IMPERIUL

Tony nu mi-a spus niciun cuvânt pentru a-mi explica situaţia din seara precedentă. Nu că aş fi fost surprinsă de acest lucru, pentru că, la urma urmei, devenise o tradiţie pentru el să evite orice contact cu mine. De data aceasta, însă, s-ar fi putut să considere că meritam măcar o explicaţie cât de scurtă. Ca să nu mai fiu îngrijorată că locuiesc sub acelaşi acoperiş cu un psihopat. Sau cu cinci psihopaţi.

Aceste gânduri au început să mă împovăreze şi sunt sigură că mi-au provocat cel puţin câteva dintre migrenele care mă chinu- iscră în ultima vreme. Aşa că am decis că în sfârşit venise timpul să vorbesc cu cineva despre asta şi să mă descarc puţin. Din păcate, când am ţinut un mic casting în mintea mea pentru cel mai potrivit ascultător, nu a câştigat nimeni.

Fraţii mei au căzut deja în primul tur. Dylan şi Tony nici măcar nu au luat startul. Mona şi Audrey, pe de altă parte, sunt doar colege. Dacă aş începe să le povestesc despre cămăşi pline de sânge, s-ar putea să nu le pice prea bine. Probabil că ar fi oripilate şi ar repeta asta părinţilor lor, iar eu aş ajunge la o familie adoptivă. E drept că în casa fraţilor mei nu domnea o atmosferă

■ddă, de familie ca în reclame, dar nu ştiu dacă aş fi supravieţuit anei alte mutări şi întâlnirii cu alţi tutori

legali.

De aceea, în cele din urmă, i-am spus lui Jason. Nici el nu era cel mai potrivit candidat, dar era ultimul, aşa că l-am ales pe el şi am decis că nu voi intra inutil în prea multe detalii. Mă voi limita la descrierea situaţiei...

— Nu ştiu dacă s-a bătut din nou cu cineva sau ce, am spus eu, uitându-mă la mâinile mele. Poate că pentru el e ceva normal să se plimbe prin casă în haine pline de sânge...

— Poate că era vopsea? Ştii, poate că picta ceva? a chicotit Jason. Reacţionase la povestea mea cu mult mai puţin interes decât mă aşteptam. Ce zici? Se pare că e bun la... chestii artistice. Am auzit că şi-a conceput singur tatuajele.

— Cămaşa aia era ruptă! am subliniat, apoi mi-am încruntat sprâncenele. Stai aşa, le-a conceput el singur?

— Da! Nu i-a ieşit prea rău, a comentat Jason, încuviinţând. Iar în ceea ce priveşte cămaşa ruptă, poate că a fost vreo fată pe care după aceea a trântit-o pe pat, ce crezi?

I-am aruncat o privire acră. Pc de o parte, ideile stupide ale lui Jason mă enervau pentru că minimizau seriozitatea situaţiei, care era o problemă reală pentru mine, dar pe de altă parte, abordarea lui relaxată mă liniştea puţin.

— Părea supărat, am adăugat cu.

— Poate că sexul a fost nesatisfăcător.

M-am uitat lung la Jason, apoi am pufnit în râs. Poate că de asta aveam nevoie. De râs. Eram bucuroasă şi că se găsise o explicaţie pentru comportamentul lui Tony. Chiar dacă era slăbuţă, absurdă şi puţin probabilă, preferam să o cred pe aceasta, decât varianta cu sânge şi o altă încăierare.

Odată ce am început să vorbesc cu Jason despre

fraţii mei, mi-a fost greu să mă opresc. Aveam o nevoie disperată să mă descarc în faţa cuiva, să vorbesc despre viaţa cu cei cinci fraţi noi şi dubioşi şi – oh, Doamne – ce uşurare a fost să discut despre ei -işa de relaxată.

i ’ ’ W1- RONl K A A N N A MA
RCZAK

— Mona şi Audrcy ini-au spus odată că circulă diverse zvonuri despre fraţii mei, am spus. Ştii cumva ce fel de zvonuri?

— Să cred că nu le-ai tras de limbă la vremea respectivă?

— Nu voiam să recunosc că trebuia să aflu despre propriii mei fraţi de la persoane întâmplătoare, am recunoscut cu, înfăşurându-mi braţele în jurul meu. Este puţin cam umilitor, mai ales că oricum toată şcoala ştie că abia i-am cunoscut.

Jason a dat din cap şi chiar s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat, iar acesta a fost un gest atât de drăguţ, încât m-a făcut să mă relaxez şi abia atunci mi-am dat seama cât de încordată fusesem în tot acest timp.

— înţeleg că este într-adevăr o situaţie penibilă, a recunoscut el şi a pufnit pe nas. Chestia cu Monct ăştia este că nu ştii ce să crezi şi ce să nu crezi. întotdeauna se întâmplă să apară un zvon, oamenii îl umflă până la proporţii necunoscute, iar apoi ei le râd în faţă, fără să-l confirme sau să-l infirme. Iată de ce totul despre ei este atât de... misterios. S-au aranjat foarte bine.

— Da, nu-i rău, am suspinat, şi pentru o clipă m-am lipit de şoldul colegului meu. Poate că aş fi îndrăznit să-mi pun capul pe umărul lui, dacă nu ar fi fost mirosul respingător de ţigări de care era impregnat gulerul cămăşii lui.

— Ai încercat să faci nişte cercetări? Să cauţi pe Googlc sau ceva de genul ăsta?

— Ei..., nu, am ezitat eu înainte de a-mi aminti de ce nu o făcusem. Nu vreau ca ei să afle.

încă mai ţineam minte că la începutul şederii melc la familia Monet, Vince descoperise în aceeaşi zi că navigasem pe internei ca să caut informaţii despre dreptul de a deţine arme. Iar cum telefonul pe care îl

foloseam în acel moment îmi fusese dat tot de el, eram îngrijorată că, prin cine ştie ce miracol, el ar fi putut accesa căutările mele, chiar dacă nu foloseam wi-fi-ul de acasă.

— Este puţin probabil să verifice şi telefonul meu, a spus râzând Jasonşi, cu o sclipire jucăuşă în ochi, şi-a scos telefonul din buzunar şi mi l-a fluturat în faţa ochilor. Apoi l-a deblocat şi a deschis un motor de căutare pe intcrnct, iar degetul său a plutit pe tastatură.

— Deci ce să tastez mai întâi?

Am înghiţit în sec şi m-am încordat din nou. Plină de temeri – adevărate şi imaginare –, m-am uitat în jur, dar se parc că nu ne privea nimeni. Eram într-un loc perfect ascuns în colţul bibliotecii, iar cuibul pe care ni-l făcuserăm aici era atât de confortabil, încât nu puteam alege un loc mai bun pentru a desfăşura această investigaţie online.

— Vincent Monet, am şoptit cu un amestec de emoţie şi teamă.

Am simţit cum mi se face pielea de găină pe braţe.

Degetele lui Jason au tastat ascultătoare numele fratelui meu.

Nu ştiu ce mă aşteptam să găsesc, dar în faţa ochilor noştri a apărut o listă de articole. Articole izolate şi, în cea mai mare parte, de afaceri, din care singurul lucru pe care l-am înţeles a fost că influenţa lui Vincent era în continuă creştere. La unul dintre ele era inclusă chiar şi o fotografie a fratelui meu într-un costum negru, cu faţa lui caracteristică lipsită de emoţii, strângând mâna unui bărbat cu păr rar şi blond, cu vreo trei decenii bune mai în vârstă decât el. Bărbatul purta un costum gri cu carouri, care părea extravagant alături de costumul

elegant al lui Vince.

— Imperiul, am murmurat în sinea mea. Cuvântul mi-a atras atenţia, deoarece s-a repetat de mai multe ori în diferite locuri. Imperiul Monet. Fraţii mei aveau un imperiu. Suna atât de solemn, încât m-au trecut din nou fiori.

— Poate că ar fi mai bine să scriu chiar ceva de genul ăsta? a spus Jason, vizibil plictisit să caute prin articolele despre succesele unui tânăr om de afaceri. „Imperiul Monet.”

Mi-am schimbat poziţia ca să stau mai confortabil şi mi-am trecut limba peste buze, stresată de mica noastră investigaţie, probabil chiar mai mult decât de toate conversaţiile cu Vince şi Tony la un loc.

— Arată-mi-l pe ăsta, pe ăsta! am şoptit înfrigurată când într-o succesiune de articole asemănătoare a apărut unul care relata despre moartea capului familiei Monet.

Era scurt şi laconic. Nu conţinea absolut niciun detaliu. Relata despre un accident de maşină în urma căruia Camdcn Monet murise pe loc. în fotografia postată era o maşină strivită, una dintre maşinile sport. De asemenea, era o notă în care se preciza că, în urma tragediei, controlul tuturor intereselor defunctului va fi preluat de fiul său cel mai mare, Vincent Monet, şi că acesta va fi ajutat de fratele mai mic şi partenerul lui Camden, Montaguc „Monty" Monet. La sfârşit era adăugat un clişeu ceva în genul: „El va rămâne pentru totdeauna în inimile noastre". O inscripţie similară fusese gravată probabil şi pe piatra funerară. Apoi, Jason a derulat pagina mai jos, unde era o fotografie alb-negru a bărbatului care fusese tatăl meu.

Am luat în mod inconştient telefonul din mâinile băiatului, iar el mi l-a dat în tăcere. Am ţinut telefonul mobil cu ambele mâini, fixând cu atenţie fotografia. Mi-am trecut ochii peste un chip care era deja puţin încreţit, tipic vârstei mijlocii, şi am absorbit fiecare detaliu. Tata avea totul de culoare închisă – părul, barba şi ochii. Zâmbea uşor, ridicând un colţ al gurii. Uneori, fraţii mei zâmbeau la fel şi era ceva în acest bărbat care îmi amintea de fiecare dintre ei. Sau poate că nu era aşa, dar aşa îşi spunea creierul meu – greu de spus. Camden Monet, în ciuda zâmbetului batjocoritor de pe faţa lui, avea şi un fel de asprime în trăsături. Ceva care îmi făcea stomacul să se strângă dureros.

— Hailie, a şoptit Jason şi şi-a luat brusc braţul de pe spatele meu.

Mi-am ridicat privirea, dezamăgită pe moment,

pentru că aveam nevoie de această apropiere, dar am înţeles repede de ce se hotărâse atât de brusc să mă lipsească de ea şi să se îndepărteze de mine.

A fost suficient să privesc mai sus şi l-am zărit pe Shane, care stătea 1a aproximativ trei metri distanţă şi se uita fix la noi.

Am înmânat imediat telefonul înapoi proprietarului VĂII ţi arn început să mă ridic cu stângăcie, uitând intr-o clipă de fotografia tatălui meu care mă emoţionase atât de mult.

— Shane! am strigat prea strident, în timp ce înghiţeam în sec. Ai terminat deja antrenamentul?

Privirea ucigătoare pe care fratele meu i-o arunca lui Jason 5-a îndreptat spre mine.

— Mi-am răsucit încheietura mâinii.

Una dintre mâini era strânsă cu furie într-un pumn, iar cealaltă era înfăşurată într-un bandaj. Părul îi era ciufulit şi umed, probabil de la transpiraţie, şi îşi pusese geaca neagră peste hainele de sport.

— Oh. Nu e nimic grav, nu-i aşa?

— Ce naiba faci aici? a întrebat.

— Păi, îl ajut pe Jason la franceză, i-am explicat mult prea repede pentru a părea credibil.

— La franceză, nu mai spune?

Shane s-a strâmbat şi mâna lui încordată a tresărit.

— Ştiu, ştiu la ce te gândeşti, dar de fapt este doar o meditaţie, pe cuvântul...

— Hailie mă ajută foarte mult. De când ne întâlnim, mă descurc fără probleme, a intervenit Jason, şi aş fi putut să jur că avea broboane de sudoare care îi străluceau pe frunte când a adăugat mai încet: Am trecut testele, adică...

Ochii lui Shane semănau acum cu nişte fante subţiri şi a făcut un pas înainte.

— Deci nu e prima dată, nu-i aşa?

— Cum adică prima dată? Jason şi-a înghiţit saliva, dându-şi scama că tocmai se încurcase şi mai rău. Adică...

Shane s-a aruncat în faţă şi, fără să stau pe gânduri nicio clipă, m-am aruncat şi eu în direcţia lui. Din

fericire, am reuşit amândoi să ne controlăm, astfel încât ambele noastre izbucniri bruşte ne-au răcorit emoţiile reciproce. Ne-am oprit unul în faţa celuilalt, cu gata să-l împing cu tot corpul pe fratele meu ca să-l opresc dacă

era necesar, iar el a ratând cu degetul spre Jason, undeva peste umărul meu.

— încă un cuvânt, dcrbcdculc, şi îţi rup gura!

— Shane, nu vrea să...

— Şi tu să taci, fetiţo, mi-a şuierat el, înclinând bărbia în jos ca să mă reducă la tăcere, dacă nu din cuvinte, cel puţin cu privirea lui aspră.

Am tăcut ascultătoare, căci nu voiam să înrăutăţesc lucrurile. Am auzit un foşnet în timp ce Jason începea să-şi strângă lucrurile şi, după ce m-am asigurat că Shane îşi stăpânea furia, am făcut un pas înapoi ca să-mi iau şi cu lucrurile. Atât eu, cât şi Jason stăteam cu capetele lăsate în jos şi i-am surprins doar pe furiş privirea. A deschis gura pentru o clipă, iar eu am ciulit urechile, dar nu am aflat ce voia să-mi şoptească, pentru că fratele meu s-a răstit imediat:

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti cu ea!

Mi-am încleştat maxilarul, mai ales când Jason, la ieşire, a încasat un pumn zdravăn în umăr de la fratele meu. îmi venea să plâng şi am început să înmulţesc rapid în cap nişte numere oribile. Am citit odată că acest procedeu ajută la stăvilirea lacrimilor, deoarece în timpul calculelor se activează o altă emisferă a creierului sau ceva de genul ăsta. A funcţionat o vreme, deşi, în timp ce traversam în tăcere parcarea, iar fratele meu păşea în urma mea. am simţit cum îmi tremură bărbia.

Nu am vorbit pe toată durata călătoriei spre casă, nu voiam să torn gaz peste foc. Nici Shane nu avea chef de vorbă, pentru că îşi pusese un playlist rap pe Spotify, aşa că am luat asta drept undă verde ca să mă las în voia gândurilor. Mă întrebam dacă Shane ii va spune totul lui Vinccnt. M-am cutremurat la acest gând. Pe cine păcălesc, bineînţeles că îi va spune.

Acasă, m-am îndreptat fără chef spre bucătărie ca să

mănânc, dar nu am putut înghiţi nici măcar o îmbucătură. Shane dispăruse undeva, aşa că stăteam singură la masa marc şi mă întrebam ce avea să mi se întâmple în continuare. Cel puţin nu a trebuit să stcpt mult timp decizia asupra sorţii inele, pentru că aproximativ ecv minute mai târziu, Vinccnt a intrat în încăpere.

Perfecţionist ca întotdeauna. Un observator obişnuit ar fi putut şi remarce că Vince arată mereu la fel – sobru şi elegant. Dc fapt, doar culorile cămăşilor sale se schimbau şi nici acestea nu prea şocau prin extravaganţă. Cel mai adesea purta cămăşi albe, uneori gri, de câteva ori l-am văzut cu albastre sau bleumarin, rareori maro, iar astăzi, ca un judecător sumbru care sosea cu o condamnare la moarte pentru mine, alesese negrul.

Am tresărit şi mi-am înfipt ochii în farfuria cu mâncare împrăştiată, fără să îndrăznesc să-l privesc în faţă. Ştiam că ştie deja. Abia acum mi-am dat seama că, de fapt, încălcasem una dintre regulile lui. Mă întâlneam cu un băiat, iar în discursul lui de bun-venit stipulase în mod explicit că nu doreşte aşa ceva. Pe deasupra, Shane ne văzuse îmbrăţişaţi!

Vince s-a îndreptat spre scaunul aflat vizavi de mine. După ce şi-a rulat mai întâi încet manşetele cămăşii, l-a tras şi s-a aşezat pe el, ţinându-şi cravata la nivelul sternului cu o mână întinsă, cea pe care îşi purta inelul cu sigiliu. La început nici nu am observat că o avea la el, căci se confunda complet cu negrul cămăşii. S-a apropiat cu scaunul de masă, astfel încât să stea drept şi să poată să îşi încrucişeze liber mâinile în faţa lui. Apoi a mormăit ceva, şi-a ridicat bărbia, după care a început să mă tortureze cu privarea rece a ochilor lui albaştri.

Doamne, de-ar ţipa odată la mine.

— Vrei să-mi spui ceva, dragă Hailie? m-a întrebat el parcă după o veşnicie, cu o voce joasă de oţel.

Nu aveam nicio speranţă, pentru că nu puteam să-i susţin privirea, aşa că mi-am fixat-o pe a mea în farfuria cu mâncare şi, nefiind capabilă să scot vreun cuvânt, am început să scormonesc cu furculiţa prin ca. Vincent, deşi în general părea răbdător, nu suporta prea bine să fie ignorat, aşa că s-a enervat rapid. La un moment dat, s-a aplecat peste masă şi, cu un gest prea violent pentru cineva care în mod normal pare o oază de calm, a împins
farfuria departe de sub nasul meu. M-am speriat şi am scăpat furculiţa din mână. A căzut pe tăblia mesei cu un zgomot răsunător.

Oricum ar fi, Vincent a obţinut efectul dorit, căci în cele din urmă am ridicat capul şi i-am răspuns la privire.

— Când pun o întrebare, mă aştept la un răspuns, a spus el.

Cred că ceea ce mă deranja cel mai mult la el era cât de bine reuşea să-şi controleze furia. Nu acţiona în mod spontan, ci mai degrabă calcula totul cu răceală. Chiar şi atunci când îmi împinsese farfuria la distanţă fusese o acţiune deliberată şi bruscă. Când mi-am dat scama de asta, mi s-a făcut părul măciucă, deşi o voce mică mi-a şoptit la ureche că era mai bine să ai de-a face cu un om atât de perfect controlat decât cu un nebun obişnuit.

— Nimic, am răspuns cu o voce răguşită. Am pufnit. Nu vreau să-ţi spun nimic.

A fost probabil cel mai sincer lucru pe care i-l împărtăşisem până atunci.

— Bine. Vincent a dat din cap. în acest caz, o să reformulez altfel. Spune-mi, te rog, dintre regulile pe

care ţi le-am explicat când ai sosit aici, pe care ai încălcat-o recent?

Ştiam că, într-un fel sau altul, va încerca să mă facă să recunosc că mă întâlnisem cu Jason, aşa că, oftând doar cu un pic de frustrare, am răspuns:

— Cu siguranţă că ştii.

— Vreau să o aud de la tine.

în acel moment, în bucătărie au intrat gemenii. Pe de o parte, m-am bucurat că Will nu ni s-a alăturat, dar pe de altă parte îi simţeam lipsa, pentru că, dintre toţi fraţii, el era cel pe care mă puteam baza cel mai mult pentru sprijin şi pentru a-mi lua apărarea.

Pe de altă parte, eram cât se poate de bucuroasă că Dylan nu era aici cu noi. Cu siguranţă nu m-ar fi ajutat în niciun fel, poate cu excepţia faptului că m-ar fi făcut să mă simt mizerabil. Băieţii şi-au pus munţi de paste în farfurii şi s-au aşezat la masă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar cu am vrut să trag aer

adânc în piept, dar nu mi-a reuşit decât o inspiraţie exasperata şi spasmodică.

— Cu ceva timp în urmă, Jason, un coleg oarecare de la franceză, am început, accentuând cuvântul „oarecare”, m-a rugat să-l ajut să recupereze materia. Era posibil să rămână corigent, aşa că a trebuit să fiu de acord să îl ajut.

— Scuteşte-mâ, Hailie, am văzut cum faceţi lecţiile, a intervenit Shane de peste farfurie.

— Au învăţat sărutul franţuzesc, a chicotit Tony în batjocură şi şi-a umplut gura cu paste.

Cum nu îndrăzneam să mă uit la Vincent, am trimis o privire furioasă în direcţia gemenilor.

— Dar nu ne-am sărutat deloc!

— Mhm, hai să ne înţelegem. Te vedeai în secret cu un băiat, a început fratele meu mai mare.

— îl văd uneori pe neisprăvitul ăsta la fumat. Nu pare să fie cine ştie ce de capul lui.

Tony dădea impresia că îi face plăcere să mă umilească.

— Ba este foarte cuviincios, am protestat eu.

— Serios? Nu, scuteşte-ne, Hailie, a repetat Shane, privin- du-mă aproape cu simpatie, ceea ce nu făcea decât să-mi aţâţe şi mai mult furia şi m-a provocat să dau cu pumnul în masă atât de care, încât aceasta a vibrat.

— Ba tu să mă scuteşti, Shane, pentru numele lui Dumnezeu!

Era uşor să mă facă să-mi pierd controlul, oh, prea uşor. în momentul în care cuvintele îmi ieşeau din gură, le regretam deja. Ştiam că în felul acesta nu numai că nu mă voi salva din situaţia respectivă, dar o voi înrăutăţi şi mai mult. Aşa s-a şi întâmplat, pentru că după reacţia mea s-a făcut linişte. Shane a tăcut, a ridi-

cat din sprâncene şi a coborât privirea, hotărât să se concentreze asupra mâncării, Tony m-a fixat cu un zâmbet răutăcios, iar Vincent s-a ridicat şi s-a îndreptat foarte încet spre mine.

La vederea siluetei sale impunătoare deasupra mea, am înţepenit, repetându-mi în gând un singur cuvânt. *Proasto!*

Dc ce mai merg în vârful picioarelor pe lângă ei, dacă mă las purtată de val acum fără rost şi renunţ la orice posibilitate ca Vincent să mă trateze cu indulgenţă? în loc să-l îmbunez, să-l conving, să-l liniştesc, a trebuit să aleg linia minimei rezistenţe şi să încep să sting focul... cu foc? Le contraziceam rareori pe mama sau pe bunica, pentru că ştiam că pur şi simplu nu aveam cum să ies bine din asta. Şi cu siguranţă nu puteam câştiga nimic prin această purtare nici de Ia fraţii mei, care încă de la început nu păreau să tolereze acest gen de împotrivire.

N-am ce zice, chiar ai păşit momentul excelent ca să-i testezi, Hailie.

Scaunul de lângă mine a scrâşnit. Nu mi-am ridicat ochii, dar ştiam că Vinccnt tocmai se aşezase pe el. Se mutase ca să fie chiar lângă mine, încălcându-mi spaţiul de siguranţă. Era atât de aproape, încât îi simţeam mirosul puternic al apei de toaletă. Mirosea a gheaţă sau era doar imaginaţia mea care o luase deja razna.

— Hai să lămurim ceva, Hailie, a început el ameninţător şi cu două degete subţiri mi-a ridicat bărbia, de data aceasta obligându-mă să stabilesc din nou contactul vizual. Nu eşti în situaţia de a-i reduce pe alţii la tăcere, aşa că te rog să fii atentă la cuvintele talc. Şi la gesturile talc. în ordine?

Nu era deloc în ordine, dar după ce am privit aşa de mult în irisurile lui intens strălucitoare, nu mi-am mai putut întoarce privirea. Era ca şi cum m-ar fi împins într-o capcană. Dc aceea am dat din cap.

— Bine, a spus el şi şi-a luat mâna. Gâtul meu, însă, încremenise întins în unghiul impus de Vinccnt, de parcă m-ar fi blestemat cu atingerea lui. Acum spune-mi ce vei face pentru a nu mai încălca regula pe care ai preferat mai înainte să o ignori.

Am încercat, simultan, şi să răspund privirii fratelui meu, şi să nu mă pierd în propriile mele gânduri în timp ce căutam răspunsul potrivit.

— Nu... am început eu, dar contrastul dintre vocea puternici şi impunătoare a lui Vinccnt şi scâncetul meu era atât de penibil, încât mai întâi am horcăit. Nu am să-l mai văd pe Jason?

— Exact aşa. îmi displace foarte mult să mi se bagatelizeze cuvintele. Ţine minte asta pe viitor.

Apoi s-a ridicat fără grabă şi a împins civilizat scaunul la loc, ftră să mă mai scutească de o privire de sus.

— Fiindcă este prima dată când faci o asemenea greşeală, să o considerăm un avertisment, a spus el, apoi s-a întors spre gemeni, care erau încă aplecaţi deasupra farfuriilor lor, privind la spectacolul pe care îl jucasem pentru ei în mod gratuit. Iar voi veţi sta cu ochii pe ea la şcoală.

Gemenii au dat din cap, amândoi la fel de alene. Ştiau şi ei că nu avea nici cel mai mic sens să discute cu fratele lor mai mare.

— Şi gata cu şederea în bibliotecă, a adăugat el, întorcându-se cu spatele spre mine. în zilele în care Shane are antrenament, îl poţi aştepta în sală. Unde te va putea vedea bine. Sau să te duci direct acasă, cu Dylan şi Tony.

M-am uitat la el cu o sfidare tăcută. La urma urmei, îmi plăcea această bibliotecă. Mi-a părut rău că nu mai puteam merge acolo. De câtva timp, numai asta aşteptam toată săptămâna.

Vincent a ieşit în sfârşit din bucătărie, măturând-o la plecare cu încă o privire de gheaţă, iar eu am rămas cu gemenii, neindrăz- nind nici măcar să mă mişc de pe scaun. Această conversaţie mă costase mulţi nervi, iar acum, lacrimi fierbinţi, poate de furie sau poate pur şi simplu de tristeţe, au început să-mi curgă pe obraji şi, deşi le tot ştergeam, şuvoiul lor refuza cu încăpăţânare

să se oprească.

— Termină de mâncat, mi-a făcut Shane cu ochiul. Tonul lui nu era poruncitor, ci mai degrabă blând. Ba chiar s-a ridicat uşor de pe scaunul său şi s-a aplecat peste masă ca să mute farfuria înapoi sub nasul meu.

Până când mi-am revenit şi am reuşit să înghit mai mult de două îmbucături, a trecut destul timp pentru ca băieţii să termine de mâncat, iarTony reuşise şi el să se facă nevăzut. în acest timp, nimeni nu mai vorbise cu mine, deşi după plecarea lui Vincent între gemeni s-a înfiripat o conversaţie lejeră.

Plănuiscm să nu mai vorbesc cu Shane niciodată, după ce Vincent aflase de la el că îi dădeam meditaţii lui Jason. Din nefericire, când am rămas singuri, a început să mă nedumerească. îmi părea rău că nu plecase, pentru că mai aveam încă o grămadă de mâncare în faţa mea de care voiam să scap cât mai repede. Dar să mănânci după ce ai plâns mi se părea ceva dezgustător. El însă era un gurmand, aşa că şi-a pus o porţie dublă de mâncare.

— Nu te necăji, Hailie, a intervenit el, mângâind cu degetul mare mânerul furculiţei de argint. Ştiu că Vince poate fi înfricoşător. Şi pe mine mă sperie uneori, serios. Dar este aşa cu tine pentru că îi pasă de siguranţa ta.

A tăcut o clipă, apoi a adăugat mai încet:

— Tuturor ne pasă de asta. încearcă să înţelegi.

Am scuturat din cap, reţinându-mi un pufnit dispreţuitor; în caz că l-ar fi auzit altcineva din casă, ar fi putut să creadă că am înghiţit o îmbucătură.

— Nu am chef să vorbesc, am mormăit.

— Jason... nu este un coleg potrivit pentru tine.

De data aceasta m-am uitat la el cu neîncredere.

— Şi se presupune că tu eşti cel care decide cine

este potrivit pentru asta şi cine nu?

Acestea fiind spuse, m-am ridicat. Am strâns repede după mine şi am plecat din bucătărie fără să mă las antrenată de Shane în această discuţie. Mi-am frecat mâinile cu furie, am urcat scările la etaj, dar revolta mi-a trecut foarte repede. în locul ei a venit tristeţea şi din nou am vărsat câteva lacrimi, chiar înainte de a reuşi să închid uşa în urma mea.

Credeam că Shane era în regulă şi îl consideram geamănul cel bun. Acum, însă, mă gândeam în sinea mea că toţi fraţii Monet sunt la fel.

CEL MAI ÎNTUNERIC ESTE SUB FELINAR

La ora de franceză, Jason îmi făcea de obicei cu ochiul din celălalt capăt al clasei ori de câte ori îmi prindea privirea. îmi plăcea relaţia subtilă pe care o aveam. întotdeauna zâmbeam şi îmi întorceam privirea înapoi spre doamna Dubois, care explica ceva, pentru ca nimeni să nu mă poată acuza de nimic, dar simţeam în interior o căldură plăcută. Acum, acest sentiment îmi fusese răpit, iar absenţa lui era de-a dreptul dureroasă.

Din când în când mă uitam în direcţia lui Jason, dar acesta nota cuvintele profesoarei mai sârguincios ca oricând. Ochii lui se plimbau de la tablă la caiet şi nici măcar o singură dată nu încercau să arunce pe furiş o privire în direcţia mea. La început am acumulat toate emoţiile negative pe care mi le trezise purtarea lui indiferentă şi le-am direcţionat către fraţii mei, pentru care, în acel moment concret nutream o ură autentică. Apoi am trecut la Jason, pe care l-am numit în mintea mea un laş. Apoi m-am descărcat din nou pe fraţii mei, iar când a sunat clopoţelul, am simţit cum energia aceea dăunătoare mă istovise. începuseră chiar să mi se îngreuneze pleoapele, dar când l-am observat pe

Jason grăbi ndu-se să iasă din clasă, m-am trezit imediat. Oh, nu, la asta nu mă aşteptam.

— Ce, acum nici măcar nu vrei să mă priveşti în ochi?

Era deja cu un picior pe coridor, dar după ce mi-a auzit mârâitul, a ezitat, s-a uitat în jur şi a revenit înapoi în clasă. Fâcându-şi loc printre elevii care se înghesuiau să iasă pe coridor, a suspinat greu. M-a tras deoparte şi a aruncat o privire tăioasă spre cele două fete, care încetiniseră intenţionat şi îşi ciuliseră vizibil urechile, entuziasmate de perspectiva unei drame, mai ales una care o implica pe sora fraţilor Monet.

— Nu pot să mă uit la tine, Hailie, darămite să vorbesc cu tine, a şoptit Jason, aplecându-se peste mine.

Am ridicat o sprânceană, iar când nu a mai spus nimic, lacrimile au început să-mi inunde ochii. Să aud asemenea cuvinte din gura unui băiat, a cărui companie îmi adusese bucurie şi alinare în ultimele câteva săptămâni, era un sentiment cu adevărat îngrozitor. Mi-am întors capul într-o parte ca să ascund de el primele semne de plâns, dar trebuie să le fi observat, pentru că şi-a muşcat buzele, s-a uitat înjur şi şi-a ridicat ochii panicat, ca şi cum ar fi căutat disperat o soluţie la problema noastră, chiar şi pe tavan.

— Bine, bine, hai să ne întâlnim Ia toaletă. Cea de lângă vestiar, a sugerat el şi şi-a pieptănat buclele, adăugând fiiră chef: Cea a fetelor.

Şi a dispărut, iar eu am strâns din pleoape uşurată, încercând să-mi controlez trcmurul corpului. Era îngrozitor cât de speriată eram că îl pierdusem pe Jason, singura persoană care mă putea îmbrăţişa

fără un motiv anume şi căruia îndrăzneam să-i mărturisesc temerile legate de fraţii mei. Mi-am şters lacrimile şi m-am pregătit mental pentru această conversaţie importantă pentru mine. Am ieşit pe coridor, îndreptându-mă spre baia indicată de Jason. Baia fetelor, probabil pentru a minimiza posibilitatea ca fraţii mei să apară acolo, şi lângă vestiare, pentru că aceasta era cel mai puţin frecventată.

Mă aşteptam ca Jason să mă aştepte deja, dar când am intrat înăuntru, nu era nici ţipenie. Abia după câteva secunde uşa s-a deschis şi băiatul a intrat în grabă, ca şi cum cineva l-ar fi aruncat acolo cu forţa. S-a uitat înapoi, tcmându-se să nu fie prins, nu doar de fraţii Monet, ci şi de oricine altcineva care ar putea să se întrebe ce căuta în baia fetelor.

— Ascultă, Hailie, îmi parc rău că a ieşit aşa, a început el, după ce s-a mai calmat. S-a sprijinit de perete, dar a rămas tot timpul aproape de uşă, ca, pentru orice eventualitate, nimeni să nu-i taie calea de scăpare.

— Nu, cu îmi cer scuze, am spus repede, folosind formula pe care mi-o elaborasem deja în minte. Pentru Shanc. S-a comportat ca un idiot, nu ştia nimic despre relaţia noastră.

— Dacă trebuie să arăt cu degetul spre cineva, atunci Tony a fost ccl care a întrecut măsura.

— Tony? Ce ţi-a făcut Tony?

— Nimic încă, dar m-a oprit în această dimineaţă şi mi-a spus că, dacă mai vorbesc cu tine sau dacă mă mai uit la tine, o să-mi rupă ceva. Ccl mai probabil o falcă, dar dacă e într-o dispoziţie bună, mă va lăsa să aleg.

M-am agăţat de chiuveta albă şi unghiulară în

timp ce genunchii mi se îndoiau sub mine.

— Ce? Cum poţi să spui asemenea lucruri cuiva! Eu... eu... trebuie să vorbesc cu ei. Trebuie să lămuresc chestia asta.

Nu aveam putere să fac faţă acestor fraţi. Nu se poate să-mi ameninţe prietenii în felul acesta, şi nici pe oameni, în general! Ce e în neregulă cu ei?

— Hailie, gândeşte! a strigat Jason. A intrat în panică văzând reacţia mea. Dacă le spui asta, vor şti că am vorbit din nou. O să fiu terminat, şi tu la fel.

Avea dreptate. La urma urmei, ultimul lucru pe care mi-l doream era să risc să am altă discuţie cu Vinccnt. Am oftat adânc, încercând să mă liniştesc. Jason, văzând că renunţ, s-a sprijinit din nou de perete şi s-a relaxat puţin.

— E foarte nasol că a ieşit aşa, a murmurat el după un moment de tăcere.

Mi-am sprijinit acum ambele mâini pe marginea chiuvetei şi m-am privit în oglindă. Nu-mi plăcea expresia epuizată emoţional de pe chipul fetei pe care o vedeam în faţa mea. Chiar şi privirea ci era cumva pustie.

— Da, e chiar rău de tot.

— Sincer, pe scurt, oricum ar suna, nu mă aşteptam la asta de la sora fraţilor Monet, dar chiar eşti... tare.

— Mulţumesc... cred. Am zâmbit trist spre imaginea mea din oglindă. Şi mic mi-ai plăcut, deşi nu mă aşteptam...

Jason s-a mişcat, s-a îndepărtat de perete şi a făcut câţiva paşi spre mine. !n acelaşi moment, mi-am luat mâinile de pe chiuveta rece şi m-am întors. Se uita la mine cu ochii aceia rotunzi de pe chipul înconjurat de bucle. Nu voiam să pierd atenţia pe care acei ochi puteau şi voiau să mi-o ofere. Atracţia pe care o simţeam faţă de Jason în acel moment era mai mare decât oricând. Ştiam că, probabil, era alimentată de faptul că era fructul interzis pentru mine. Dacă mă întâlneam cu el, sfidam voinţa lui Vincent. Poate că în sinea mea îmi doream aprobarea fratelui meu mai mare, dar, în acelaşi timp, voiam să-mi dovedesc mie însămi că nu-mi pasa de ea. Cel mai interesant era că şi Jason însuşi simţea în mod clar ceva pentru mine. Altfel, câteva secunde mai târziu, nu am fi stat în baia fetelor, îmbrăţişându-ne atât de strâns, de parcă de asta ar fi depins însăşi viaţa noastră.

Bineînţeles, în mintea mea se zbătea gândul că este numai o chestiune de timp până voi fi prinsă din

nou de fraţii mei că nu am fost ascultătoare. Era cea mai probabilă şi, în ultimă instanţă, cea mai corectă linie de raţionament, dar, înainte să fie scris acest scenariu negru, câteva săptămâni frumoase care au urmat, am stat nepăsătoare cu Jason într-o baie părăsită a fetelor.

Aici nu prea venea nimeni, pentru că fix alături, la vestiare, erau toalete de un standard mult mai ridicat. Şi chiar dacă nimerea câte o persoană pe aici, de obicei când ne vedea fugea cât mai repede. Jason se simţea din ce în ce mai în largul lui în toaleta fetelor, fapt pentru care la început l-am tot tachinat, dar în cele din urmă niciunul dintre noi nu se putea gândi la nicio ascunzătoare mai sigură în incinta şcolii. Teoretic, am fi putut să ne ascundem undeva în tufişuri, însă această idee ar fi funcţionat mai repede vara sau primăvara, dar cu siguranţă nu în noiembrie, când Pcnnsylvania se transforma încet-încet în Antarctica.

Suportam iarna la noul meu domiciliu destul de greu, pentru că eram obişnuită cu frigul, dar în mod sigur nu mai fusesem nevoită să mă obişnuiesc ca acesta să mă pătrundă până în măduva oaselor, nici să simt că îmi va cădea nasul. Noroc că în gerul acesta îmi mai rămăseseră măcar mici plăceri, cum ar fi să beau ciocolată caldă cu bezele (singurele dulciuri pe care le băgăm în mine fără să mă gândesc, şi asta doar pentru că aveau calitatea de neînlocuit de a mă încălzi imediat) sau să privesc zăpada prin ferestrele bibliotecii, în timp ce stăteam ascunsă intr-un fotoliu, sub o pătură călduroasă şi cu o carte interesantă în poală... într-o zi, Will mi-a dat computerul lui şi m-a pus să fac cumpărături mari de iarnă. Am ales o grămadă de pulovere, haine

călduroase, cizme şi cel puţin două jachete zdravene. Când am văzut cât de mult costă, mi s-a făcut rău.

Poate că nu era cazul să reacţionez aşa, ştiind că familia mea avea un imperiu, a cărui valoare nu fusese evaluată de nimeni din afară. Ştiu acest lucru pentru că în timpul următoarelor întâlniri cu Jason am căutat pe internei informaţii despre familia Monct. Cel puţin asta credeam până atunci. în cele din urmă am încetat să mă mai entuziasmez în legătură cu fiecare articol pe care îl găseam, când, într-o zi, Jason m-a făcut să realizez ceva.

— Ştii, Hailic, a început el, în timp ce stăteam pe pardoseala de gresie, sprijiniţi de uşa unei cabine. A început să se joace cu şapca lui de bascball, aşa cum ftcca întotdeauna când se întâmpla să o aibă pe cap şi îi era greu să-şi exprime gândurile în cuvinte.

— M-am gândit în ultima vreme că aceste articole... Toate sunt cam la fel, nu crezi?

Am ridicat din umeri, aruncând o privire la ecranul telefonului lui mobil, pe care mă lăsa întotdeauna să-l ţin în mână pe durata investigaţiilor mele.

— Crezi că toate aceste tipuri de articole sunt similare? am reluat eu.

— Nu ştiu, acestea par a fi scrise după acelaşi şablon. Pentru că, vezi tu, informaţiile sunt practic aceleaşi, nu există nicăieri detalii. Cumva mi s-a părut puţin ciudat.

Jason a abandonat subiectul şi m-am concentrat din nou asupra lecturii, dar am observat că de atunci încolo am devenit mai critică faţă de conţinutul pe care îl găseam. Din păcate, în cele din urmă a trebuit să recunosc că avea dreptate. Articolele continuau să prezinte la nesfârşit aceleaşi informaţii şi chiar şi imaginile erau aceleaşi, câte două sau trei la rând.

— Crezi că este posibil ca ei... l-am întrerupt, lăsând în jos telefonul.

— Ce? Să controleze ce se află pe internet despre ei?

Am ridicat din umeri, iar mâna lui, care de obicei mă îmbrăţişa, m-a mângâiat uşor.

— Hm... a ezitat. E greu de spus.

Eram gata să mă mulţumesc cu acest răspuns fragmentat, când Jason a adăugat:

— Dar, ei bine, într-o familie ca aceasta, este inevitabil să nu existe ocazional şi un scandal. Nu-mi vine să cred că nimeni nu scrie nimic despre Dylan, Shane sau Tony. Ştii, sunt nişte subiecte destul de bune... Şi... Jason a făcut o pauză timp de o clipă, privindu-mă confuz. De ce nu scrie nimeni despre tine?

Am înghiţit în sec, intorcându-i pentru o clipă privirea. Apoi, aproape automat, am ridicat telefonul mobil, am deblocat ecranul şi am tastat codul pe care mi-l dăduse chiar el, iar în câmpul de căutare am introdus propriul meu nume. Lucru pe care, din anumite motive, nu îndrăznisem să-l fac până atunci. în timp

e aşteptam să se încarce pagina, mi s-a pirut că ecoul bjtirkr puternice ale inimii melc ricoşa în pereţii din baie şi ajungea hiar şi la urechile lui Jason.

Fără rezultate.

Fraza specificată nu a fost găsită.

încearcă din nou.

— Sc parc că nu exişti.

— Nu e... ciudat? am întrebat sincer îngrijorată.

— Se presupune că nu ai nîciun cont pe reţelele de socializare, aşa că poate că nu... Deşi este puţin suspect că despre îine, sora fraţilor Monet, nu există nici măcar

o menţiune. Mai ales că a fost un subiect important când te-au găsit, nu-i aşa?

Mi-am frecat fruntea. începea să mă doară capul.

— Cu siguranţă cineva are grijă ca informaţiile despre tine să nu apară în căutări, a continuat Jason. Poate că ai putea sâ-i întrebi pe fraţii tăi despre asta.

Am lăsat mâna în jos.

— Atunci vor şti că m-am căutat pe Google.

— Şi ce dacă, toată lumea se caută pe Google.

— Vor ghici de ce şi că am căutat informaţii şi despre ei. Ştiu asta.

Jason m-a mângâiat din nou pe braţ, într-un gest liniştitor.

— Dar te-ai uitat prin casă?

— După ce să mă uit? am oftat.

— Nu ştiu... Documente, tăieturi din ziare, jurnale vechi, prăfuite...

— Nu mai glumi.

— Dar vorbesc serios. Uită-te prin casă. Cel mai întuneric este întotdeauna sub felinar.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

Mi-am plimbat degetul fără să mă gândesc de-a lungul chirului murdar dintre gresie şi faianţă.

— Dacă într-adevăr ascund ceva, cu siguranţă se află în partea casei în care lucrează Vincent şi la care eu nu am acces.

— Cum crezi.

Am abandonat subiectul, încă neconvinsă. Şi tot nu eram nici când, mai târziu în acea zi, m-am aşezat pe un scaun în bibliotecă, conform tradiţiei, cu o carte în mână. Astăzi în mod excepţional îmi era greu să mă concentrez asupra textului. Lectura era moderat de captivantă. Iar cuvintele lui Jason îmi stăruiau în

minte. Din când în când, ochii îmi fugeau dintr-o parte în alta, spre bibliotecă, spre pian sau spre raftul cu cărţi. Aruncam o privire spre uşă, apoi din nou în jos, spre pagini. Şi aşa mai departe mereu.

Citeam romane despre case vechi în care, cu ajutorul unui buton ascuns, rafturile se dădeau la o parte şi apărea un pasaj către o încăpere separată şi încercam să-mi scot din cap probabilitatea ca reşedinţa Monet să ascundă undeva un mecanism similar.

în adâncul minţii mele, ştiam că, din moment ce Vinccnt deţinea o întreagă aripă separată de lucru, nu avea nevoie să instaleze astfel de lucruri în bibliotecă, dar poate că într-adevăr – aşa cum spusese Jason – cel mai întuneric este sub felinar?

La un moment dat, am lăsat cartea să-mi alunece din poală şi, parcă fără să vreau, m-am ridicat în picioare. Am pus-o pe măsuţă, m-am întins, am oftat şi am aruncat o privire prin fereastra marc care dădea spre curtea întunecată şi apoi spre uşa închisă. M-am îndreptat apoi spre cel mai apropiat perete cu cărţi. Am urmărit cu degetul cotoarele celor care erau aşezate mai mult sau mai puţin la nivelul ochilor, apoi am ocolit fotoliul, sprijinindu-mă de spătarul lui. Am trecut pe lângă pianul pe care se afla o fotografie cu două femei vesele. M-am oprit la alt raft şi am întins mâna spre una dintre cărţile mai vechi şi groase. Am deschis-o. Nu ştiu pentru ce. Nu a căzut din ea nicio hârtie îngălbenită sau vreun cod de la seif. Şi nici nu am găsit niciun buton misterios sub figurina mică şi albă a unui înger fără cap care stătea pe dulap. Iar în caietul din dulap cu o copertă neagră şi uzată, nu era nici măcar o singură pagină scrisă.

Căutam cu tot mai multă înverşunare. Am cercetat cu tot mai mult curaj suprafaţa bibliotecii, ştiind în sinea mea că aveam puţine şanse să găsesc ceva aici. Vincent nu era unul dintre cei mai neglijenţi oameni. Nici nu puteam să răspund foarte clar la întrebarea ce căutam. Şi totuşi, în cele din urmă am deschis fără şovăială sertarele biroului, unul câte unul. Am găsit în ele obişnuitele rechizite de birou – plicuri goale, pixuri, agrafe de hârtie. Altul era plin până la refuz cu teancuri de bancnote, ceea ce m-a făcut să înghit în sec. L-am închis imediat. Atâţia bani depozitaţi într-un asemenea loc la întâmplare îmi produceau o mare nedumerire.

Dar încă şi mai tare m-a surprins conţinutul următorului sertar. Era excepţional, deoarece lângă mânerul sculptat se afla o mică gaură de cheie. M-aş fi aşteptat ca aceasta să fie un semn care să sugereze existenţa unui secret, dacă în ea nu ar fi fost o cheie mică, placată cu aur, ca şi cum cineva mi-ar fi oferit-o pe tavă. Nici măcar nu a trebuit să o răsucesc. Aşa că am crezut că stătea acolo doar pentru decor şi am tras sertarul indiferentă, fără prea multe speranţe. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un plic marc şi alb. L-am ridicat uşor cu un deget, ca să examinez cu privirea obiectele de sub el. Şi, deşi scopul spionajului meu era, teoretic, să găsesc ceva suspect, cu siguranţa nu înâ gândeam că soarta îmi va da cu tifla şi mă va face să găsesc încă o armă.

Nu se poate!

M-am uitat la ea încremenită pe moment, apoi, ca şi cum m-aş fi opărit, mi-am retras mâna şi plicul a acoperit din nou obiectul descoperit. M-am uitat panicată prin cameră, lăsând să iasă acrul din plămâni, şi imediat m-am uitat din nou sub plic, de

data aceasta ridicându-l cu o grijă exagerată.

Această armă, care stătea liniştită pe fundul sertarului, era puţin diferită faţă de pistolul pe care îl găsisem la Tony – avea o formă mai zvcltă şi era mult mai mică. Foarte potrivită, chiar ideală, pentru a fi aruncată în poşeta unei femei, de exemplu.

Am fost surprinsă de cât de repede creierul meu a început să se apere de o nouă traumă şi, în loc să cred ce vedeam cu ochii, am început să pun la îndoială ceea ce vedeam. Poate că este doar o jucărie, încă din copilăria băieţilor Monet? Sau o recuzită? Poate că unul dintre fraţi era interesat de actorie? Tony, de exemplu, care, la urma urmei, avea ceva de artist în el? Oricât de jalnice erau aceste explicaţii, le-am înghiţit uimitor de uşor, dorind pur şi simplu sâ găsesc un motiv rezonabil pentru faptul că în încăperea mea preferată din casă se afla un pistol. Ca să mă conving şi mai mult că este inofensivă, chiar am întins mâna spre ca. Cu foarte marc atenţie, pentru că îmi era teamă că s-ar putea declanşa de îndată ce o ating. în timp ce o ridicam, am avut grijă să nu îndrept ţeava spre mine şi să-mi ţin degetele departe de trăgaci. Voiam să văd dacă era grea.

Abia puteam să o ţin. Răceala ei îmi îngheţa mâinile, deşi nu de asta tremurau. Cu siguranţă că atârna greu, aşa că nu aveam cum să continui să-mi spun că era doar o jucărie. Ţineam în mână o armă adevărată şi când, deodată, am conştientizat lucrul acesta, am pus-o brusc la loc. Am făcut un mic zgomot şi m-am întors panicată, pentru că, din cauza unei sensibilităţi excesive, mi s-a părut că am simţit pre-zenţa cuiva în spatele meu. Din fericire, eram tot singură aici, iar senzaţia de spaimă fusese probabil provocată de imaginaţia mea.

Am acoperit pistolul la loc cu plicul şi am închis sertarul, m-am îndreptat şi m-am îndepărtat de birou. M-am dus la fereastră, dar nu vedeam mare lucru, doar întuneric şi propria mea imagine reflectată. M-am uitat în ochii mei, erau mari şi temători. M-am uitat fix în ei o clipă, neputând nici măcar să înghit în

sec. Căutam în ei ceva mai mult decât frică. Voiam să găsesc curaj sau hotărâre, ceva care să facă în aşa fel încât să nu mi se mai ridice firele de păr de la ceaft şi de pe braţe.

Descoperirea armei Iui Tony îmi ridicase multe întrebări, iar răspunsurile pe care le primisem mă satisfăcuseră doar parţial. Vederea unei alte arme m-a derutat din nou, de data asta cu o

forţă dublă. Oare aveam să aflu, din nou, că era doar un echipament de la poligonul de trageri? Dacă aş fi fost mai puţin îngrozită, acum aş fi pufnit ironic.

Oricum, dacă nu voi ridica problema cu niciunul dintre fraţii nici – cu Vinccnt cel mai bine –, atunci cu atât mai mult nu voi găsi o explicaţie. Mă voi bălăci în propria supă de suspiciune ţi îngrijorare, până când, în cclr din urmă, voi fierbe până la moarte în ca. Dar dacă vorbesc, dacă fac acest pas, dacă voi fi sinceră cu fraţii mei şi le voi împărtăşi îndoielile mele, poate voi câştiga, poate că mă vor lua în serios şi poate că voi afla de ce îi bârfesc oamenii şi de ce au pistoale ascunse prin casă?

M am bucurat să vid o strălucire în pupilele mele reflectate în fereastră. Sau ».el puţin aşa nu-am spus, că era acolo şi dovedea că era timpul >â acţiune.’ Sunt fraţii mei, aşa că nu cred că ar trebui să întâmple nimic râu dacă ii întreb despre câteva lucruri, Vinccnt induşi a spus vi nu-mi bat capul cu presupuneri inutile – e mai bine să mă duc la el. .Aşa că asta voi tace. O să mă duc la el.

M-am îndreptat şi mi am dat pârul pe spate. Am respirat adânc şi. uitând de cartea neterminată, am ieşit din bibliotecă. \m urcat scările cu paşi boţirăţi Pentru prima dată după mult timp, am simtit că. în stlrşir. luasem o decizie concretă, matură şi nram bucurat Je puterea pe care mi-o dădea.

Am simtit un fior când am păşit în coridorul misterios, care era lung şi curbat spre dreapta. Păşeam hotărâtă, pas cu pas. Înainte de curbă, m-am oprit şi m-am aplecat cu prudenţă dincolo de ea. Un alt coridor, la capătul căruia se vedea o uşă. Tot acolo era şi un fel de nişă, doar arăt de mare încât să încapă două canapele mici din piele şi o plantă mare

intr-un ghiveci. Verdele ei înveselea în mod plăcut austeritatea de coşmar. Holul, ce-i drept, se întindea şi mai departe şi. din câte am reuşit să văd, existau şi mai multe uşi, dar nu ştiam ce se ascundea mai de-narte în acea aripă. Lumina zilei nu ajungea până aici, singurul .acru pe care nd puteam baza era lumina slabă a lămpilor. Acest lucru în sine era ciudat. Am rimas acolo un timp şi nu ştiam ce •iă tac în continuare.

Uşa cea mai apropiată de mine era dublă, iar mânerele scuip* rate ii dădeau un plus de măreţie. Acestea sugerau astfel că duceau spre o încăpere importantă, aşa că am presupus că aici se afla biroul lui Vincent. Apoi am ezitat, pentru că, deşi venisem aici hotărâta să vorbesc cu fratele meu, mi-am amintit brusc de avertismentul lui că totuşi este preferabil să nu vin aici. Că, dacă se întâmpla ceva, trebuia să sun, să scriu sau să rog pe altcineva să mă ajute.

M-au cuprins îndoielile. Poate că nu ar fi trebuit să mă grăbesc să vin aici? Dintr-odată m-am gândit că fusese o prostie din partea mea, nu o dovadă de curaj. Ca de obicei, luasem o decizie greşită. M-am holbat la uşa masivă. Ar trebui să mă apropii şi să bat, acum că tot sunt aici, sau să mă întorc pe călcâie şi să fug cât timp încă nu m-a prins nimeni?

Pe neaşteptate am constatat că am numai o fracţiune de secundă ca să mă decid, deoarece liniştea sumbră a fost tulburată de vocile înăbuşite de după uşa solidă. Pe frunte mi-au apărut broboane de sudoare. De mult nu mai fusesem atât de stresată ca acum, nici măcar atunci când dădusem peste alt pistol. Am văzut cum mânerul de la uşa biroului lui Vincent începe să se mişte şi apoi, intr-o clipită, mi-au trecut prin cap o sută de gânduri. Să fug înapoi, să

stau pe loc sau să mă aşez pe canapea şi să mă prefac că aştept aici politicoasă de o veşnicie până când fratele meu va găsi un moment pentru mine?

Uşa a început sâ se deschidă, aşa că m-am hotărât pentru ultima opţiune şi m-am grăbit frenetic spre una dintre canapele, iar apoi rni-am dat scama că nu avea niciun sens şi am vrut totuşi să fug naibii de acolo, aşa că în ultima clipă am schimbat direcţia şi am luat-o spre partea de locuinţă a reşedinţei.

Din păcate, era prea târziu pentru asta şi am plătit preţul şovăielii. Mişcările mele nu au fost foarte precise, drept urmare am alunecat şi ani căzut. Am reuşit să mă sprijin cu mâinile de

podea, aşa că nu am păţit nimic, dar am pierdut timp preţios pentru a-mi recăpăta echilibrul. Dacă aş fi pierdut şi mai mult ca să mă ridic, Vincent m-ar fi prins cu siguranţă, aşa că am făcut o altă prostie şi am decis să rămân pe jos şi, dintr-un salt, m-am aruncat în spatele canapelei.

Da, venisem aici mândră de puterea mea şi hotărâtă să vorbesc cu tutorele meu legal ca un adult şi ajunsesem să şchiopătez lamentabil în spatele unei mobile. Dacă nu aş fi fost prea ocupată să mă rog cerului să nu se uite în spatele canapelei, aş fi luat foc de ruşine. Ce situaţie penibilă!

S-a auzit zgomot de paşi, care s-a stins curând, şi am înţeles că Vincent şi invitatul său se opriseră în faţa biroului. Asta însemna că se aflau chiar lângă mine, deci cu siguranţă auziseră bătăile inimii mele, altă variantă nu vedeam. Probabil că eu însămi surzisem din cauza asta, pentru că îmi vâjâia cumplit în urechi şi aproape că nici nu l-am auzit pe fratele meu când a spus la revedere cu o voce foarte răguşită.

— Mulţumesc că m-ai ascultat, Vincent.

— Sonny, condu-l pe domnul.

Vincent a rostit aceste cuvinte cu atâta răceală, încât au sunat ca un ordin aruncat de conducătorul lumii, iar dacă îmi închipuiam că în conversaţiile cu mine era excesiv de formal şi de sobru, tocmai îmi schimbasem părerea. Mă bucuram că din ascunzătoarea mea nu puteam să-l observ, pentru că dacă l-aş fi văzut nu ştiu dacă nu m-aş fi prăbuşit. Eram şi aşa cocoşată incomod şi amorţită de tot.

— Vă rog să mă urmaţi, a spus altcineva calm şi clar.

Acest cineva a apărut însoţit de sunetul celei de-a

treia perechi de paşi, care păreau mai moi, indicând poate un alt fel de pantofi? Dacă aş fi vrut să ştiu neapărat ce fel de pantofi avea sus-numitul Sonny, oricine ar fi fost el, aş fi putut să mă uit a ei din spatele canapelei, dar, împotriva tuturor aparenţelor, iu aveam tendinţe suicidale. Chiar deloc. Situaţia în care mă

aflam era rezultatul unui moment de pierdere a minţii, o decizie proastă, o greşeală.

Până la un anumit moment, nu am crezut că voi ieşi nevătămată din asta. Şi totuşi, am scăpat cu bine – se poate spune aşa. Oaspetele a plecat, însoţit de Sonny, care, am dedus că trebuie să fie vreun angajat al fratelui meu. Am aşteptat cu nervii încordaţi dureros să se trântească uşa de la biroul lui Vinccnt, semn că fratele meu se întorsese la lucru. Dar înainte de aceasta, l-am auzit vorbind din nou şi m-au trecut transpiraţii reci, pentru că am crezut în prima secundă că vorbea cu mine. Mă pregăteam deja să sar din spatele canapelei şi să îl copleşesc cu o ploaie de scuze întâmplătoare şi total incoerente. Din fericire, m-am abţinut şi am constatat că pur şi simplu răspunsese la telefon.

— Da? Vocea lui nu şi-a pierdut concentrarea. A tăcut o clipă, ascultând ce avea de spus interlocutorul, apoi a răspuns: Am înţeles. Ţine-mă la curent.

Apoi s-a auzit sunetul uşii care se închidea – pe care îl aşteptam –, Vinccnt a dispărut în biroul lui, iar eu am rămas singură pe coridorul care îmi era interzis. Sfârşit. Am închis pleoapele, mi-am dus mâna la gură. Am simţit o senzaţie inimaginabilă de uşurare. Doamne, s-a terminat, s-a terminat. Nu s-a întâmplat nimic.

Am rămas înţepenită o clipă în spatele mobilei; nu numai că mă temeam să plec, dar eram şi fizic incapabilă să mă ridic după o gimnastică atât de intensă. Dar nu puteam rămâne aici mai mult timp. Mi-era teamă că Vinccnt va ieşi din nou dîn birou sau că se va întoarce acel Sonny, aşa că în cele din urmă m-am forţat să efectuez o misiune rapidă de

întoarcere în zona de locuinţă a reşedinţei Monet.

Am privit mai întâi cu precauţie din spatele canapelei, apoi m-am ridicat în genunchi şi m-am clătinat când m-am ridicat prea repede în picioare. De îndată ce mi-am recăpătat echilibrul, am ţâşnit ţinându-rni respiraţia în direcţia camerei mele şi am dat drumul acrului din plămâni doar când am fost în siguranţă în spatele uşii.

Tremuram de uşurare, dar mă şi strâmbam de ruşine. Regretam că nu aveam o gumă magică cu care să şterg amintirea călătoriei mele pe coridorul interzis. Acum mă voi tortura cu ea o noapte întreagă în gând, ba poate chiar mai multe. Mă bucuram, bineînţeles, că nu fusesem surprinsă, dar mi se făcuse rău. Trebuia chiar să mă ţin de perete.

Idioată, idioată, idioată!

De ce te-ai băgat acolo?

Nvr| avut un noroc porcesc nu numai pentru că nu mă prinsese Vincent, dar şi pentru că, strecurându-mă pe furiş, nu mă lovisem de niciun alt frate al meu. Misiunea mea fusese extrem de idioată; cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mai mult simţeam că îmi vine să-mi dau palme. Ce e în capul meu? Ce caut? Ce mă aşteptam să găsesc?

Puţin îmi pasă de pistolul ăla stupid din bibliotecă. Nu e pentru nervii mei. Trebuie să încetez să mai scotocesc. Nu sunt detectiv şi viaţa mea nu este un roman poliţist. în coridorul interzis, Vince lucrează pur şi simplu. într-adevăr, îşi primeşte clicnţii, am fost martoră chiar eu. Şi este ocupat. Abia a plecat o persoană de la el şi deja a sunat altcineva. Munceşte din greu ca să-şi permită lucruri precum maşini de lux, o casă mare sau să-şi întreţină sora mai mică.

Iar cu sunt o nerecunoscătoare.

10

DYLAN CEL PUTERNIC SI GĂLĂGIOS

A doua zi încă mă chinuiam să-mi alung din cap amintirea purtării mele copilăreşti, de care mă simţeam extrem de jenată. Aşa cum bănuisem, excursia până la biroul lui Vin- cent nu-mi adusese decât o noapte albă. Detestam faptul că mă frământam întotdeauna aşa de mult pentru orice. în plus, era pentru prima dată când auzeam lătratul câinilor de afară. Zgomotul lor mă tulbura foarte mult, pentru că îmi imaginasem că acum căutau un intrus pe teritoriul familiei Monet, adică pe mine, şi evident că aceasta nu mă ajuta deloc în încercarea de a adormi.

M-am simţit ceva mai bine la şcoală, pentru că am reuşit să scap de o parte din vinovăţia care îmi apăsa pe suflet în timp ce vorbeam cu Jason. Acesta a râs când i-am spus că tot ce a trebuit să fac a fost să deschid primul sertar mai bun şi am găsit în el o armă.

— Nici măcar nu se ascund, a pufnit el. Dacă ai vrea

cu adevărat să afli secretul familiei tale, ai putea să o faci fără efort, sunt convins de asta.

începea să mă enerveze puţin, pentru că sfaturile lui de până acum nu-mi făcuseră deloc bine. În plus, nu părea să-i pese deloc de faptul că spionajul la care mă îndemna m-ar fi pus în pericol. Fraţii mei posomorâţi erau imprevizibili şi mi-aş fi dorit ca Jason să înceapă, să-i ia măcar un pic în serios. Poate că avea dreptate că descoperirea secretului lor nu trebuie să fie neapărat ceva complicat, dar cu siguranţă minimaliza faptul că, deşi şi ei erau neglijenţi uneori, cu siguranţă nu erau deloc proşti, ceea ce de altfel s-a confirmat chiar în după-amiaza aceleiaşi zile.

Stăteam în faţa televizorului. Profitam de ocazie, pentru că văzusem că gemenii plecaseră undeva, Dylan nu se vedea nicăieri, nu-mi făceam griji că mă voi întâlni cu WilI, iar Vinccnt oricum lucra mereu. Aşa că nu mă aşteptam că mă va deranja în timp ce mă uit la televizor.

Stăteam întinsă pe canapeaua confortabilă, fericită să am sufrageria numai pentru mine. Recunosc, îmi era greu să mă stăpânesc şi să nu privesc mereu într-o parte şi în alta, pentru că încă nu mă simţeam chiar în largul meu în această casă şi, de fapt, orice fleac m-ar fi alungat imediat de aici.

Am dat drumul la un anumit serial spaniol de pe Netflix şi m-am lăsat absorbită de el, când, deodată, Vinccnt a apărut lângă mine. Am sărit în sus când a pronunţat numele meu pe un ton rece. Am oprit imediat televizorul, ca la o comandă care nu fusese rostită, şi i-am acordat supusă toată atenţia. II vedeam pentru prima dată după excursia de ieri în zona

interzisă a casei, iar acest lucru m-a făcut să mă simt şi mai intimidată pentru că aveam pe conştiinţă ceva ce făcusem pe la ¡»patcle lui. Mai mult, aveam senzaţia că asta se vedea perfect pe mine. Ca un copil care, cu faţa mânjită de ciocolată, încarcă să ascundă părinţilor săi faptul că a mâncat o prăjitură.

— Vreau să-ţi arăt ceva, a spus Vinccnt şi, cu eleganţa lui obişnuită, a binevoit să se aşeze lângă mine.

M-am îndreptat rapid ca să-i fac loc şi m-am întrebat ce Dumnezeu ar fi putut Vincent să vrea să văd. Abia atunci am observat că ţinea în mână o tabletă.

Era foarte aproape de mine, iar când Vince era atât de aproape de mine, întotdeauna corpul mi se încorda stresat. în schimb, el era complet relaxat. Stătea ca de obicei plin de graţie şi mi-a înmânat dispozitivul, apăsând imediat pe butonul de redare.

Prea confuză pentru a fi intrigată sau curioasă, m-am concentrat la ecran, încercând să-mi dau seama ce îmi arăta de fapt. Un fel de coridor. Văzut de sus, dintr-un unghi ciudat. Uşi, lămpi, un hol lung…

Am înţepenit.

Chiar atunci a apărut pe ecran o fată şi mi-au trebuit două secunde bune până mi-am dat seama că eram cu. Hailic din vidcoclip se uita de după colţ. S-a uitat la uşă şi apoi o clipă s-a oprit chiar în faţa ei. Când s-a întors şi a fugit în spatele canapelei, a dispărut din ochiul camerei. Se ştia, totuşi, că este tot acolo, chiar şi atunci când în câmpul vizual a apărut Vincent cu un tip scund şi chel, care s-a înclinat adânc în faţa lui.

Am simţit că încep să tremur. Apropierea de adevăratul Vinccnt nu mă ajuta. Eram mai mult ca sigură că urmărea atent reacţia mea. începusem să mă înfierbânt. Ştiam ce urma mai departe în filmare, dar am continuat să mă uit la ca, fără să am, de fapt, altă opţiune.

Un al treilea bărbat a apărut în înregistrare. Sonny – aşa cum am bănuit – era un bărbat blond, înalt şi lat în umeri. Era îmbrăcat în costum, iar când s-a oprit din profil în faţa camerei, am văzut că avea o cască în ureche. Vedeam acum tot ce atunci nu putusem decât

să ascult. Vince a rămas un timp în faţa biroului său, însoţindu-şî oaspetele afară cu privirea, în timp ce el pleca escortat de Sonny, apoi şi-a scos telefonul şi l-a dus la ureche.

Atunci Vince s-a aplecat spre mine şi mi-a explicat:

— în acel moment, unul dintre oamenii mei, un agent de pază, a sunat şi mi-a spus că era o fată care stătea chiar în spatele canapelei.

Am strâns din pleoape, incapabilă să fac faţă sentimentului de jenă provocat de această situaţie stupidă.

Bineînţeles că avea camere de luat vederi acolo. Şi, evident, şi un agent de pază, care urmărea îndeaproape imaginile pe care le transmiteau.

Aşa că, dacă Vincc ar fi vrut să mă prindă în flagrant, ar fi putut s-o facă cu uşurinţă. Atunci de ce mă lăsase să scap?

Incapabilă să mă mişc, am aşteptat ca filmul să se termine.

Vincc mi-a luat cu amabilitate tableta din mână la câteva momente după ce camera mi-a înregistrat evadarea. A pus-o deoparte. M-am uitat în jos la degetele mele împletite.

— Te ascult.

— Eu... am început, dar nu ştiam deloc ce să spun.

Fratele meu aştepta cu răbdare. Aş fi dat orice să pot să mă îndepărtez de el. Mă simţeam intimidată de lipsa de distanţă dintre noi, dar nu prea aveam cum să mă mişc, deoarece stăteam înghesuită între el şi o pernă imensă.

— Mă simţeam prost, am strâns din gură, iar sprâncenele lui Vincc s-au ridicat în sus.

— Cc fel de explicaţie c asta?

— Mi s-a descărcat telefonul şi mă simţeam rău,

am vrut să cer o tabletă. Mi s-a părut că nu mai era nimeni altcineva acasă... Dc aceea m-am dus acolo, la tine.

— Şi de ce nu ai ajuns la mine?

— Ei bine... când am ajuns acolo, m-am răzgândit... M-am gândit... M-am gândit că poate, de fapt, n-ar fi trebuit să mă duc acolo.

Asta a sunat bine, pentru că eram sinceră.

— N-ar fi trebuit, a fost el de acord cu răceală. în acel moment, Dylan era în garaj, iar Tony la el în cameră. Dacă *-aî fi căutat, i-ai fi găsit.

A tăcut o clipă, apoi am simţit privirea lui dezaprobatoare asupra mea.

— Nu înţeleg de ce prima ta alegere a fost biroul meu, mai ales când e clar că ţi-am cerut să nu te apropii de el.

— Eu... cu... ăăă... nu ştiu, am gemut, rupându-mi până la os cuticulele de la degetul mare. Oh, dacă aş putea da timpul înapoi, nu m-aş fi dus acolo de la bun început. îmi cer scuze, nu mă mai duc acolo fără motiv, pe cuvânt.

A urmat din nou un moment de tăcere şi am aşteptat, presupunând că Vince se gândea cum să mă pedepsească, să-mi interzică televizorul sau ceva de genul ăsta. Totuşi, nu părea să aibă astfel de planuri, iar eu m-am simţit prost că îl minţeam din nou. Nu cred că aş fi îndrăznit să-i spun adevărul, dacă nu mi-ar fi trecut brusc prin minte un gând.

Dacă erau camere de luat vederi şi în bibliotecă?

Dacă Vincent ştie că găsisem pistolul cu câteva momente înainte de încercarea de a-i invada biroul? Poate că aşteaptă să recunosc eu singură? Pentru că altfel de ce mai stă aici?

— Mai vrei să-mi spui ceva?

A pus această întrebare pe un ton rece şi calm. Mi-am dat scama că mă privea cu atenţie, văzând, probabil, urmele unei lupte interioare pe faţa mea. îmi era greu să-mi dau seama dacă ştia deja despre pistol sau dacă de abia acum descoperea că ascund ceva.

— Hailie, nu am toată ziua la dispoziţie.

— Nu, nu e nimic.

Am încercat să zâmbesc, ceea ce a fost o greşeală, pentru că din cauza stresului mai mult m-am strâmbat.

Acum ştia cu siguranţă că este vorba de ceva. A mijit uşor ochii, sfrcdclindu-mă cu privirea. Cu cât stătea mai mult timp nemişcat, cu atât eram mai convinsă că făcusem o greşeală şi că nu avea niciun sens să continui să neg.

Am respirat adânc şi am dat din cap, neputând pentru nimic în lume să-l privesc în ochi

— Ei bine, poate că ar trebui să-ţi spun ceva.

— Te ascult.

/\poi, cu o voce liniştită, i-am povestit cum scara trecută, în bibliotecă, mă oprisem din citit la un moment dat şi, în timp ce mă uitam prin sertare, am dat peste un pistol. I-am aruncat o privire timidă şi din nou am constatat că încă îmi era greu să-mi dau scama dacă ştia adevărul dinainte sau abia acum îl aflase.

— Stai, ce spui acolo?

Vinccnt avea o faţă de piatră şi era prea stăpân pe sine, aşa că nici măcar nu a trebuit să-l privesc ca să ştiu că strigătul nu venea de la el. Din nefericire, spre ghinionul meu, la explicaţiile melc era martor şi Dylan, care tocmai apăruse în sufragerie. Avea părul umed şi ciufulit şi un prosop peste umeri. Nu se deranjase să îşi pună un tricou, dar mă obişnuisem deja să-l văd cum se plimba adesea prin casă pe jumătate

dezbrăcat. Terminase probabil un antrenament la sală şi fusese nevoit să se oprească în hol.

Aş fi vrut să-i reproşez că trage cu urechea, dar nu aveam curaj, şi probabil că nu era un moment potrivit. în cele din urmă, Vince a reacţionat la ceea ce spusesem – şi-a încruntat fruntea, evident nemulţumit de ceea ce auzea de la mine. De asemenea, l-a ignorat pe Dylan şi asta era o altă abilitate pentru care îi invidiam, pentru că eu nu puteam să mă prefac că nu văd că fratele meu mare şi rău se uită la mine furios.

— Vorbeşti despre pistolul din bibliotecă? s-a asigurat el, făcând câţiva paşi bruşti înainte.

Speram să nu se vadă cum mă chirceam în mine. Am încuviinţat din cap şi, cu coada ochiului, m-am uitat la Vinccnt, implorându-l în tăcere să mă salveze de furia lui Dylan. Nu înţelegeam de ce era atât de supărat.

— Bănuiesc că tu l-ai lăsat acolo, a spus tutorele meu cu un calm relativ către Dylan, fiind evident că apariţia acestuia nu-l impresionase în mod deosebit.

— Chiar şi aşa, nu era la vedere, ci intr-un sertar şi cu o nenorocită de cheie.

A mai făcut câţiva paşi mari, ajungând astfel în mijlocul sufrageriei, ca un actor care intră pe scenă în momentul perfect pentru a-şi rosti replica.

— Cred că ţi-ai băgat nasul peste tot pe acolo, nu-i aşa?

Am înghiţit în sec şi mi-am coborât privirea, speriată de seriozitatea şi de furia vizibile în pupilele lui întunecate.

— îmi pare rău, nu am vrut să pară aşa...

— Dar exact aşa pare.

— Calmează-te, Dylan. înţeleg că ai uitat să iei cheia şi ai lăsat-o în încuietoare? Dacă e aşa, nu poţi

să te învinovăţeşti decât pe tine, a spus Vincent, apoi s-a întors spre mine: Sper că ai lăsat pistolul acolo unde l-ai găsit.

Am dat repede din cap.

— Şi nu te-ai atins de ca?

Am ezitat.

— îţi baţi joc de mine! a răcnit Dylan, iar prosopul i-a alunecat de pe umeri. L-ai luat în mână? Pentru ce motiv, mă rog?

Vocea mi s-a oprit în gât şi m-am uitat cu coada ochiului la Vincent.

— Dylan, l-a admonestat el.

— Ce este? Vreau să ştiu ce-i trece prin cap surioarei noastre. S-a uitat la mine. Ce a fost în capul tău?

— Nu ştiu... am şoptit, iar vocea mi s-a frânt.

Dylan, atât de mare şi de gălăgios, mă speria îngrozitor.

— Nu ştii? Nu mă lua cu prostii acum! Nu ai niciun drept să pui mâna pe astfel de lucruri şi ar fi bine să ţii minte asta. Ştii măcar cum să le foloseşti? Pistoalele? Ştii? Ei bine, asta am crezut şi eu! Asta nu e o jucărie pentru copii!

— Dylan!

— Dc mult nu m-a mai enervat cineva în halul ăsta. .. Ai noroc că eşti sora mea, pentru că iţi jur...

— Dylan, a şuierat Vinccnt, de data aceasta cu o voce de gheaţă şi tunătoare, apoi a adăugat ceva mai calm, când fratele nostru a tăcut în sfârşit: Ajunge.

Dylan clocotea de furie, iar eu, la rândul meu, nu suportam bine agresivitatea lui. Am izbucnit în lacrimi, de data aceasta fără să mă mai preocup să-mi păstrez calmul în prezenţa fraţilor mei. Suportam întotdeauna foarte greu când cineva ţipa la mine. Mai

ales atât de tare şi de vulgar. Mai ales când era vorba de fratele meu mai mare, pe care nu-l cunoşteam foarte bine şi de care îmi era un pic teamă. Şi mai ales când ştiam că arc dreptate. N-ar fi trebuit să pun mâna pe pistolul acela.

— Hailic, ceea ce ai făcut nu a fost înţelept. Acum, uită-te la mine, mi-a poruncit Vinccnt.

Era uimitor cum de putea să se controleze şi să fie atât de calm tot timpul, în timp ce Dylan exploda ca o bombă. Mî-am ridicat privirea spre fratele mai marc, iar imaginea chipului său sever s-a estompat printre lacrimile din ochii mei.

— Dacă vreodată mai găseşti vreo armă în această casă, şi nu fac niciun secret din faptul că este foarte posibil, oricât de mult am încerca să prevenim acest lucru, nu trebuie să o atingi sau, de preferinţă, nici măcar să te uiţi la ea. Trebuie să o laşi unde este şi să ne informezi pe unul dintre noi, ai înţeles?

Am dat din cap, trăgându-mi nasul şi evitând să mă uit la Dylan.

— Tc-aş ruga să foloseşti cuvintele, dragă Hailic. Mă interesează ca răspunsul tău să fie cât se poate de clar atât pentru mine, cât şi pentru tine.

— Da, am înţeles, am murmurat abia auzit, frccându-mi obrajii.

— Deduc că nu ai vrut deloc să mă vezi ieri pentru că nu te simţeai bine?

— Am vrut să vorbesc cu tine despre ceea ce văzusem, dar •n-am speriat, am recunoscut.

— Mhm, deci ai minţit?

Nu am ridicat capul.

— înţeleg. Un moment de tăcere. Aşa cum te-am rugat de la început, să nu mai vii în aripa în care lucrez.

— Nu mai vin.

— Nu am de gând să mă repet, aşa că ţine minte aceste reguli simple, pentru că dacă nu le poţi respecta, voi avea grijă să te supravegheze cineva. Şi probabil că eşti deja prea marc ca să ai o dădacă, nu-i aşa?

Mi-am încleştat maxilarul, frustrată de cuvintele lui condescendente. Şi încă rostite în faţa lui Dylan, care stătea aplecat deasupra noastră, de parcă ar fi aşteptat doar o ocazie să mai ţipe puţin.

— Da, am confirmat eu.

— Atunci c bine. Ţine minte, te rog, că cu nu arunc cuvinte în vânt, a concluzionat Vinccnt fără patimă. S-a îndreptat şi s-a ridicat în picioare, apăsând tableta la piept cu o mână şi îndesând-o pe cealaltă în buzunar. Mi-a aruncat o privire de sus, apoi a mutat-o spre Dylan şi a şuierat încet: Şi tu să fii mai atent pe viitor.

Am ignorat fiorii care îmi coborau pe şira spinării, bucuroasă că, într-o situaţie atât de neplăcută, Vince măcar nu mi se adresa mic. Reacţia lui Dylan la cuvintele fratelui său mai marc a fost să iasă demonstrativ din sufragerie cu paşi apăsaţi. Vinccnt nu s-a sinchisit de asta şi a pornit demn în urma lui.

— Vince? am strigat înainte de a mă putea opri.

S-a oprit în prag.

— Da?

— Dc fapt... de ce te-ai prefăcut că nu ştii că stăteam în spatele acelei canapele? M-am înroşit de jenă, dar curiozitatea a învins. Şi abia acum ai venit să vorbeşti cu mine despre toate astea?

Pentru pruna dară în acea după-amiază, colţul gurii lui s-a ridicat, indicând un uşor amuzament.

— Ei bine... să spunem doar că eram curios să văd

cum te descurci. Şi meritai un pic de stres ca pedeapsă.

Cu aceste cuvinte m-a lăsat singură în sufragerie, iar eu mi-am confirmat convingerea că Vinccnt avea stofă de sadic. Şi, deşi dintre toţi fraţii el era cel care mă înfricoşa poate cel mai mult, am fugit în camera mea mai ales de teama că Dylan ar putea să se întoarcă iritat în sufragerie.

11

TIMPUL

Sfârşitul lunii noiembrie a însemnat mai multe lucruri. în Pennsylvania a venit iarna şi nu a cruţat pe nimeni. Temperaturile au scăzut dramatic» cerul a devenit mohorât şi vântul sufla ameninţător aproape în fiecare noapte. Trezitul dimineaţa pentru a merge la şcoală a devenit cu adevărat dureros.

De asemenea, se apropia Ziua Recunoştinţei, despre care am aflat din întâmplare, când Mona şi Audrey vorbeau entuziasmate de perspectiva unui weekend prelungit. Auzisem de ea, dar, fireşte, nu o sărbătorisem niciodată. Singurul lucru pe care ii puteam spune despre această sărbătoare, pe baza filmelor şi a cărţilor, era că oamenii mulţumesc pentru anumite lucruri în acea zi şi se serveşte un curcan la cină. În afară de faptul că nici măcar nu ştiam dacă îmi plăcea curcanul, cel mai marc şi mai alarmant lucru era că nu aveam absolut nicio idee pentru ce trebuie să mulţumesc. După ce trecusem recent printr-o tragedie arăt de cumplită, nu mă puteam forţa să simt niciun fel de recunoştinţă.

Mona mi-a spus că c o sărbătoare plăcută de

familie. Audrey a subliniat că frumuseţea ci stă în faptul că îi aduce împreună în această zi pe roţi americanii care, de fapt, sunt atât de diferiţi

,n viaţa de zi cu zi prin origine sau religie. Când l-am întrebat pe Will despre acest lucru, mi-a prezentat contextul istoric. iar Shanc mi-a promis pur şi simplu un munte de mâncare delicioasă.

Astfel, speranţele mele că această zi nu era sărbătorită în casa Monet s-au năruit. Dimpotrivă, aşa cum spusese Audrey, a patra joi din noiembrie era o zi care într-adevăr avea o semnificaţie specială în această ţară, literalmente pentru toată lumea. Atmosfera de bună dispoziţie a ajuns astfel chiar şi la reşedinţa fraţilor mei. Tony şi Shane se înghiontiseră jucăuşi unul pe celălalt încă de dimineaţă, ba chiar şi Vincent părea mai puţin încordat. Dylan m-a întrebat vesel „Ce mai faci?” când, după antrenamentul de dimineaţă, a dat peste mine în bucătărie. Mi-a luat apoi aproximativ o jumătate de oră ca să-mi revin din şoc, mai ales că încă îmi aminteam cum ţipase la mine pentru problema cu arma.

Eugenie a făcut o treabă excelentă pregătind pentru noi un adevărat ospăţ; şi-a adus şi fiica să o ajute în acea zi. Mi-am petrecut toată prima jumătate a zilei alături de ele, fascinată de compania femeilor din reşedinţă. Fiica lui Eugenie a fost tot timpul destul de timidă; se fâstâcea mai ales atunci când unul dintre fraţi venea în bucătărie, dar am avut şi câteva discuţii amicale. Am învăţat cum să fac o tartă cu dovleac şi singurul lucru care m-a întristat cât am stat cu ele două a fost să văd cât de tandră era Eugenie cu fiica ci. Ştiam că nu voi mai avea parte niciodată de aşa ceva şi asta mă durea foarte tare.

Mi-a fost teamă să stau la aceeaşi masă cu fraţii mei şi să avem o cină atât de formală. Eram obişnuită cu faptul că ci, ca motanii, işi au fiecare drumul lui şi chiar îmi plăcea asta, pentru *i* cel puţin puteam să fiu

ignorată în linişte de l'ony sau să scap Ic rânjetul răutăcios al lui Dylan sau de privirea scrutătoare a lui Vincent- Uitasem deja cum, în trecut, fusesem surprinsă plăcut atunci când ieşisem la restaurant – şi de Ziua Recunoştinţei am •vut parte de o surpriză similară.

Ne-am aşezat cu toţii la masa festiv aranjată în bucătărie, unde, pe lângă o mulţime de feluri de mâncare, în mijlocul mesei se afla un sfeşnic înalt impresionant, cu un picior gros sculptat, în timp ce fraţilor mei le lăsa gura apă la vederea unui curcan uriaş şi proaspăt rumenit, cu înghiţeam în sec discret, iar Vin- cent lua un cuţit imens ca să taie curcanul. Nu credeam că va dispărea aproape în întregime în acea zi, dar am subestimat voracitatea fraţilor mei. Mi-a plăcut şi mie. Am ciugulit din carnea fragedă, din piureul de cartofi şi sosul de afine şi i-am ascultat pe băieţi cum sporovăiau. începusem să înţeleg din ce în ce mai mult umorul lor şi expresiile americane pe care le foloseau. Mă simţeam de asemenea uşurată că nimeni nu m-a pus să mărturisesc cu voce tare pentru ce vreau să mulţumesc.

Chiar dacă era prima mea Zi a Recunoştinţei, îmi voi aminti de ea cu un zâmbet şi cu uşurare. Din nefericire, timpul zbura mai departe şi în curând mi-am dat scama că, de fapt, în curând va veni Crăciunul – sărbătoarea pe care o ştiam şi pe care o petreceam în fiecare an în compania celor mai importante două persoane din viaţa mea, iar ele, pentru prima dată în această perioadă specială, nu aveau să fie alături de mine.

Bombardamentul neîncetat de Moşi Crăciuni şi brazi de Crăciun la fiecare pas a început mai devreme decât ar fi trebuit. Era ceva vizibil chiar şi pentru

mine, în ciuda faptului că în cea mai mare parte a timpului stăteam la reşedinţa Monet, care, din fericire, constituia o excepţie şi pe care multă vreme nimeni nu s-a obosit să o atingă cu farmecul Crăciunului. Nici măcar nu ştiam cum se petrece această sărbătoare deosebită aici, dar nu aveam de gând să întreb. Ziua Recunoştinţei era ceva de care mă temeam, pentru că nu o ştiam. Dar Crăciunul, dimpotrivă, îl ştiam, chiar prea bine.

Tremuram numai la gândul că va trebui să împodobesc un pom de Crăciun, să fac un tort, să mă arunc în căutarea cadourilor şi să mă aşez iarăşi la masă împreună cu noua mea familie. Să nu fiu înţeleasă greşit, de regulă ador sărbătorile. Acum îmi aminteau doar de realitatea tristă că anul acesta Crăciunul va ft fără mama.

Când vedeam reclamele de pe telefon îmi venea să plâng, iar luminiţele şi ornamentele de Ia şcoală mă făceau să vomit. Şi ca şi cum această suferinţă nu ar fi fost de ajuns pentru mine, ziua de 30 noiembrie implica încă o ocazie specială, dar tristă pentru mine.

Era ziua mea de naştere, împlineam cincisprezece ani.

Mai demult adoram ziua de naştere nu mai puţin decât Crăciunul. Mama avea grijă întotdeauna să fiu tratată special în acea zi şi făcea tot posibilul ca fiecare moment să fie cât mai plăcut. Nu mă aşteptam ca şi fraţii mei să mă poarte pe palme. Mai degrabă aş fi preferat ca toată lumea să uite de eveniment.

Cu toate acestea, aş fi putut face zece filme despre felul în care mi se amestecau în cap părerile despre fraţii Monet. Nu ştiam ce să cred despre ei, cum să-i tratez. Când mă aborda Will, sau chiar Shane, de multe ori reuşeam să simt simpatie pentru noii mei

fraţi şi îmi ziceam că băieţii nu sunt chiar atât de răi. Apoi de obicei apărea Tony sau Dylan care, cu răutăţile lor, mă făceau să mă îndoiesc din nou de apartenenţa mea la această familie. Şi apoi, în cele din urmă, era Vincent, ale cărui gânduri adevărate nimeni nu le putea ghici.

Din cauza acestui val sinusoidal nesfârşit de suişuri şi co- borâşuri, mă temeam şi mai mult de ziua mea de naştere, mai ales când Will mi-a spus să nu-mi programez nimic pentru acea scară.

Nu că agenda mea ar fi fost deja plină. Singura persoană de la care mă aşteptam să primesc un mesaj de felicitare era Roxanc. Eram de fapt hotărâtă să ascund de lume faptul că împlineam cincisprezece ani în ultima zi din noiembrie. Iniţial, reuşisem să mă ascund chiar şi de Mona şi Audrey, care, în ciuda atitudinii lor prietenoase, nu ştiau mai nimic despre mine. A existat totuşi o singură persoană, căreia i-am mărturisit de bunăvoie că urma •ă fie ziua mea de naştere.

Jason a făcut ochii mari, iar braţul Iui, care stătuse aruncat lejer peste umerii mei, a căzut uşor când s-a aplecat să mă privească în faţă.

— Oh, pe bune? Nu ai spus nimic.

— îţi spun acum, i-am răspuns eu cu privirile pironite pe gresia din baie. Dar nu vreau să fac mare caz din asta.

— Nu? Jason a zâmbit maliţios. Atunci de ce mi-ai spus?

I-am aruncat o privire surprinsă, iar el a râs, aducându-şi faţa puţin mai aproape de a mea şi făcându-mă să-mi pierd concentrarea.

— Ai vrea să primeşti un cadou de la mine? m-a

întrebat el în şoaptă şi obrajii mi-au roşit instantaneu; mi-am tras capul departe de el atât de violent, încât, dacă peretele din spatele meu ar fi fost numai puţin mai aproape, m-aş fi lovit destul de tare.

— Jason! am strigat. încetează, nu e adevărat. Ştii bine că nu e vorba deloc despre asta. Cum ai putut să crezi că...

— Haide, a râs, iar mâna lui mi-a atins obrazul, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă era la fel de fierbinte pe cât era de roşu. Am glumit.

— Cam slăbuţe glumele astea.

— Haide, nu mai fi aşa de sensibilă!

— Nu vreau niciun cadou stupid.

— Bine, fără cadouri stupide, a fost de acord. Dar o mică întâlnire stupidă e în regulă?

Inima mi-a bătut mai repede la auzul cuvântului „întâlnire*. Poate că îmi suna atât de matur şi de exotic pentru că nu fusesem niciodată la o întâlnire? Asociam întâlnirile cu cina şi lumânările, cu rujul de buze roşu şi muzica clasică. Totuşi, niciunul dintre aceste lucruri nu mi se potrivea, nici mie şi nici măcar lui Jason.

— Ei bine, ce te uiţi aşa? a glumit el. Vrei să ne vedem tot restul vieţii la toaletă?

— Nu, am protestat cu, încercând să mă adun şi să răspund Ia propunerea lui Jason cu ceva mai multă graţie decât cu o gură

căscată. Nu, însă există un motiv pentru care suntem aici. Fraţii mei, îţi aminteşti?

— Nu văd care e problema.

— în schimb, cu văd cinci.

— Uite ce este, nu trebuie să le spui totul. Ne întâlnim la mall, de exemplu. Ai putea foarte bine să spui că te duci acolo cu prietenele tale.

— Nu am nicio prietenă.

— Dar Mona şi cealaltă? Aubrey?

— Audrey, am oftat. Nu am ieşit niciodată cu ele nicăieri. Dc când... de când m-am mutat cu fraţii mei, viaţa mea socială a fost inexistentă.

— Ei bine, ar fi timpul să o refaci, nu?

Jason m-a apucat de umeri şi s-a aplecat spre mine, cu ochii lui rotunzi care străluceau de emoţie. Şi mi-a venit foarte greu să protestez.

— Poate... am răspuns evaziv.

— Ştiu ce facem, o să mergem la cinema, pentru că acolo e întuneric şi nimeni nu ne va recunoaşte, a plănuit el pe loc, zâmbind din ce în ce mai larg deciziei sale.

— Dar... Să le invit şi pe Mona şi pe Audrey acolo? Am încruntat sprâncenele.

— Hailie, asta trebuie să fie o întâlnire, nu o reuniune de clasă. Ele urmează să fie doar o acoperire. Lasă-le să se plimbe prin mall, iar noi vom merge la un film. Singuri. E un plan foarte bun, nu poate ieşi nimic prost cu el.

— Nu ştiu dacă sunt dispusă să-i mint în felul ăsta... am murmurat.

— Nu trebuie să minţi, m-a convins Jason. Acum stătea îngenuncheat în faţa mea şi mă ţinea de încheieturile mâinilor, iar îndrăzneala lui uşor

arogantă mă făcea să regret că îi spusesem despre ziua de naştere.

— Spune-le că vrei să te vezi cu fetele şi chiar te vei vedea. ' nde este minciuna? Vei spune că te duci la cinema. Nu trebuie să precizezi cu cine. Sau că voi fi acolo. Şi ce, nu sună genial? După părerea mea, da.

Am suspinat oarecum învinsă. O parte din mine credea că entuziasmul lui Jason este încântător. O altă parte chiar îl împărtăşea sincer. Mi-am imaginat timp de cel puţin o secundă cât de minunat ar fi să stau cu Jason într-un alt loc decât în toaleta asta nu foarte curată. M-am lăsat purtată prea mult de fantezia întâlnirii şi, ca urmare, mi-a fost greu să renunţ la ea.

Misiunea care mă aştepta în legătură cu aceste decizii era foarte stresantă, începând cu implicarea Monei şi a lui Audrey în planul meu ruşinos. Nu voiam să le mint, aşa că am decis să-mi asum un risc şi să dau cărţile pe faţă la prânz. Le-am mărturisit că uneori mă văd cu Jason, la care au început să chiţăie de parcă ar fi fost anormale. Cred că la nimic din ceea ce le mai spusesem vreodată până atunci nu au reacţionat atât de energic şi de zgomotos. A trebuit sâ le potolesc, ca să nu atragă priviri curioase, de pildă de la masa fraţilor Monet.

— Jason? Jason, serios?

— Fraţii tăi l-ar face bucăţi dacă ar şti!

— Tocmai de aceea nu vreau să ştie, am şuierat, încercând să le reduc la tăcere cu o privire ameninţătoare. Cu toate acestea, nu am reuşit să le şterg cu ea zâmbetele prosteşti de pe feţe.

— Vorbeşti serios, chiar Jason?

— Cum de reuşiţi să vă vedeţi fără ca ci să ştie?

— Şi de ce nu el? Păi... ne ascundem bine, am

răspuns eu, în timp ce aruncam priviri puţin prea nervoase în spate.

— Jason are o reputaţie dubioasă, m-a informat Mona imediat pe un ton expert.

— După părerea voastră, toată lumea din această şcoală are o reputaţie dubioasă.

Chiar dacă asta a sunat un pic cam nepoliticos, fetele nu au părut să observe, pentru că în acelaşi timp Audrey a tresărit, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, apoi s-a întors spre Mona:

— El a fost ccl care s-a holbat la sânii tăi atunci? Atunci, la . ra de sport?

— Nu ştiu, poate că da. Mona şi-a muşcat buza, uitându-se la mine nesigură. Nu mai ţin minte.

— Ei, nu-i nimic, a spus repede Audrey şi a făcut semn cu mâna nepăsătoare spre prietena sa. Ca şi când ar fi vrut să spună nu contează, toată lumea se holbează la sânii ei, sunt uriaşi. Probabil că nu a fost Jason.

Am coborât privirea, regretând oarecum că adusesem subiectul în discuţie. Aceste fete nu îmi erau suficient de apropiate ca să fac asta. Nu-mi plăcea nici nodul care mi se strângea în stomac la gândul că Jason se uita la Mona. în cele din urmă, insă, le-am prezentat planul pe care îl pusesem la calc, pentru că, din moment ce mărturisisem deja că ne vedeam, am vrut măcar să profit de aceasta. Fetele au reacţionat cu un ţipăt şi mai puternic când le-am informat ftră prea mare tragere de inimă despre ziua mea de naştere. Se parc că nu-şi făceau prea multe probleme pentru că voiam să profit de ele. Erau încântate că le apăruse perspectiva unui plan interesant pentru weckend. Spre nemulţumirea mea,

au făcut şi ele un pas mai departe şi au început să se gândească la o petrecere în pijamale comună pe care am putea să o aranjăm după întâlnirea mea. Mai încercaseră să mă convingă de asta şi, bineînţeles, eu întotdeauna mă eschivasem. De data aceasta nu era corect să refuz, având în vedere ce marc favoare îmi făceau. De altfel, aşa cum a subliniat pe bună dreptate Mona, atunci mi-ar fi fost şi mai uşor să ascund ade-vărul de fraţii mei.

Iar apoi am ajuns la punctul ccl mai greu al acestei misiuni, după cum simţeam. M-am dus la Will, după ce m-am asigurat dinainte că voi vorbi numai cu el singur. M-am jucat cu degetele, rugându-l să mă lase să-mi petrec wcekcndul cu prietenele mele, iar gura mi se uscase nu numai de stres, ci şi de rcmuşcările care m-au atacat imediat ce minciuna mi-a ieşit pe gură.

Will părea bucuros că aveam totuşi o viaţă în afara şcolii. Nu am scăpat fîiră întrebări despre Mona şi Audrey şi despre programul ieşirii noastre, dar, în general, nu a avut nicio problemă cu planurile mele de sâmbătă. Dar mi-a recomandat să-l informez şi pe Vincent cât mai curând posibil. Am făcut şi acest lucru şi a fost cu siguranţă o experienţă şi mai stresantă decât conversaţia cu Will.

Vincent mi-a aruncat o privire serioasă şi intensă. Nu a zâmbit, ceea ce mi-a întărit convingerea că ar fi preferat mai curând să mă închidă în casă cu trei lacăte şi să nu mă mai lase să ies niciodată. Dacă aş ieşi mai des, poate că asta m-ar enerva, dar aşa, i-am ignorat mica lui nemulţumire, mai ales că, în cele din urmă, nu mi-a interzis nimic, ba dimpotrivă, chiar mi-a dat şi permisiunea de a petrece noaptea cu fetele.

Discuţia despre ziua mea de naştere s-a dovedit a fi o bună monedă de schimb. După cum am aflat în curând, în familia Monet aceste ocazii erau abordate oarecum altfel decât eram obişnuită. Nu am primit niciun cadou de la fraţii mei şi poate că Hailie în versiunea de la vârsta de nouă ani, care scria o listă lungă de cadouri dorite, ar fi fost dezamăgită, dar Hailie cea de azi era în mod sigur încântată de această stare de lucruri. Mă scutea de stânjeneală, de zâmbete forţate şi de o mic de mulţumiri politicoase, care în cele din urmă mi-ar fi stat cu siguranţă în gât.

Will a fost singurul care a simţit nevoia să-mi explice tradiţiile lor şi – trebuie să spun – obiceiurile noii mele familii au reuşit în mod sigur să mă fascineze, ca să nu spun mai mult.

— Nu am primit niciodată lucruri cu nicio ocazie. în schimb, sărbătorim toate evenimentele împreună. Tatăl nostru a considerat întotdeauna că cel mai bun

cadou pe care îl putem oferi cuiva de ziua lui sau de Crăciun era timpul nostru.

Undeva, în lăuntrul meu, mi-a zvâcnit inima şi din nou am început să mă chinuiesc cu imaginile lui Camden Monet, un om care, la urma urmei, era şi tatăl meu. Cum a fost posibil ca el,

n om atât de devotat familiei sale şi cu valori atât de profunde, ignore cu desăvârşire faptul că avea o fiică? Cum rămâne cu timpul pe care ar fi trebuit să mi-l ofere mie? Asta mă măcina cumplit. Camden mă fascina şi mă dezgusta în acelaşi timp.

Ceea ce m-a surprins în mod plăcut a fost desfăşurarea efectivă a petrecerii de ziua mea. Aşa cum anunţase Will, am pctrccut-o împreună cu fraţii mei. M-au lăsat să aleg dacă vreau să ies la un restaurant, sau dacă aş prefera să rămânem acasă, iar cu am fost mai mult decât fericită să aleg cea de-a doua opţiune, având în vedere că a doua zi mă aştepta o întâlnire cu Jason. Să ieşi prea mult în oraş într-o singură săptămână este nesănătos.

Da, ştiu, sunt plicticoasă. x

Mi se cerea să iau prea multe decizii şi nu ştiam ce să sugerez, atunci când Will m-a întrebat de unde aş vrea să comand mâncare. Nu ştiam ce le plăcea şi ce nu le plăcea băieţilor şi încă ezitam, chiar şi atunci când Will ajurat că fraţii noştri ar devora absolut orice este comestibil. în cele din urmă, însă, am decis că, în opinia mea, toţi iubesc pizza, aşa că am ales doar această mâncare neutră.

După umila mea părere, a fost un succes, pentru că fraţii mei s-au împrăştiat în sufragerie cu cutiile de pizza într-un mod atât de firesc, încât chiar mi-a făcut plăcere să mă uit la ei, pentru prima dată.

Will ne-a adus băuturi din frigider, Tony a cules ciupercile din pizza lui, Shane a împăturit o felie în două şi a înghiţit-o dintr-odată, Dylan s-a mânjit cu sos de roşii şi a început să înjure, iar Vince a aruncat cu o rolă de prosoape de hârtie în el.

Până şi el s-a relaxat, pe cuvânt. Nu se mai uita mereu la ceas şi nici nu stătea pe telefon. Timpul

petrecut împreună a fost sută la sută dedicat sărbătoririi zilei mele de naştere, ceea ce m-a făcut să mă simt importantă şi apreciată, iar pentru acest sentiment i-am fost cât se poate de recunoscătoare.

Nu mă puteam abţine şi în mintea mea îmi tot imaginam * um ar fi arătat ziua mea dacă aş fi fost acum cu mama şi cu bunica mea. Aceasta din urmă mi-ar fi făcut un tort extraordinar şi mi-ar fi pregătit multă mâncare delicioasă, eu şi mama am fi jucat probabil un joc şi, bineînţeles, aş fi primit un cadou, unul material. Nici acesta nu era cel mai rău scenariu. La urma urmei, mama îmi acordase întotdeauna timpul ei. Numai că acum, din păcate, nu-l mai avea.

Din când în când, asaltată de astfel de gânduri, mă întristam, dar apoi Shane spunea o prostie sau Dylan făcea ceva amuzant şi îmi permiteam să izbucnesc în râs.

La desert a apărut un tort cu cincisprezece lumânări şi căpşu- ne proaspete aranjate deasupra. L-a adus Eugenie, care îl şi făcuse, iar eu am fost atât de emoţionată de această privelişte, încât cu greu mi-am putut stăpâni lacrimile. Poate că este prostesc să recunosc acum, dar chiar că nu mă aşteptasem de la fraţii mei înfricoşători la o asemenea atenţie. Mi-au rostit urări formale şi le-am mulţumit tuturor, suflând în lumânări la sfârşit şi, sedusă de o clipă de emoţie, mi-am dorit în gând să simt că fac parte din familia Monet.

După ospăţul cu desertul, ne-am apucat din nou să terminăm de mâncat pizza, de data asta în acompaniamentul unui film, care, cu permisiunea mea, a fost ales de gemeni. Era un fel de film de groază stupid, iar eu m-am prefăcut că nu sunt deloc speriată.

Dylan ricana din când în când la scenele idioate, iar Vince îşi dădea ochii peste cap de parcă nu-i venea să creadă că, în loc să fie la muncă, se uita la o asemenea aiureală.

Spre sfârşit, deja moţăiam, pentru că atunci când somnul a început să mă învăluie am preferat să-l accept, decât să-mi distrug psihicul deja fragil din cauza altor traume. Fraţii mei mai mari, însă, au avut grijă să nu-mi fie chiar atât de uşor, pentru că la un moment dat am adormit chiar de tot, dar atunci cineva m-a ciupit violent, strigându-mi ceva în ureche.

Am ţipat cu voce tare şi ani deschis ochii, înspăimântată de această trezire, apoi imediat m-am simţit jenată. M-am uitat la feţele fraţilor mei, majoritatea înroşite după hohotele de râs provocate de purtarea mea comică.

— Nu aveţi niciun haz, am protestat supărată, mângâindu-mi nuna pişcată, pe care mi se făcuse pielea de găină.

— Ba da! a spus Shanc, care încă mai hohotea.

— Chiar aşa! a repetat Tony.

— Eşti foarte nostimă, fetiţo, a adăugat Dylan, iar eu am tăcut neconsolată, văzând cu coada ochiului că până şi Vincc ridicase ochii în tavan amuzat de reacţia mea.

Atunci am ştiut că era timpul să mă duc la culcare. Eram foarte obosită, filmul începuse să depăşească limitele decenţei, fraţii mei căzuseră într-o dispoziţie răutăcioasă, iar eu nu aveam de gând să fiu victima lor în continuare. Mi-am luat la revedere de la toţi şi le-am mulţumit sincer pentru această scară, pentru că, deşi mă temeam de ziua mea de naştere, trebuie să recunosc că o petrecusem într-un mod surprinzător de plăcut. Nu ştiam că aceşti băieţi sunt în stare de aşa

ceva.

Nu a fost deloc vina lor că, după ce mi-am pus pijamaua şi m-am acoperit cu o plapumă, am adormit plângând. Tristeţea şi singurătatea mă însoţiseră cumva în tot acest timp şi trebuia pur şi simplu să le dau frâu liber.

12

CRETINUL

A doua zi m-am trezit binedispusă. Nu-mi mai aminteam tristeţea care mă cuprinsese înainte de culcare. Am retrăit în gând aspectele pozitive ale sărbătoririi zilei mele de naştere cu fraţii mei şi aşteptam cu bucurie întâlnirea cu Jason care se profila la orizont. Eram atât de încântată de perspectiva întâlnirii mele, încât nu mi-am putut ascunde entuziasmul la micul-dejun, pe care l-am luat în compania lui Will. Fratele meu preferat mi s-a alăturat în bucătărie de îndată ce s-a întors de la alergarea de dimineaţă, iar ochii i s-au luminat când a văzut cât eram de binedispusă.

Mustrările de conştiinţă au început să mă strivească ca o talpă uriaşă de abia când Will m-a dus la centrul comercial. Simţeam cum mi se strânge gâtul, în timp ce răspundeam la întrebările lui despre ieşirea mea, fiind doar pe jumătate sinceră cu el. E drept că am manevrat în aşa fel încât să nu-l mint direct, dar pe cine păcăleam! Mama îmi spunea că ascunderea adevărului este

egală cu minciuna, întotdeauna şi oriunde.

Mona şi Audrcy aşteptau deja la locul stabilit şi, jucându-şi rolurile cât se poate de bine, mi-au făcut cu mâna şi i-au zâmbit lui Will. l-am aruncat o privire nelinişţită, întrebându-mă dacă nu cumva începea să bănuiască ceva, dar nu părea să mă suspecteze

de ncsinccritatc. M-am simţit cu atât mai râu din cauza deciziilor mele.

Eram deja pe punctul de a coborî din maşină, când am simţit cum mâna lui mă apucă de cot şi am încremenit, iar panica din inima mea a ajuns la zenit. într-o fracţiune de secundă, mi-au trecut prin minte o mie de scenarii şi chiar şi explicaţii gata pregătite, dar când am întâlnit ochii lui Will, nu am văzut în ei dezamăgire sau furie. Dimpotrivă, mă priveau cu bunăvoinţă, iar după o clipă a arătat cu degetul în jos. I-am urmărit privirea şi atunci am văzut că în cealaltă mână ţinea un teanc de bancnote verzi.

— Poate îţi vor prinde bine, nu? a chicotit şi mi-a făcut cu ochiul, iar cu am zâmbit timid, bătându-mă pe frunte în gând.

Chiar că eşti proastă, Hailie.

Am dat din cap şi am luat banii, realizând imediat că era mult prea mult pentru o simplă ieşire la cinema şi la mall. Cu toate acestea, era puţin probabil ca Will să aibă probleme cu număratul şi, în mod deliberat, îmi dăduse suma corectă de bani după părerea lui. La sfârşit, mi-a urat petrecere frumoasă, le-a zâmbit amabil prietenelor mele şi a plecat.

— Doamne, Hailie, acela era unul dintre fraţii tăi, nu-i aşa? Unul dintre cci mai mari, dar nu ccl mai mare, nu? a şoptit emoţionată Mona, înainte să reuşesc măcar să o salut.

— Aăă, da. Da, al doilea, Will, am dat din cap. Este ccl OK.

Mona şi-a făcut vânt cu mâna, deşi pe faţa lui Audrey roşeaţa era mai vizibilă.

— Kim mi-a pomenit de el, ştii? Sora mea, a spus Mona. A fost la şcoală cu el un timp, probabil că era cu vreo doi ani mai mare. îi plăcea la nebunie de el, acum

ştiu de ce.

I-ain aruncat un zâmbet forţat, mi-am ridicat mânecile de la geacă şi am mormăit ceva la întâmplare, dar lăsând clar să se înţeleagă că nu prea aveam chef să ascult astfel de lucruri. Dc altfel, chiar nu aveam. Eram entuziasmată de perspectiva întâlnirii cu Jason şi numai la el mă puteam gândi acum.

— Hailie, apropo, arăţi trăsnet.

M-am bucurat câ Audrey a dat dovadă de reţinere şi н încercat să schimbe subiectul. Am apreciat şi faptul că m-a complimentat, deşi trebuie să recunosc că eram oarecum sceptică. înfăţişarea mea nu mă satisfăcea pe deplin. Adică, nu că ar fi fost ceva în neregulă, dar nu aveam nici produse cosmetice pentru a mă face să arăt bine, nici haine elegante. Nu găseam nici măcar un fier de ondulat părul în reşedinţa Monct. Acest lucru poate fi adăugat la lista de dezavantaje ale faptului că locuiam doar cu bărbaţi. Dar poate că a fost chiar mai bine că nu m-am gătit prea mult. în felul ăsta nu trezeam suspiciuni.

Trebuia să mă întâlnesc cu Jason la casa de bilete. La început, încercând să nu fiu atentă la decoraţiunile de Crăciun şi la melodia enervantă *Jingle Bells* care răsuna din difuzoare, menită probabil să facă experienţa cumpărăturilor mai plăcută, m-am uitat neliniştită înjur să văd dacă nu cumva era cineva cunoscut prin preajmă. Nici măcar nu ştiam cine ar putea să ne surprindă, dar, cum sunt o persoană anxioasă din fire, nu puteam să scap de un presentiment rău. Dacă mă urmăreşte cineva? în acel moment eram convinsă că mintea mea surescitată amplifica mustrările de conştiinţă. Gândeam aşa pentru că eram convinsă că am fost mai deşteaptă decât toţi fraţii mei şi că planul lui Jason chiar funcţionase.

Nivelul meu de paranoia a scăzut considerabil de îndată ce am zărit chipul angelic al partenerului meu. Jason stătea la coadă, iar când m-a văzut buzele i s-au rotunjit într-un zâmbet. Am pornit în direcţia lui, iar el şi-a scos mâinile din buzunarele jachetei ca să mă îmbrăţişeze. Am savurat acest

sentiment la fel de plăcut ca şi prima înghiţitură de ciocolată caldă în timpul iernii. Nu m-am mai uitat înjur la feţele celorlalţi oameni. Tot ceea ce conta acum era cea din faţa mea, cu acele gropiţe dulci.

Am ignorat chiar şi mirosul persistent de nicotină. Ştiam că fumează, dar chiar şi aşa, în ochii mei, era aproape ideal. Şi purta chiar şi cămaşă, ceea ce m-a dat complet pe spate. Totul la el era cumva atât de minunat, încât puteam să trec cu vederea detaliul legat de fumat.

Filmul pe caic ne-am dus vedem era o < „inedit[1] fununt* 1, oc cane nici măcar nu auzisem până alunei. I. a ales J,ren, i »r: a <pus cA era o opţiune buni peni ni o întâlnire. Eu t>i*cv m h cinema ultima dată cu mult timp în urmă, a>a ca iini era indifrnnt la ce ne uitam. Şi apoi, nu venisem aici de dragul repertori a hi. Cu toate acestea, intenţionam sA mă concentrez asupra filmului, Jar nu a fost o sarcini uşoară, pentru că Jason îmi abâtea mereu atenţia. Locurile pe care le rezervase erau în cel mai întunecat cUt al sălii de cinema şi la început am vrut să sugerez să ne mutam mai în centru, deoarece majoritatea locurilor erau goale, dar am înţeles repede logica din spatele alegerii lui. Foarte repede, pentru că, exact înainte să se termine reclamele, i-am simţit mâna pe coapsa mea.

M-a surprins cu îndrăzneala lui şi la început mi-am ţinut respiraţia şi mi-am încordat muşchii. Eram obişnuită cu atingerea lui Jason, dar de obicei doar ne îmbrăţişam şi niciodată niciunul dintre noi nu ducea mângâierea la nivelul următor. Mi-am afundat degetele în floricelele de porumb, o cutie marc pe care o ţineam la piept. M-am simţit dezorientată –

cred că ar fi trebuit să-mi placă asta, nu? Jason îmi plăcea, în fond. Ar fi trebuit să mă relaxez.

Jason şi-a mişcat mâna – a alunecat de la mijlocul coapsei până la genunchi şi după aceea înapoi în sus. De asemenea, mi-a mângâiat o bucată din partea interioară şi asta mi-a făcut stomacul să se strângă. încă nu ştiam dacă îmi plăcea senzaţia, dar aveam sentimentul că analizam prea mult toată chestia. Jason nu este un tip pe care îl văd pentru prima dată, este un băiat pe care am reuşit să-l cunosc şi pe care îl plac puţin. Am încercat să mâ relaxez.

Am tresărit automat când degetele lui mi-au atins firele de pâr din spatele urechii. Jason a schimbat mâna, pentru că acum una era pe genunchiul meu, iar cealaltă îmi mângâia părul. M-am pierdut total când nasul lui mi-a atins senzual obrazul, apoi i-am simţit respiraţia pe urechea mea, în timp ce şoptea:

— îţi place?

Filmul? Dacă îmi place filmul, sau se referea poate la gesturile lui? Orice ar fi fost, am dat din cap afirmativ, iar el a râs liniştit, mi-a depus un sărut umed pe lobul urechii şi în curând i-am simţit şi dinţii pe el. Nu m-a muşcat, din fericire, dar m-a ciupit uşor şi delicat, ceea ce era destul de ciudat, aşa că am chicotit nervos. Şi-a îndepărtat faţa de lângă mine la o oarecare distanţă şi a zâmbit şi el. înainte să apuc să fac ceva, s-a apropiat din nou de mine, de data aceasta punându-şi două degete pe maxilarul meu din partea opusă. în felul acesta m-a întors cu capul spre el şi mi-a depus un sărut adevărat pe buze.

Ştiu că trebuie să se fi gândit la asta din momentul în care ne-am ocupat locurile în sala de cinema, dar tot a reuşit să mâ surprindă. Am clipit din pleoape, încercând să ţin pasul cu ceea ce se întâmpla. Corpul meu a îngheţat, iar boabele de popcorn au început să se împrăştie din cutia care se răsucise în poala mea. Cei doi actori de pe ecran tocmai interpretau o scenă senzuală, dar eu eram preocupată de propria poveste de dragoste, care mă asaltase absolut pe neaşteptate aici.

Lui Jason nu îi era suficientă simpla atingere a buzelor noastre şi, deşi pentru mine a fost ceva important – primul meu sărut! –, a făcut imediat un pas mai departe şi s-a lipit din nou de ele, de data aceasta cu intenţia de a le despărţi. I-am simţit limba în gura mea şi nu ştiam deloc ce să fac cu ea. I-am răspuns şovăielnică la mângâiere, ncfiind nici măcar sigură dacă o făceam corect. Am încercat să mă bazez pe instinct, pentru că în această situaţie oricum nu aveam ce altceva să fac.

După un moment mai lung, Jason s-a îndepărtat de mine şi am văzut cum îi sclipesc în întuneric dinţii într-un alt zâmbet rapid, în cele din urmă, m-a mai sărutat o dată pe buze şi apoi s-a lăsat pe spate, oferindu-mi spaţiul pe care mi-l acaparase pe neaşteptate mai înainte. Şi-a luat şi mâna de pe genunchiul meu, pe care îl tot strânsese în timp ce ne sărutam.

Complet şocată, m-am uitat fix la ecran. M-arn bucurat că cr întuneric şi că majoritatea reacţiilor melc nu erau vizibile. Avear. frisoane prin tot corpul şi simţeam cum îmi ardeau obrajii.

— Gura ta are gust de bomboane... şi de popcorn, mi-a şoptit Jason cu o voce răguşită şi a râs când mi-am lins fără să vreau buzele. Indiferent ce arome or fi fost, probabil că el le linsese pe toate, pentru că am simţit doar gust de salivă.

Dacă cineva, la ieşirea din cinematograf, mi-ar fi spus să scriu o recenzie a filmului pe care tocmai îl văzusem, n-aş fi fost în stare să povestesc probabil nici măcar o singură scenă. Pe niciuna dintre ele nu am urmărit-o şi nu am înţeles-o în totalitate. Am părăsit sala de cinema în compania lui Jason, care acum se relaxase şi mânca popcornul rămas, aparent mulţumit de rezultat, deşi eram sigură că nici el nu aruncase nicio privire la ecran. În schimb, m-a mai sărutat şi m-a îmbrăţişat de câteva ori. La un moment dat, cred chiar că a început să-mi placă.

Desigur, după atâta timp petrecut în sala cu aer condiţionat şi întunecată, luminile artificiale ale centrului comercial m-au orbit. Mă simţeam goală şi nu voiam să mă întorc spre Jason, care mergea în spatele meu, pentru că, dintr-un motiv oarecare, îmi era ruşine de ceea ce putea citi pe faţa mea. Cu toate acestea, a

trebuit să o fac până la urmă şi, din fericire pentru mine, nu s-a interesat de emoţiile mele, în schimb, cu un zâmbet satisfăcut, mi-a prins privirea şi, după ce a aruncat cutia de popcorn, şi-a pus braţul în jurul umerilor mei.

— Mai vrei să facem şi altceva? a întrebat el, iar eu mi-am căutat telefonul în geantă. Aveam câteva mesaje necitite de la Mona, însă nu păreau urgente. Mă întreba dacă suntem cuminţi şi mă avertiza să nu facem prostii.

Doamne, doar eu sunt atât de naivă, încât chiar am crezut că mergem să vedem un film?

— Nu cred că mai avem timp... Trebuie să le găsesc pe Mona şi pe Audrey, depind de ele, ştii, am răspuns, ridicând din umeri.

— Sigur, e clar.

M-am uitat la el ca să mă asigur că a înţeles cu adevărat. Nu voiam să-l refuz, pentru că ştiam că făcuse un efort. în cele din urmă, mă dusese la prima întâlnire din viaţa mea, înfruntându-i pe fraţii mei. Ei bine, şi m-a sărutat. Aveam sentimentul ciudat şi supărător că nu l-am apreciat suficient.

— Mulţumesc că m-ai adus aici, i-am spus sincer, pentru că, orice s-ar spune, mă scosese în oraş la prima ieşire socială de care avusesem parte după luni de zile. Cred ca mi-a făcut bine.

Colţurile gurii i s-au ridicat din nou – Jason era în mod clar foarte mulţumit de el însuşi. Părea un pic diferit faţă de cum era de obicei. Era mult mai îndrăzneţ decât în toaleta fetelor.

— Stai liniştită, a fost mişto să ne întâlnim undeva în afara şcolii.

— Da. Deşi, ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc prea mult din film.

A chicotit, iar eu am zâmbit, pentru că în sinea mea speram să-l fac să râdă.

Ne-am oprit în afara zonei cinematografului, nu departe de scările rulante şi de două magazine ale unor lanţuri de modă cunoscute. Lângă fântâna din mijloc se aflau un brad de Crăciun împodobit şi sania lui Moş Crăciun, pe care puteai să te aşezi şi să te fotografiezi. Pc acolo se plimbau o mulţime de oameni, iar eu ştiam că, la despărţire, Jason va dori din nou să mă sărute şi, chiar dacă mie deja mi se învârtea capul de îngrijorare la gândul că, într-un loc atât de aglomerat, cineva ar putea fi accidental martor al pasiunii noastre, l-am lăsat să mă sărute. De data asta eram pregătită şi ştiam deja la ce să mă aştept. Sărutul mi se părea ridicol şi necunoscut, dar recunosc că am simţit şi o mică scânteie de plăcere. Oricum ar fi fost, era frumos să am pe cineva suficient de apropiat, încât să facem ceva atât de intim ca un schimb de salivă.

Ceea ce era grozav la Jason, în general, era faptul că nu mă trata ca pe o fetiţă. Şi nici ca pe un copil. Mă trata ca pe o fată matură, o femeie chiar. M-a luat cu el la o întâlnire şi ne-am

sărutat ca un cuplu dintr-o comedie romantică şi m-am simţit mai matură ca niciodată.

I-am făcut cu mâna lui Jason până când am urcat pe scările rulante. Stătea lângă lifturi şi în mână ţinea o ţigară deja pregătită. Şi când a dispărut din câmpul meu vizual, am suspinat în sinea mea, complet năucită de evenimentele de dinainte. Poate că trăiam totul de două ori mai intens, pentru că acestea erau primele mele experienţe amoroase, sau poate pentru că era prima mea ieşire în oraş de când începusem o viaţă nouă sub acoperişul fraţilor mei.

Gândul la ei m-a întristat. Dacă m-ar fi prins la cinematograf, n-ar fi fost încântaţi. Vincent spusese foarte clar: fără întâlniri cu băieţi. Am simţit o înţepătură de vinovăţie şi m-am şi tulburat puţin. Mi-am scos din nou telefonul ca să mă uit la ecran, ca şi cum aş fi aşteptat un mesaj de reproş din partea tutorelui meu. Nu primisem însă nimic de genul acesta şi am respirat uşurată. Trebuia să mă relaxez serios.

Le-am găsit pe fete la supermarket. Stăteau la coadă cu nişte oranjadă, chipsuri şi bomboane cu jeleu, care urmau să servească drept gustări la petrecerea noastră în pijamale. Când m-au văzut, s-au înviorat imediat şi mi s-a transmis emoţia lor chiar şi mai tare decât m-aş fi aşteptat până nu de mult şi am început să le povestesc cum decursese întâlnirea mea.

Mă întrebau despre Jason şi despre sentimentele mele, iar eu le răspundeam cu sinceritate, pentru că simţeam nevoia să vorbesc cu cineva. Şi, în afară de urechile lor, nu cunoşteam niciuna potrivită pentru a asculta acest gen de relatare. Fetele analizau comportamentul lui Jason în felul lor exagerat, iar cu le ascultam, hotărâtă ca în această seară să mă las copleşită de atenţia lor. întotdeauna am încercat să

stau în umbră, dar poate că nu era un lucru chiar atât de rău să ai prietene atât de vorbăreţe?

Mama lui Audrey a venit să ne ia de la mall. Zâmbea foarte mult şi nu mi-a scăpat că se uita des la mine în oglinda retrovizoare, cu o curiozitate nedisimulată şi oarecum intimidantă.

Când am ajuns acasă, ne-a arătat rapid unde ne pregătise cina şi A întrebat de două ori ca să fie sigură că nu am alergii, după care şi-a luat rămas-bun de la noi şi a plecat la serviciu pentru că lucra în schimbul de scară. Tatăl lui Audrey era plecat într-o călătorie de afaceri şi, tocmai când credeam că suntem singure în casă, în bucătăria unde stăteam noi a intrat un băiat.

Mi-am dat scama imediat că este Jerry, fratele mai mare al lui Audrey. Deşi se parc că mergeam la aceeaşi şcoală, nu-l cunoşteam nici măcar din vedere. Nu-l văzusem niciodată vorbind cu Audrey la cantină sau pe coridor. L-am recunoscut acum doar pentru că am fost imediat izbită de asemănarea dintre el şi sora lui. Jerry avea, ce-i drept, părul scurt ca de şoricel, nu negru ca al ci, dar era la fel de palid, slab şi osos. Acum, aspectul lui anemie era şi mai accentuat de blugii uzaţi şi de tricoul decolorat cu logoul unui joc pe calculator, dacă nu mă înşel.

Audrey se plângea adesea de el şi nu cred că aveau cele mai bune relaţii. Nu că aş judeca relaţia cuiva cu fraţii săi, pentru că nici cu nu eram expertă în acest domeniu, dar prietena mea spunea că Jerry stă toată ziua în faţa calculatorului, este stângaci în viaţa reală şi câteodată exagerat de îngâmfat. în ciuda acestor caracteristici nefavorabile, am încercat să nu am prejudecăţi faţă de el chiar de la început, dar nu era

deloc o sarcină uşoară. Mi-a aruncat imediat o privire dispreţuitoare din spatele ochelarilor groşi cu rame negre. S-a strâmbat, apoi a luat rapid un pachet de chipsuri şi a plecat fără să spună nimic.

— Bună, Jerry, şi eu mă bucur să te văd! a exclamat Mona, ră$ucindu-se în spatele lui pe scaunul pivotant.

Audrey, obişnuită cu lipsa de politeţe a fratelui ei, nu a făcut decât să strâmbe din nas cu dispreţ, ocupată să pună lasagna mamei sale în cuptor.

— S-a strâmbat când m-a văzut, sau mi s-a părut mie? am întrebat eu.

Mona şi-a muşcat buza şi i-a aruncat o privire nesigură lui Audrey, care a suspinat şi apoi, după ce a pregătit deja cuptorul, s-a îndreptat şi s-a sprijinit de dulapuri.

— Nu o lua personal, Hailie. Jerry este ciudat. Are nişte convingeri prosteşti.

— Ce convingeri?

— Păi, ştii tu... a început ea şovăitoare, dar privirea mea a forţat-o să continue explicaţia. De exemplu, când i-am întrebat pe părinţii mei dacă pot să te invit aici, a intervenit prostul ăsta, că... că e periculos să o aducem pe sora fraţilor Monet sub acoperişul nostru.

Mi-am îndreptat spatele pe scaunul înalt, cu mâinile sprijinite pe blatul mesei.

— Poftim? Cum aşa? am spus cu voce tare.

Audrey a făcut semn cu mâna.

— Jerry e un cretin. Chiar nu trebuie să-l bagi în seamă.

S-a îndreptat spre frigider şi a scos cutii de Coca-Cola, ca şi cum ar fi căutat orice activitate pentru a evita să mă privească în ochi, dar nici nu s-a oprit să-mi dea explicaţii:

— Are prejudecăţi împotriva fraţilor tăi. Asta este. Le-a spus părinţilor că nu ştii la ce să te aştepţi de la ei şi că e mai bine „să nu te joci cu focul”. A pus băuturile pe bar şi a ridicat din umeri, concluzionând: Un cretin.

— Chiar îi cunoaşte bine pe fraţii mei? am întrebat eu cu o voce ştearsă.

— Aăă, păi... E de aceeaşi vârstă cu Shane şi Tony. Cred că au câteva cursuri împreună... Merge la aceeaşi şcoală cu ei din- totdeauna, aşa că, ci bine, se cunosc de mult timp şi a reuşit să-şi formeze o părere despre ci. Audrey şi-a muşcat buza. Dar trebuie să ţii seama că

c vorba de Jerry. Şi el chiar este un cretin.

— Şi tu eşti o cretină.

Jerry auzise conversaţia noastră pentru că se întorsese în bucătărie să ia ceva. Acum stătea în faţa uşii şi o fulgera pe sora lui cu privirea. Vârfurile urechilor i se înroşiseră şi ochelarii îi alunecaseră de pe nas.

— Da? Cum altfel pot să explic comportamentul tău prostesc faţă de Hailie? a şuierat Audrey.

Credeam că prietena mea este o eternă oază de calm, dar fratele ei ştia, în mod evident, ca nimeni altul, cum să o facă să-şi iasă din minţi.

Jerry m-a săgetat cu o privire ostilă. M-am simţit foarte stânjenită şi neajutorată, căci eram în prima vizită unde unul dintre membrii casei îmi arăta în mod deschis atâta antipatie, dar în rest nu mi-am bătut prea tare capul cu comportamentul lui. Locuiam cu cinci fraţi mai mari care puteau să ucidă cu o simplă privire atunci când erau furioşi. Privirile cvasi ameninţătoare ale lui Jerry nu prea mă impresionau.

— Acum îi spui „comportament prostesc” pentru că sunteţi mari prietene.

A rostit şi ultimul cuvânt în bătaie de joc, uitându-se cu milă la sora lui. Mâinile lui se strângeau mereu în pumni.

— Aşteaptă. într-o zi vei înţelege că c mai bine să stai departe de familia Monct.

— Dc ce nu oferi măcar un singur argument rezonabil?

Jerry a făcut un pas spre ea, iar cu m-am crispat. Am văzut că Mona încruntase sprâncenele.

— Sunt periculoşi! Se cred mari mahări, abuzează

de violenţă, cred că banii rezolvă întotdeauna tot, sunt convinşi de propria lor măreţie, nemiloşi... a început el să înşire, şi fiecare cuvânt era ca un foc de puşcă. Am simţit cum mi se ridică un nod mare în gât, căci fiecare acuzaţie a lui era un gând rostit cu voce tare care răsărise şi în mintea mea de multe ori înainte. Nu face pe proasta, ştii şi tu că familia asta este un dezastru.

— Cum poţi să spui astfel de lucruri, mai ales de faţă cu Hailie? a intervenit Mona indignată.

— Oh, sărmana ta Hailie cade mereu în picioare cu fraţii Monct de partea ci. în această pscudo-prictcnie a voastră, dar.i va fi un conflict, veţi plăti scump.

Am făcut ochii mari şi gura mi s-a căscat de la sine de şocată ce eram, aşa că mi-a fost imposibil să scot un cuvânt în apărarea mea.

— Despre ce vorbeşti? Cc conflict? Nici măcar nu o cunoşti pe Hailie! Ar trebui să te tratezi! a strigat Audrey, acum nu numai rumenă în obraji, ci roşie ca o tomată coaptă.

— Va trebui să te tratezi chiar tu, dacă fraţii Monet iţi tăbăcesc fundul!

— Nu eşti normal.

— Ce vrei să spui? a mârâit Mona, clătinând din cap scârbită. M-am bucurat că mă apărau amândouă cu atâta înverşunare.

— într-o bună zi o să vă convingeţi, a spus Jerry şi şi-a îndreptat ochelarii. O să vedeţi.

S-a făcut linişte timp de o secundă literalmente (deşi atmosfera grea nu a încetat să ne apese nicio clipă), apoi, deodată, în bucătărie a răsunat râsul sec al lui Audrey.

— Ştiu, a spus ea, deja calmă, dar şi cu venin.

— Ştiu de ce ai probleme cu Hailie. De ce nu-i povesteşti cum Tony aproape că ţi-a băgat capul în

toaletă?

Mona şi cu mine am îngheţat amândouă. Jerry, pe de altă parte, se uita fix la sora lui, cu buzele atât de strânse, încât i se albiseră. Era o lovitură sub centură pentru el, iar Audrey, cu bărbia ridicată, îl sfida răspunzându-i cu o privire la fel de ostilă.

— De unde ştii despre asta? a întrebat el în cele din urmă cu voce scăzută.

Mi se părea că nu sunt acolo. în acel moment, în bucătărie erau prezenţi doar Jerry şi Audrey. Aveau o dispută frate-soră, în care nu avea voie să se amestece nimeni altcineva.

— I-am auzit pe părinţi vorbind.

— A fost cu ani în urmă.

— Doi.

1 S4 I WI- RON1 K A A N N A M A
RCZ A K

Jerry gâ&ia şi arăta de parcă ar fi avut nevoie de un inhalator. dar şi-a revenit brusc şi i-a aruncat surorii sale o privire plină de dezgust. îmi era cu adevărat rău şi m-am gândit că, dacă vreunul dintre fraţii mei s-ar fi uitat aşa la mine, cred că aş fi izbucnit în plâns pe loc. Chiar şi Tony era deja mai drăguţ cu mine. Mi-a fost milă de Audrey pentru că avea o relaţie atât de urâtă cu cineva cu care crescuse împreună dintotdeauna.

— De ce aduci în discuţie treaba asta? Jerry a mijit o clipă ochii, apoi şi-a ridicat sprâncenele şi a continuat: Ştii ceva, nu contează. De fapt, chiar bine că ai adus vorba, pentru că asta dovedeşte cât de josnici sunt... – Jerry a arătat brusc cu degetul spre mine – ... superfraţii încă de mult, de foarte mult timp.

— Chiar aşa? Dc ce nu spui toată povestea? Audrey a zâmbit răutăcios. Nu i-ai făcut temele la matematică lui Tony timp de un semestru întreg în primul an?

Nu cunoşteam acest detaliu.

— Pentru că m-a obligat să o fac!

— Aiurea! Ai vrut să-l impresionezi ca să fii prieten cu el!

Ascunşi în spatele ochelarilor de vedere, ochii lui Jerry aruncau sclipiri de fulgere. Audrey a îndurat cu curaj privirea, aşteptând un fel de contraatac, care nu a urmat. Jerry a ridicat din umeri ca şi cum ar fi încercat să se scuture de toată tensiunea de pe ei, apoi şi-a îndreptat ochelarii şi şi-a frecat mâinile de blugi.

— Ştii ce, n-ai decât să faci ce vrei, nu-mi pasă. O să vezi singură oricum, a spus el cu răceală, apoi s-a întors şi a ieşit din bucătărie.

Ne-a lăsat într-o tăcere mormântală. M-am uitat la mâinile mele, fără să îndrăznesc să vorbesc. De la început nu fusesem foarte încântată de toată această petrecere în pijamale, dar nu mă aşteptasem la o

asemenea neplăcere.

— Uf! a răsuflat Mona cu voce tare. Şi-a dat ochii peste cap şi a dat din mână, încercând în mod clar să destindă atmosfera.

— îmi cer scuze pentru el, a spus Audrey. Era în continuare serioasă. E îngrozitor şi nu-mi vine să cred că s-a comportat aşa.

Şi asta de faţă cu tine! Eşti oaspetele nostru! A scuturat din cap cuprinsă de un nou val de furie. Dacă l-ar fi auzit mama…

— Nu contează, nu face nimic, am întrerupt-o, ridicând capul.

I-am oferit un zâmbet palid ca să o liniştesc.

— în mod clar arc o problemă, dar nu cu mine, ci cu fraţii mei.

Personal, mi se părea că Jerry fusese total nedrept, punându-mă intr-o lumină atât de proastă doar pentru că el avea amintiri neplăcute asociate cu fraţii mei. Mi-a stricat puţin dispoziţia cu acuzaţiile lui, dar, din fericire, mi-am recăpătat-o chiar în aceeaşi seară ceva mai târziu. Mai întâi am primit un mesaj de la Jason, în care îmi ura noapte bună şi care mi-a adus un zâmbet pe faţă. De asemenea, m-a făcut să încep din nou să vorbesc cu fetele despre el, să analizez întâlnirea, ceea ce ne-a ajutat să uităm incidentul supărător.

în dimineaţa următoare, mama lui Audrey a făcut vafe la micul-dejun, la care ne-am aşezat cu toţii împreună. Cu toţi înseamnă chiar toţi, pentru că a apărut şi Jerry, dar în prezenţa mamei sale nu a mai avut chef să se ia de mine, aşa că a mestecat doar în tăcere, cu o mutră vizibil bosumflată, evitând toate privirile, mai ales pe a mea.

La masă, mi-am amintit că încercase să-i monteze pe părinţii lui Audrey împotriva mea, sau cel puţin asta se înţelegea din ceea ce spusese prietena mea, aşa că mi-a fost puţin teamă că, din această cauză, era posibil să simt o oarecare ostilitate din partea mamei lor, dar ea era cum nu se poate mai binevoitoare. Aş spune chiar că exagera. O cunoştea deja pe Mona şi era prietenoasă cu ea, dar mi s-a părut că exagera în privinţa mea. Din când în când, mă întreba dacă mai

vreau ceai, avea grijă ca farfuria cu fructe Şi cana cu sirop de arţar să fie la îndemână şi vorbea mai ales cu mine, absorbind fiecare cuvânt care ieşea din gura mea cu un interes exagerat.

Cel mai mare disconfort l-am simţit atunci când a sosit Vincent. Mai întâi am primit un mesaj de la el care m-a făcut să intru în pământ. Mi-a scris că se întorcea din oraş, aşa că plănuia să

mă ia pe drum şi că ar trebui să mă pregătesc deja. Bineînţeles, nu lăsa niciun loc inutil de discuţii. Am fost puţin surprinsă că venea tocmai el dintre toţi băieţii să mă ia. De obicei părea prea ocupat să se ocupe de astfel de chestiuni banale.

Dar disconfortul cel mai mare nu mi-a fost provocat de fratele meu, ci de reacţia mamei lui Audrey când l-a văzut. Se făcuse palidă, ochii îi ieşeau din orbite, clipea fără oprire şi toate gesturile ei erau exagerat de violente. Şi cum să nu mă mir de ca? Vincent a apărut în pragul uşii casei lor, de altfel destul de înstărite, totuşi banale, şi chiar de la intrare s-a văzut că nu se potriveşte în peisaj. În costumul lui negru elegant, cu părul negru dat pe spate, ca de obicei, cu ochii reci şi tenul deschis, contrasta cu atmosfera caldă a casei cu pardoseală de lemn, cu tapet floral şi tablourile reprezentând naturi moarte – unele dintre ele adevărate kitsch-uri de coşmar. Şi dacă mai adăugăm la toate acestea statura tutorelui meu, graţia lui şi ceasul scump care îi ieşea de sub mânecă... Să spunem doar că persoana lui ftcea o impresie de neuitat.

La început, mama lui Audrey a rămas încremenită ca înfiptă în pământ, dar trebuie să recunosc, şi-a revenit repede şi l-a invitat la o cafea, iar Vince a refuzat scurt, politicos şi ca un gentleman. Nu mi-a scăpat faptul că din când în când privirea ci se îndrepta spre mâna fratelui meu, atrasă ca de un magnet de inelul cu sigiliu de pe deget.

Iar când am plecat, şi-a luat rămas-bun de la noi cu un zâmbet vizibil forţat. *

13

DOUĂ INIMI FRÂNTE

Maşina neagră şi elegantă a lui Vincent strălucea în lumina soarelui şi contrasta cu zăpada albă de pe peluzele din jur. Mâna fratelui meu a apăsat mânerul portierei din partea pasagerului, ca să mi-o deschidă, într-o mişcare aparent rapidă şi nepăsătoa- re, totuşi nu lipsită de graţie.

A pornit din loc doar după ce a verificat dacă mi-am pus centura de siguranţă. între timp, a dat drumul la încălzire, lucru pentru care i-am fost cât se poate de recunoscătoare, pentru că frigul de afară şi cel care emana de la fratele meu mă îngheţaseră până în măduva oaselor. Am început chiar să mă simt neliniştită, dar am încercat să mă conving în mintea mea că era doar felul tipic de a fi al lui Vincent şi că nu voi fi cu adevărat serios îngrijorată decât dacă ar începe brusc să sporovăiască cu mine vesel.

Am încercat să mă concentrez pe ceva pozitiv. Mi-am petrecut noaptea cu prietenele mele. Nu mai fusesem la o petrecere în pijamale de mult timp, chiar

şi când mama era încă în viaţă. De când Roxane, singura mea prietenă, se mutase în Grecia, nu mai fusesem atât de apropiată de nimeni şi mă simţeam puţin singură. Uitasem cât de plăcut este să te îndopi cu mâncare nesănătoasă şi să râzi de lucruri prosteşti. Nici nu ştiu măcar de ce eram atât de reticentă când era vorba să petrec timpul cu Mona M cu Audrey. Nu erau chiar deloc rele. în afară de fratele sălbatic al lui Audrey, care în loc de bună ziua mă jignise pe mine şi familia mea.

Dacă nu ar fi fost fetele, n-aş fi avut cu cine să vorbesc despre prima întâlnire cu Jason. Mona chiar a scos un ţipăt când i-am descris sărutul. Văzând cât este de încântată, mi-am confirmat convingerea că a fost un lucru natural şi bun şi reacţionasem ciudat doar la început, probabil din cauza lipsei mele de experienţă.

— Aş vrea să te invit la bibliotecă, bine?

M-am uitat ia Vincent, surprinsă că vorbise atât de brusc. Fără să se uite la mine, şi-a desfăcut centura de siguranţă. Nu mai avea mâinile pe volan şi abia atunci mi-am dat scama că mă lăsasem atât de mult în voia gândurilor melc, încât nici măcar nu am observat că intrasem deja în garaj.

— Mm, acum? am întrebat prosteşte, înghiţind în sec.

— Da, acum, a răspuns el scurt şi a plecat, trântind uşa în urma lui.

Am început şi eu să mă târăsc imediat afară din maşină, deşi aş fi preferat să rămân înăuntru şi poate m-aş fi târât mai degrabă sub scaun. Cererea lui Vincent m-a ftcut să intru în panică. Ce ar putea să vrea de la mine în bibliotecă? Tocmai petrecusem peste douăzeci de minute singuri în maşină. Dacă

voia să stăm de vorbă, de ce nu vorbiserăm acolo?

Nu am lăsat să se vadă pe mine că am emoţii în timp ce îmi desfăceam eşarfa de la gât şi îmi scoteam geaca. Am încercat $â-mi controlez mâinile care írni tremurau în timp ce mă luptam cu fermoarul unuia dintre pantofi. Oricare ar fi fost intenţiile lui Vincent, probabil că nu merita să-mi fac nervi, dar dacă privirea lui aged va observa comportamentul meu paranoic, va deveni snwicios, aşa că m-am certat în gând ca să mă calmez.

În drum spre bibliotecă, nu s a întors nici măcar o dată să vadă dacă îl urmam. Priveam fix la cămaşa neagră de pe spatele lui drept, inrrcbându-mă de-a ce naiba avea de gând să se

joace cu mine. Oare o să-mi arate din nou vreun filmuleţ? Oh, Doamne, şi dacă a făcut rost de înregistrările camerelor de supraveghere de la mall? Asta ar fi oribil. Simţeam că ameţesc.

Am încetinit pasul pentru o clipă, când Vincent s-a oprit în pragul sufrageriei, de unde se auzea sunetul televizorului.

— Tony, vino, te rog, a rostit poruncitor, iar inima mea s-a oprit în loc.

O discuţie cu Vincent e una, dar o discuţie cu Vincent... şi cu Tony presupune un nivel superior de angoasă.

— Ia loc, Hailie, mi-a poruncit şi mie, în timp ce intram în bibliotecă.

Tânjind după siguranţă, m-am aşezat în locul meu preferat, în fotoliul confortabil în care citeam întotdeauna. Nu m-am instalat în el la fel de confortabil ca de obicei, ci m-am aşezat ţeapănă, împletindu-mi mâinile pe burtă. Inima a început să-mi zvâcnească şi mai repede când Tony, convocat mai înainte, a intrat şi el în cameră. Avea o mutră plictisită şi obosită, aşa cum se întâmplă atunci când stai prea mult timp în faţa ecranului, dar a zâmbit uşor când m-a văzut. Totuşi, nu am găsit nimic prietenos în expresia lui, zâmbise aşa cum făcea el, cu răutate. S-a frecat la ochi, ca şi cum s-ar fi pregătit să urmărească un alt program interesant şi s-a prăbuşit pe canapea.

Vincent, între timp, reuşise să se uite la telefon. A dat click pe ceva de pe el, iar în clipa următoare l-a lăsat pe o măsuţă scundă şi a mormăit ceva, dcsfăcându-şi uşor cravata. Apoi s-a dus spre canapea şi s-a aşezat şi el acolo, dar chiar pe marginea ei, păstrând o distanţă rezonabilă faţă de Tony, care

stătea întins. Privind la cei doi fraţi, nu-mi venea să cred cât de asemănători şi de diferiţi erau în acelaşi timp.

Vince şedea cu picioarele depărtate, cu mâinile sprijinite pe coapse şi vârfurile degetelor apropiate şi a tăcut un moment ca şi cum s-ar fi gândit înainte de a vorbi. A reuşit să creeze în felul acesta o atmosferă insuportabil de densă, iar eu eram sigură că, dacă va continua aşa, voi începe să mă sufoc aici. Ar fi fost cu adevărat frumos şi tragic dacă aş fi murit în bibliotecă.

— Cum a fost în wcckend? a întrebat în cele din urmă fratele meu cel mai mare, cu ochii lui albaştri şi palizi, care observau cu atenţie chiar şi cea mai mică reacţie din partea mea. Mă întreb dacă observase că tremur.

Am înţeles brusc că ştie despre întâlnirea cu băiatul. în mod sigur, altfel nu mi-ar fi spus pe un ton fals nepăsător o întrebare atât de banală. Ştie.

Oare?

Cu siguranţă ştie. De ce altceva aş fi aici?

Zâmbetul de pe buzele lui Tony se lăţea cu fiecare secundă de tăcere din partea mea. De ce ne însoţea?

— Bine, i-am răspuns liniştită, când mi-am dat scama că tăcerea se prelungea îngrozitor de nefiresc.

Vince a dat din cap, acceptând răspunsul meu.

— Aşadar, recomanzi filmul... Aici a făcut o pauză şi şi-a frecat tâmpla pentru o clipă, ca şi cum l-ar fi ajutat să-şi recapete un gând pierdut. ... *Doua inimifrânte?*

Pentru o clipă nici măcar nu mi-am dat scama că fratele meu rostise chiar titlul acelei comedii romantice stupide pe care o văzusem ieri cu Jason. în

gura lui suna excepţional de amuzant. Dar mie nu-mi venea deloc să râd. Cum naiba de ştia că am fost la acel film? Nu vorbisem despre asta cu niciunul dintre fraţii mei. Nici măcar nu le spusesem că mă duc la cinema!

Oh, Doamne, m-a văzut cineva, nu-i aşa?

Cu siguranţă că nu le-am spus eu însămi, pentru că voiam să le ascund cât mai multe detalii despre întâlnirea mea. în afară de mine, doar Mona şi Audrey ştiau despre asta. Şi Jason, dar era în interesul lui sâ păstreze secretul, aşa cum era şi în interesul meu. Ne-3 văzut cineva? Poate la coadă la casierie? Sau după proiecţie? De ce nu am fost mai atentă?

Cu[1]' izâ~te, Hailie.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, iscunzându-mi în continuare mâinile sub coapse. Nu ştiu ce aş fi putut face mai bine cu ele în acel moment.

— Nu ştiu, cred că nu ţi-ar plăcea... am răspuns, hotărâri du-mă să fac pe proasta.

— A, da? a spus Vincent cu interes. Ce anume crezi că nu mi-ar plăcea? Filmul, sau poate faptul că te-ai dus să-l vezi împreună cu...

S-a întrerupt şi a pocnit din degete de două ori, închizând uşor pleoapele.

— Jason Evegreen, s-a grăbit Tony să-i vină în ajutor.

Vincent a deschis ochii şi a dat din cap ţeapăn, coborând mâna.

— Exact.

Am înghiţit în sec la auzul acestui nume în gura lui Tony. Acesta este rolul pe care trebuie să-l joace în conversaţia noastră? Să completeze piesele lipsă din puzzle-ul lui Vince? Mi-am încruntat sprâncenele şi am lăsat privirile în jos. Cum ar trebui să ies din asta?

— E acelaşi puşti cu care se vedea înainte?

Vince a aruncat o privire întrebătoare către Tony.

— Acelaşi căruia i-am explicat ce se va întâmpla dacă nu o lasă în pace, a încuviinţat el din cap.

— Aha.

Doamne, Dumnezeule! Ce să fac? Ce să le spun? Ştiam că trebuie să încep să mă apăr, dar singurul lucru pe care aveam curajul să-l fac era să mă joc nervos cu degetele. Era chiar un succes faptul că reuşeam să le mişc.

— Deci, Hailie, cum e? m-a întrebat Vince pe tontd lui monoton, în care răsuna mult prea evident o notă sinistră.

M-am hotărât să inspir adânc şi să vorbesc pe faţă. Acum sau niciodată.

— Da, am spus sincer, ridicând ochii cât de curajoasă puteam. M-am dus la cinema cu Jason. A fost o întâlnire amicală,

pentru că ne plăceam unul pe celălalt şi voiam să ne vedem. Nn v-ain spus pentru că ştiam că atunci probabil nu m-aţi fi lăsat să ies în oraş.

Speram că, lămurind lucrurile, aş putea să am parte de o oarecare înţelegere, dar cu siguranţă nu am găsit niciun gram din ca în ochii lui Vincent. Dimpotrivă, aceştia s-au întunecat şi mi-au răpit orice speranţă.

— Hailie, eşti o fată deşteaptă, aşa că raţionamentul tău – sau mai degrabă lipsa lui – este extrem de surprinzător. Din moment ce iţi interzic ceva, înseamnă că nu ai voie să faci acel lucru. Exact aşa.

— Aţi spus că Jason este rău, iar asta nu e adevărat. L-am cunoscut şi ştiu că e de treabă… am explicat.

încercam să par rezonabilă, dar vocea îmi tremura prea tare. Tony a scos un mârâit zgomotos.

— Mucosul ăsta c un virgin excitat care vrea doar să ţi-o tragă.

M-am uitat la el cu gura căscată şi cu ochii icşiţi din orbite.

— Tony, s-a răstit Vincent la el, aruncându-i o privire dezaprobatoare, pe carc^poi a murat-o înapoi la mine şi, cu un mormăit, a tradus într-un limbaj decent: Fratele tău a vrut să spună că băieţii tineri cu feţe frumoase pot foarte uşor să manipuleze fetele de cincisprezece ani.

— Dar… Jason nu este aşa!

— Jason este exact aşa, a spus Tony dispreţuitor, uitându-se fix în tavan.

Deschisesem deja gura ca să iau încă o dată apărarea acestui băiat pe care ajunsesem să-l cunosc şi să-l plac cu adevărat în cele din urmă, dar în acel moment Vince a arătat cu degetul spre Tony.

WJ WERONIKA ANNA
MARCZAK

— Iar ru trebuia să stai cu ochii pe ca la şcoală şi să te asiguri că individul va sta departe de ea.

-l 'na c J Mau cu ochii pe ea, dar nu m-am ţinut după ea pax ui p<-, ca un nenorocit de căţeluş, a răcnit Tony.

— Te rog, Jason este un băiat bun şi aş vrea să continui să mă văd cu cl... am început din nou, dar m-am oprit, când amândoi fraţii mei s-au uitat la mine ca şi cum aş fi căzut din spaţiul cosmic.

— Termină odată, acest nătărău nespălat se holbează la orice fund îi iese în cale.

— Minţi, i-am şuierat lui Tony, scoasă din pepeni de felul în care stătea tolănit leneş pe pernele canapelei, dându-şi mereu ochii peste cap şi strâmbându-şi gura batjocoritor.

— Nici măcar nu-l cunoşti.

Tony a râs şi a clătinat din cap.

— Eşti chiar atât de naivă...

îmi tremurau buzele şi nu ştiam ce să răspund, aşa că mi-am permis să fac singurul lucru de care eram în stare în acel moment. Mi-am lăsat lacrimile să mi se scurgă dramatic pe obraji, regretând imediat că am arătat acest semn de slăbiciune în faţa fraţilor mei.

Dar Tony a continuat:

— Se parc că ne evită, dar Shanc şi cu mine îl mai vedem câteodată în pauze, când se duce să fumeze o ţigară. Fumează nişte ţigări ieftine. îşi face semne din cap cu prietenele lui curvc. îi curg balele după orice minoră...

— Şi tu fumezi şi te uiţi după fete, am subliniat cu cu gâtlejul uscat.

Voiam atât de mult să spun ceva care să-l facă să tacă.

— Nuc vorba de ceea ce fac eu, ci de faptul că cineva ca el nu este prietenul potrivit pentru tine, fetiţo.

Mânia a crescut în mine auzind cum îmi zice „fetiţo” şi, în acelaşi timp, nu puteam să neg faptul că de fapt mă purtam în faţa lor chiar ca o fetiţă. îmi

părea rău şi îl uram pe Tony. îl uram. Şi pe Vincent. Şi pe toţi fraţii mei. Mă simţeam mai bine cu Jason decât cu ei, iar ei voiau să-mi răpească bucuria aceasta şi să mi-o distrugă. în plus, nu spuneau adevărul despre el. Se bazau numai pe bârfe.

Dacă ci consideră că simplele zvonuri sunt o sursă atât de valoroasă, ar trebui să le spud ce vorbesc oamenii despre ci?

Deocamdată nu eram însă în stare să formulez nimic coerent, aşa că mi-a venit brusc să fug de aici, să fug, să fac orice. Abia mi-am stăpânit acest instinct şi m-am ghemuit şi mai mult în spătarul fotoliului, uitându-mă în podea.

Vincent asculta schimbul de cuvinte dintre mine şi Tony, mângâindu-şi bărbia. Sc uita la mine tot timpul. Ştiam asta, chiar dacă nu mă uitam la el. Simţeam privirea lui asupra mea foarte clar.

— Şi eu ce ar trebui să fac acum, Hailic? a întrebat el în cele din urmă calm, fără să aştepte un răspuns.

Cel mai bun lucru de făcut este să mă omori, m-am gândit cu amărăciune, enervată deja de felul lui de a fi.

Am întors capul enervată, de data aceasta în lateral, şi a început încet să-mi fie cu adevărat indiferent. Chiar nu-mi păsa. Şi când mă gândesc că fraţii mei făceau atâta tevatură pentru că îmi găsisem un prieten. Era uimitor cu câtă libertate îşi permiteau asemenea reacţii exagerate. Mama mea nu s-ar fi comportat niciodată aşa în viaţa ei.

— Nu ştiu cum aş putea să subliniez mai apăsat acest lucru, a mărturisit Vincent, oftând. îţi interzic să-l vezi pe acel băiat. Cum il cheamă...

—Jason, a mormăit Tony,

— Jason, a rostit Vincent încet, ca şi cum i-ar fi gustat nu mele în gură, şi s-a strâmbat uşor, ceea ce am văzut întâmplător, când mi-..m ridicat ochii plini de lacrimi spre el. Nu te uita aşa ia mine i nu te preface surprinsă. în primul rând, nu c compa «ia

potrivită pentru tine. În al doilea rând, ai cincisprezece ani. »¿ici eşti jult prea devreim 8ă iţi dai întâlniri. îţi este clar?

— Ciih i spus că la cincisprezece ani c prea devreme?

—- Eu * pun asta. Şi nu trebuie să fii deloc de acord cu mine, dar trrbuir să accepţi.

Mi-am strâns buzele în linie dreaptă, refuzând să accept ceea vc îmi cerea. I-am susţinut privirea lui Vincent, fără să mă gândesc prea mult la consecinţe. Voiam doar să-i arăt că şi eu am dreptul să-mi exprim opinia. Dar nu acesta era modul corect de a o face. Să stârnesc nemulţumirea tutorelui meu legal nu putea fi calea cea bună.

— Dragă copilă, poţi să te revolţi cât vrei, dar până la urmă va fi cum vreau eu. Ar fi bine să te obişnuieşti cu asta de pe acum.

Acum mă uitam undeva în lateral, cu obrajii umeziţi de lacrimi. îmi strângeam buzele cu putere, un pic ca un copil încăpăţânat, care refuză să mănânce. în sinea mea eram îngrozită. Nu voiam să-l pun la încercare pe Vincent, dar sentimentul că mi se face o nedreptate care pusese stăpânire pe mine era mai puternic.

— E clar? a repetat el întrebarea anterioară.

— Şi dacă eu spun că nu este? am întrebat eu oarecum sfidătoare, adunându-mi în cele din urmă puterea de a-i întoarce privirea. Mă săturasem de tonul ăsta autoritar şi de felul în care mă punea mereu la zid.

Vince a zâmbit pentru prima dată astăzi. A zâmbit. Şi nu era deloc un zâmbet acru, ci unul oarecum amuzat. Şi-a pus amândouă coatele pe coapse şi şi-a sprijinit bărbia pe mâinile cu degetele împletite,

înclinându-se uşor spre mine. A zâmbit şi m-a privit pe sub pleoapele întredeschise.

— Mă provoci, Hailie?

— Şi ce o să faceţi, o să mă bateţi? O să mă închideţi în cameră pentru totdeauna? am întrebat eu. Voiam să par batjocoritoare, dar vocea tremurătoare m-a trădat.

— Dacă este necesar, a intervenit celălalt frate.

Nu mă uitam la el, dar auzeam perfect batjocura din vocea lui.

— Linişte, Tony, l-a admonestat Vincent, fără să-şi ia ochii de la mine. Nimeni nu te va bate, pentru că nimeni nu are
dreptul nici măcar «îl te atingi, dragii Hailie, iar acesta este – privilegiu de care te poţi bucura, fiind sora mea mai micâ. Cu roate acestea... de ceilalţi nu-mi pasă prea mult. Dc colegul râu de exemplu.

Am îngheţat.

— Tony, îţi aminteşti ce i-ai spus când l-ai avertizat să stea departe de sora noastră?

— Ceva de genul că îl fac praf, nu ştiu exact.

Vince încă se uita la mine.

— înţelegi despre ce vorbesc?

înţelegeam chiar prea bine. Ochii mei larg deschişi, înspăimântaţi s-au umplut din nou de lacrimi. Curajul m-a părăsit Ia fel de repede cum apăruse. întotdeauna se întâmpla aşa. Venea, mă convingea să iau atitudine, apoi fugea, iar cu rămâneam singură cu toată mizeria.

— N-aveţi de gând să-i faceţi rău, nu-i aşa?

— Poftim? Vince a întors o ureche spre mine.

— Vă rog să nu-i faceţi rău, am repetat mai tare.

— Nu te vei mai vedea cu băiatul acela şi nici cu altul, în niciun caz nu la cincisprezece ani. Este clar?

— Da, e clar, am răspuns slab.

— E bine că, în sfârşit, ne-am înţeles, a conchis fratele meu. sprijinindu-se în sfârşit de spătarul canapelei. Pentru prima dată de4a începutul conversaţiei noastre, s-a aşezat confortabil.

— Stai puţin, dar cum rămâne cu tipul ăsta? Că aici nu este vorba doar de Hailie, ci şi despre faptul că el nu ne-a ascultat. Ar trebui să-i dăm o lecţie, a spus Tony şi chiar s-a ridicat în şezut.

— Ei bine, atunci, să o primească.

Alarmată, am ridicat brusc capul.

— Cum aşa, dar stai puţin, ai spus că...

— Trebuie să fie admonestat, a spus Vincent, iar când Tony şi-a aruncat pumnii atât de sus încât am tresărit, a adăugat apăsat:

— Nu prea mult,

— Dar trebuie să mă ţin de cuvânt.

— Mhm, tu, pe de altă parte, ar fi bine să înveţi să te mai stăpâneşti, auzi? a mârâit Vince, încruntându-se la fratele său mai mic. A venit timpul să începi să-ţi controlezi aceste izbucniri de agresivitate fără sens. Ne-am săturat cu toţii de ele.

— Dar ştiu să mă controlez.

— Băiatul ăsta trebuie să-şi cunoască locul, dar e un copil şi mă aştept să nu fie nevoie de prea mult pentru a-l speria. De fapt, el nu va fi deloc problema ta, Tony, pentru că o să vorbesc cu Dylan despre asta. îţi mulţumesc pentru ajutorul pe care l-ai dat deja, pentru că ne-ai lămurit asupra persoanei...

— Jason, i-a suflat Tony zâmbind.

Vince a dat din cap.

— Exact.

Mă simţeam ca într-o altă realitate. Oare chiar am auzit bine? Vince a spus ce cred eu că a spus? Imaginea din faţa ochilor mei s-a transformat într-o pată neclară. Mi-am stăpânit un suspin, ca să nu par o victimă şi mai jalnică, dar îmi venea să plâng în hohote. Nu mai ştiam ce să spun, ce să fac, cum să-i opresc pe fraţii mei. Neputinţa mă omora. Nici nu mai puteam să ascult cum vorbeau cu nonşalanţă despre cum să-i facă rău lui Jason. îmi venea să-i numesc psihopaţi, dar nu puteam decât să plâng.

— Cred că e timpul să punem capăt acestei conversaţii, a intervenit Vincent. Eu o duc la culcare, iar tu du-te şi caut-o pe Eugenie. Să-i fiarbă nişte ierburi şi să o ajute să se calmeze.

Apoi am simţit o strângere pe umăr. Instinctiv am vrut să mă scutur de atingerea tutorelui meu ftră suflet, dar degetele lui mă ţineau strâns şi nu mi-au dat drumul nici chiar atunci când m-am smucit.

înainte să renunţ, mi-am adunat puterile pentru un protest verbal:

— Stai! Stai! Nu!

încă nu voiam să plec de aici. Voiam să mai rămân şi să-l conving pe Vincent să-l ierte pe Jason. Conversaţia noastră se îndreptase în mod tragic într-o direcţie atât de greşită! Dar nimeni nu mă mai asculta şi nu se străduia să înţeleagă bolboroseala mea plângăcioasă. Vincent m-a condus fără efort spre coridor şi apoi pe scări. M-aş fi prăbuşit pe ele dacă nu ar fi fost el, căci încă nu prea vedeam altceva decât forme estompate. Fără ajutorul lui n-aş fi putut ajunge în camera mea. Nu că m-aş fi simţit foarte recunoscătoare pentru asta. Când m-am prăbuşit în sfârşit pe pat, am simţit un pic de fericire că puteam să mă cuibăresc în aşternut şi că nu mai trebuia să mă bazez pe sprijinul fratelui meu.

Nici măcar nu ştiu când a dispărut şi a fost înlocuit de Eugenie. Ea m-a mângâiat pe cap, mi-a adus apă şi un ceai, apoi mi-a oferit mâncare. Nici măcar nu am avut puterea să-i răspund. Am refuzat doar scuturând din cap şi am rămas privind în gol şi trăgându-mi nasul din când în când. Când plânsul meu s-a transformat într-un suspin liniştit, mi-a lăsat o senzaţie de pulsaţie în craniu. Singura ofertă a Eugeniei pe care am fost de acord în cele din urmă să o accept a fost un calmant.

îmi amintesc că, la un moment dat, a venit Will. Ochii lui albaştri mă priveau cu îngrijorare. Cum era posibil sâ semene atât de mult cu ochii lui Vincent şi totuşi să fie atât de diferiţi de fi? Afirmaţia conform căreia ochii sunt oglinda sufletului nu avusese niciodată atât de mult sens

până atunci.

Will s-a aşezat pe marginea patului. Mi-a zâmbit uşor şi chiar mi-a îndepărtat o şuviţă de păr rebelă de pe faţă şi mi-a pus-o după ureche.

— Cum te simţi?

Am închis ochii, savurând vocea lui blândă şi moale. Pentru mine era o mare provocare să fiu în stare să scot vreun sunet articulat. Voiam sâ împărtăşesc cuiva durerea, iar Will părea persoana potrivită pentru asta, aşa că am făcut un efort pentru a rosti măcar un cuvânt.

— Rău.

— Ei bine, ca după o criză de isterie, hm?

l-am aruncat o privire, îngropându-mi un obraz în pernă.

— Ai grijă de tine, micuţo, altfel te vei îmbolnăvi şi mai tare, a spus el şi m-a sărutat pe tâmplă.

M-a surprins nu numai cu gestul, ci şi cu diminutivul alin- tător. Deşi suna infantil, mi-a făcut o plăcere neaşteptată. Dar nu am lăsat să se vadă.

— Will? am întrebat după un moment de tăcere.

— Da?

— Ce... se va întâmpla cu Jason?

Dacă nu mi-aş fi epuizat toată rezerva de lacrimi, cred că mi-ar fi curs din nou.

A suspinat şi mi-a masat umărul cu mişcări circulare şi liniştitoare.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Nu i se va întâmpla nimic rău? Te rog, nu-i lăsa să...

Rămăsesem în pană de cuvinte potrivite, aşa că mi-am luat obrazul de pe pernă ca să fiu sigură că Will a înţeles cât de important era acest lucru pentru mine.

— Nu, Hailie. Nu va păţi nimic, a spus el repede.

Mi-a pus cu blândeţe capul la loc. L-am lăsat să facă asta, dar nu am simţit nicio uşurare.

— Nu vreau să-i faceţi rău.

— Nu va păţi nimic, a repetat el. Hailie, haide. Ce tot spui, la urma urmei, Jason este un copil, Vincent ţine scama de asta. Nu-ţi face griji.

Eram încă îngrijorată, desigur, dar trebuia să recunosc că prezenţa lui Will era foarte liniştitoare. Era atât de bun cu mine, încât tânjeam după compania lui, chiar dacă era în mare parte tăcut.

— Hailie, ştiu că acum gândeşti altfel, dar Vincent nu este aşa de rău. Ţine la tine, chiar dacă nu ştie încă cum să se poarte cu tine. Străduieşte-te să nu-l urăşti.

în acest moment, rugămintea lui părea prea greu de îndeplinit. M-am gândit la toate ocaziile în care Vince apăruse în faţa mea ca să-mi ţină o predică. La toate acele conversaţii pe care le conducea în aşa fel, încât ameninţau să-mi provoace un atac de cord şi care nu făceau din el tutorele anului.

Aşa că am ignorat comentariul lui Will, în schimb mi-a venit în minte o altă întrebare.

— Cum a aflat Vincent despre cinema?

— Asta... nu-ţi face griji nici pentru asta.

Am strâns din dinţi. Răspunsurile lui erau inutile şi regretam sincer că nu pot să mă cert cu el. Am oftat liniştită şi, uitându-mă la peretele slab luminat de lampa de noapte, am spus pe neaşteptate visătoare:

— Vreau la mama.

Nu ştiu de unde îmi venise acest gând şi de ce îl rostisem cu voce tare, mai ales în faţa lui Will. Poate creierul meu şi-a amintit că, de fiecare dată când mi simţeam atât de cumplit ca acum, mama mea era alături de mine, gata să mă aline şi să aibă grijă de mine ca nimeni altcineva? Un alt val de durere m-a inundat când mi-am dat seama că mama nu mai putea să mă ţină de mână. Niciodată nu voi mai avea parte de o astfel de mângâiere.

Şi apoi m-am gândit că, dacă ar fi trăit, la urma urmei, aşa-numita mea „criză de isteric” nici nu ar Ci avut loc. Ea nu ar fi ameninţat niciodată să-i facă rău lui Jason sau altcuiva. Era un om bun.

Mâna lui Will, cu care mă mai mângâia din când în când, a încremenit.

— Ştiu, micuţo, ştiu, a şoptit el şi a depus din nou un sărut uşor pe tâmpla mea.

Nu ştiu când am reuşit în sfârşit să adorm. Dar Will a stat lângă mine până când am adormit.

14

DULCEAŢA CIOCOLATEI

Luni dimineaţă a ajuns la mine informaţia că Jason căzuse pe scări. S-a lovit puţin şi pentru restul zilei a fost scutit de la ore şi s-a dus acasă, dar nu i s-a întâmplat nimic grav.

Am ascultat vestea cu faţa împietrită, iar apoi am plecat la toaletă şi m-am încuiat într-una din cabine. M-am aşezat pe toaletă şi mi-am vârât unghiile în cap, ţipând în tăcere de frustrare şi de neputinţă.

Toată prima jumătate a zilei am fost deprimată, tristă şi literalmente jenată de ceea ce îi făcusem primului băiat din viaţa mea care îmi plăcuse atât de mult. Nu aveam chef să mă uit la fraţii mei, pentru care, în afară de ură nu mai simţeam nimic în acel moment. Bineînţeles, nu credeam că lor le păsa în vreun fel. în pauza de masă, chiar de la intrarea în cantină, Shane m-a invitat, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, la celebra masă Monet.

— Astăzi stai cu noi, a anunţat el, împingând în spate un scaun. La recomandarea lui Vince.

Nu am spus nimic şi nu m-am uitat la nimeni. M-am aşezat pe locul indicat, născocind în minte zeci de scenarii ale modurilor în care să dispar. Am scuturat din cap către Audrey şi Mona care erau derutate,

încercând să le comunic că sunt eu însămi supărată

că nu pot să stau cu de. Adevărul era că, în acel moment, îmi era indiferent, pentru că ultima dată când vorbisem cu ele, chicotisem despre Jason, iar acum situaţia se întorsese atât de neaşteptat cu o sută optzeci de grade, încât nu aveam chef să le explic totul.

Stăteam înghesuită între Shane şi Tony şi mă uitam fix Ia tava mea cu mâncare, de care oricum nu aveam poftă. Preferam totuşi să mă uit la ea decât la ceilalţi membri ai suitei de adoratori ai fraţilor mei care ocupau locurile de la masă şi îmi aruncau priviri indiscrete. Nu m-am concentrat deloc asupra acestor oameni.

Nici măcar nu ascultam despre ce vorbeau, până la un moment dat.

— Ce este?

întrebarea răsunase nefiresc de tare în spatele meu. M-am întors cu indiferenţă, dar am încremenit de uimire când am văzut că exact în spatele meu se afla o fată. Părul ei lung şi negru era împletit într-un milion de codiţe. După această coafură am recunoscut-o pe însoţitoarea lui Shane. Nu ştiu cum aş putea să o numesc altfel. Pentru că prietena lui cu siguranţă nu era, judecând după privirea plictisită pe care tocmai i-o aruncase.

— Asta e locul meu! şi-a desfăcut braţele în semn de reproş, iar buzele ei roz ca guma de mestecat s-au răsucit într-o strâmbătură urâtă.

— Regret, Marge, nu azi, i-a aruncat Shane peste umăr şi s-a întors la mâncarea Iui.

— Cece? a strigat ea, săgetându-mă cu o privire ostilă. Tu, asta! Dispari de aici!

— Spune-i să se care de aici sau o car cu, a mârâit

Dylan calm către Shane, care a suspinat enervat că cineva îl tot împiedica să-şi mănânce cartofii prăjiţi.

— Marge, am spus că nu astăzi. Nu mai c Ioc. Pleacă de aici.

— Ba tocmai că este un loc. Căţeaua aia stă pe el.

Am ridicat din sprâncene.

Shane a lăsat furculiţa jos, şi-a îndreptat spatele şi a măsurat-o pe Marge cu o privire care nu mai era plictisită, ci rece şi dezgustată.

— Este sora mea, târfă idioată.

— Cară-te dracului de aici, a adăugat Tony.

Am fost surprinsă să sesizez dispreţul în vocea lui şi mâna tatuată încleştată în pumn pe masă atât de strâns, încât probabil că i-ar fi făcut cunoştinţă cu faţa lui Marge. dacă aceasta din urmă nu ar fi fost fată.

Buzele roz strălucitoare ale fetei tremurau, siguranţa de sine îi dispăruse. O duruseră cuvintele fraţilor mei şi mi-ar fi fost şi mai mult milă de ea dacă nu m-ar fi insultat ea însăşi mai devreme. Intr-adevăr, ea ar fi trebuit să stea aici, nu cu. Membrii acestei companii erau demni unul de celălalt.

Marge, roşie de ruşine şi conştientă de eşecul ei, s-a întors cu spatele şi codiţele îi săltau pe spate în timp ce ieşea cu paşi grăbiţi din cantină.

— Cu cine te înhăitezi? a pufnit Dylan spre Shane şi a scuturat din cap cu un aer scârbit, după care şi-a concentrat din nou atenţia pe mâncare.

— Mereu arc o problemă, a ridicat Shane din umeri. Dar altfel uneori ne înţelegem. Este inofensivă.

— Adică nu muşcă, ci doar latră tare? a chicotit unul dintre prieteni, iar cu am tresărit.

— Sc ştie când se aude cel mai tare! a glumit altul.

— Exact ca o căţea.

— în regulă, acum, taci din gură, a ordonat în cele

din urmă Dylan, aruncând o privire supărată colegilor săi, care afişau un simţ al umorului de o calitate îndoielnică. Niciunul dintre fraţii mei nu răsese de fapt de aceste glume idioate, deşi Tony avea pe buze zâmbetul lui răutăcios obişnuit.

— îmi pare rău pentru tine, Hailie, că trebuie să asculţi asta, s-a întors spre mine un băiat care stătea lângă Dylan şi pentru care aveam o oarecare simpatic, pentru că îşi dădea ochii peste

cap la glumele stupide carr se spuneau aici. Dar nu mi-a plăcut că în telul acesta îndreptase atenţia tuturor celor de la masă asupra mea, lucru pe care până atunci încercasem să-l evit cu orice preţ, Dylan a pufnit din nou pe nas.

— Dacă nu ar fi făcut prostii, nu ar fi fost nevoită.

— Oh, las-o în pace, a spus acelaşi prieten simpatic al fraţilor mei. Ba mi-a făcut chiar şi cu ochiul când a prins privirea pe care i-o aruncasem, uimită că cineva de aici îndrăzneşte să-mi ia apărarea. Ce, voi nu vă mai amintiţi cum a fost cu doar câţiva ani în urmă? Prima dragoste şi toate alea...

— Poate vrei să spui prima partidă de sex, a mormăit Shane, la care s-au auzit câteva chicoteli.

— Ei bine, ne amintim cum a fost, tocmai de aceea puştiul a încurcat-o, iar tânăra stă cu noi, a răspuns Dylan.

— Şi pe mine m-a frapat. Dar nu s-a întâmplat nimic, nu-i asa?

— De asta e aici, pentru că a făcut tărăboi, a explicat Shane, impingându-mă uşor cu umărul. în mintea lui era probabil că a vrut să fie un ghiont glumeţ, dar eu m-am tras imediat într-o parte şi l-am măsurat cu o privire ostilă.

— Dar ca să fiu drept cu fraţii tăi, Hailie, trebuie să recunosc că Jason este din ce în ce mai ticălos, a spus unul dintre membrii sectei Monet.

— în plus, este cum nu se poate mai laş, a adăugat Tony, iar Dylan a încuviinţat din cap.

— Exact. S-a scăpat pe el imediat ce m-a văzut că vin spre el.

Mâna mi-a căzut pe blatul mesei atât de violent, încât toate tăvile de pe ea au zăngănit. Nu era nici

măcar o singură pereche de ochi care să nu se uite la mine în acel moment.

— Oh, uau, ai bătut un băiat mai mic decât tine, ce impresionant! am sâcâit cu, vorbind pentru prima dată aici în forum.

Mi s-a părut că insultele adresate lui Jason fuseseră extrem de nedrepte şi se pare că eram singura persoană de aici care simţea la fel.

— Nu am bătut pe nimeni, a răspuns Dylan cu răceală. Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi ajuns de unul singur la cabinetul medical. Eu doar l-am admonestat, surioară.

Ne-am luptat intr-un scurt duel de priviri – a mea era plină de ură, iar a lui impasibilă şi de avertizare. De ce mă avertiza? N'u ştiam şi nici nu-mi păsa. Am întrerupt această luptă tăcută, clocotind de furie. Am lăsat prânzul aproape neatins şi am plecat dintre gemeni, înainte ca ei să apuce să reacţioneze. Fierbând de furie, m-am îndreptat spre ieşirea din cantină cu un pas chiar mai rapid decât cel al lui Marge mai devreme.

— Hei, unde te duci? a strigat Shane în spatele meu.

L-am ignorat şi m-am repezit în prima toaletă mai bună şi, din fericire, goală, unde am zăbovit deasupra chiuvetei şi m-am spălat pe faţă cu apă rece, dorindu-mi să fiu acasă, unde puteam să mă arunc sub un duş relaxant.

Nu-i mai suportam. Mental nu-i mai suportam, jur. Am respirat adânc de câteva ori şi am încremenit când mi-am văzut imaginea din oglindă. Obrajii mei acum umeziţi erau roşii de furie, iar pupilele parcă mi se lărgiseră puţin, umflate de emoţiile reprimate din sufletul meu. îmi venea să

răcnesc de neputinţă, dar era şi o furie care clocotea în mine şi parcă mă ajuta să-mi blochcz lacrimile. Mă bazam în totalitate pe ea atunci când, în 'fârşit, mi-am revenit suficient ca să ies din baie.

M-am hotărât să nu mă întorc la cantină, ci să mă duc spre sala de biologie, unde aveam ora următoare, şi să citesc o carte acolo până la sfârşitul pauzei. Dar, în mod ciudat, paşii grei şi decişi care exprimau staiea mea actuală de răzvrătire m-au purtat până în partea principală a şcolii, iar apoi spre ieşire.

Nu plănuisem să fug şi nici nu ştiam încotro merg. Dar arătam sigură de mine şi cred că ăsta e singurul motiv pentru care nimeni din personalul şcolii nu m-a oprit şi nu m-a controlat. Am reuşit să părăsesc incinta academiei fără nicio problemă, din cauza transei bizare în care mă aflam – acest lucru nu m-a surprins şi nici nu m-a bucurat.

M-am plimbat o vreme de-a lungul zidului înalt care incon jura perimetrul şcolii, care s-a terminat după un timp, şi am intrat în pădure. M-am deplasat pe un drum care ducea printre copaci denşi. M-am ţinut pe marginea drumului, pentru că aici nu exista nici măcar un trotuar. Se pare că nimeni nu mersese pe jos pe aici. De asemenea, nici prea multe maşini nu treceau pe lângă mine. Sigur că traficul creştea la orele de vârf, dar acum maşinile treceau sporadic şi eram sigură că toţi şoferii întorceau capul după mine derutaţi când vedeau un trecător rătăcit. Mai ales în uniformă şcolară şi fără geacă. Căci, mânată de impulsul meu genial, nu mă gândisem că merita să mă ocup măcar de confortul meu şi să mă duc la vestiar ca să-mi iau geaca.

Şi era frig, mult prea frig pentru astfel de plimbări. Ce dacă soarele strălucea, vântul nu bătea şi nu ningea, când era o mulţime de zăpadă în jur şi era frig?

Am avut noroc, pentru că mă încălzea sângele clocotind de furie din venele melc. Nu glumesc, mergeam înainte fără să-mi pierd atitudinea de răzvrătire, deşi ar fi trebuit mai degrabă să mă panichcz, pentru că nu numai că fugisem de la şcoală, dar mai şi mergeam pe un drum nu foarte sigur şi eram îmbrăcată necorespunzător pentru acea vreme. Ei bine, şi încă o dată încălcăm regulile sacre ale lui Vincent.

Numai la gândul ăsta, aproape involuntar mi-am strâns degetele în pumn, apoi am început un calcul rece. Am cincisprezece ani, aşa că voi fi dependentă de el cel puţin următorii trei ani. Trei ani fără compromisuri şi fără posibilitatea de a-mi exprima propria părere. Nu accepta cuvântul „nu” şi nici nu lua în considerare negocierile. Nici măcar cu propria lui soră. Cum să suport asta? Ca să nu mai vorbim de faptul că nici ceilalţi fraţi ai mei ini erau cu nimic mai buni. Am ajuns sub acoperişul a cinci aroganţi dictatoriali. Bine, poare cu excepţia lui Will şi Shanc, ci nu erau chiar atât de îngâmfaţi. Dictatoriali da, dar nu aroganţi.

Am suspinat, clătinând din cap. Mi-am pus braţele în jurul meu, trăgându-mi sacoul de la uniformă ca să mă încălzesc cât mai mult.

Dar ce puteam să fac? La urma urmei, nu puteam să îi schimb, pentru că, cu cât mă împotriveam mai violent, cu atât deveneau mai neplăcuţi, iar eu eram prea laşă ca să fug o dată pentru totdeauna. Adică să

evadez. întotdeauna mă miram când auzeam despre adolescenţi rebeli care au fugit de acasă. Nu pentru că aş fi pus la îndoială motivele lor, ci pentru că eu însămi nu mi-am putut imagina unde aş putea eventual să fug şi cum aş supravieţui dacă aş fi în locul lor. Mai ales acum, în situaţia mea actuală. Nu aveam familie, iar dacă aş fi vrut să rămân la un cunoscut (pentru că aveam o mână de cunoscuţi), ar fi fost foarte uşor să mă găsească. în afară de restul nesemnificativ pe care îl primisem pentru prânzul neconsumat, nu aveam fonduri pentru a supravieţui. Aş fi ajuns pe stradă.

Exact ca acum. Dar am mers înainte fără ţintă în peisajul tăcut al pădurii de iarnă. Zăpada se topea urât şi nu mai acoperea asfaltul umed, dar rămăşiţele ei tot se mai adunau în grămăjoare mici la marginea drumului. O dată m-am împiedicat şi mi-am înfipt piciorul într-una dintre ele, şi mi-am udat şoseta. Senzaţia a fost teribil de neplăcută şi acela a fost probabil primul moment în care am început să mă îndoiesc de rostul micii mele excursii. După un timp, de asemenea, am descoperit că şi copacii golaşi şi întunecaţi şi pustietatea omniprezentă au început să mă sperie. Atunci mi-am pus pentru prima dată întrebarea: cât timp aş mai putea continua aşa?

Nici măcar două ore. Acesta a fost răspunsul. Atât mi-a luat să parcurg distanţa de la şcoală până la cel mai apropiat oraş, după ce am pornit pe drumul din partea de sud a campusului. Nu mă grăbeam, e adevărat, dar am fost totuşi surprinsă pentru că, în ciuda neplăcerilor avute din când în când, avusesem impresia că trecuse mult mai puţin timp.

20* WFRON1K A ANNA
MARCZAK

Când am văzut primele clădiri, m-am simţit foarte uşurată Când plecasem de la şcoală, mă îndreptasem inconştient în di rccţia opusă faţă de cea din care veneam mereu cu fraţii mei. în consecinţă, nu cunoşteam aceste zone şi trebuie să recunosc că deja începusem să mă cam tem că acesta era unul dintre acele drumuri nesfârşite, care, în cel mai bun caz, mă va duce intr-un stat vecin, direct în Ohio, de exemplu. Când am ajuns în micul centru al oraşului, la început m-am simţit uşurată, pentru că era bine să mă regăsesc în mijlocul civilizaţiei. înainte de a avea timp să-mi tac griji serioase cu privire la faptul că acel orăşel nu prea conta în situaţia mea, pentru că oricum nu aveam unde să mă duc şi era probabil cufundat în hibernare, ochii mi s-au aprins când am văzut o cafenea. îngheţasem de frig şi eram foarte obosită, aşa că intrarea într-un local cald şi confortabil era cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla în acel moment.

Am ignorat privirea suspicioasă pe care mi-a aruncat-o bar- maniţa din spatele tejghelei. Probabil ca se întreba ce caută aici o adolescentă în uniformă şcolară şi fără geacă. Am încercat să nu mă comport ciudat, ca să n-o ajut să îşi construiască în minte o teorie fără îndoială nefavorabilă pentru mine.

M-am aşezat la o masă într-un colţ discret al cafenelei cu o ceaşcă mare de ciocolată caldă în mână. Am cheltuit pe ea toţi banii pe care i-am găsit în buzunar. Crezusem că aveam ceva mai muki şi asta pentru că încă îmi era greu să mă obişnuiesc cu faptul câ în America existau bancnote cu o valoare atât de mică cum este un dolar. Din această cauză, încă nu reuşeam să scap de impresia înşelătoare că aveam mai mulţi bani decât posedam de fapt. îmi lipseau chiar câţiva centi pentru frişcă şi fulgi de ciocolată,

dar nu aveam de gând să disper. îmi doream cel mai mult să mă încălzesc.

Atunci mi-am scos telefonul. Voiam mai ales să ştiu cât c ceasul, dar după ce am deblocat ecranul, în afară de oră, în faţa ochilor mei au .«părut o scrie de notificări.

Optsprezece apeluri ratate de la Dylan.

Şase apeluri ratate de la Will.

Unul de la Vincent.

Pe ultimul l-am privit cel mai mult timp. Era ca şi cum ar fi fost cireaşa de pe tortul amar al eşecului meu. Cred că Vincent nu mă mai sunase niciodată. Şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai amuzante, aveam telefonul pus pe vibraţii, altfel aş fi auzit sau cel puţin aş fi simţit în buzunar că cineva mă sună de atâtea ori. Am dedus că, în acest caz, în timpul plimbării mele probabil că nu avusesem semnal.

Mi-am muşcat buza, întrebându-mă dacă ar trebui să-i sun înapoi.

Şi ce le vei spune?

O să le spun unde mă aflu. Oricum trebuie să mă întorc de aici cumva, nu?

Mi-am imaginat iritarea lor. Dylan care mă va boscorodi pentru că nu am răspuns la telefon, Tony cu răutăţile lui şi, în sfârşit, momentul meu preferat, conversaţia cu Vincent. în ciuda reticenţelor melc, abia îmi puteam stăpâni dorinţa de a-mi da ochii peste cap.

în cele din urmă, am decis să ignor toate aceste apeluri ratate până când îmi voi termina ciocolata. Abia atunci intenţionam să iau din nou telefonul şi să-l sun pe unul dintre băieţi. Probabil că ar trebui să formez numărul lui Vincent, dar nu eram sigură că aveam suficient curaj. Will era o variantă bună, deşi apoi m-am gândit că ar putea fi neplăcut să-i aud vocea dezamăgită de comportamentul meu.

Mi-am băut ciocolata foarte încet, încercând să amân conversaţia care mă aştepta. Mi-era teamă să ating telefonul şi de faptul că, dacă aş fi făcut ceva cu el, aş fi fost imediat sunată din nou de unul dintre fraţi şi că aş fi răspuns din greşeală. Prin urmare, am dat

telefonul la o parte şi m-am uitat pe fereastra cafenelei, privind strada goală de afară.

M-am gândit puţin la Jason, Ia rudele mele amatoare de violenţă şi la cum ar fi fost lucrurile dacă mama mea ar fi trăit.

Ea l-ar fi invitat pe Jason acasă la cină şi l-ar fi întrebat despre materiile lui preferate de la şcoală. Nc-ar fi lăsat să mergem la cinema, ccrându-mi doar să mă întorc înainte de lăsarea întunericului. După aceea ar fi stat cu mine în sufragerie la un ceai şi am fi discutat despre detalii, pe care, în cea mai mare parte, i le-aş fi ascuns, iar ca ar fi ştiut despre ele, dar ar fi zâmbit oricum, amintindu-şi de vremea când ea însăşi avea vârsta mea.

Sau cel puf în îmi place să cred că aşa ar fi ftcut.

Ameţită de această viziune, mi-a luat ceva timp să realizez că o maşină de poliţie oprise pe strada din faţa cafenelei. Maşina se oprise cu două roţi pe trotuar, aproape blocând intrarea, iar când din ca au coborât doi poliţişti, inima a început să-mi bată mai tare.

Oare ci...?

Nu, nici nu putea fi vorba de asta. Este imposibil ca aceşti doi bărbaţi să fie aici în legătură cu mine. Ar fi fost o exagerare. Poliţiştii au intrat în cafenea, mândri şi drepţi în uniformele lor. Unuia dintre ci, mai scund şi îndesat, i s-au aprins imediat ochii la vederea dulciurilor expuse. Celălalt părea încordat şi uşor iritat. Era mult mai tânăr decât partenerul său şi foarte înalt, la fel ca Dvlan, deşi mult mai puţin musculos. Stătea cu braţele încrucişate în timp ce poliţistul mai în vârstă, într-o manieră relaxată, s-a apropiat de ghişeu şi a salutat-o pe barmaniţă ca pe o prietenă veche. îi urmăream acţiunile, strângând tare ceaşca în mâini ca să nu-mi trădez trcrnurul.

Poliţistul reflecta cu voce tare la ce gogoşi să aleagă, lăudând fiecare fel, iar colegul lui, plictisit că dura atât de mult să comande, a început să scruteze cu privirea încăperea. în afară de mine, nu mai erau

decât două femei în vârstă cufundate într-o conversaţie confidenţială, aşa că nu am reuşit să trec neobservată, dar am încercat să mă prefac că nu eram deloc o adolescentă în uniformă care chiulea de la şcoală şi care în plus se temea şi de propria umbră. Am adoptat o expresie indiferentă, uitându-mă puţin pe fereastră şi puţin la ecranul telefonului, ca şi cum aş fi

aşteptat vreun mesaj important. Cred că am reuşit să joc bine, pentru că privirea tânărului poliţist a alunecat peste mine fără prea mult interes.

La început am fost uşurată că apariţia poliţiştilor era doar o coincidenţă şi nu era vorba de o acţiune de căutare. Iar când am reuşit să-mi calmez nervii, mi-am înghiţit saliva în timp ce în cap mi-a germinat o nouă idee.

Dar dacă...

Ce-ar fi dacă aş încerca să mă eliberez de fraţii mei?

îmi trecuse prin minte să vorbesc cu cineva despre situaţia mea, dar mi se părea foarte dificil să găsesc persoana potrivită, având în vedere că doream să-i denunţ pe fraţii Monet, care erau destul de cunoscuţi aici. Primele persoane care mi-au venit în minte au fost profesorii. Doamna Robcrts, cu firea ei blândă, câştigase atât de multă încredere şi afecţiune din partea mea, încât aş fi putut rămâne cu ea în clasă după ore să-i povestesc despre situaţia mea sumbră, dar apoi mi-am dat scama că va trebui să raporteze undeva mai sus. Directoarei şcolii, probabil, cea care încasa din când în când cecuri grase de la Vincent.

Să informez poliţia despre cazul meu mi s-a părut o mişcare prea drastică, dar privind acum la cei doi bărbaţi în uniformă, am început să mă gândesc la asta.

M-am cutremurat numai la gândul ce s-ar întâmpla dacă m-aş apropia de ei acum şi le-aş mărturisi că locuiesc cu oameni de care îmi era frică. Le-aş produce lor necazuri sau m-aş băga pe mine însămi în necazuri? Şi la fel de importantă, dacă nu chiar mai importantă, era întrebarea – chiar voiam să fac asta? Vincent nu era tutorele pe care îl visasem şi ceilalţi

fraţi erau şi ei foarte departe de imaginea familiei ideale, dar nu puteam să neg faptul că erau alături de mine, iar Vince avea el însuşi grijă să nu-mi lipsească nimic. Ori de câte ori aveam nevoie de ceva, primeam imediat.

Aşadar, chiar voiam să-l reclam la poliţie?

Stăteam acolo cu ciocolata mea deja răcită şi îi priveam pe poliţişti ca hipnotizată.

Acum îşi aşteptau cafeaua, iar cel mai în vârstă îi spunea ceva vesel partenerului său morocănos. îi flutura pe sub nas punga de hârtie cu gogoşi, îndcmnându-l să-şi cumpere şi el câteva. L-am privit, imaginându-mi că mă duc spre el. Mă prezint mormăind apoi îi cer ajutorul. Ar fi fost suficient să mă ridic de la masă şi să fac literalmente câţiva paşi.

Brusc, sprâncenele i s-au ridicat, urmate imediat de colţurile gurii, curbându-se într-un zâmbet larg. în acelaşi moment, poliţistul mai tânăr a înţepenit şi mai mult.

— Oho-ho, bună dimineaţa, bună dimineaţa! a strigat prietenos poliţistul mai în vârstă, văzându-l pe bărbatul care apăruse în uşa de la intrare.

O singură privire şi inima mea a încetat să mai bată. în cafeneaua din acest orăşel mic a intrat însuşi Vincent.

în palton şi cu părul dat pe spate, arăta la fel de demn ca întotdeauna, iar aura care emana din el era la fel de impunătoare ca şi cum ar fi fost proprietarul acestui stabiliment şi venise aici pentru a-i pune pe toţi la colţ. Şi-a plimbat privirea prin încăpere până când ochii lui cu irisuri de gheaţă s-au oprit asupra mea, dar numai pentru o clipă. Apoi s-a întors spre poliţist şi i-a făcut semn cu capul, dar tot cu un aer sever.

— Bună ziua, domnule şerif.

S-a oprit lângă el şi şi-au dat mâna. Pe degetul lui Vincent a strălucit inelul cu sigiliu, iar poliţistul mai tânăr a rămas cu ochii lipiţi de el.

— Şi ce naiba faci aici, hm? a întrebat prietenos şeriful, foşnind punga de hârtie.

— Mă întâlnesc cu sora mea, a răspuns simplu Vincc, arătând spre mine cu o mişcare rapidă a mâinii.

Am înghiţit în sec sub privirea scrutătoare a şerifului.

— Dar nu ar trebui să fie la şcoală?

— Ba da.

Apoi, barm.-.niţa a strigat: „Cyrus!”, iar poliţistul s-a repezit la tejghea, să-şi ia comanda. Partenerul lui stătea tot lângă cl,

încordat ca o strună, evitând în acelaşi timp în mod clar privirea fratelui meu.

— Ei bine, trebuie să fugim. La revedere, Vincent, a spus Cyrus, clipind, apoi s-a mai uitat la mine o dată şi mi-a făcut semn cu mâna în care ţinea gogoşile. Salutări surorii!

Apoi, privind lacom la cafeaua lui, a ieşit afară, iar partenerul lui l-a urmat, vizibil mulţumit că în sfârşit putea să plece de aici.

Apoi am lăsat capul în jos şi mi-am înfipt privirea în ceaşca de ciocolată pe jumătate goală. Am auzit paşii moi şi foarte silenţioşi ai lui Vincent. Cum se apropie de masa mea, cum împinge scaunul înapoi şi se aşează în faţa mea. îşi descheie haina, îşi ridică manşetele. Nu se grăbea deloc.

— îţi aminteşti când ţi-am spus la început că sper să nu dai de necazuri?

Am dat din cap. îmi aminteam foarte bine prima noastră conversaţie.

— Atunci ce înseamnă asta? a întrebat el, încrucişându-şi braţele.

Eram aproape gata să mormăi automat nişte scuze, dar m-am abţinut. *Nu te lăsa intimidată, Hailie. Nu este nimic din vina ta. Ei sunt cei care i-au făcut rău lui Jason.*

Poate sună alarmant, dar recunosc că aveam curaj şi pentru că ne aflam într-un loc public.

— Aveam nevoie de un moment de singurătate, i-am răspuns calmă.

Vince s-a aplecat uşor spre mine.

— Aşadar, ar fi trebuit să găsim un loc mai ferit la noi acasă, a rostit el cu o voce de gheaţă.

Am luat o înghiţitură de ciocolată. Dulceaţa ci mi-a oferit alinare.

—Jason a căzut pe scări...

— Nu vreau să mai aud numele băiatului ăluia, m-a întrerupt el ridicând mâna.

Am sorbit din nou din ceaşca mea.

— Dc unde ai ştiut că sunt aici?

Vince s-a îndreptat şi m-a privit în tăcere o clipă. Apoi şi-a ridicat încet mâna şi a întins-o spre telefonul meu, care era pe măsuţă. La început am crezut că voia să mi-l ia, dar el doar a atins ecranul cu degetul arătător.

Mi-a trebuit o clipă până să înţeleg ce însemna asta. Am deschis ochii larg.

— Mă urmăreşti!

Eram indignată, dar când mă adresam lui Vincent, nu puteam niciodată să vorbesc pe un ton prea ameninţător, oricât de mult m-aş fi străduit.

Expresia de pe faţa lui a rămas complet impasibilă.

— Bineînţeles.

— Nu ai niciun drept!

— Bineînţeles că am.

Rămăsesem fără cuvinte. Noua descoperire nu contribuise la schimbarea atitudinii mele deja negative faţă de fratele meu cel mai mare.

— Pe viitor, te rog să ţii minte că atunci când te sun mă aştept să răspunzi imediat, m-a avertizat.

— Nu pot să cred că mă urmăreşti.

Şi-a înclinat capul, aşteptând să diger această informaţie.

— De unde ai ştiut că sâmbătă m-am întâlnit cu Jason? am întrebat încet.

Furia era probabil singurul combustibil care îmi alimenta curajul în discuţiile cu Vincent. Pentru o clipă am simţit chiar că eu eram cea care împărţea cărţile aici şi aveam dreptul să îi pun întrebări. Era un sentiment iluzoriu, absolut fals. Vincent hotăra singur când şi ce voia să spună.

M-a privit o clipă, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă merită să mă informeze, până când, în cele din urmă, mi-a răspuns:

— Dc la bodv ;nardul tău.

JOCUL CU MIZA CEA MAI MARE

Tocmai duceam ceaşca la buze, când am realizat sensul cuvintelor lui. Am scăpat-o din mână şi s-a auzit un clinchet zgomotos. în mod miraculos, nu s-a spart, dar restul ciocolatei s-a vărsat pe masă. Am atras atenţia celor câţiva oameni prezenţi în cafenea, dar nu-mi păsa câtuşi de puţin, pentru că în acel moment rămăsesem cu gura căscată la fratele meu.

Vince, cu eleganţa lui caracteristică, a întins mâna după şerveţelele de la dozatorul din mijlocul tejghelei şi le-a pus în faţa mea, îndemnându-mă să curăţ mizeria.

Am vrut să-i pun o întrebare fără sens, cum ar fi: „Despre ce vorbeşti?” sau „Ce bodyguard?”, dar în loc de toate acestea am rostit încetişor o altă întrebare, care îmi fusese dictată de subconştient.

— De ce am nevoie de un bodyguard?

Vincent mă privea cu atenţie. Vedeam pe faţa lui că se gândea cât de mult poate să-mi dezvăluie din secretul lui. I-am susţinut privirea şi am încercat să-i arăt prin atitudinea mea că eram gata să aud adevărul sau cel puţin o parte din el. în plus, am încercat

să-l forţez discret să mi-l spună, strângând din buze. Ştiam că am acest drept.

Fratele meu şi-a mângâiat bărbia cu mâna, iar pe unul din degete inelul cu sigiliu a strălucit din nou ameninţător. Chiar înainte să vorbească din nou, mi-a trecut prin minte gândul că poare nu voiam să ştiu deloc ceea ce urma să-mi spună.

— Ce ştii tu despre ceea ce fac eu în viaţă?

A vorbit cu o voce clară şi răspicată, dar şi suficient de încet, astfel încât să îl aud numai eu. Am stat o clipă să mă gândesc la răspuns.

— Will a spus că aveţi o afacere de familie, am răspuns eu nesigură.

O umbră de zâmbet a apărut pe buzele lui Vincent.

— Will a spus-o foarte frumos.

— Deci nu este adevărat?

— Ba este adevărat.

Am tăcut. Vince părea serios, dar eu nu puteam scăpa de senzaţia că era de fapt puţin amuzat. Asta era ceva nou.

— Ce altceva ţi-a mai spus Will?

Apoi am ezitat, încreţindu-mi fruntea şi încercând să-mi mobilizez celulele cenuşii.

— Că... după ce... tatăl vostru a murit, tu i-ai luat locul în companie, iar băieţii te ajută cumva?

Era absolut tot ce ştiam despre afacerile lor. Adică, practic nimic. Nu mi-era deloc uşor să vorbesc indiferent despre acest subiect cu fraţii mei, cu care era într-adevăr greu să am vreo conversaţie serioasă. Chiar şi Will îmi reteza întrebările.

— Este şi tatăl tău, Hailie.

Am dat din cap, ferindu-mi privirea de el. Nu credeam că este nevoie să-l recunosc oficial pe acest om ca tatăl meu. Nu aveam deloc chef să fac asta, dar

nici nu voiam să-i dau explicaţii lui Vincent.

— Bine, a suspinat fratele meu şi s-a lăsat pe spate în scaunul lui. Mâinile lui se odihneau pe cotierc şi, deşi stătea la o masă dinrr-o cafenea obişnuită, arăta ca un rege intr-o sală a tronului. Cum reuşea asta, nu am nici cea mai mică idee.

— Istoria familiei noastre este lungă şi interesantă, draga mea Hailie. Bunicul şi străbunicul nostru au muncit din greu pentru a ne asigura statutul pe care îl avem acum.

Toate acele articole de pe internet mi-au apărut din nou în faţa ochilor. „Imperiul Monet”, aşa se numea afacerea de acolo sau poate mai degrabă afacerile despre care vorbea acum Vincc...

— Nu toate activităţile în care s-au angajat erau legale. înţelegi ce vreau să spun? a întrebat încet.

— De exemplu? am răspuns la întrebare cu o întrebare şi am înghiţit în sec în timp ce gâtul mi se usca de emoţie.

Vincent a clătinat din cap.

— îţi spun toate acestea ca să-ţi faci o idee despre trecutul familiei noastre. Nu intenţionez să intru în detalii.

— Dar...

-Nu.

Am strâns din dinţi nerăbdătoare ca să nu murmur ceva care cu siguranţă nu i-ar fi plăcut. Trebuia să mă stăpânesc, ca să nu-i stric dispoziţia. în plus, chiar dacă devenise temporar atât de vorbăreţ, tot mai credeam că păşesc pe o pojghiţă de gheaţă. Era uşor de uitat, totuşi stăteam împreună la o masă într-o cafenea dintr-un orăşel necunoscut doar pentru că mă hotărâsem să fug de la şcoală. Cu siguranţă că mă

aşteptau nişte consecinţe.

— Pe măsură ce familia noastră urca în ierarhia socială, pe măsură ce obţineam tot mai multe succese, creştea şi concurenţa noastră. A devenit din ce în ce mai serioasă şi necruţătoare, a continuat fratele meu. Acesta este preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru succes.

— Ce fel de concurenţă? Mai există?

— Hailie, încetează, te rog, acesta nu este un interviu. îţi voi spune cât de mult cred cu de cuviinţă.

S-a uitat discret în jur, apoi s-a uitat imediat la mine dezaprobator, în timp ce eu suspinam tare şi demonstrativ. Apoi s-a îndreptat brusc şi a ordonat:

— Plecăm.

Eram nedumerită de această turnură bruscă a conversaţiei. Nu voiam să se întrerupă. Voiam să continue pentru că era pentru prima dată când simţeam că mă iniţiază în ceva. Chiar dacă era o impresie iluzorie, deoarece, aşa cum subliniase chiar el, îmi împărtăşea doar informaţii selective, era totuşi un progres incontestabil în relaţia noastră.

Vince nu a pierdut timpul. Fără nici o clipă de ezitare, s-a ridicat şi a început să-şi încheie paltonul elegant. Abia atunci mi-a trecut prin minte că pierdeam şansa de a descoperi ccl puţin o parte din secretul fraţilor. Şi acesta era, la urma urmei, un lucru pentru care mă luptam de luni de zile.

— Nu! am strigat repede. Nu, aşteaptă încă o clipă. O să tac, o să ascult, doar o vorbă. Mai spune-mi ceva, te rog.

— Ridică-te, mi-a poruncit el pur şi simplu, uitându-se la mine sever.

M-am ridicat, dar numai ca să mă îndrept spre cl şi să-l apuc de mână, împiedicându-l să încheie ultimul nasture. M-am mirat singură că îmi permisesem un gest atât de intim cu Vin- ccnt, dar asta nu făcea decât să dovedească cât de mult îmi doream să aflu mai multe.

— Te rog, am scâncit cu, dându-mi capul pe spate şi privind rugător în ochii lui, care păreau indiferenţi. El a cercetat din nou cu privirea cafeneaua şi a clătinat din cap.

— Plecăm, a repetat cl în cele din urmă, iar când am deschis înverşunată gura ca să încerc să protestez

în continuare, a adăugat: Vom termina discuţia în maşină.

La început mi-am slăbit strânsoarea uşurată, apoi mi-am lăsat mâinile să alunece de la sine spre încheietura mâinii lui. Aşadar, nu era încă totul pierdut. Eram atât de bucuroasă, că nu mi-am ratat şansa. Vince a profitat de neatenţia mea şi cu o

mişcare rapidă a luat de pe masă telefonul meu. Fără un cuvânt, l-a strecurat în buzunar. Nu am comentat.

L-am urmat până la ieşire, iar afară ne-am îndreptat imediat spre maşina lui. începea din nou să ningă încet şi Vince mi-a examinat cu o altă privire de dezaprobare hainele prea subţiri. Mi-a deschis repede uşa de pe partea pasagerului şi am alunecat la fel de repede pe scaun, tremurând în vântul îngheţat. În timp ce şezusem în cafenea, fie că emoţiile mi se domoliseră, fie ca scăzuse temperatura de afară – sau poate şi una, şi alta. Cu siguranţă simţeam frigul mai mult decât în timpul plimbării prin pădure. Mi-am înfăşurat şi mai strâns sacoul în jurul trupului în timp ce priveam prin parbriz cum Vince înconjura maşina şi se urca la volan lângă mine. în picioare, în mica parcare se aflau mai mulţi bărbaţi în vârstă, probabil locuitori din zonă. Stăteau înghesuiţi cu ţigări în mâinile îngheţate şi vorbeau, strigând zgomotos unul către altul. Au amuţit toţi fără excepţie când l-au văzut pe Vincent şi s-au holbat până când acesta a pornit motorul şi a plecat.

Aceasta este o descoperire destul de recentă a mea – apariţia mea în locuri publice împreună cu fratele meu mai mare atrăgea atenţia tuturor celor din jur. Cei care îl cunoşteau sau aveau vreo legătură cu Vincent voiau să se asigure că era el, iar pe cei care nu-l cunoşteau îi interesa oricum, pentru că, în fond, Vincent arăta sclivisit şi răsfăţat ca un milion de dolari.

Eram nerăbdătoare. Doream să continue, dar nu l-am grăbit, ca să nu-mi distrug şansele de a afla măcar o parte din adevăr. Tocmai când începusem încet-încet să cred că mă păcălise, că nu-mi va mai spune

nimic altceva şi că ne îndreptam direct spre casă, Vincent a tras pe dreapta la marginea drumului, unde era suficient de mult loc pentru a staţiona în siguranţă. La fel ca peste tot în zonă, acest drum destul de pustiu mergea printre copaci dens plantaţi, cu coroane desfrunzite. Cu un peisaj atât de dezolant în faţa ochilor, m-am gândit că aş fi preferat de o sută de ori să Au într-o cafenea sau în orice alt loc public şi m-a străbătut un fior.

— Sunt oameni cărora nu le place ceea ce fac, a spus Vince brusc, ca şi cum ar fi lăsat mai întâi să ne îmbrăţişeze de jur împrejur liniştea ideală care se aşternuse după ce oprise motorul, iar apoi, cu un efect de surpriză, să o spargă cu răceala din vocea lui. Stătea şi privea în faţă cu o mână sprijinită pe volan şi cu cealaltă pe cotieră. M-am uitat la ea şi am oftat la vederea inelului cu sigiliu. Avea culoarea oţelului, cu un „M” mare gravat şi câteva sculpturi mai mici în jur. Ca să le văd mai bine, ar fi trebuit să mă aplec foarte mult. Fără să ştiu de ce, inelul îmi producea o nelinişte stranie.

— Te referi la poliţie? am întrebat naivă, ridicând ochii ca să-l privesc în faţă.

A zâmbit ca şi cum i-ar fi fost milă de mine, dar a continuat să se uite prin parbriz spre pădure.

— Oh, nu, Hailie, am o relaţie excelentă cu poliţia. E bine să ţii minte asta.

Am fost şocată şi inundată de un val de ruşine amestecat cu oroare, pentru că mi-am amintit că doar cu o clipă mai înainte mă gândisem să-l denunţ poliţiştilor. Dar ce greşeală ar fi fost! Vincent şi toată echipa şerifului păreau să fie în termeni extrem de buni. Nu ştiu dacă nu cumva fratele meu era în stare să-mi citească gândurile şi ghicise ce

îmi trecuse prin minte înainte sau dacă era numai un avertisment pentru viitor. Tot ce ştiu este că aveam de gând să ţin bine minte acest avertisment.

— Avem mulţi prieteni, prieteni foarte puternici, dar nu numai. Nu îmi place cuvântul „duşmani", pentru că arc o cono- taţie infantilă, iar acestea sunt chestiuni serioase la care vreau totuşi să te sensibilizez, deoarece, indiferent cum ar fi, pur şi simplu aşa se caracterizează relaţia pe care o avem cu anumite persoane. Sunt oameni diferiţi, cu motivaţii şi limite diferite, stabilite în locuri diferite. Nu poţi prevedea niciodată la ce să te aştepţi de la ei. Acesta este motivul pentru care, de fiecare dată

când eşti undeva singură în afara şcolii, am un om care veghează la siguranţa ta. Nu am vrea ca cineva să te răpească de lângă noi.

— Stai puţin, am auzit bine? Cineva vrea să mă răpească? am gemut cu slab.

— Oh, mulţi oameni.

— Dar de ce, eu nu am făcut nimic, în fond...

— Numele tău, Hailic. E de ajuns.

Vince nu se uita la mine nici cu îngrijorare, nici cu simpatie, chiar dacă sunt sigură că a văzut cât de rău mă speriaseră cuvintele lui. Dar eu eram departe de calmul lui şi nici măcar nu am observat când panica a început să câştige teren în faţa raţiunii.

— Asta trebuie raportat la poliţie!

Vince a clătinat negativ din cap.

— Jocul pentru cea mai marc mizã se desfăşoară întotdeauna dincolo de raza de acţiune a poliţiei.

Mi-am muşcat buza cu furie, gândindu-mă la o soluţie simplă, crezând în naivitatea mea că există una, pe care Vince însuşi nu o găsise până acum.

— Dc ce vor să mă răpească doar pe mine? Cum rămâne cu tine şi cu restul băieţilor? am întrebat eu în linişte. Toţi avem acelaşi nume.

— Este evident, Hailie, a răspuns el. Tu eşti ţinta cea mai uşoară. Faptul că nu ai fost crescută dintotdeauna în familia noastră te face şi mai valoroasă în ochii potenţialilor oameni cu intenţii necurate. Eşti o fată tânără şi drăguţă şi, lucrul cel mai important, nu eşti familiarizată cu lumea noastră, ceea ce te face vulnerabilă şi naivă...

— Nu sunt deloc naivă.

Vince a strâns buzele, nemulţumit că îi tăiasem vorba. M-a privit o clipă în tăcere, lăsându-mă să

înţeleg că nu trebuia să mai fac asta. Am murmurat încet o scuză ca să-l liniştesc, iar el a continuat.

— Dar bineînţeles că eşti naivă. Şi ai tot dreptul să fii aşa, deoarece nu ai nicio idee despre nimic. Prin urmare, trebuie să respecţi regulile pe care ţi le dictez eu. Pentru că sunt *foarte multe* lucruri pe care nu le ştii. Este posibil ca pe cele mai rrz,l:e dintre ele să ne le afli niciodată.

Nu mi-a plăcut tot ce a spus. Cu toate acestea, în loc sa mă concentrez pe reacţiile negative, am încercat să-mi mise capul şi să-mi organizez întrebările care îmi treceau prin minte. O grămadă de întrebări.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme că am un bodyguard?

— Ca să nu te sperii.

— Atunci de ce îmi spui asta acum?

— Ca să te sperii.

Am ridicat din sprâncene, aşteptând o explicaţie, iar \’ince a tras aer în piept şi şi-a încleştat mâna pe volan.

— Hailie, nu pori să părăseşti pur şi simplu incinta şcolii în generai, nu trebuie să pleci nicăieri iară să mă informezi mai întâi pe mine sau pe unul dintre fraţi. Dacă ai fi dat din greşeală peste cineva răuvoitor astăzi, s-ar fi putut sfârşi rău.

Chipul lui Vmcent s-a întunecat în timp ce privea în depărtare, apoi s-a uitat la mine şi a adăugat:

— De aceea, dacă mai chiuleşti încă o dată, nu te vei mai duce la şcoală. Dacă va fi nevoie, iţi voi angaja profesori individuali ţi te voi închide acasă, nu glumesc. E clar?

Ultimele cuvinte au sunat ca o ameninţare în toată regula şi am tremurat numai când mi gândeam ce s-ar

fi întâmplat daci s-ar H adeverit. Atunci nu aş mai avea chiar niciun fel de viaţă.

— Foarte clar.

Pentru o clipă, niciunul dintre noi nu a vorbit. Vince a scos telefonul şi a aruncat o privire la mesaje.

— Mergem acasă, a anunţat el, băgându-l la loc.

— Doar un moment, te rog. Poţi să-mi spui cu ce anume te ocupi? am întrebat eu, brusc animată.

Nu voiam să încheiem încă discuţia şi doream să storc din ea cât mai mult posibil.

— Nu-

A fost un răspuns scurt, dar rostit atât de apăsat şi intr-un -nod atât de ferm, încât făcea imposibilă orice insistenţă, aşa că am tăcut şi l-am acceptat cu inima grea. Vincc a pornit motorul şi nu a mai deschis gura. Nici eu nu am spus nimic până când am parcat în garajul reşedinţei Monet. În tot restul drumului am analizat informaţiile pe care mi le împărtăşise fratele meu, iar acum mă durea capul din cauza supraabundenţei lor.

— Vmce, te rog, vrei să-mi mai spui ceva? am strigat eu.

Ultima dată când mi-am încercat norocul a fost când şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a deschis portiera, cu un picior deja afară din maşină. S-a întors spre mine şi pentru o clipă m-a privit, iar cu – un pic inconştient şi un pic intenţionat – am încercat să îl fac să răspundă uitându-mă frumos la el.

— Poftim, Hailie?

Succes.

— Şi dacă cineva chiar mă răpeşte?

Analizasem tot ce îmi spusese Vincc, dar la această chestiune reveneam mereu şi era cea asupra căreia aveam cele mai multe îndoieli. Mi-era teamă să aud răspunsul.

Vince m-a săgetat cu privirea ochilor lui palizi.

— Atunci îl voi ucide personal.

A coborât, a închis portiera maşinii în urma lui şi a dispărut în partea de locuinţă a casei.

Iar cu am mai rămas în maşină câteva minute, aşteptând să se potolească frisoanele care îmi străbăteau tot corpul.

16

SURIOARA CEA MICĂ

Când am păşit în bucătărie, îmi simţeam încă picioarele ca de vată. Nu ştiu de ce mă duseseră tocmai aici, căci nu mi-era foame. Cred că pur şi simplu nu voiam să merg imediat după Vincent, aşa că am decis să aştept jos un timp înainte să mă duc la mine în cameră.

Mi-am cules câţiva struguri din castronul sculptat de lângă aparatul de cafea şi i-am mestecat încet, sprijinindu-mă de blat. Priveam în gol pe fereastra care dădea în curtea cenuşie. Nu aveam în cap decât conversaţia cu Vincent şi nu mă puteam opri să mă gândesc la ea, mai ales la ultimele lui cuvinte. Cu toate acestea, nu mi se făcea pielea de găină.

Şi chiar atunci mi s-a alăturat nimeni altul decât Dylan. A apărut ca din senin, nici măcar nu i-am auzit paşii. M-am uitat în sus la el, când a intrat în încăpere şi am simţit cum mi se crispează faţa. Nici el nu m-a ignorat ca de obicei, ci doar s-a oprit foarte aproape de mine şi a dat drumul la espresorul de cafea. Nu mi-a plăcut privirea plină de reproşuri cu care m-a

ţintuit.

— Cea fost cu evadarea asta a ta, ei? a întrebat el.

Am mestecat încet ultimul strugure.

— Nu mai puteam să vă ascult, am mărturisit sincer.

S-a auzit un zgomot de boabe de cafea măcinate, iar Dylan $-a apropiat şi mai mult de mine, silueta lui masivă invadându-mi în mod semnificativ spaţiul.

— Dacă trebuie să stai cu noi, trebuie să stai cu noi, punct. Nu contează dacă îţi place sau nu.

Mi-am îndreptat spatele şi am ridicat din sprâncene.

— Da, dar... Nu – mai puteam – să – vă – ascult, am repetat.

Am încercat sincer să nu par prost crescută. La urma urmei, ştiam foarte bine că nu are rost să mă cert cu Dylan. Nu era cazul să intru în conflicte cu el acum. Am vorbit normal, poate doar puţin defensiv.

A mai făcut un pas spre mine şi, dacă aş fi avut unde, aş fi făcut un pas înapoi.

— Atunci data viitoare astupă-ţi urechile.

— Scuze, ar trebui să mi le astup şi acum?

Bine, asta mi-a scăpat. Ştiam că mersesem prea departe, chiar în momentul în care mi-au ieşit din gură primele cuvinte, dar speram să mă pot strecura pe sub braţul lui Dylan şi să ajung în camera mea. Din nefericire, am fost oprită de mâna lui de pe cotul meu.

— Ai început sâ dai din gură, fetiţo, nu-i aşa?

— Dă-mi drumul!

— Hai să lămurim ceva mai întâi...

Am plesnit din limbă într-un acces brusc de iritare.

— Am vorbit deja cu Vince.

— Excelent. Acum o să vorbeşti şi cu mine.

— N-am de gând.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui, dar nu eram pentru el un adversar pe măsură.

— Ţi-e atât de frică pentru băieţaşul tău? a întrebat el batjocoritor.

Am început să tremur de indignare.

— Dă-mi drumul!

— Să sperăm că pe viitor va avea grijă pe unde merge, da? Ar fi păcat să se împiedice din nou pe scări.

Nu, n-a spus asta.

Ce fel de om poate spune astfel de lucruri?

M-am uitat la el şi nu-mi venea să cred. Ce nemernic arogant! Semnele mele anterioare de furie erau simple înţepături, ca şi cum doar câteva albine m-ar fi atacat, dar acum, după ultimele cuvinte, aveam impresia că am intrat într-un roi întreg.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul, dă-mi drumul!!! am strigat şi de data asta mi-am pus toată forţa în încercarea de a mă elibera şi l-am împins în acelaşi timp cu pumnii, începând curând să-l acopăr cu o ploaie de lovituri.

Dylan s-a uitat la mine total nedumerit la început, apoi şi-a încruntat sprâncenele, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce naiba ftceam. Nu aveam destulă putere ca să-l rănesc cu atacurile mele, sau să-i provoc cea mai mică durere. Nici măcar nu s-a dat înapoi, dar la un moment dat s-a clătinat uşor. în cele din urmă, când una dintre loviturile mele ţintite orbeşte a lovit periculos de jos, Dylan m-a împins de lângă el.

Am zburat spre dulapuri şi aş fi căzut pe jos dacă acestea nu ar fi fost atât de aproape. M-am sprijinit cu un cot de blat, iar cu cealaltă mână m-am ţinut de mânerul sertarului, care se desprinsese puţin. Am simţit o uşoară durere la nivelul omoplatului şi am scos un „auci” şoptit. Aceasta m-a ajutat cu siguranţă să mă scutur de transa în care tocmai căzusem. Am ridicat capul ca să-l privesc pe Dylan, care stătea aplecat deasupra mea cu gura întredeschisă de uimire.

— Ce se întâmplă aici?

Nu puteam decât să presupun că Will apăruse în pragul bucătăriei, atras de strigătele mele. Ignorându-i întrebarea, am continuat să-l sfredelesc pe Dylan cu privirea. Acesta, la rândul lui, se uita fix la mine ca hipnotizat, până când, în cele din urmă, a suspinat.

— Ridică-te, a spus el.

Am aruncat o privire dezgustată la mâna pe care mi-a jntins-o şi m-am uitat în altă parte, adunându-mi puterile ca să mă ridic singură.

— La naiba, a mârâit el. S-a aplecat, m-a apucat de braţ şi m-a tras în sus. După ce m-am ridicat în picioare, m-am îndepărtat de el cât mai mult posibil, frecându-mi cotul unde mă lovisem.

— Hailic, ce s-a întâmplat cu tine?

Dc data asta, tonul lui Will era scăzut şi aspru.

Eu tot nu am răspuns şi, privind încruntată pe sub sprâncene, l-am provocat pe Dylan să vorbească. Acesta îşi mângâia ceafa şi, în mod surprinzător, se calmase. S-a uitat undeva în lateral şi în cele din urmă a răbufnit ftră chef:

— Am îmbrâncit-o.

— Ai îmbrâncit-o? a repetat imediat Will, cu toată atenţia concentrată asupra fratelui său mai mic, care s-a mulţumit să ridice din umeri, desftcând braţele în lături.

— Nu am ştiut că va zbura aşa de repede.

Will se holba la el ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că gândise aşa. Timp de o clipă, cred că a uitat că eram încă aici şi că şra concentrat toată furia spre Dylan, ceea ce nu m-a deranjat deloc.

— îţi dai seama că ca nu e ca Shane sau ca Tony,

cu care poţi să te iei la bătaie ca să te distrezi? Uită-te la ca, şi apoi la tine. Bineînţeles că atunci când ai îmbrâncit-o a căzut, a mârâit el.

Nuanţa azurie a ochilor lui a devenit neobişnuit de rece şi în acel moment semăna un pic cu Vincent. Doar un pic, desigur, pentru că Vince este unic în felul lui.

— Ştiu, dar ea a fost prima care s-a repezit cu pumnii la mine.

Acum Will se uita la mine, iar eu încă fîerbeam de furie, aşa că reacţia mea a fost potrivită cu starea în care mă aflam.

— Pentru că ai început să înşiri tâmpenii despre Jason!

22R WERONIKA A NN A MARC
ZA K

Am fost uimită de cuvintele pe care le rostisem. Nicio 1 până atunci nu-mi trecuseră prin minte astfel de lucruri >i puteam decât să ghicesc de la cine le luasem.

— Hei, fii atentă cum vorbeşti! a şuierat Dylan, ridicând un deget spre mine.

— Vocabularul, Hailic, m-a admonestat în acelaşi moment şi Will.

Acum se uitau amândoi la mine. Şi din nou eram doar eu singură contra fraţilor. Am simţit că această întorsătură a evenimentelor era extrem de nedreaptă şi am trăit din nou frustrarea cunoscută pe care mi-o provoca usturimea din ochi. De ce sunt mereu eu cea care trebuie să plângă?

Am rămas tăcută şi, după câteva secunde lungi, Will a vorbit din nou.

— Nu vreau să aud astfel de cuvinte din gura ta, bine?

De obicei, Will era pentru mine fratele cel bun şi blând, dar în momente ca acesta îmi arăta că şi el are un comportament ciudat, pe care nu-l înţelegeam foarte bine. Era şi el tot unul dintre fraţii Monet şi părea mai bine să nu-mi stric relaţiile cu el cu nişte certuri prosteşti. Din păcate, eram într-o dispoziţie prea bătăioasă în acel moment, aşa că am decis să continui discuţia.

— în această casă cineva înjură tot timpul.

— De asemenea, în această casă se mai întâmplă şi multe alte lucruri pe care tu nu ai voie să le faci, a ripostat Dylan.

— Ce drept ai tu să-mi spui ce am voie să fac? Doar Vincent este tutorele meu legal.

Asta e adevărul, Dylan nici măcar nu era cu mult

mai marc decât mine. Iar după felul în care se purta s-ar fi putut spune că este chiar mai tânăr. Faptul că unul ca el putea să-mi dicteze condiţii era cu adevărat bizar.

Din nefericire pentru mine, de data asta, argumentul meu nu a fost nici pe placul lui Will, care a ridicat sprâncenele.

— în acest caz, ar trebui să-l chem aici?

Pentru o clipă ne-am măsurat din priviri. Will arăta cu degetul mare în spatele lui, spre scări, iar eu am pierdut repede lupta cu albastrul intens al privirii lui. Mi-am coborât privirea, scuturând din cap. Will nu glumea. Chiar era gata să-l aducă aici pe Vincent, iar eu mă săturasem de discuţii cu fratele cel mai mare pentru acea zi. în plus, eram sigură că ar fi luat partea băieţilor.

— Sunt obosită, vreau să mă odihnesc, am murmurat eu în cele din urmă.

Speram că cel puţin Will se va îndura de mine şi aşa s-a şi întâmplat. M-a privit încă o clipă, apoi a dat din cap şi m-a lăsat să mă strecor pe lângă el. înainte de a părăsi bucătăria, însă, m-a oprit încă o clipă.

— Eşti bine? Nu te-ai lovit?

— Nu.

Nu i-am onorat nici pe el, nici pe Dylan cu o altă privire. Am urcat scările şi am simţit doar o mică, foarte mică undă de satisfacţie când l-am auzit pe Will cum îl certa pe fratele său mai mic. Faptul că cel puţin lui Dylan i s-a reproşat ceva m-a mai liniştit puţin.

Ajunsă în camera mea, m-am bucurat să-mi revăd patul. Dar nu mi-a fost dat să mă relaxez, pentru că după scurtul episod din bucătărie creierul meu a început din nou să digere informaţiile pe care mi le împărtăşise Vincent.

în primul rând, fraţii mei fac nişte afaceri dubioase cu oameni periculoşi, iar asta nu mai era doar o bârfă prostească sau presupuneri auzite la şcoală – era un fapt confirmat chiar de Vincent însuşi.

în al doilea rând, eram în pericol. Nu ştiu cât de mare. Cu siguranţă suficient de mare încât să am nevoie de un bodyguard şi de un dispozitiv de

urmărire în telefon. Doar gândul la asta mi făcea să tremur de frică. Până în acel moment, nu cunoscusem acest gen de probleme decât din cărţi, pe care le citisem Hscinară. Nu mi-am imaginat, însă, niciodată că voi deveni eu însămi protagonista unui thriller.

în al treilea rând, am încercat din toate puterile să mă con ving că ultimele cuvinte pe care Vincent mi le spusese în maşină fuseseră doar o glumă ca să mă descurajeze să-i mai pun alte întrebări, deşi totul – expresia lui facială, privirea şi tonul vocii – arătau că era sută la sută serios.

în al patrulea rând, Dylan este un nemernic periculos.

Mi-am îndreptat furia în mod special spre el, şi asta pentru situaţia de mai înainte. Şi, de asemenea, pentru faptul că, în final, el a fost cel care s-a ocupat de Jason. Săracul Jason, ştiam că nu i se întâmplase nimic grav şi nici nu pot descrie cât de uşurată mă simţeam, dar în acelaşi timp sufeream din cauza impactului pe care această situaţie îl va avea asupra relaţiei noastre. Nu ştiam încă cum va arăta acum, dar nu eram optimistă.

Nici măcar nu mi-a scris nimic. Am vrut automat să mă uit la telefon, apoi mi-am amintit că Vincent mi-l luase şi am oftat. Dar nu eram supărată pe el.

Oamenii nu au decât o cantitate limitată de furie în ei, iar în acest moment, aşa cum am menţionat, a mea era concentrată împotriva lui Dylan.

Spre scară mi-am schimbat brusc părerea despre el. îmi făceam lecţiile de la orele la care lipsisem, stăteam la birou, conccntrându-mă peste caietele melc, însoţită de stickere colorate şi markcrc, când am auzit o bătaie în uşă. Mă aşteptam să fie Eugenie sau poate Will, dar cel care tocmai intrase în camera

mea era Dylan. Am regretat imediat că îl invitasem să intre şi m-am încordat. M-am prefăcut că sunt extrem de absorbită de un capitol din cartea de istorie şi aveam de gând să-l expediez pe nesuferitul meu frate cât mai curând posibil, înainte să mă scoată din nou din pepeni.

S-a apropiat de biroul meu şi s-a sprijinit lejer de el, uitându-se în jur prin cameră.

— Nu ai nicio păpuşă aici? s-a mirat el.

— Am cincisprezece ani, nu mă mai joc cu păpuşi, i-am răspuns.

I-am simţit privirea aţintită asupra mea.

— Hei, Hailic, îmi cer scuze.

A spus-o atât de simplu, încât, câtva timp sensul simplu al cuvintelor lui nu a ajuns la mine. în mintea mea, Dylan era incapabil să rostească asemenea cuvinte magice, aşa că atunci când mi-am dat seama că veneau într-adevăr din gura lui, mi-am ridicat cu precauţie privirea spre el. Mă aşteptam să văd un zâmbet răutăcios pe faţa lui, care să sugereze sarcasmul afirmaţiei, dar faţa lui era serioasă.

Să fie acesta al şaselea frate al meu? Geamănul lui Dylan, care îi este complet opus? Era o prostie, dar eram dispusă să cred mai degrabă o astfel de poveste, decât că Dylan venise să-mi ceară sincer scuze.

— Nu pentru ce i-am ftcut prietenului tău, ca să fie clar, a subliniat el. Ei bine, poate că este totuşi Dylan până la urmă. Dar pentru că m-am purtat urât cu tine. Am simţit că vreau să tachinez pe cineva şi a căzut măgărcaţa pe tine. Şi eşti o ţintă uşoară, fetiţo.

Am făcut o mutră acră, ceea ce a făcut ca colţurile gurii lui Dvlan să se ridice în sus. Este a doua oară astăzi când mi se spune că sunt o ţintă uşoară.

— Nu trebuie să chiuleşti. Mi-am cam ieşit din fire când am aflat că ai plecat aşa, pur şi simplu, de la şcoală. E periculos pentru tine să umbli pe aici de una singură. De aceea m-am răstit la tine în bucătărie.

Am rămas tăcută, aşa că atunci când, după un timp, nu a mai avut nimic de adăugat, s-a îndepărtat de la birou şi a pornit spre ieşire.

— Dylan… am şoptit eu încetişor.

S-a oprit la jumătatea drumului şi s-a întors spre mine.

— Da?

— Cred că sunt un pic… speriată.

Vocea mi-a tremurat, ochii au început să mi se umezească din nou şi am scăpat chiar şi pixul pe jos. Toate astea pentru

Ci, dintr-un motiv oarecare, autocontrolul meu se spărsese «;• un balon de săpun. Nu mai puteam Bă-mi reprim sentimentele trebuia să scap de ele. Din anumite motive, vizita lui Dylan de clanşase acest proces.

Ar fi putut să râdă de mine, să mă ridiculizeze, să mă ignore sau să mă consoleze şi chiar nu ştiam ce va alege, dar în acel moment nu-mi păsa de asta. Voiam să-mi eliberez emoţiile.

M-a privit o clipă, a suspinat şi a ezitat, apoi s-a întors Ia mine, şi-a scos mâinile din buzunare, şi-a dat părul înapoi de pe frunte şi şi-a întins uşor braţele.

— Hai, vino aici.

Mai întâi mi-am ridicat capul ca să mă asigur, privindu-i faţa, că nu mi se pare şi că descifrasem corect mesajul lui, iar apoi, împinsă de nevoile profunde de apartenenţă şi de acceptare, m-am ridicat în picioare.

Braţele lui Dylan mi-au înfăşurat silueta măruntă şi m-au cuprins într-o îmbrăţişare puternică şi stabilă. Un astfel de gest a dat automat undă verde lacrimilor din ochii mei, căci am început să plâng şi nici măcar nu m-am jenat că o făceam în prezenţa lui. Ceream urgent orice fel de consolare şi nu-mi păsa de la cine o voi primi.

M-a îmbrăţişat atât de strâns, încât fruntea mea s-a sprijinit pe pieptul lui musculos şi i-am udat cămaşa cu lacrimile mele. Apoi a început să mă mângâie pe spate, iar eu, în primul moment am început să plâng şi mai tare, din recunoştinţă pentru alinarea pe care mi-o oferea şi de care aveam o atât de mare nevoie.

— De ce iţi este frică?

De tine, printre altele. De voi.

— Că cineva mă va răpi, de exemplu...

În general, aş putea scrie o carte despre toate lucrurile de care îmi era frică. Îmi era frică de fraţii mei, îmi era frică să nu fiu în pericol, că ii vor face rău lui Jason, că au afaceri dubioase cu oameni dubioşi, ba chiar şi de faptul că folosesc arme de foc.

Dylan m-a îmbrăţişat mai strâns.

— Nu vom lăsa pe nimeni să-ţi facă rău, a promis el încetişor. Eşti surioara noastră mai mică.

— Sunt o străină pentru voi. De sub pleoapele mele a ţâşnit o fântână şi mai abundentă. Tocmai spusesem cu voce tare ceea ce gândisem cu timiditate chiar de la început.

Atunci Dylan s-a aplecat înapoi, m-a apucat de bărbie şi a ridicat-o, forţându-mi ochii plini de lacrimi să-l privească în faţă.

— Hailie, tu eşti sora noastră. Faci parte din familia noastră, iar noi preţuim familia mai presus de orice.

— Eu nu sunt una dintre voi.

Dylan şi-a strâns mâna pe umărul meu. Şi-a încreţit şi sprâncenele, iar ochii lui negri erau mai serioşi ca oricând.

— Ei, bineînţeles că eşti.

—întotdeauna vor fi cea care a venit la voi după zece ani. Eu nu voi avea niciodată cu voi relaţia pe care o aveţi voi între voi.

— Prostii, fetiţo. Ai dispărut de lângă noi pentru o vreme, ci bine, ce-i cu asta? Marc lucru! Tc-am regăsit deja, aşa că e în regulă.

Torentul de lacrimi de pe obrajii mei nu se mai sfârşea. Dădeam din cap şi simţeam că îmi plâng toate durerile.

— Sunt o străină.

— Eşti o comoară.

Mi-am ridicat privirea spre ci, şocată şi nesigură dacă nu cumva tocmai auzisem greşit. Dylan zâmbea uşor şi protector.

—Pierdută şi regăsită, eşti o comoară. Şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu umed. Şi aşa ar trebui să te simţi, fetiţo. Specială. E clar?

Bărbia îmi tremura atât de tare, încât aproape că am

început să scrâşnesc din dinţi. Am dat din cap, agăţându-mă cu laşitate de speranţa că poate totuşi Dylan chiar spune toate astea cu sinceritate.

— Mi-ai umplut toată cămaşa de muci!

Am suspinai incct, trăgâodu mi nasul.

— Ştii... am început după o clipă, când mi-a revenit în <.fâr 0t vocea. Ar Ci frumos dacă ai Ci mereu atât de drăguţ cu mine

— Poţi să visezi în continuare!

Am suspinat. Mai erau încă un milion de întrebări şi incertitudini care mă frământau. Dar discuţia cu Dylan îmi adusese uşurare. în sfârşit puteam să fiu ceva mai liniştită.

Ciudat, cu doar câteva ore în urmă îmi venea să ii scot ochii, iar acum eram atât de dornică să caut alinare în braţele lui. Nu-mi păsa cum se vede asta din afară. în acel moment, cel mai important lucru pentru mine era să-mi menţin echilibrul psihic, iar Dylan m-a ajutat neaşteptat de mult în acest sens.

Şi cine ar fi crezut că, dintre toţi membrii noii mele familii, tocmai el va fi cel care, în câteva propoziţii, va reuşi să îmi transmită un mesaj atât de valoros.

TONY ESTE UN PROST

Mai exista un băiat în această lume care era încă important pentru mine, dar care, datorită „bunăvoinţei” fraţilor mei, îmi devenise inaccesibil. Aici a început conflictul meu interior. Ori de câte ori îmi permiteam să cred că poate totuşi fraţii mei nu erau chiar atât de răi, îmi aminteam că îl puseseră pe fugă pe prietenul meu doar pentru că îndrăznise să mă ducă la o întâlnire. Nu avusesem niciodată o asemenea încâlceală în cap.

Chiar în dimineaţa următoare, Vincent mi-a dat înapoi telefonul, iar eu am avut sentimentul că nu o făcea atât de mult de dragul meu, ci mai curând din cauza dispozitivului de urmărire de care ştiam. Mă simţeam ciudat ştiind că aveam asupra mea un dispozitiv de spionaj, dar se pare că era un subiect extrem de important şi nenegociabil pentru Vincent, aşa că nu m-am opus. Ei bine, şi am acceptat argumentul că era o măsură suplimentară pentru siguranţa mea. Nu aveam de gând să protestez, mai ales după ceea ce auzisem ieri de la Vincent.

Mă stresa mersul la şcoală. îmi părea rău de relaţia cu Jason. dar după conversaţiile cu Vincent şi Dylan am înţeles în cele din urmă că nu prea aveam de ales. Nu

eram de acord cu fraţii mei, încă îmi era ciudă că mă obligaseră să pun capăt relaţiei cu

prietenul meu în acest fel, dar probabil cft nu puteam face nimic pentru a-i convinge să îl accepte.

Aşa că eram gata să mă sacrific. Am decis să fiu o soră cuminte şi să nu-i mai provoc pe fraţii Monet pentru binele tuturor celor din jurul meu. M-am transformat într-o martiră şi, luând această decizie, m-am simţit pentru o clipă ca o eroină naţională. De ce să nu încercăm să ne reluăm relaţia, eu şi Jason, altădată? Poate în altă clasă? Poate că atunci când voi avea şaisprezece ani, conform lui Vincent, va fi deja momentul potrivit să am întâlniri? Iată ce aveam de gând să-i spun lui Jason în ultima noastră conversaţie deocamdată, pe care voiam să o am cu el. Bineînţeles, mă pregăteam să îi cer scuze pentru reacţia lui Dylan şi să îl liniştesc că, per total, cu cât ne aşteptăm mai mult unul pe celălalt, cu atât mai incitantă va fi eventuala perspectivă a reconcilierii noastre. Iar dacă cumva el nu va vrea să aştepte, atunci e bine şi aşa. Eram pregătită şi pentru o despărţire definitivă. Mi-am imaginat că atunci voi plânge nu doar eu, ci şi el.

O, cât de mult mă înşelam!

Mona şi Audrey mă aşteptau încă de dimineaţă, curioase să afle ce se întâmplase ieri. După petrecerea noastră în pijamale, simţeam că ne apropiaserăm un pic mai mult, aşa că le-am spus totul, mulţumită că, în sfârşit, vocea mea suna stabilă şi încrezătoare după ce reuşisem să-mi fac ordine în minte.

Fetele au absorbit fiecare cuvânt al meu, le-am spus că îmi vine greu să închei prietenia cu Jason, dar acest lucru este inevitabil şi nici nu ştiu ce cuvinte să folosesc ca să nu-i rănesc sentimentele. Eram sigură de acele sentimente. Eram convinsă că, după săruturile noastre şi după atâtea ore petrecute împreună, ele trebuiau să fie acolo, undeva.

Feţele prietenelor melc urau aţintite asupra mea în timp ce le explicam totul, aşa că am observat imediat

când şi-au schimbat expresia. Mi-ain încruntat sprâncenele când au pălit brusc şi buzele lor s- au despărţit îngrozite. Nu se mai uitau la mine, ci la ceva din spatele meu, aşa că m-am întors cât de repede am putut şi am fost şi cu şocată.

Mai întâi am simţit cum inima mi se prăbuşeşte undeva în zona stomacului, apoi am înghiţit în sec cu mare dificultate, permiţându-mi să descifrez ceea ce văzusem.

Jason, cel despre care tocmai vorbisem, păşea pe coridorul şcolii, fără să-şi desprindă nici măcar o clipă mâna de pe talia unei blondine, pe care a tras-o brusc şi mai aproape de el. Aceasta a început să chicotească şi aproape că şi-a pierdut echilibrul. Insă nu a căzut, din păcate, pentru că el a sprijinit-o.

Am clipit din ochi, pentru că nu-mi venea să cred ce vedeam, gata să-mi acuz propriii ochi de minciună. Jason nici măcar nu s-a uitat la mine, dar aveam un sentiment ciudat că ştia că mă uit la el. Avea un plasture lipit deasupra sprânccnei, dar în afară de asta nu părea să fi suferit nicio rană gravă după întâlnirea cu Dylan. Deşi cred că totuşi trebuie să se fi lovit puternic la cap, deoarece la un moment dat şi-a sărutat partenera fără niciun pic de jenă şi cu marc delectare.

Eram aproape sigură că deliram şi aveam nevoie de cineva care să-mi confirme ceea ce vedeam, aşa că m-am uitat la fete. Tăceau şi am simţit că încep să tremur şi să transpir. Mi-am pierdut concentrarea şi mi s-a părut că, în toată această buimăceală, eram pe punctul de a-mi părăsi propriul corp şi de a mă retrage undeva alături. Eram speriată de această reacţie şi, cu o mişcare panicată, mi-am scos telefonul ca să am ceva la care să mă concentrez. Am început să deschid aplicaţii la întâmplare, prefăcându-mă că vreau să verific ceva, dar vedeam ca prin ceaţă din cauza lacrimilor care începuseră să-mi curgă din ochi.

Când Jason s-a îndepărtat, le-am anunţat pe fete cu o voce gâtuită că trebuie să mă duc la baie şi m-am îndepărtat de ele eu un pas rapid, prefâcându-mă până la sfârşit că totul era în regulă, chiar dacă se vedea pe mine că nu este adevărat.

M-am năpustit în prima cabină mai bună, unde mai întâi mi s-a făcut atât de tare greaţă, încât m-am ghemuit lângă toaletă,

pentru orice eventualitate. Nu nm reuşit să vomit, dar am *rima* aşa pe jos. M-am aşezat, mi-am tras genunchii sub bărbie şi mi-am şters lacrimile cu hârtie igienică. Uşa de la baie s-a deschis cu un clic când cineva a intrat înăuntru, iar eu am încercat să-mi înăbuş plânsul, până când le-am auzit pe Mona şi pe Audrey. Mai întâi m-au strigat şi apoi s-au oprit la uşa cabinei în care mă încuiasem şi m-au rugat încetişor să deschid. După câteva încercări de a le asigura cu o voce înăbuşită că sunt bine, m-am lăsat în cele din urmă convinsă.

Mona a îngenuncheat lângă mine, iar Audrey s-a sprijinit cu un şold de perete. Amândouă fetele îşi încreţeau sprâncenele de îngrijorare şi se vedea că îşi găsesc cu greu cuvintele cu care să îmi aline durerea şi dezamăgirea. Eu, însă, mă simţeam atât de copleşită de umilinţă, încât nu puteam să le privesc în ochi.

— Se vede că l-au speriat serios fraţii Monet, a intervenit liniştită Audrey.

— Asta nu e o scuză, a replicat Mona pe un ton tăios.

— Sigur că nu este, dar spuneam şi eu. Se poartă ca un nesimţit pentru că doar cu câteva zile în urmă a fost la o întâlnire cu Hailie! Ce repede şi-a găsit o parteneră nouă!

— Nu chiar atât de nouă. A mai flirtat deja cu Lavinia înainte. Chiar foarte mult, mai ţii minte?

— Nu-mi amintesc.

— Doar că ea e cu un an mai marc şi cred că asta nu i-a convenit pe atunci.

— Se pare că s-a răzgândit.

— Se pare că da.

Am ridicat capul. Era greu şi creierul meu era atât de năucit, de parcă aş fi luat droguri. Nu luasem niciodată, dar îmi puteam imagina senzaţia. Nu-mi

mai ascundeam lacrimile de prietenele melc, nu mai avea rost. Chiar şi părul de lângă ţaţă mi se umezise din cauza lor.

— Lavinia? am întrebat cu voce gâtuită.

Mona şi-a mutat privirea de la Audrcy la mine şi în ochii ci 3 apărut o sclipire de compătimire.

— Lavinia Linden, mi-a răspuns ea imediat, adoptând tonul ei de expertă. Şi-a încreţit fruntea şi a părut că îşi sortează în minte cele mai importante informaţii pe baza dosarelor şi a bibliorafturilor cu date despre fiecare persoană pe care o întâlnise în viaţa ei.

— Este un fel de... vedetă. Dansează admirabil şi cred că a câştigat chiar şi nişte medalii sau ceva de genul ăsta. Şi are cea mai subţire talie din toată şcoala. Am văzut-o odată schimbându-se în vestiar, şi...

— lisuse, Mona, asta este irelevant, a întrerupt-o Audrcy.

— Hailie a întrebat... îi răspund, nu?

— Hailie nu a întrebat despre talia ei.

Mona a deschis gura ca să argumenteze în continuare, dar de data aceasta am întrerupt-o cu.

— Şi c... drăguţă? am întrebat, trăgându-mi nasul.

— în general, este foarte drăguţă şi îmi place de ea, dar pot să nu o mai plac, dacă asta te face să te simţi mai bine...

Am oftat şi am scuturat din cap, ascunzându-l în mâini.

— Nu cred că e vina ci, a spus Audrcy. Nimeni nu ştia că voi doi vă întâlneaţi şi probabil că nici ea nu ştia. Jason este cel care se poartă ca un porc. S-a folosit de tine şi acum va profita şi de ca.

Fetele vorbeau între ele în timp ce cu încercam să-mi suflu nasul, care se înfunda din nou intr-o secundă, iar şi iar.

— Nc-am sărutat chiar în weckcndul ăsta! am explodat brusc. L-am sărutat! Şi-a ţinut mâna pe genunchiul meu şi pe coapsă şi... Şi ne-am sărutat!

Cu o mişcare furioasă m-am prăbuşit şi am aruncat în vasul de WC de alături hârtia igienică îmbibată de lacrimi.

— Azi c marţi, au trecut mai puţin de trei zile. Trei zile! Şi el îmbrăţişează o altă fată pe coridor? Ce se întâmplă?

Eu îmi făceam griji să nu-i rănesc sentimentele lui Jason şi că fraţii mei ii făcuseră rău, iar între timp el se parc că era într-o dispoziţie foarte bună. îşi tratează tristeţea cu o nouă prietenă. Cum de şi-a revenit atât de repede? Ieri a lipsit aproape toată ziua de şcoală, iar astăzi defilează cu această Lavandă sau Lavinia?

Eu nu mă plimbasem niciodată pe coridor cu el. Nu mă ţinuse niciodată de talie în timp ce eu chicoteam, fără să fiu atentă la nimeni din jurul meu. Nu am putut fi atât de încântător de lipsiţi de griji.

— Credeam că va fi trist. Sau furios. Furia ar fi fost, de asemenea în ordine. Dar el... – am ezitat – nu dă doi bani pe mine.

Adevărul avea un gust amar şi m-am strâmbat în timp ce îmi înghiţeam saliva. Fetele au încercat să nege, poate ca să nu mă rănească mai rău, deşi confirmarea cuvintelor mele încă mai rătăcea acum undeva pe coridoarele şcolii.

în cele din urmă, a trebuit să mă adun. Am găsit puterea să fac acest lucru şi le-am liniştit şi pe prietenele mele, convingându-le că eram bine, ba chiar am şi glumit că, hei, era chiar o situaţie ideală, pentru că îmi era teamă că va trebui să-l fac să sufere pe Jason, iar acum problema se rezolvase de la sine.

Totuşi, în adâncul sufletului, nu am reuşit să mă concentrez până la sfârşitul orelor la nimic. Mă chinuiau gândurile despre situaţia actuală. Jason

mă ura. Dacă reuşise să o facă atât de repede, atunci mă plăcuse vreodată cu adevărat? Probabil că da, la urma urmei, petrecusem atât de mult timp în toaleta aceea, ascunzându-ne de fraţii mei. Acum probabil că îi este frică să vorbească cu mine. Sau orgoliul lui de mascul fusese rănit şi încearcă să-şi salveze obrazul din toată această poveste. Poate că vrea să adoarmă vigilenţa familiei Monet, afişându-se cu o altă fată? Dar dacă c aşa... de ce nu m-a informat şi pe mine despre planul lui?

întrebare, răspuns, îndoială – aşa s-au desfăşurat în continuare orele melc în acea zi. Nu m-am putut concentra asupra unui singur cuvânt ieşit din gura profesorilor, dar nimeni nu m-a băgat în seamă. Doar domnul Dalton mi-a trimis poate câteva priviri, atunci când nu m-am alăturat salvelor de râs ale clasei ca reacţie la glumele lui. Toată lumea pur şi simplu ştia că sunt o elevă bună, aşa că, atunci când se întâmpla să nu fiu o elevă bună şi într-o zi eram distrată, mi se permitea să plec cu gândurile oricât de departe doream.

Abia în drum spre casă, în maşina sport a lui Shane, am reuşit să articulez câteva gânduri mai concrete. La început, perspectiva de a petrece aproape o jumătate de oră cu unul dintre fraţii mei în spaţiul restrâns al unei maşini nu mi-a surâs deloc, deoarece creierul meu îmi transmitea fără milă o mulţime de motive de a-i învinovăţi pe fraţii mei pentru aventura lui Jason. Cu toate acestea, când m-am târât până în parcarea şcolii şi am văzut din nou undeva în depărtare braţul acelui băiat care îmbrăţişa talia subţire ca o nuia a Lavinici Lindcn, sentimentul de tristeţe pur şi simplu a învins furia.

M-am aşezat la locul meu obişnuit, lângă Shane, şi nici măcar nu am reacţionat la gluma veselă pe

care mi-a aruncat-o. în mintea mea era o asemenea confuzie, încât îmi venea să urlu la el şi în acelaşi timp să plâng pe umărul lui, aşa că am decis că cel mai bine era să tac.

— De ce eşti atât de îmbufnată? m-a întrebat el, când şi-a luat ochii de la drum pentru a doua oară ca să se uite la mine.

Am ridicat din umeri. Mă uitam în gol pe fereastra laterală, privind cum trecem pe lângă aceiaşi copaci ca întotdeauna. Astăzi nu simţeam dorinţa de a le aprecia farmecul. Dc fapt, chiar mi se păreau plictisitori şi poate urâţi, ca orice altceva. Vocea lui Shane era şi ea plictisitoare.

El însuşi era încruntat.

— Ce, încă mai eşti supărată din cauza băiatului ăluia?

— Nu sunt supărată din cauza niciunui băiat! am şuierat brusc cu voce tare.

fratele meu a ridicat din sprâncene, acum cu siguranţă con vins că exact din acest motiv eram supărată. Ştiam că răspunsul meu fusese nejustificat de răstit, aşa că am respirat adânc şi mi-am închis pleoapele.

— Este un neisprăvit, Hailic, a spus Shane.

Tonul vocii lui părea destul de realist, nu prea autoritar, aşa că poate de aceea nu mi-a trezit agresivitatea. Şi îmi era greu să-i iau apărarea lui Jason după ziua de azi. Am rămas tăcută, privind la copaci şi mă întrebam dacă chiar este un nemernic. Oare explicaţia pentru comportamentul şi acţiunile lui este chiar atât de simplă?

— Zău aşa, nici măcar nu ştiu ce vezi la el, el...

— ... m-a ascultat, am completat liniştită, şi am simţit din nou privirea lui Shane pironită pe mine.

Era bine că trebuia să conducă, altfel probabil că ar fi stat cu privirea la mine tot timpul, după ceea ce am spus. Sincer, cuvintele îmi scăpaseră fără să vreau şi am regretat imediat că nu am ştiut să mă stăpânesc.

— Ce vrei să spui că te-a ascultat? a întrebat el, încruntând sprâncenele. Şi cine nu te ascultă?

— Era o persoană căreia îi făcea plăcere să vorbească cu mine.

— Şi eu pot să stau de vorbă cu tine, în fond...

— Dârei...

— Ei bine, ce e cu el?

— Voia să stea de vorbă.

De astă dată Shane s-a uitat la mine câteva secunde prea mult, pentru că la un moment dat am început să mă îndoiesc dacă mai deţinea controlul asupra situaţiei de pe carosabil şi eu am strigat tare „Atenţie!” când era cât pe-aici să intre într-o maşină care venea din sens opus,

Fratele meu strângea din buze şi privea la drum pe sub sprâncene, con<x*ntrâodu-se disciplinat asupra volanului doar pentru a cu pruna ocazie pe marginea drumului forestier înzăpezit

Mi-am amintit imediat de o conversaţie cu Vincent, pe care o avusesem chiar ieri, în condiţii similare, şi nu era cea mai frumoasă amintire.

— Cc faci? Dc ce ne-am oprit?

Shane şi-a sprijinit o mână pe volan şi s-a întors spre mine.

— Cc vrei să spui?

— Dar tu ce vrei să spui?

— Tu eşti cea care a spus că nu vreau... că noi nu vrem să vorbim cu tine. De ce ai spus asta?

— Nu am spus că voi nu vreţi, am spus că Jason era gata şi mă asculte.

— Nu mai fdozofa, da? s-a supărat el. Tc-am auzit foarte bine.

Mi-am coborât privirea, frământând cu degetele cureaua care mă înfăşură la nivelul şoldurilor.

— Ştiu că, în general, Vince este dificil, Dylan şi Tony în general cam la fel şi poate că nici eu nu sunt un sfanţ, dar dacă vrei să vorbeşti, niciunul dintre noi nu te opreşte.

Mormăitul încruntat care mi-a scăpat a sunat mult mai batjocoritor decât era cazul.

— Oh, da, Shane, sunt foarte conştientă că voi toţi abia aşteptaţi să vorbiţi cu mine.

— Hei, ce vrea să însemne asta? Şi-a încruntat sprâncenele şi s-a aplecat spre mine uşor.

— înseamnă că nu sunt proastă, am mârâit eu. Ştiu cine sunt pentru voi.

— Păi sora noastră, nu?

— O problemă! O problemă incomodă de care trebuie să vl ocupaţi până ajung la maturitate. O problemă care vă tulbură viaţa liniştită.

— Despre ce vorbeşti? De unde ai mai scos-o şi pe asta? Shane a clătinat din cap.

Ştiu că încântătoarea conversaţie cu Dylan ar fi trebuit să-mi schimbe puţin părerea despre locul meu în această familie, dar

Dyhn nu putea şi vorbească în numele tuturor, asta era una la mină, şi a doua – eram suficient de nesigură pe ruine şi de apartenenţa mea la familia fraţilor Monct, încât îrni era foarte uşor şi mi întorc la punctul de plecare.

Ei bine, şi nu se poate nega, aveam un argument destul de puternic în acest sens.

— Nu te mai preface, am oftat crispată. L-am auzit pe Tony pe balcon.

— Care balcon?

— „Nu e locul ci aici”, am repetat, cu o voce incoloră, cuvintele întipărite în memoria mea, rostite cândva de unul dintre cei doi gemeni. „Prezenţa ci aici ne complică viaţa.”

Shanc a clipit de două ori. Foarte încet, ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească acele cuvinte, şi a încremenit, când şi-a dat seama că nu erau deloc inventate.

A lăsat mai întâi privirile în jos şi mâna i-a alunecat de pe volan. Şi-a trecut limba peste buze, lăsând impresia că trage de timp. Aşteptam cu răbdare să văd ce va spune, ştiind că, în esenţă, probabil că nu exista nicio modalitate de a schimba şi nici măcar de a îndulci percepţia mea asupra acestor cuvinte.

— OK, a început el, respirând adânc. Ascultă, chestia este că…

— Că ce?

—- Că Tony este un prost.

Am pufnit pe nas la o scuză atât de penibilă.

— Nu, serios. Tony chiar nu gândeşte uneori. Era supărat pentru că Vînce îl certase rău pentru arma pe care ai găsit-o în camera lui, mi-a explicat Shane. Când e supărat pe mine, de exemplu, Tony spune lucruri mult mai rele, crede-mă.

— Nuc acelaşi lucru, am protestat cu, rezemându-mi ceafa de tetiera scaunului.

— E acelaşi lucru pentru el, serios, el…

— Shane, putem pleca acum? l-am întrerupt eu. Te

rog. Am o mulţime de teme, aş vrea să încep cât mai repede.

— Bine, dar am vrut să-ţi spun că, serios, Tony...

— Bine, am înţeles, i-am retezat cu vorba.

Shane a mai rămas cu gura deschisă încă o clipă, dorind cu ardoare să completeze apărarea geamănului său. în cele din urmă, însă, a închis-o, dându-şi scama, din fericire, că nu avea rost să încerce să găsească alte argumente. Nu reuşeau să ajungă la mine.

Am parcurs restul drumului în tăcere. Regretam că îmi deschisesem sufletul atât de mult în faţa lui Shane. Nu putea ieşi nimic bun din asta, mai ales judecând după expresia lui tulburată. Părea supărat pe toată lumea, iar mie îmi era teamă că mai târziu vor urma consecinţe.

Nu m-am înşelat.

Nu ştiu dacă a fost răutatea sorţii sau o simplă coincidenţă, dar după ce Shane a parcat în garaj, ne-am dus imediat la bucătărie, unde am fost întâmpinaţi de Tony. „întâmpinaţi” în ghilimele, pentru că nici măcar nu şi-a ridicat ochii spre noi din cartea groasă de benzi desenate pe care o răsfoia cu atenţie, băgând în gură câte o lingură de chili, iar şi iar. Nu a răspuns, nici măcar atunci când eu, singura persoană bine-crcscută din încăpere, i-am adresat automat un „bună ziua”.

— Ei, a mârâit Shane. Să faci bine să răspunzi.

Tony nu a reacţionat.

— Ei, a repetat Shane, de data aceasta trântind cu zgomot pe blat bolul cu mâncare.

Printr-o minune, vasul nu s-a spart, iar Shane a reuşit chiar să îi atragă atenţia lui Tony, care a ridicat plictisit capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Hailie a spus „bună ziua”.

Tony mi-a aruncat o privire fugară în timp ce, cu un polonic în mâini, stăteam surprinsă lângă oala cu chili.

— Şi ce-i cu asta??

— Ei bine, la naiba, răspunde-i!

Tony s-a încruntat, de parcă Shanc l-ar fi deranjat prosteşte şi s-a întors la citit. Nu m-a surprins deloc. M-am uitat în oala plină de mâncare picantă şi am simţit o înţepătură în nas, dar niciun pic de ghiorăială în stomac. Cred că nu-mi era prea tare foame, aşa că...

A răsunat o pocnitură şi m-am întors imediat spre masa peste care se apleca acum Shane. Tony se holba la el uimit; comicsul dispăruse din faţa nasului său. Se pare că Shanc ii smulsese cartea şi o aruncase undeva în aer, iar geamănul lui încă nu înţelegea ceea ce se întâmplase atât de brusc. Dar foarte repede surpriza lui s-a transformat în furie. S-a ridicat repede de pe scaun. Ce naiba!

— Când îţi spune naibii „bună ziua", e cazul să răspunzi, nu? a strigat Shanc la el, arătând cu degetul direct spre mine, care acum mă ascundeam lângă dulapurile din bucătărie. Nu te mai purta ca un nesimţit!

Tony mi-a aruncat din nou o privire care a durat o secundă şi nici măcar nu a ftcut vreun efort să ascundă cât de plină de resentimente era.

— Şi de ce naiba te agiţi atât? a şuierat el către Shanc. Nu trebuie să fac drepţi când o văd.

— Pentru că acestea sunt elementele de bază ale unei purtări civilizate, îţi sună cunoscut?

Răspunsul lui Tony a fost simplu şi foarte vulgar. Cu asta a câştigat încă un ghiont din partea lui Shane. Unul uşor, deoarece acesta stătea tot aplecat peste blatul larg al mesei, dar suficient de zdravăn pentru ca Tony să îl ia în serios. Nu a trebuit să aştept prea mult timp pentru ca gemenii să se arunce unul la gâtul celuilalt.

M-am uitat la ei cu groază. Masa s-a înclinat când Shanc a agăţat-o cu şoldul, iar Tony ar fi zburat afară pe fereastră, dacă geamul de care s-a lovit ar fi fost mai

puţin rezistent. Băieţii se îmbrânceau unul pe altul, se smuceau şi se loveau cu pumnii.
Toate acestea în spaţiul relativ mic care era zona de luat masa din bucătărie.

Amândoi încasau» dar amândoi şi dădeau o mulţime de pumni, aşa că lupta era egală. Poate că Shane lupta mai mult ca un boxer, în timp ce stilul de luptă al lui Tony ar fi putut fi categorisit drept încăierare de stradă, dar spun asta ca o persoană total ignorantă intr-ale artelor marţiale. De fapt, am tras aceste concluzii din ceea ce văzusem la antrenamentele lui Shane şi nu din propria observaţie.

— Shane, opreşte-te, încetează! am strigat când am observat că bătaia dintre fraţii mei se încingea. Se împingeau cu furie unul pe altul şi niciunul dintre ci nu părea că arc de gând să-şi bage minţile în cap.

Amuţisem. Nu-mi venea să cred că, într-o clipă, pauza de prânz calmă se putea transforma într-un măcel sângeros. La propriu sângeros, pentru că, atunci când Shane l-a îmbrâncit pe Tony, acesta a zburat mai întâi într-o parte şi a înjurat tare când s-a izbit cu stomacul de marginea mesei, iar apoi, furios, şi-a strâns degetele în pumn şi l-a pocnit pe Shane în faţă. S-a auzit un trosnet, iar apoi peste gura şi bărbia celui mai marc dintre gemeni s-a revărsat un lichid roşu.

— Shane! Tony! am ţipat printre degetele mâinii cu care îmi acopcriscin faţa. Am ftcut un pas înainte şi m-am oprit imediat. îmi era teamă să păşesc între ci când amândoi parcă erau în transă. Lui Shane nici măcar nu-i păsa de rană, ci continua să-l atace pe Tony atât în lupta corp la corp, cât şi verbal, aruncând în el cu insulte elaborate. Trebuie spus că ambii gemeni aveau un vocabular interesant.

— Hei! a strigat Will, care a aruncat o privire în bucătărie probabil ca să vadă cine tulbura liniştea în care era de obicei cufundată reşedinţa Monet. Când i-a văzut

pe fraţii lui care se luptau, s-a repezit spre ei, chcmăndu-l imediat şi pe Dylan.

Amândoi împreună au reuşit să-i despartă forţat pe gemeni, admonestându-i cu voci ascuţite şi ridicate. Stăteam nemişcată

ca lovită de trăsnet, cu inima bătându-mi ca o nebuna şi cu un sentiment de uşurare că apăruse cineva care să-i oprească pe aceşti tembeli să se omoare între ci.

— Cc se întâmplă aici?

Vincent a apărut lângă mine atât de brusc, încât am sărit în sus la auzul vocii lui poruncitoare.

— Şi cu aş vrea să ştiu, a mârâit Will, smucindu-l pe Shane cu un gest deloc blând.

— A început să se ia de mine, a răbufnit Tony. La rândul lui, încerca să se desprindă din strânsoarea lui Dylan.

— Pentru că eşti un rctardat!

— Sunteţi amândoi nişte retardaţi, a spus Dylan.

— Cine a început? a întrebat Vincent. A trecut pe lângă mine şi s-a apropiat de băieţi, iar eu am simţit că tremur de spaimă privind în spatele lui.

— Tâmpitul ăla, a scuipat Tony.

— Eşti un idiot neisprăvit...

— Cine a început, întreb, a mârâit Vincent mai tare şi mai clar.

Postura spunea multe despre iritarea lui, de m-au trecut fiori reci şi pe mine. îmi curgeau pe şira spinării, de parcă ar fi vrut să ajungă până la picioare ca să le îndemne să se mişte şi să fugă de aici.

— Tony a început cu bufoneriile lui, s-a plâns Shane şi a făcut o mişcare de parcă ar fi vrut să-şi şteargă sângele de pe faţă cu mâneca, dar strânsoarea lui Will l-a împiedicat să facă acest lucru.

— Cine a început bătaia? a precizat Vincent.

— El, a răspuns Tony.

Spre deosebire de geamănul său, Tony se relaxase puţin. Shane stătea în mod sigur mai rău cu autocontrolul, lucru de care am fost surprinsă. Nu-i cunoşteam această latură. Era ameţit şi, deşi Will părea să deţină controlul asupra impulsurilor lui,

Vincc işi pierduse în mod clar răbdarea, pentru că s-a aşezat în faţa lui şi l-a apucat cu degetele de gulerul cămăşii de uniformă.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?

E uimitor cum işi putea controla vocea. Nu am mai auzit la nimeni nici înainte, nici după aceea un ton atât de puternic şi autoritar. Nu trebuia să strige ca să obţină atenţie.

M-am emoţionat puţin şi am făcut câţiva paşi mici înapoi cu spatele. Intenţionasem să fie silenţioşi, dar m-am lovit cu şoldul de bufetul pe care era o ceaşcă. Aceasta a căzut şi a făcut zgomot, ceea ce a atras atenţia fraţilor mei asupra mea pentru o clipă.

— în camera ta, Hailie, a poruncit Vincent.

Am vrut să mă supun şi să mă retrag, chiar am vrut. Cu toate acestea, totul s-a întâmplat foarte repede şi am simţit că tălpile mi se lipesc de podea. Aşa că am rămas ţintuită locului, cu ochii mari, urmărind continuarea acestui spectacol brutal.

Tony se uita satisfăcut la Shanc, care era dojenit de fratele nostru cel mai mare. Părea amuzat de această privelişte, deoarece a chicotit cu o bucurie răutăcioasă:

— Ce rahat!

Nu era greu să-şî provoace geamănul. Shane, drept răspuns, s-a năpustit din nou, cu pumnii pregătiţi să lovească, dar a uitat că acum Vincc îl ţinea imobilizat de perete.

A fost repede oprit de o lovitură puternică, arzătoare pe obraz administrată de Vincc cu mâna dreaptă, în timp ce cu mâna stângă îl ţinea strâns de haine.

M-am schimonosit auzind răsunetul palmei. Capul lui Shane a zburat imediat într-o parte, iar pe obraz a rămas o amprentă roşie. Vince nu a aşteptat, l-a apucat imediat ferm de falcă cu aceeaşi mână cu care îl lovise şi i-a întors capul înapoi spre el. Şi-a strâns mai tare degetele

pe falca lui, astfel încât privirea împrăştiată a lui Shanc să se concentreze asupra lui.

— Nu te mai face de râs.

îl compătimeam sincer pe Shanc. Oricum ar fi, îmi luase apărarea. Poate inutil, dar tot fusese un gest drăguţ şi demn de admirat. Dacă aş fi fost eu în locul lui, cred că aş fi murit de frică. Chiar şi uitându-mă la această scenă de unde stăteam, de la o distanţă sigură, simţeam cum mă făceam tot mai mică de fiecare dată când Vince deschidea gura.

S-a făcut linişte. Tony încă mai rânjea, dar nu mai îndrăznea să vorbească.

— Dispari din faţa mea şi să nu te mai arăţi până nu reuşeşti să te stăpâneşti. Acum, Shane! a ordonat fratele nostru cel mai marc, împingându-l spre ieşire.

Shane şi-a strâns mâinile în pumni, dar nu mai dădea dovadă de agresivitate. Se străduia să nu se uite Ia Tony, dar nici nu s-a grăbit să părăsească bucătăria, aşa că Will l-a apucat de braţ ca să-l conducă afară, iar când au trecut pe lângă mine, l-am auzit şoptindu-i ceva la ureche.

— Iar tu, a continuat Vincent, în timp ce eu am tresărit, gân- dindu-mă în primul moment că mi se adresa mic. Din fericire, se uita la Tony. De câte ori ai de gând sâ te mai laşi provocat atât de prosteşte?

Tony voia în mod clar să răspundă, dar în cele din urmă doar şi-a dat ochii peste cap, probabil mulţumit că totuşi ieşise victorios din această confruntare. Dylan încetase deja să-l mai imobilizeze, aşa că s-a aplecat şi a început să-şi adune ţigările care îi căzuseră din pachet şi se împrăştiaseră pe pardoseala bucătăriei, nici nu observasem când anume. Apoi s-a îndreptar şi a trecut şi el pe lângă mine. Imediat după el a venit Dylan. A fost singurul care mi-a aruncat o privire fugară, dar nu a rostit niciun cuvânt. La scurt timp după aceea, uşa de la intrare s-a închis cu un

zgomot uşor, când cei doi bărbaţi au ieşit afară.

înainte să mâ dezmeticesc, în bucătărie rămăseserăm doar eu şi Vince.

18

O ACŢIUNE FĂRĂ SPERANŢĂ

Odată furasem o bucată de cretă. Nu fusese o glumă. Aveam poate vreo cinci ani şi am ieşit la o plimbare lungă cu mama mea. Am ajuns la locul dejoacă, unde o fată într-o rochie verde şi cu o mulţime de agrafe în păr desena pe asfalt. O chema Daisy. îmi amintesc de invidia care m-a cuprins şi care a dispărut pentru o clipă, când Daisy m-a invitat să mă joc cu ea, dar a revenit când a trebuit să mă duc acasă. După ce m-am asigurat că nu mă vedea nimeni, mi-am strecurat o bucată de cretă în buzunarul salopetei. Fata avea o mulţime de crete şi nici măcar nu a observat că lipsea ceva. Nu consideram că era un furt.

Mama mea a fost însă de altă părere. S-a supărat foarte tare acasă, când a descoperit că mi-am însuşit proprietatea altcuiva. Apoi m-a dus înapoi la locul dejoacă, ca s-o găsesc pe Daisy şi să-i dau înapoi ceea ce îi aparţinea. Tot drumul dus-întors mi-a ţinut o prelegere atât de detaliată, încât mi-o amintesc până în ziua de azi. Nu am mai luat niciodată nimic de la nimeni. Până acum.

Şi ar fi trebuit să-l ascult pe Vincent imediat când îmi spusese să mă duc în camera mea. Atunci nu s-ar fi întâmplat nimic.

Acum stăteam în picioare, încercând să nu mă mişc, ca să nu fac din nou zgomot inutil şi să-i atrag atenţia asupra mea.

A suspinat şi a clătinat din cap. Cred că era încă supărat. Am observat ca Vince nu se înroşea de furie ca majoritatea celorlalţi membri ai familiei Monet, ci devenea palid, ceea ce era un alt clement de bifat pe lista de lucruri care mă speriau la el.

L-am privit în tăcere cum şi-a ridicat mâna dreaptă şi a privit-o cu atenţie, uşor ironic. Era mânjită cu sângele lui Shane. Probabil că se murdărise când l-a pălmuit. Apoi s-a îndreptat spre chiuvetă să-şi clătească mâna. Atunci m-a văzut pe mine, încă la locul crimei.

Dacă privirea ar putea ucide, aş fi moartă acum.

Şi-a coborât mâna şi şi-a încruntat din nou fruntea.

— Ce ţi-am spus eu ţie?

Am înghiţit în sec. Nu eram în stare să rostesc niciun cuvânt, îmi şi imaginam deja cum mă apucă de cămaşă şi mă plesneşte ca pe Shane.

Frica mea era atât de evidentă, încât devenise jenantă. Probabil că şi-a dat scama cât de tare mă tem de el şi poate că asta l-a făcut să nu mai insiste pe problema neascultării mele. Este bine cunoscut faptul că acesta e un subiect extrem de sensibil pentru el şi, deşi expresia de pe faţa lui nu s-a îmblânzit deloc, a binevoit să nu mai aştepte răspunsul meu.

— Ai mâncat? m-a întrebat, aruncând o privire la oala cu chili şi la bolul meu gol de alături.

Am negat din cap.

— Atunci mănâncă acum.

Am întins automat mâna după polonic. Mişcările mele erau rigide, lente, iar degetele îmi tremurau puţin, dar am fost fericită să mă concentrez pe orice

activitate, mai ales pe una care îmi cerea să îi întorc spatele lui Vincent. L-am auzit cum deschide şi închide robinetul şi, până să-mi dau seama, eram deja singură în bucătărie.

Am salutat această singurătate cu recunoştinţă. Traiul sub acelaşi acoperiş cu cei cinci fraţi nu era o plimbare prin parc. Mai ales dacă acei fraţi erau fraţii Monct. Păreau să-şi urmeze propriile căi, dar când se intersectau brusc, se ajungea la lupte corp la corp – ca astăzi.

M-am aşezat cu un castron de chili pe un scaun de lângă cel pe care stătuse Tony şi am început să mestec cu lingura, întinzând mâncarea pe marginea farfuriei fără să mă gândesc la nimic. îmi pusesem puţin şi nici nu am mâncat prea mult, îmi era greu să înghit ceva, când îmi venea să plâng şi să vomit în acelaşi timp. Probabil că Tony mă ura acum şi mai mult, iar Shanc regreta că se bătuse din cauza mea, Vincent c supărat pe mine şi, pe deasupra, Jason a început să se întâlnească cu o altă fată la doar câteva zile după prima noastră întâlnire şi primul nostru sărut.

începusem să mă obişnuiesc cu insensibilitatea fraţilor mei, dar ultima întâmplare mă duruse cel mai tare. Voiam să plâng pe săturate şi, pentru că nu voiam să fac asta în bucătărie, unde în orice moment putea să intre cineva, m-am ridicat de la masă cu intenţia de a o părăsi. M-am oprit când mi-am dat scaunul în spate şi era cât pe-aici să calc pe o ţigară care căzuse pe jos. Una dintre cele care alunecaseră din pachetul de ţigări al lui Tony.

La început nu aveam de gând să o ating, dar am decis repede că este mai bine să o iau şi să o pun pe masă, ca să nu o calce cineva în picioare. Când am luat-o în mână, m-am uitat repede în jur şi, îmboldită de un impuls necunoscut, am strecurat-o cu grijă în buzunarul jachetei.

Am aruncat mâncarea la gunoi, simţind că mă înfierbânt tot mai mult de stres, de parcă tocmai aş fi comis o crimă. Este ilegal pentru un minor să deţină o ţigară? Ţigara nu este drog, dar cine ştie cum văd americanii lucrurile. Cu siguranţă nu aveam opţiunea de a căuta pe Google.

M-am mai liniştit puţin când, în sfârşit, am închis în urma mea uşa camerei melc. M-am schimbat în haine mai lejere şi m-am aşezat pe pat, ascunzând ţigara lângă pernă, astfel încât să o pot vedea şi să mă gândesc la ca, dar în acelaşi timp să nu fie la vedere pentru oricine ar putea să intre pe neaşteptate în camera mea. Mă uitam la ea şi mă întrebam ce făceam şi de ce.

Citisem cândva că ţigările pot accelera metabolismul. Ştiam că este o idioţenie şi că nu este în întregime adevărat, dar în timp ce mă uitam la bastonaşul alb şi subţire, gândurile au început sâ mi se învârtă în jurul taliei Laviniei Linden. Nu puteam să-mi alung din minte imaginea braţului lui Jason care o înfăşură ca un şarpe. Aceeaşi mână care îmi mângâiasc coapsa în cinematograf.

Şi doar nu eram proastă. Ştiam foarte bine că nicotină este o otravă şi că arc efecte nocive asupra organismului uman. La urma urmei, eram de nota zece şi la chimie, şi la biologic. Aici, însă, era vorba de altceva. Era vocea din capul meu care îmi şoptea că poate merită să încerc şi că poate va funcţiona.

Nu ştiu la ce mă gândeam. Că voi fuma, că voi slăbi şi apoi Jason o va părăsi pe Lavinia, se va întoarce la mine, iar eu voi avea din nou pe cineva pe umărul căruia să mă plâng de fraţii mei? Ce fel de gândire perversă mai era şi asta, mă întreb?

Haide, Hailie, poate că reuşeţti măcar să mai scapi puţin de stres.

Problema cu ţigara era că însuşi gândul de a o aprinde m-a costat atât de mulţi nervi, încât teoria

eliberării de stres a căzut aproape imediat. Dar nu mi-a luat mult timp să ajung la concluzia că făcusem o idioţenie atunci când îmi însuşisem obiectul lui Tony. Chiar dacă n-aş fi fost atât de speriată şi aş fi avut într-adevăr chef să-mi aprind o ţigară, tot n-aş fi avut unde să o fac. În incinta proprietăţii Monet era exclus. Era prea mare probabilitatea să dau peste băieţi sau să fiu filmată. în baie? Nici vorba, totul ar fi mirosit a fum de ţigară şi m-aş fi dat de gol. La şcoală? Din nou – cu ghinionul meu, aş fi fost prinsă de gemeni sau de vreun profesor. Nici nu ştiam ce c mai rău. în afara şcolii? Cu bodyguardul pe urmele melc nici asta nu ar fi înţelept.

Am ascuns ţigara în baie, în spatele prosoapelor rulate şi curate de pe un raft. în timp ce-mi făceam temele, mă gândeam '«reu la ca, iar stomacul mi se contracta dureros din când în când. Eram dezamăgită de incapacitatea mea de a evalua situ- iţia. Dar nu era singurul motiv pentru care mă simţeam prost âţă de mine insâmi – ştiam că acţiunile mele erau dictate de Impulsurile pe care mi le trimitea creierul. Dacă aceasta nu era o dovadă că ceva c în neregulă cu psihicul meu, atunci nu ştiu care putea fi.

Cu cât analizam mai mult acest gând, cu atât mă simţeam mai neliniştită. Trebuia să mă concentrez şi să-mi regăsesc vechiul meu cu, pentru că aveam sentimentul că îmi pierdeam personalitatea, şinele meu real. îi furasem ţigara lui Tony! Mama mea ar fi fost dezamăgită de mine. Şi dacă află Will? Va fi şi *1 dezamăgit.

.Am adormit în chinuri, cu o durere de cap îngrozitoare.

A doua zi, Shane s-a învoit de la şcoală, din cauza nasului său spart. De fapt, nu avea nimic, dar Vincent nu simţea nevoia să piardă timpul cu discuţii inutile cu fratele său mai mic şi a lăsat să treacă de la el. îmi plăcea să cred că avea remuşcări pentru că îl pâlmuise.

în orice caz, din acest motiv am avut neplăcerea de a face drumul până la şcoală cu Tony. Când l-am văzut m-a luat din nou durerea de cap. Nu doar de nervi, ci şi dintr-un sentiment de vinovăţie. Poate că e o prostie, pentru că Tony avea o mulţime de ţigări, dar şi Daisy avea o mulţime de crete.

Am luat ţigara cu mine la şcoală şi încă nu mă hotărâsem ce am de gând să fac cu ea. Nu am vrut să o las acasă, pentru că eram paranoică şi mă temeam că cineva ar putea da peste ea, de exemplu, Eugenie. M-am gândit că poate o s-o arunc, dar toată ziua încremenisem la vederea unui coş de gunoi.

Privirea mamei mele mă urmărea de sus şi încerca să-mi spună că nu este de acord cu o astfel de decizie. De asemenea, mă obseda în permanenţă impresia că Tony ştie totul şi că aşteaptă ca eu să mărturisesc. La fel cum s-a întâmplat şi cu Vincent, când m-am strecurat pe coridorul interzis.

începusem să-mi pierd minţile în preajma lor.

M-am simţit prost toată ziua la şcoală. Mă blestemam în mintea mea pentru o altă decizie fatală care acum îmi provoca atât de mult stres. Eram iritată de atitudinea înţelegătoare a Monci şi a lui Audrey, care nu ştiau deloc cum să se comporte în preajma mea. Jason nu uşura nici el situaţia. Mă ignora total, iar în timpul prânzului a ţinut-o pe Lavinia pe genunchi şi chiar i-a băgat limba pe gât, de mi s-a făcut scârbă de mâncare.

Eram deprimată şi de decoraţiunile de Crăciun care atârnau aproape pe toţi pereţii şi pe ferestrele şcolii noastre. Mi-am jurat că dacă aud *AUI Want For Christmas Is You* îmi pun căştile şi voi asculta ceva din lista mea de melancolie. Nişte sunete deprimante de pian s-ar potrivi perfect eu starea mea de spirit.

Am încercat să evadez în ştiinţă, dar nu a fost uşor, pentru că nu puteam să mă concentrez. La biologie, am luat întotdeauna note de zece uşor. Astăzi, când am răspuns, am fost foarte confuză şi apoi stresată, aproape că am izbucnit în plâns, îngrozită că încep să am probleme chiar şi cu şcoala. Doamna Roberts a clipit surprinsă şi mi-a spus să stau jos şi să mă liniştesc. M-a tratat cu indulgenţă pentru că nu mi-a pus notă, dar asta nu a schimbat cu nimic faptul că mă simţeam prost şi nu puteam decât să fiu recunoscătoare că la această oră nu participa şi Jason.

— Te simţi bine, Hailie? a întrebat profesoara, când m-a rugat să rămân în clasă după lecţie. Fruntea ci de obicei netedă era desfigurată de o cută verticală când m-a privit îngrijorată.

— Da, îmi pare rău, am răspuns repede. Am învăţat lecţia, jur. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Ştiam răspunsurile.

— Ştiu că le ştiai. Şi tocmai asta mă îngrijorează.

— Am fost distratră, am mormăit, jucându-mă cu degetele.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Foarte sigură, sută la sută.

Doamna Roberts s-a aplecat uşor şi şi-a trecut mâna pe umărul meu, în timp ce cu degetele celeilalte mâini îşi ţinea pe umeri eşarfa de culoare roz mat.

— Nu uita, dacă ai o problemă, poţi să vorbeşti cu mine.

Am dat uşor din cap, uitându-mă la unghiile ci frumos îngrijite, nu prea lungi, date cu ojă indigo. Mamei mele îi plăcea această culoare.

— Dacă vrei să-l implici şi pe fratele tău în această conversaţie, pot oricând să-l chem…

— Nu, am spus cu un pic prea grăbită. Mi-am luat privirea de la degetele ei. M-a inundat un val de căldură, am încercat să mă calmez. Nu este nevoie.

Doamna Roberts s-a uitat la mine neconvinsă, iar eu eram sincer speriată că va zbura direct la director, care va convoca o întrevedere cu consilierul şcolar şi cu tutorele meu legal. Nu aş fi supravieţuit la aşa ceva, mai ales în acest moment din viaţa mea, aşa că am zărit o stea pictată cu zăpadă artificială pe fereastră şi am adăugat:

— Sunt tristă pentru că se apropie Crăciunul.

Abia atunci profesoara a dat din cap în semn de înţelegere, iar trăsăturile ei s-au înmuiat. Şi-a exprimat din nou dorinţa de a mă ajuta, pe care eu am refuzat-o din nou politicos, şi în timp ce ieşeam din încăpere mi-am spus că este incredibil cât de atentă trebuie să fiu. Toată lumea se uita la mine. Fraţii, profesorii, bodyguardul.

Am vrut să scap de ţigara lui Tony care mă apăsa.

M-am uitat la coşurile de gunoi din hol pe lângă care treceam şi mă întrebam care este cel potrivit, dar în acelaşi timp eram obsedată de sentimentul că mă va vedea cineva. Sau cineva o va găsi sau îmi va cădea pe jos de îndată ce o voi scoate din penar. Voi fi înconjurată de profesori, voi merge la director, fraţii mei vor apărea, mă vor închide în reşedinţa Monet, iar Tony nu va mai vorbi niciodată cu mine, nici măcar pe tonul ăla golănesc al lui.

Aşa a trecut toată ziua mea la şcoală şi nu m-am descotorosit de obiectul subtilizat de la fratele meu. Mă simţeam jalnic, atât de speriată de o chestiune atât de banală. La urma urmei, nu-i luasem telefonul, ceasul sau

orice alt obiect preţios. Era doar o bucată de hârtie umplută cu tutun. Situaţia cu creta lui Du* era diferită. Eram copil.

Tony se sprijinea de maşină şi derula cu degetul ecranul telefonului. La început am crezut că, absorbit de activitate, nu observase că venisem şi chiar mă urcasem în maşină, dar mă ignora, ca de obicei. îl aştepta pe unul dintre colegii lui, cel cu părul aproape alb şi ciufulit. Când l-a zărit, i-a făcut semn cu mâna şi a scos un pachet de ţigări din buzunarul pantalonilor. A scos două din el şi şi-a servit prietenul, apoi s-a aplecat, a deschis portiera maşinii şi a aruncat pachetul, împreună cu telefonul, pe scaunul şoferului.

— Aşteaptă aici, mi-a aruncat în treacăt, iară să se uite la mine.

Uşa s-a întors la locul ei şi am rămas din nou singură, încuiată înăuntru. M-am uitat la pachetul pe care îl lăsase aici, iar în fundal auzeam sunetele înăbuşite ale conversaţiei pe care o purta. Brichetele au făcut şi ele clic. Tony râdea, iar amicul lui spunea ceva cu voce tare.

Era ca un semn. Ţigările se uitau la mine nevinovate, iar eu am început să mă foiesc în scaun, întrebându-mă dacă universul îmi juca feste mie sau lui Tony. Cu ochii fetiţei de cinci ani vedeam chipul nemulţumit al mamei, în timp ce îmi explica că nu este voie să iei lucrurile altora şi că, dacă faci o astfel de greşeală, trebuie să le dai înapoi cât mai repede posibil.

Dorind să mă eliberez în sfârşit de acest chin, am decis să-mi asum un risc şi să fac ceea ce trebuie.

M-am ghemuit în acea maşină joasă, ca să văd prin parbriz dacă Tony era tot ocupat şi, în acelaşi timp, am scormonit pe orbeşte în geantă până când am pescuit din ea penarul. Urmăream cu atenţie fiecare mişcare a fratelui meu. Fiecare pas pe care îl făcea,

fiecare ridicare a mâinii, fiecare întoarcere a ca pului. Am deschis fermoarul penarului cât am putut de discret şi, printre pixuri, creioane şi markere colorate, degetele melc au simţit suprafaţa netedă a ţigării. Am privit de jur împrejur ca u
tiu sigură că nu se uita nimeni altcineva la mine, apoi, cu mişcări rapide, am strecurat ţigara în pachet. Mi-am luat mâinile de pe el cât mai repede, dar după toată această acţiune, mi s-a părut suspect de strâmbă, aşa că am îndreptat-o puţin, transpirând atât de tare, încât atunci când Tony s-a urcat în sfârşit în maşină, eram convinsă că vede şiroaiele de sudoare care curg pe mine.

Pielicclcle de lângă unghiile melc erau sfâşiate aproape până]a sânge, în timp ce îl priveam pe Tony cum apucă pachetul, il deschide alene cu degetul mare şi strecoară înăuntru o brichetă. S-a uitat fix la conţinut, şi-a încruntat sprâncenele şi apoi a pufnit încetişor pentru el însuşi, dar eu ştiam deja că făcusem cu siguranţă o marc prostie.

Mi-am ţinut răsuflarea în timp ce Tony s-a lăsat pe spate în scaun, cu capul pe tetieră. Şi-a închis chiar şi pleoapele. După ce a suspinat adânc, s-a îndreptat din nou, s-a uitat în ios şi i întins mâna spre mine cu pachetul deschis.

— Vrei?

Mă uitam fix la ceea ce îmi întindea, fără să îndrăznesc să deschid gura.

— Te întreb.

A scuturat pachetul şi şi-a ridicat ochii spre mine.

Am început să dau din cap cu o expresie sumbră pe faţă. Ştiam că am dat de belea şi că, evident, Tony avea de gând să se răzbune pe mine.

Nu trecuseră nici câteva minute şi îşi dăduse scama. Cc acţiune fără speranţă!

Cc idioată sunt. Cât de umilită mă simt!

— Păi, da, la urma urmei, te-ai tratat deja, a murmurat el şi s-a bătut teatral pe frunte.

Am tăcut, simţind fiori în tot corpul. încet, încet, înţelegeam ce se întâmpla. Am vrut să fac ceea ce trebuia şi mi-a ieşit ca întotdeauna pe dos. Trebuia să arunc ţigara aia nenowciră în toaletă. Sau să o înghit şi să mft înec cu ea. Şi n-ar mai H test nici un necaz.

Tony şi-a retras mâna, şi-a tras nasul şi şi-a trecut mâna liberă prin păr. La auzul următoarelor lui cuvinte am simţit că îmi vine sa cobor şi să fug orbeşte în pădurea din apropiere.

— Ştii că eşti terminată, nu-i aşa?

— Tony, eu...

— Asta, a început el, scoţând din pachet exact aceeaşi ţigară pe care o pusesem acolo. A ridicat-o şi apoi s-a uitat la mine ca la o idioată, ceea ce, fără îndoială, eram. Asta este alt fel de ţigară. Din alt pachet. Gcniulc!

Tony era fratele cu care aveam de departe cea mai slabă legătură, dacă se poate vorbi despre vreo legătură. Era şi cel mai puţin previzibil dintre toţi, ceea ce mă făcea să-mi fie aproape la fel de tare frică de el ca şi de Vincent. Cu excepţia faptului că Vincent era calm şi inteligent, în timp ce Tony era impulsiv.

îmi venea să intru în pământ. Nu-mi venea să cred că făcusem un lucru atât de prostesc. Toate acele ţigări ale lui arătau la fel! Erau albe, de aceeaşi mărime. Mi-am dat seama că erau diferite doar atunci când Tony a răsucit-o pe cea pe care o ţinea în mână şi a arătat o inscripţie abia vizibilă, subţire şi înclinată, chiar lângă filtru, pe care se pare că celelalte ţigări nu o aveau.

A râs. Probabil că nu-i venea să creadă că intrasem atât de prosteşte în această capcană.

— Tony, îmi pare rău. Am găsit-o ieri în bucătărie, după ce tu şi Shanc... Am vrut doar să ţi-o dau înapoi.

— Daa? m-a întrebat ci. Nu-l mai văzusem niciodată atât de binedispus în timp ce vorbea cu mine. Păcat că pe pielea mea.

— De abia acum?

— Eu doar... nu am ştiut... am crezut...

— După părerea mea, mi-ai şterpelit ţigara ca să o fumezi, dar ţi-ai dat seama că n-o să poţi scăpa cu asta, ceea ce este de fapt adevărat, aşa că acum mi-ai dat-o înapoi.

— Nu voiam să o fumez.

— Cc altceva să faci cu o ţigară? a ridicat o sprânceană apoi a pufnit dispreţuitor. Nu cumva încercai să-i faci pe plac acelui băiat?

— Nu era vorba deloc de asta!

— Al naibii să fiu! Tony a râs din nou, mai tare de data asta, şi a scuturat din cap. Nu-i rău.

— Tony, îţi spun adevărul, eu...

— Dar de ce trebuie să te scuzi? Poftim, ia ţigara asta, mi-ar face plăcere să te văd cum te bagi într-un rahat şi mai marc.

Spunând asta, mi-a întins o ţigară, deja îndoită pe deasupra, pe care am privit-o cu scârbă.

— N-o vreau, de asta ţi-am dat-o înapoi.

— Haide, nu te mai fandosi şi ia odată! m-a încurajat şi a întins mâna şi mai mult, iar eu am început să tremur, când a încercat să mi-o îndese în palmă şi m-a atins. De ce te fereşti aşa? Vino-ţi în fire, nu am de gând să te omor.

Oh, nu împărtăşeam deloc acest amuzament. Aveam impresia că se juca cu mine. Eram deja sigură de asta când, deodată, a pufnit tare şi şi-a dezgolit dinţii albi şi drepţi.

— Şi toată lumea este încântată că eşti absolut perfecta, a mormăit el ca pentru sine. Ei bine, vor avea o mare surpriză.

Mi-am lăsat capul în jos sub greutatea eşecului şi a prostiei mele, nici eu nu ştiu care din ele mă apăsa mai tare.

— Tony, te rog să nu le spui, am şoptit.

Fratele meu s-a uitat la mine cu o expresie confuză, dar după un timp, un zâmbet a început treptat să i se lăţească din nou pe faţă.

— Nu se va mai întâmpla, îţi promit, te rog.

La încercările mele de a-i stârni milă, şi-a dat ochii pesrr cap

— Cc copil eşti!

Am înghiţit remarca, deşi nu-mi plăcea. Trebuia să-l

linişte •< pe Tony, nu să-l enervez.

— Te rog.

— Dc ce ţi-e atât de frică? De Vince?

Mi-am privit genunchii, iar Tony a ridicat o sprânceană.

— Gândcştc-te un pic, nu? Cc crezi că o să-ţi facă? O să te cicălească cât o să te cicălească şi apoi va înceta.

Mi-am muşcat buza. O parte din mine s-a gândit că Tony avea în esenţă dreptate, şi voia să se liniştească, dar cealaltă parte mi-a amintit că toată acea – cum o numea Tony – „cicăleală a lui Vince” era, de fapt, foarte neplăcută şi că era intr-adevăr în interesul meu să am o relaţie bună cu tutorele meu.

— Poţi să nu-i spui? am întrebat eu pe un ton rugător.

Tony m-a privit un moment ca şi cum stătea pe gânduri. Apoi s-a uitat de jur împrejurul parcării acum goale şi în cele din urmă s-a întors din nou spre mine.

— Aşa să fie.

Piatra care mi s-a luat de pe inimă trebuie să fi cântărit o tonă. Am respirat adânc, reprimându-mi dorinţa de a-l cuprinde pe Tony într-o îmbrăţişare imensă şi plină de recunoştinţă. Ar fi fost dificil în maşină, şi probabil că nu s-ar fi bucurat de criza mea de tandreţe.

— Mulţumesc, am rostit încetişor.

Nu a răspuns, doar şi-a aruncat în sfârşit ţigările în compartimentul pentru mănuşi de lângă cutia de viteze şi şi-a suflecat mânecile de la geacă. A pornit motorul şi am plecat, iar pe drumul spre casă nu mi-a mai vorbit deloc. Nici eu nu l-am deranjat, epuizată de discuţiile anterioare. Nu mă puteam gândi decât la faptul că, intr-un fel sau altul, scăpascm cu bine. Şi asta tocmai cu Tony. Îmi era cam frig şi am fost recunoscătoare că fratele meu a pornit încălzirea. Poate că nu era atât de rău cum îl credeam eu.

Alte gânduri pe care le aveam atunci se învârteau în general în jurul sentimentului de vinovăţie. De obicei, îmi aminteam de mama mea când mi se făcea dor de

ea sau când nu-mi plăceau anumite decizii ale fraţilor mei şi atunci îmi imaginam cum ar fi rezolvat ea lucrurile. în această situaţie, ştiam că nu mi-ur fi trecut nimic cu vederea. Ar fi fost foarte dezamăgită şi cu siguranţă

ar fi vrut să mă pedepsească. Pentru prima dată m-am bucurat că unul dintre fraţii mei decisese să rezolve lucrurile altfel decât ea.

Am intrat în casă, unde încă din prag am fost întâmpinaţi de cei doi fraţi mai mari. Vmce stătea la jumătatea scărilor, iar Will la baza lor şi erau cufundaţi într-o discuţie. Acesta din urmă mi-a aruncat un zâmbet plăcut, iar eu am păşit politicoasă spre bucătărie ca să iau următoarea masă regulamentară şi acolo l-am întâlnit pe Dylan, care stătea deja la masă.

Tony s-a dus mai întâi sus. Cel puţin aşa am crezut, dar dintr-odată i-am auzit vocea:

— Ei, nici n-o să vă vină să credeţi ce a făcut Hailie!

19

CEVA PLĂCUT

Am încremenit cu un pahar într-o mână şi cu degetul de la cealaltă atârnând deasupra butonului de la aparatul de filtrare a apei. Mi-am încordat auzul. Conversaţia dintre Will şi Vincent se întrerupsese.

— Cineva are probleme aici, hm?

M-am uitat la Dylan. înclinase capul şi mă privea cu interes, îşi odihnea coatele pe masă, ţinând cu ambele mâini un sendviş mare cu unt de arahide în trei straturi. Am clătinat din cap, neştiind nici eu de ce.

— Hailie? Will s-a uitat în bucătărie. Nu îmi mai zâmbea, aşa cum făcuse ceva mai înainte. Avea sprâncenele încruntate şi în ochii lui albaştri era confuzie.

— Da?

. — Tony pretinde că i-ai luat o ţigară. Este adevărat?

— Ce ai făcut? a intervenit imediat Dylan. Chiar a lăsat sendvişul jos şi a înţepenit, gata să se ridice, nu ştia sigur de ce.

— Eu... Nu.

Nu ştiu dacă mă panicascm din cauza reacţiei lui

Dylan sau a expresiei grave de pe faţa lui Will, care devenea din ce în ce mai sumbră. Nu m-am simţit mai bine nici când ni s-a alăturat

şi Vinccnt. Când intrasem astăzi în reşedinţă, mi-a plăcut ci nu-mi acordase prea multă atenţie şi nu doream deloc să schimb această situaţie.

— Minte.

Tony a venit ultimul în bucătărie. M-a privit drept în ochi cu un amuzament bolnav. Mie nu-mi ardea de râs. Cum putuse! Cu doar o secundă în urmă îmi promisese că nu va spune nimic.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am mormăit eu. Paharul gol a zăngănit când l-am aşezat ameţită pe masă. Mi-am încrucişat braţele pe piept, pregătindu-mă să mă confrunt cu patru dintre cei cinci fraţi. Mi-am trecut ochii peste feţele lor. Toţi stăteau cu privirile pironite la mine. Singurul care lipsea era Shanc. Păcat, ar fi fost mai bine să fie Shane decât Dylan, de exemplu. L-tş fi schimbat şi pe Tony.

Tony era cel mai rău frate.

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor, s-a aplecat spre mine şi a spus tare şi apăsat:

— Vorbesc despre ţigara pe care mi-ai strecurat-o înapoi în pachet, când mă uitam în altă parte, fetiţo.

Am simţit un val de regret. Mă înşelasem foarte tare în privinţa lui. Dar trebuia să-mi revin repede. Will şi Vincent aşteptau să audă ce am de spus în apărarea mea, iar eu mă hotărâsem să mint, aşa că nu puteam să stau prea mult pe gânduri.

— Ce-mi pasă mie de ţigările tale?

— Micuţă mincinoasă.

Cuvântul meu împotriva cuvântului tău, Tony.

— Dc ce ar spune Tony un neadevăr? m-a întrebat Will. Nu-mi plăcea că era atât de serios. Situaţia nu era îmbunătăţită de faptul că Vincent stătea chiar lângă el. Şi el îşi încrucişase braţele la piept şi părea mult mai

sigur pe el în această postură decât mine.

— Pentru că – am înghiţit în sec – pentru că nu mă poate suferi?

? 66 \V E R O N1K A A N N A M A
R C Z A K

în sinea mea, deja mă prăbuşeam sub greutatea tuturor acelor priviri. Nu ştiam să mint bine. în general nu ştiam să mint. De obicei nu tăceam aşa ceva. Iar dacă trebuia să mint în faţa celor patru fraţi intimidanţi, eram deja în poziţia de învins.

— Şi de ce ar trebui să fie o minciună? am adăugat cu.

Dintre toţi fraţii mei prezenţi, tocmai Vincc a fost cel care a decis să-mi răspundă.

— De teama consecinţelor, bineînţeles. Vocea lui de oţel suna deja ca o prefigurare a tuturor acelor consecinţe.

Inspiră, expiră. Nu intra în panică.

— Vino, te rog, la mine, Hailie.

Mi-a făcut semn şi cu mâna, îndoindu-şi degetele într-un gest lent şi plin de graţie. Picioarele melc se mişcau ascultătoare, deşi în creier totul îmi striga şi mă implora să nu mă mişc. M-am oprit de abia la o distanţă rezonabilă de Vincent, după calculele mele, şi aproape că am gemut când, cu acelaşi gest, m-a îndemnat să mă apropii şi mai mult.

Dc îndată ce am fost suficient de aproape de el, m-a apucat de încheietura mâinii. Eram acum mai aproape de el decât cred că fusesem vreodată. Am încercat să joc cât mai bine rolul surioarei inocente, deşi eram foarte distrasă de strânsoarea puternică a degetelor lui reci şi de privirea lui la fel de rece şi iscoditoare.

— Ai furat ţigara lui Tony? a repetat el întrebarea.

— Nu.

Vincent şi-a apăsat degetul marc pe încheietura mea. Nu mă durea, dar cu siguranţă era inconfortabil, aşa că am încercat să-mi retrag mâna.

? 66 \V E R O N1K A A N N A M A
R C Z A K

— Atunci de ce eşti atât de tulburată?

Abia atunci mi-am dat seama că se referea la pulsul meu care galopa mult peste nivelul normal. Mă emoţionasem şi mă dezechilibrasem în aşa hal, încât acum ritmul lui probabil că se accelerase şi mai tare. Am vrut să mai arunc rapid o minciună, dar cum de furie nu mi-a venit nimic în minte, mi-am smucit

mâna. De data aceasta m-am îndepărtat de cl foarte uşor, pentru că mi-a permis.

— Pentru că mă stresaţi! am strigat cu.

A ftcut un pas spre mine – unul foarte mic, dar suficient. A ridicat mâna şi m-a apucat uşor de bărbie, forţându-mă să privesc adânc în ochii lui strălucitori şi pătrunzători. Am început să tremur, încercând să suport această privire extrem de intensă.

— întreb din nou. I-ai luat ţigara lui Tony?

Am tăcut, iar buzele mi s-au întredeschis de la sine, pentru a da răspuns fratelui meu mai mare.

— Gândeşte-te bine înainte de a răspunde, m-a sfătuit el.

Asta mi-a fost de ajuns. Vince mi-a frânt încrederea ca pe o rămurică şubredă şi am dat din cap abia perceptibil. Am simţit cum mă inundă un val uriaş de uşurare când am reuşit în sfârşit să mă eliberez de sub privirea lui şi mi-am coborât ochii spre pământ. O, Doamne, ce sentiment minunat!

Am auzit râsete în spatele meu. Cel puţin Tony se distra. Nu am avut curajul să mă întorc şi să mă uit la Dylan şi la Will.

Vince a încetat să mă mai ţină de bărbie. L-am auzit şi pe el cum suspină.

— în ordine. Deci, acum că problema sincerităţii tale este lămurită, spune-mi de unde ţi-a venit ideea.

Părea să vorbească calm, dar eu eram convinsă că – contrar cuvintelor rostite – nimic nu era deloc în ordine.

Şi ce era să-i spun? Nu ştiam nici cu ce mă îmboldise atunci. Aşa că am ridicat din umeri, dar, după cum se ştie, Vince nu accepta astfel de răspunsuri, aşa că a început din nou să cerceteze şi să

punã întrebări, iar eu am răspuns, evitându-i privirea. Ceilalţi fraţi tăceau, dar prezenţa lor mă făcea să mă simt şi mai stresată. Nici măcar Dylan nu m-a întrerupt, deşi atunci când am aruncat o singură dată o privire spre el, am văzut că îşi încruntase sprâncenele de furie.

în cele din urmă, am mărturisit aproape totul. începând cu faptul că găsisem ţigara pe podeaua bucătăriei după ce Shane se bătuse cu Tony, trecând prin rcmuşcări şi ajungând la criza din seara asta. După ce a primit toate piesele necesare pentru puzzle, Vincc a tăcut şi am simţit cum mă sfredeleşte cu privirea, ca şi cum s-ar fi întrebat ce să facă acum. Dylan i-a venit în ajutor.

— Metoda tatei de a ne dezgusta de ţigări este destul de bună.

— Nu, nu e bună, a intervenit imediat Will cu fermitate şi a adăugat cu voce joasă, astfel încât abia dacă l-am auzit: Şi nu vorbi despre el în faţa ci.

— Sunt de acord cu Dylan în această privinţă, a intervenit Tony.

— Hailie nu are o problemă cu ţigările, aşa că nu este nevoie de aşa ceva, a remarcat Vincent. Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, aşa că, dacă îţi place atât de mult acea metodă, n-ai decât s-o testezi singur.

Spre satisfacţia mea infimă, cu aceste cuvinte şi mai ales cu privirea plină de semnificaţie, i-a închis gura lui Tony.

— Cu toate acestea, trebuie să recunosc, Hailie, că sunt îngrijorat în privinţa acţiunilor impulsive. Nu este prima dată când iei o decizie necugetată care îţi provoacă probleme. Prin urmare, ar trebui să mâi

lucrezi la reflexele tale.

Am dat din cap, pentru că eram întru totul de acord cu el.

— Mă bucur, de asemenea, că nu ai cedat impulsului de a aprinde ţigara. Ştiu că în această privinţă unii dintre băieţi – şi aici s-a uitat din nou la Tony – nu dau exemplu bun, dar tot aş considera că este ceva foarte grav. N-aş vrea să-ţi pui sănătatea în primejdie cu astfel de lucruri.

— Nu am de gând, am murmurat.

— Bine.

— Şi asta c tot? Tony a strâmbat din nas. Nu poţi să o pedepseşti ca lumea pentru că e fetiţă?

— Pot, dar în situaţia de faţă nu văd niciun motiv pentru asta.

— Tu îi treci totul cu vederea. Vorbeşti cu ca, te joci de-a poliţistul rău şi apoi o laşi în legea ci. iMercu acelaşi lucru.

— Şi ce, eşti gelos? a întrebat Dylan, ridicând o sprânceană.

— Ei, da, gelos pe naiba!

— De ce mi-ai promis că nu vei spune nimănui? am întrebat încet, gândindu-mă că Tony nu-mi va răspunde.

Dar mi-a răspuns.

— Chiar credeai că o să te acopăr? E vorba de ţigări, nu de bomboane. Fetiţele nu trebuie să se atingă de ele şi nu am de gând să te aplaud în situaţii ca aceasta.

— Nu trebuia să mă păcăleşti şi să mă faci să cred că eşti de partea mea, am mormăit. Oricât de mult aş fi vrut să tac, simţeam nevoia să o spun cu voce tare, pentru că, la urma urmei, eram puţin rănită că se hotărâse să-mi trădeze încrederea fără scrupule.

— Eşti o proastă, nu ştii că, dacă nu aş fi fost de partea ta, aş fi încurcat-o.

Am pufnit în nas şi mi-am întors capul ofensată de la el, fără să-i permit să cred că poate Tony încerca să-mi spună ceva drăguţ printre rânduri.

— Atunci de ce ai minţit că nu vei spune nimănui? am întrebat din nou, fără să-mi pese că ceilalţi fraţi auzeau şi ei totul.

Tony a încetat să mai zâmbească.

— Şi tu de ce m-ai turnat la el? a arătat cu capul spre fratele său cel mai mare. în legătură cu pistolul? Şi asta după ce ai fost de acord să păstrezi tăcerea?

M-am uitat la el cu gura căscată.

Tony a mai rânjit încă o dată cu răutate.

— Ei bine, acum suntem chit.

Şi a ieşit din încăpere.

Şi cu aş fi vrut să fug în camera mea, dar probabil că nu aveam această libertate. Aşa că am rămas nemişcată în centrul bucătăriei, aşteptând un semnal că întâlnirea se terminase.

— Stai puţin, pentru că este un lucru pe care nu-l înţeleg, a intervenit Dylan. încă îşi încreţea sprâncenele şi era clar că nu pricepea ceva. De ce nu ai aruncat ţigara aia la gunoi? La urma urmei, Tony nu ar fi observat că lipsea.

Am tras aer în piept.

— Nu ştiu, aşa mi-a venit, pur şi simplu, am răspuns liniştită. Cred că am vrut doar să-i dau înapoi ce era al lui.

Fraţii s-au uitat unul la altul şi probabil că fiecare dintre ei se gândea la acelaşi lucru. Will, în ochii căruia nu mai exista nicio urmă din severitatea de mai înainte, s-a apropiat de mine, a întins braţele şi m-a strâns la piept, clătinând uşor din cap.

— Eşti prea bună, micuţo.

Mi-am permis să accept acest gest de tandreţe şi am închis cu plăcere pleoapele, sprijinindu-mi obrazul de cămaşa lui.

Will era o dulceaţă.

20

Dl PERENTA DINTRE UN FRATE ŞI UN PĂRINTE

Am întâmpinat vacanţa de Crăciun, în mod surprinzâc.< mare uşurare, deoarece însemna că n-am să-i mai văd un timp pe Jason şi pe Lavinia. Vedeam romanţa celor doi, care se desfăşor J pe coridoarele şcolii şi la cantină, şi mă simţeam stânjenită tot timpul. Chiar şi atunci când râdeam de ceva cu Mona şi Audrey. dacă îl vedeam întâmplător pe Jason cum o pipăie pe Lavinia mă Tulbura şi trebuia să mă îndepărtez cât mai repede de ei. în timpul orelor pe care le aveam împreună, Jason mă ignora – exact ca atunci după ce Shane ne surprinsese în bibliotecă. Singura diferenţă era că de data aceasta nici eu nu mă luptam să-i câştig atenţia. Mă înşelasem în privinţa lui şi asta mă împiedica să alerg după el ca o idioată. îmi reprimam toată durerea din suflet şi uneori şi ura.

Această ură era îndreptată în special spre Lavinia. Fata avea ceea ce eu nu puteam avea. Ştiam că Jason

ar trebui să fie obiectul principal al resentimentelor melc, dar tot timpul simţeam ceva pentru el, un fel de ataşament. Lavinia nu-mi producea decât complexe.

Sărbătorile mi-au permis să uit de cei doi. Mai mult, au trecut minunat, atât cât era posibil fără mama şi bunica mea. Dc câteva ori mi s-a ftcut dor de ele şi m-am simţit extrem de deprimată, dar în astfel de momente nu eram niciodată singură. întotdeauna era lângă mine cineva care să mă facă să râd sau să mă distragă de la necazuri.

Fraţii Monet au trecut încă o dată testul. Vedeam din ce în ce mai clar ce familie unită erau. Acest lucru m-a fascinat enorm, pentru că la început am crezut că fraţii mai tineri nu se prea dădeau în vânt după Vincent, care la rândul său îi dispreţuia pe toţi, în afară de Will. Abia cu timpul mi-am dat seama că această impresie era greşită şi că băieţii se simţeau foarte bine unii în compania celorlalţi. Nu se prefăceau cu nimic şi, Doamne, trebuie să fi fost un sentiment minunat.

Era prima dată când nu am primit un cadou de Crăciun. Will s-a asigurat din nou că am înţeles tradiţia lor de familie. Fraţii Monet, întrucât îşi puteau permite aproape totul în fiecare zi din an, nu acordau prea multă atenţie tradiţiei de a pune cadouri sub bradul de Crăciun. în sufragerie era un brad mare, şi un altul, mai mic, în hol, lângă scări. Sub primul se aflau doar pachete fictive, învelite în hârtie decorativă şi legate cu panglici drăguţe, dar în interior erau numai bucăţi de polistiren şi nimic altceva. Nu m-am întristat, pentru că îmi părea bine că nu trebuia să le mulţumesc fraţilor mei pentru niciun cadou şi nici să mă gândesc ce să Ic fac eu cadou lor.

în schimb, am copt plăcinte cu carne tocată sub ochii vigilcnţi ai lui Eugenie. Asta obişnuiam să pregătesc în fiecare an împreună cu bunica pentru Ajunul Crăciunului. îmi plăcea să le fac şi încă şi mai mult îmi plăcea să le decorez. Anul acesta, mi se

cumpăraseră decoraţiuni din belşug, dar trebuia să fac şi o mulţime de prăjituri, pentru că la masă urmau să stea doi bărbaţi adulţi şi trei adolescenţi vorace.

Am început sărbătoarea în camera de zi. La televizor se difuza un meci de fotbal care, acompaniat de un platou mare de brânză, i-a entuziasmat pe toţi fraţii mei, în afară de Vincent L-am surprins înmânându-i lui Eugenie la plecare un plic gros de culoare crem. Eram aproape sigură că era prima ei de Crăciun şi speram că era substanţială, pentru că ne pregătise o masă extraordinară.

Nc-am aşezat apoi în sala de mese. La fel ca de Ziua Recunoştinţei, şi de această dată ne-am servit singuri la masă. Am încercat să ajut ori de câte ori am putut, pentru că erau multe feluri de mâncare şi trebuia să ducem şi să aducem farfurii. Am fost fericită să fac asta, pentru că astfel evitam să mănânc prea mult.

De platoul cu brânzeturi nu mă atinsesem – nu prea mă atrăgeau, mai ales cele mucegăite; şi acum aveam îndoieli asemănătoare în ce priveşte cocktailul de crcveţi. Observasem deja că fraţii Monct erau pasionaţi de fructele de mare, dar pe mine nu mă încântau şi am fost surprinsă că aveau aşa ceva în meniu! de Crăciun. A venit apoi o salată Caesar, pe care am mâncat-o şi eu cu plăcere, deşi am refuzat a doua porţie. A urmat sorbetul de lămâie, care trebuia să ne clătească cerul gurii, ca să ne putem bucura de gustul nealterat al coastelor fripte cu garnitură de cartofi dulci şi sparanghel copt în brânză.

Am făcut schimb de comentarii despre mâncare, băieţii au discutat pe scurt despre meci, iar Will m-a întrebat cu blândeţe şi sensibilitate despre amintirile legate de Crăciun din casa familiei mele şi toată lumea m-a ascultat când am povestit despre mâncărurile

tipice englezeşti din perioada Crăciunului. Eu, mama şi bunica nu găteam niciodată atât de mult. Pur şi simplu nu aveam nevoie, pentru că eram doar noi trei în Ajunul Crăciunului – uneori mai venea şi o vecină singuratică.

Shane era „coşul meu de gunoi” personal, căruia îi strecuram discret o farfurie atunci când nu aveam puterea să o termin. Iar el devora totul cât ai clipi din ochi, cu o expresie de încântare pe faţă. Nu am gustat nici măcar o tartă cu cireşe la desert sau turtă dulce, dar am mâncat câteva dintre prăjiturile pe care le făcusem eu şi m-am bucurat în secret când toţi băieţii mi-au făcut complimente pentru ele. Chiar şi Tony a mormăit că au fost „mişto”.

După acest lung ospăţ, ne—.un întors în salon, unde ne-am instalat confortabil pe fotolii şi canapele. Dylan a pornit playstati- onul şi am jucat un joc. Am ieşit pe ultimul loc, dar m-am distrat foarte bine, aşa că a fost totul în regulă.

în dimineaţa următoare ne-am întâlnit din nou în salon, unde am stat în pijamale până la prânz. Am luat micul-dejun pe canapea şi pe podea, făcând o mizerie teribilă. în trecut, în această zi eram extrem de entuziasmată. Când eram mai mică, mă trezeam la o oră inumană ca să alerg desculţă până la pomul de Crăciun şi să mă arunc asupra cadourilor. Apoi, mama mă lăsa să iau micul-dejun pe jos, printre jucării noi şi hârtie de împachetat ruptă.

La familia Monct a fost asemănător, doar că fără cadouri. Şi oricum mi-era dor de mama, atât de mult, încât chiar mi-au dat lacrimile când Will a comandat un maraton de filme de Crăciun. Probabil că Dylan a observat, pentru că mi-a pus imediat în păr o cununiţă cu coarne de ren, pe care am purtat-o tot restul zilei.

Vince a dispărut de câteva ori, dar a reapărut întotdeauna imediat, punându-şi telefonul în buzunar. Will făcea ordine şi ne punea să strângem după noi, Shane tot bombănea ceva, Dylan, în timpul unuia dintre filme, şi-a făcut antrenamentul de forţă şi a adus ganterele în salon, iar Tony s-a relaxat desenând o fe- meie goală înfăşurată în luminiţe de pom de Crăciun – sau cel puţin aşa mi se părea mic, pentru că a acoperit caietul de schiţe şi mi-a spus să plec de acolo când am încercat să trag cu ochiul peste umărul lui.

Aşa că, de Crăciun, fraţii mei m-au surprins din nou în mod pozitiv. Şi am început să mă întreb dacă fraţii Monet serbau şi Revelionul împreună, pentru că atunci aş fi fost fericită să rămân acasă cu ei, dar am

constatat că băieţii aveau planuri – fiecare altul. Aşa că am acceptat invitaţia lui Audrey de a întâmpina noul an la ca acasă.

Vinccnt nu a fost prea încântat de faptul că ieşeam în oraş, dar nu mi-a interzis, aşa că, în scara ultimei zile din decembrie, Will m-a condus acasă la prietena mea. întrucât acum ştiam ceva mai mult, eram şi puţin mai atentă, aşa că am observat că pe tot drumul în spatele nostru a mers o maşină marc de culoare închisa, care a oprit la o mică distanţă de aleea casei lui Audrey, unde parcaserăm. După toate evenimentele recente, eram hipersensibilă, aşa că l-am întrebat pe Will despre această escortă misterioasă.

— Nu-ţi face griji, mi-a răspuns, apoi m-a sărutat pe fruntea acoperită de o căciuliţă de lână cu pompon. Credeam că ne vom lua la revedere aşa, dar m-a condus spre uşă, şi chiar a intrat cu mine înăuntru.

Părinţii lui Audrey plecaseră în weekcnd în vizită la nişte prieteni din Philadelphia, unde plănuiau să meargă la un bal, ceea ce nu prea le plăcea fraţilor mei. Situaţia a fost salvată de faptul că fratele cel mare al lui Audrey a fost delegat să aibă grijă de noi. Nu cred că ştiau cât de aiurit era Jerry, iar cu nu le-am corectat părerea. Niciunul dintre băieţi nu-l cunoştea prea bine, nici miau gemenii care aveau câteva ore în comun cu cl. E clar că Jerry nu era pentru ei o persoană de care să merite să-şi amintească.

Acesta a fost de fapt singurul lucru neplăcut al întâlnirii. După ceea ce auzisem recent de la el, nu putea să-mi fie simpatic. îmi era teamă că se va purta urât cu mine, mai ales că părinţii lui Audrey nu erau acasă, dar prietena mea m-a asigurat că chiar el îi sugerase să mă invite la ea şi că se simte prost pentru ieşirea lui anterioară. îmi venea greu să cred, dar într-

adevăr s-a comportat impecabil, cel puţin în faţa lui Will, deşi mic mi se părea că este un pic cam crispat când vorbea cu fratele meu... Dar, la urma urmei, oamenii erau întotdeauna intimidaţi când vorbeau cu oricare dintre fraţii mei.

Când Will a aprobat în cele din urmă condiţiile petrecerii noastre, ne-a urat distracţie plăcută şi un an nou fericit, iar apoi a plecat. Jerry, între timp, dispăruse în camera lui, iar eu, Mona şi Audrey stăteam în sufragerie, înconjurate de mult prea multe gustări, băuturi carbogazoasc şi muzică difuzată de televizor. Râdeam în hohote vorbind despre bârfele prosteşti de la şcoală,

am tachinat-o puţin pe Audrcy în legătură cu pasiunea ei pentru domnul Dalton şi chiar l-am blestemat pe Jason. Mona a găsit ritualul potrivit pe internet, aşa că de ce nu.

Nici n-am observat când s-a apropiat miezul nopţii. Apoi a apărut Jerry şi simpla lui prezenţă m-a făcut să mă simt puţin inconfortabil. în ultima vreme, fusese foarte încordat, dar acum parcă se relaxase. S-a sprijinit cu nonşalanţă de o vitrină de sticlă şi a dat din cap spre noi.

— Ce s-a întâmplat?

Tocmai râseserăm de ceva, atât de tare, încât Mona a început chiar să sughiţe, dar când l-am văzut pe Jerry ne-am potolit şi am schimbat priviri bănuitoare.

— Ce vrei? a întrebat Audrey.

— Verific doar dacă totul este în regulă.

— Nu avem nevoie de bonă.

— William Monet mi-a transmis altceva, a ripostat Jerry, iar mie nu mi-a plăcut că rostise numele complet al fratelui meu pe un ton batjocoritor. Poate că exagerez, dar eram sensibilizată în privinţa lui.

— De când asculţi tu de fraţii lui Hailie? a întrebat Mona răutăcioasă.

— Nu ascult. De fapt, voiam să-ţi spun... – Jerry s-a întors spre mine -...că îmi pare rău pentru atunci. M-am purtat ca un cretin, Audrey avea dreptate. De aceea i-am spus să te invite. Am vrut să ştii că c în regulă că eşti prietenă cu sora mea. La urma urmei, nu e vina ta că fraţii tăi sunt nişte idioţi.

Am simţit nevoia ciudată de a-mi apăra fraţii. Şi cu credeam adesea că se purtau ca nişte idioţi, dar nu-mi plăcea ca Jerry să vorbească despre ei în acest fel. Consideram că nu are dreptul. Cu toate acestea, nu am comentat deloc pentru că am decis să apreciez faptul

că Jerry îşi ceruse scuze. Cam superficial, dar oricum. Nu mă aşteptam să le aud deloc.

— Nu-i nimic, Jerry, chiar uitasem deja de asta, am murmurat eu binc-crescută.

Mona a ridicat sceptică dintr-o sprânceană, dar Audrey pâre.' mulţumită.

— Şi apropo, a continuat Jerry. Lasă impresia ci «unt un pk posesivi, nu-i aşa? Will îmi vorbea de parcă ar fi fost tatii n i fratele tău. Trebuie să fie obositor, nu?

Am ridicat din umeri. Nu era un subiect pe care eram dispui să-l discut cu el.

— Pentru că ştii foarte bine despre ce vorbesc. Fratele e frate, totuşi. A râs şi i-a făcut cu ochiul lui Audrey. Cc-ar fi şi vă irit cu care este diferenţa dintre un frate şi un tată?

Jerry ne-a părăsit pentru o clipă, iar noi am făcut ur. schimb de priviri. Mona şi cu mine eram puţin încordate, iar Audrey era vizibil confuză. Nu am avut timp să discutăm nimic, pentru că băiatul s-a întors repede cu o sticlă elegantă de şampanie în mână. Şi nu era şampanie pentru copii, mi-am dat seama imediat.

— Aţi gustat vreodată?

Mi-am muşcat buza şi am observat cu dezaprobare cum Monei i-au sclipit ochii. Audrey, însă, a păstrat distanţa.

— Ce faci? a întrebat ea, mijind din ochi.

— Ai cincisprezece ani şi c doar o chestiune de timp până când va începe să te intereseze alcoolul. Ar fi mai bine pentru tine să încerci aici, acasă, cu mine, decât de una singură, ascunsă prin tufişuri.

— Nu ar trebui să fii supraveghetorul nostru? am întrebat eu sceptică, căci nu-mi puteam imagina, de exemplu, că Dylan sau Will, sau chiar Shanc sau Tony, mi-ar oferi mie şi prietenelor mele băuturi alcoolice. Nici nu mai vorbesc de Vincent.

— Tocmai aceasta este diferenţa dintre un frate şi un părinte. Fratele arc aceeaşi răspundere ca şi

părintele, dar nu este la fel de pisălog.

Dacă Jerry încerca să mă impresioneze, era clar că nu reuşise, dar nu puteam spune acelaşi lucru despre celelalte fete. Mona rânjea cu gura până la urechi, iar un colţ al gurii lui Audrey a schiţat o jumătate de zâmbet când a întrebat:

— Dc ce te străduîcşti aşa, dintr-odată, să fii un frate mişto?

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Deci, sunteţi gata?

Până să apuc să spun ceva, Mona a încuviinţat energie din cap, iar Jerry, fără să mai aştepte, a desfăcut dopul, care a sărit şi a ricoşat în tavan cu o explozie puternică. Am ţipat cu toţii, ascunzându-ne capetele ca să nu ne lovească. Dopul s-a rostogolit undeva sub masă, iar Jerry s-a repezit repede după el şi l-a luat, în acest timp, o parte din şampanie s-a vărsat pe jos, iar băiatul a înjurat în bărbie. Probabil că s-a hotărât să nu cureţe imediat, pentru că a ocolit balta şi i-a strigat lui Audrey:

— Dar să nu le spui părinţilor, bine?

A zâmbit golăneşte, a băgat mâna în vitrină, a scos patru pahare alungite şi a dispărut cu ele şi cu sticla în bucătărie. M-a deranjat faptul că ignorase aşa, pur şi simplu, băutura vărsată pe jos. De fapt, ar fi trebuit să cureţe imediat. Dar aveam acum alte griji, decât să-mi storc creierii cu neglijenţa lui Jerry.

— Chiar vreţi să bem şampanie? am şoptit imediat după ce a plecat din sufragerie.

Nu asta îmi dorisem. Poate că aş fi reacţionat altfel, dacă nu ar fi fost fratele lui Audrey iniţiatorul planului. Mona a ridicat din umeri, vizibil emoţionată, iar Audrey şi-a muşcat buza.

— Nu ştiu ce l-a apucat, dar cu prefer în mod clar această versiune a lui Jerry. Cred că se simte cu adevărat prost după modul în care s-a comportat data trecută, a explicat ea.

Numai de dragul lui Audrey, eram dispusă să o iau mai uşor şi am luat cu grijă paharul plin pe care mi l-a întins Jerry. M-am uitat o clipă la bule. Erau

drăguţe, dar dădeau băuturii un aspect înşelător.

Cu paharele în mână, am ieşit afară, după ce ne aruncaserăm pe noi gccile în grabă. Cu toată agitaţia legată de şampanie aproape că am ratat momentul în care a sunat miezul nopţii. Jerry ar fi trebuit să o deschidă chiar în acel moment, după părerea mea, cel puţin aşa făcuscrâm până atunci cu şampania fără alcool. Dar nu am vrut să mă plâng sau să fac mofturi, mai ales că prietenele mele păreau încântate.

— Un an nou fericit, fetelor! a strigat Jerry, în timp ce focurile de artificii străluceau pe cer, şi a ridicat paharul.

Audrey locuia într-un cartier rezidenţial unde focurile de artificii, deşi vizibile, nu erau deloc spectaculoase, aşa că ne-am uitat la cer un timp, după care ne-am concentrat asupra experienţei noastre alcoolice.

Toată lumea şi-a înclinat paharele, aşa că am făcut şi eu la fel, dar de fapt doar mi-am umezit buzele. Gustul şampaniei era delicat, dar uşor amărui. Aceasta nu a deranjat-o pe Mona, care şi-a turnat pe gât tot conţinutul paharului dintr-o singură înghiţitură.

— lisusc... a chicotit Audrey, dar a luat şi ea o înghiţitură destul de zdravănă.

Jerry a observat reticenţa mea şi mi-a făcut semn din cap.

— Toastul nu se pune dacă nu bei până la fund, a spus el, zâmbindu-mi nevinovat.

I-am răspuns la fel, sperând să nu iasă un zâmbet prea fals.

— Beau, am murmurat, şi am luat o înghiţitură mică pentru a-i demonstra, pe care am scuipat-o imediat înapoi când Mona a atras atenţia tuturor punând

paharul gol pe masa de piatră din grădină de lângă ea cu prea multă forţă. Paharul a făcut un zgomot puternic şi s-a spart.

— Te-ai şi îmbătat?

Jerry a râs şi s-a dus la bucătărie să aducă mătura. Audrey s-a apropiat şi ca ca să facă lumină cu telefonul pe jos şi să găsească măcar câteva cioburi mai mari de sticlă. Această scurtă agitaţie a fost exact ceea ce îmi trebuia ca să răstorn paharul şi să vărs aproape tot conţinutul în iarbă. Iar când Jerry s-a uitat din nou la mine, părea că tocmai băusem restul.

— Probabil că vă ajunge, a apreciat el, cu sprâncenele ridicate, uirându-se la Mona, care se înroşise la faţă.

M-am simţit uşurată când Jerry a plecat şi a luat şi sticla aia •dioată cu el. Nu eram o sfântă, adică eram un pic, totuşi mă gândisem de câtva timp că ar fi frumos să încerc gustul alcool' i lui. Dar. aşa cum am menţionat mai devreme, cu siguranţă nu în prezenţa lui Jerry, în care pur şi simplu nu aveam încredere. Ştiam că, dacă fraţii mei ar fi aflat că am băut, aş fi avut probleme. Deja avusesem parte de destule săpuneli din partea lor pentru ţigara furată. Nu voiam să devin din nou victima lor atât de prosteşte. Mai ales că abia mă lăsaseră să merg aici, iar Will îmi ceruse să mă port ca o persoană responsabilă. Chiar nu voiam să-l dezamăgesc.

Aş fi preferat să nu se fi întâmplat nimic. Jerry ar fi trebuit să ne lase în pace. Ne-a stricat puţin distracţia, pentru că Mona a devenit imediat enervantă. Cu siguranţă nu s-a îmbătat cu un singur pahar, dar alcoolul îi crease o dispoziţie euforică în care îţi vine să dansezi şi să râzi de lucruri prosteşti care nu sunt neapărat amuzante. Audrey încerca să ţină pasul cu ea,

bucurându-se, se pare, de faptul că fratele ei în sfârşit îşi schimbase puţin comportamentul de idiot fanfaron. Sau, cel puţin, asta credea ea, căci pentru mine era tot un idiot fanfaron.

Am decis destul de repede să punem un film. La cererea mea, fetele au renunţat la vizionarea unui film de groază şi au fost de acord să vadă o comedie. Cu toată sinceritatea, a trebuit să recunosc că intriga nu era cine ştie ce captivantă, totuşi am fost surprinsă când filmul încă nu ajunsese la jumătate, iar Mona deja adormise. Am vrut să o înghiontesc pe Audrey şi să fac haz împreună cu ea, dar şi ea adormea încet.

Nu-mi venea să cred. Abia trecuse de miezul nopţii. Şi eu eram puţin obosită, dar speram că vom rezista cel puţin până la ora unu. Cu siguranţă că şampania aia stupidă avusese acest efect asupra lor. Am bătut-o pe Audrey pe umăr, dar lipsa de reacţie din partea ci mi-a confirmat că distracţia se terminase.

Am suspinat şi am rămas nemişcată o clipă, privind fără interes la ecranul televizorului.

Apoi am auzit paşi uşori. Sunau cu totul altfel decât paşii de mai devreme ai lui Jerry, când pălăvrăgise vesel din bucătărie, în sufragerie şi înapoi, turnându-ne şampanie. Ştiam că el era

cel care pândea acum, pentru că am auzit cum tuşeşte. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să vorbesc cu el, aşa că am închis ochii şi am încercat să mă prefac că eram şi cu cufundată intr-un somn adânc. Speram ca Jerry să arunce o privire în sufragerie şi să plece când va vedea că am adormit toate, dar s-a oprit pentru o clipă în pragul uşii.

Am avut nevoie de toată voinţa ca să mă abţin şi să nu-mi încrunt fruntea. Am încercat să-mi controlez respiraţia şi să-mi menţin o expresie naturală a feţei, deşi simţeam nevoia să despart pleoapele şi să văd ce naiba facea. La un moment dat, am crezut că Jerry nu mai este în sufragerie, dar apoi l-am auzit cum respiră adânc, nelinişţit. Fără să ştiu de ce, mi s-a făcut pielea de găină. Ce face aici de atâta timp? Cască gura la noi sau ce?

Tocmai când mă gândeam serios să deschid ochii şi să-i spun ceva neplăcut, am auzit nişte foşnete şi imediat după aceea semnalul unui apel telefonie. încet şi fără zgomot, Jerry s-a dus în bucătărie. Atunci am îndrăznit să-mi despart pleoapele şi i-am văzut umerii slabi. Ţinea telefonul apăsat pe ureche.

— Aşa cum am promis, Hailie Monet zace inconştientă la mine în sufragerie.

Am simţit că înţepenesc. încremenisem. Mă străbăteau fiori reci şi inima a început să-mi bată atât de tare, încât dacă Jerry nu s-ar fi concentrat la conversaţie, probabil că ar fi auzit-o.

— Da. Cu siguranţă că omul familiei Monet se învârte pe aici pe undeva.

A trebuit să-mi forţez serios auzul ca să înţeleg ce spunea, pentru că după ce intrase în bucătărie nu l-am mai auzit atât de clar.

O, Doamne, ce se întâmplă aici?

M-am uitat panicată în jur. Ferestrele erau acoperite, camera era în semiîntuneric, la televizor era acelaşi film şi numai din bucătărie venea o lumină puternică.

Am simţit că sunt în pericol. Orice pusese Jerry la cale, intenţiile lui nu erau bune, şi nu mai era vorba doar de şoaptele intuiţiei melc, temerile îmi erau confirmate de comportarea lui suspectă.

Nu s-a mirat că adormiscrăm, nu a încercat să ne trezească sau s,, închidă televizorul. în schimb, a sunat pe cineva şi a spus că eram inconştientă. Doar eu. Inconştientă.

De ce inconştientă?

Am început imediat să o scutur pe Audrcy, implorând-o să se trezească. în zadar. Respira liniştită şi părea cufundată într-un somn adânc. Era un coşmar. M-am aruncat spre Mona, încercând să fac cât mai puţin zgomot posibil. Din disperare, aproape că am lovit-o cu piciorul, ştiind în adâncul sufletului că oricum tot nu aş fi trezit-o. Amândouă prietenele mele dormeau duse.

Pentru că erau inconştiente.

Am aruncat o privire spre podea, unde mai era urma bălţii de alcool vărsat.

Şampania.

De astă dată creierul nu m-a mai indus în eroare şi am pus repede lucrurile cap la cap. M-am uitat îngrozită şi apoi la coridorul spre bucătărie, unde dispăruse Jerry. Nu cumva visam?

Bine, respiră adânc. Cel mai bun lucru pe care il poţi face este să pleci de aici. Şi să anunţi pe cineva ce se întâmplă, M-am uitat în jur după telefon. îl lăsasem pe masă. M-am uitat în acea direcţie. Da, era încă acolo. Asta mi-a ridicat moralul, pentru că, dacă Jerry chiar încerca să-mi facă ceva rău, nu era foarte inteligent.

Aproape că mi-a venit să râd la acest gând. Aproape, pentru că de fapt m-a speriat. Era posibil ca Jerry să fi vrut cu adevărat să-mi facă un rău? Nu aveam încredere în el, nu-mi plăcea, dar nu credeam că ar fi în stare chiar să mă amenințe. La urma urmei, el este fratele prietenei mele. Trebuie să fie un fel de glumă

proastă.

Dar Mona şi Audrey chiar erau leşinate. Şi cuvintele rostite de Jerry la telefon nu fuseseră inventate de mine.

M-am ridicat în linişte de pe canapea şi m-am îndreptat în vârful picioarelor spre masă, fără să-mi iau ochii de la coridorul spre bucătărie. Dacă Jerry ar fi intrat acum pe acolo, ar fi venit după mine. Am întins mâna şi, fără să fac nici cel mai mic zgomot, am apucat telefonul mobil. L-am ridicat şi m-am îndreptat

spre canapea, dar în camera alăturată a foşnit ceva şi am încre menit. Jerry a murmurat o înjurătură pe sub nas, dovedind astfel că nu se dusese prea departe, iar eu am luat imediat o altă decizie. Presimţeam clar că va arunca imediat o privire aici, chiar înainte să apuc să mă aşez din nou pe canapea şi să mă prefac că dorm. Aşa că, în loc să mă întorc la locul meu, m-am îndreptat spre uşa care ducea spre hol.

Din sufrageria lui Audrey erau trei posibilităţi de ieşire. Prin bucătărie – aceasta era ieşirea cea mai convenabilă şi cel mai frecvent folosită de locatarii casei, prin terasă – dar mi-am dat seama rapid că aceasta nu era o opţiune în acel moment, deoarece ar fi trebuit să fac prea mult zgomot când deschideam uşa glisantă. A treia cale era pur şi simplu să merg spre hol. Exista o uşă care ducea spre acesta, pe care nimeni nu o deschidea prea des, din câte ştiam eu. Eu însă am decis să risc.

M-am strecurat cât de silenţios am putut, dar bătăile inimii îmi bubuiau în urechi. M-am gândit că poate visam toate acestea, dar m-am ciupit de câteva ori şi nu s-a întâmplat nimic. Mă simţeam ca un personaj dintr-un film de groază oribil. Degetele palmei melc transpirate se strângeau pe telefon, iar cealaltă mână se întindea spre mânerul uşii. înainte de a-l apăsa, am ezitat. Am aruncat o privire la fete, dar acestea încă dormeau adânc şi nici măcar nu-şi schimbaseră poziţia. Erau ca moarte, iar eu am tremurat, spunându-mi imediat că aşa ceva nu era posibil, pentru că pieptul li se ridica şi cobora. Aveam remuşcări că le las aici, dar era singura modalitate de a mă ajuta pe mine şi pe ele; în plus, era evident că Jerry voia să-mi facă rău în primul rând mie. Nu spusese nimic despre Mona şi nu cred că s-ar fi atins de propria soră.

Am deschis uşa cu mare băgare de seamă, dar asta nu mi-a fost de nici un folos, pentru că a scârţâit îngrozitor. Am strâns din pleoape când am auzit scrâşnetul îngrozitor care însemna fără echivoc eşecul încercării melc. Prietenele melc nici măcar nu au tresărit, dar s-a auzit un foşnet brusc în bucătărie şi Jerry s-a repezit alarmat în sufragerie. Inima mi s-a oprit în loc pentru o

clipă, când m-am întors şi ne-am privit în ochi. Nc-am susţinut reciproc privirile. Şi amândoi păream la fel de îngroziţi şi panicaţi.

Am alergat imediat înainte, luând drept ţintă uşa din faţă care se profila în depărtare. Afară trebuia să fie bodyguardul meu, dacă îmi aminteam corect, aşa că puteam obţine uşor ajutor. Dar înainte să apuc să ies, am simţit cum Jerry mă prinde de spatele bluzei şi mă trage spre el.

Am strigat tare, dar el mi-a înăbuşit repede ţipătul, apăsându-şi mâna ferm pe gura mea. Am încercat să o dau la o parte şi mi-am înfipt degetele pe ea, dar, deşi era un slăbănog, Jerry era totuşi băiat şi era mai mare decât mine, aşa că avea suficientă putere ca să-mi astupe gura. Spatele meu îi atingea pieptul în timp ce mă împingea prin hol. Ne-am zbătut puţin, dar nu prea aveam ce să fac. La un moment dat, l-am muşcat tare de degete, dar m-a tras de păr atât de tare, încât pentru o clipă am încetat să mă mai împotrivesc, mi-au dat lacrimile şi am ţipat de durere.

— Ţinerţi gura, a şuierat Jerry ameninţător, şi m-a împins intr-o încăpere de lângă scări.

Am zburat imediat pe podea gemând fără zgomot şi mi-am făcut o vânătaie. Am sărit imediat şi m-am aşezat în capul oaselor, cu mâinile sprijinite de pardoseala dură. Am ridicat şi capul ca sa mă uit la torţionarul meu, gata să ţip încă o dată cât mă ţineau plămânii.

Iar acest băiat şters, un adolescent, fratele nătărău al prietene* mele, tocmai scosese un pistol din spatele centurii pantalonilor care ii atârnau pe şolduri şi îl îndreptase cu stângăcie în direcţia mea.

Ţipătul rni-a amuţit în gât.

285 WER0N1KA ANNA
MARCZAK

Mâna lui Jerry care strângea mult prea tare pistolul se clătina periculos, iar băiatul holbase ochii spre mine, cu maxilarul strâns încleştat. Am observat, de asemenea, că pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Am Început şi eu să tremur

— Jerry... am şoptit încet.

— Niciun cuvânt

Mi-am întins încet ambele mâini în faţâ, vrând să i spin cu ajutorul limbajului corpului că nu vreau decât să mă aşez mai confortabil. Mă durea piciorul şi nu mai puteam să mă sprijin pe coapsă. Simţeam cum îmi apare pe el o vânătaie urâtă.

Tocmai când credeam că vom încremeni aşa pe vecie – cu stând pe podea într-o cameră care arăta ca un simplu dormitor de oaspeţi acasă la Audrcy cu fratele ci dezechilibrat aplecat deasupra mea şi îndreptând arma spre mine – când a sunat telefonul.

Jerry s-a scuturat ieşind din transă pentru o clipă şi a privit nervos în spate, dar, în acelaşi timp, mă ţinea încă sub ameninţarea armei. M-am încordat şi mai tare pentru că pur şi simplu îmi era teamă că mă va împuşca din greşeală chiar fără să vrea.

— La naiba, la naiba, la naiba, repeta aceste cuvinte ca pe o rugăciune, complet panicat, iar eu mă uitam la el îngrozită, aşa cum nu mai fusesem niciodată în toată viaţa mea. Se purta ca un pacient grav bolnav scăpat dintr-un spital de psihiatrie.

Era imprevizibil.

— Este telefonul tău! s-a răstit brusc la mine de am sărit în sus.

Da, era tonul meu de apel care răsuna pe hol. Probabil că scă- pasem telefonul mobil acolo în timpul încăierării noastre. Şi nici măcar eu nu-mi dădusem seama când. Băiatul care mă ameninţa cu arma mă debusolase complet.

Jerry ţinea în continuare pistolul îndreptat spre mine şi a ieşit din cameră cu spatele. Şedeam cuminte, căci nu vedeam nici măcar umbra unei şanse de a scăpa. Nu în acest moment. Cu privirea pironită 1a mine, s-a lăsat încet pe vine, s-a aplecat şi a întins mâna liberă spre locul unde probabil că se afla telefonul meu. Timp

de o fracţiune de secundă şi-a luat ochii de la mine, dar o clipă mai târziu se întorcea deja în dormitor.

— Răspunde şi spune că te distrezi bine, a ordonat el. S-a apropiat suficient de mult ca să-mi dea telefonul, dar în acelaşi timp s-a apropiat de mine şi pistolul lui, astfel încât ţeava era acum la o lungime de braţ. Tremuram din toate încheieturile. Am aruncat o privire la ecran.

Era Will.

Acesta era colacul meu de salvare.

— Un singur cuvânt greşit şi trag, nu glumesc, m-a avertizat Jerry, ghicind probabil ce aveam în minte.

M-am uitat în ochii lui ca să văd dacă vorbea serios. Dar am văzut în ci doar nebunie pură. Nu puteam să-mi asum niciun risc. Nu cu un pistol practic lipit de fruntea mea. Jerry nu mai gândea raţional. Aşa că am încuviinţat dând rigid din cap şi am întins mâna spre dispozitiv. Jerry a îndreptat atunci pistolul cu şi mai multă precizie direct spre faţa mea, încercând să facă o mutră ameninţătoare. În mod normal, aş fi izbucnit în râs, dar acum nu mă amuzam deloc.

Am apăsat pe butonul verde de pe ecran şi am dus telefonul la ureche. Abia mai respiram, darămite să vorbesc calm, dar am făcut tot posibilul să mă controlez.

— Da?

— Bună, micuţo, eşti bine? m-a întrebat fratele meu preferat, iar mie mi-au dat lacrimile.

— Mm…

Vocea mi s-a frânt, dar Jerry a agitat frustrat pistolul. Au urmat câteva secunde de tăcere din partea interlocutorului meu.

— Eşti sigură?

Will era inteligent şi supraprotector, iar vocea mea în mod sigur nu suna aşa cum s-ar fi aşteptat după ce petrecusem o seară fantastică în compania prietenelor melc.

— Da, am răspuns, forţându-mă să adopt un ton mai sigur pe mine.

— Ţi-am trimis un mesaj ceva mai înainte cu urările de Anul Nou. Nu mi-ai răspuns. Am crezut că ai

adormit şi ai ratat miezul nopţii.

— Aăă... nu, pur şi simplu nu am auzit...

— Am fost îngrijorat şi de aceea am sunat, a spus el. Hailie. eşti... eşti sigură că e totul în ordine?

— Da, mă uit la un film cu fetele, tare lacrimogen. . am gemut. Am şi râs puţin la sfârşit, deşi, fireşte că îmi tremura vocea.

— Foarte bine, atunci, nu vă mai deranjez, a spus el, cu o uşoară ezitare, apoi a adăugat: Nu beţi alcool acolo, nu-i aşa?

Deschisesem deja gura ca să neg, simţind chiar un val de mândrie că nu fusesem tentată să beau şampanie şi că puteam să-i răspund sincer la întrebare cu un simplu „nu”, dar apoi am aruncat o privire la Jerry, care işi încreţea sprâncenele, străduindu-se să descifreze orice reacţie a mea. Uitându-mă la faţa fratelui lui Audrcy, mi-a venit o idee.

— Ba da, chiar destul de mult.

— Hailie? îl vedeam cu ochii minţii pe Will cum îşi încreţeşte sprâncenele.

— Şi e suuuper.

Jerry s-a uitat la mine încordat, dar a tăcut şi probabil că era doar mulţumit că lăudam petrecerea.

— Hailie, eşti beată? ”

— Eh, un pic obosită, am răspuns, forţând un căscat.

Jerry a început să-mi arunce priviri pline de semnificaţie şi a scuturat nerăbdător pistolul. O sugestie clară că ar trebui să pun capăt conversaţiei.

Will a tăcut, dar aproape că simţeam tensiunea care radia din receptor.

— Acum am să închid, vorbim mâine, bine... pupici! La revedere! am râs artificial şi am închis înainte de a auzi răspunsut

înainte de a-i înapoia telefonul lui Jerry am ţinut apăsat butonul de pe carcasă şi am deconectai discret telefonul, pentru ca Will să nu poată suna din nou. Oricum, Jerry nu ar fi fost de acord cu încă o convorbire.

Fratele lui Audrey era vizibil ufurar. A aruncat nonsahnt telefonul pe patul frumos acoperii cu o cuvertură kiwh înflorată. Imploram întregul univers ca Wdl să reacţioncre la IUCMIUI meu în cel maj hipersensibil mod cu putinţă. Speram că te va decide

să nu mă ierte şi să decidă să nu aştepte până dimineaţă ca să-mi explice ce înseamnă regula „fără alcool”.

Dar nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că Jerry mi-a atras toată atenţia. Şedeam pe jos, uitându-mă la băiatul care mă domina, şi mă întrebam dacă era posibil, de exemplu, să mor imediat. Indiferent cât de abstractă putea fi o asemenea situaţie – fratele adolescent al prietenei mele putea să-mi ia viaţa aşa, dintr-odată.

— Dc ce... am început eu să vorbesc ca să rup tăcerea, dar Jerry aproape că a sărit în sus de furie.

— Nu vorbi cu mine, să nu vorbeşti cu mine!

— Bine, bine.

Am ridicat mâna ca să-l calmez. Cred că aştepta pe cineva. Jerry se tot uita la telefon, iar cu eram din ce în ce mai convinsă că din cauza acestei neatenţii era pe cale să apese pe trăgaci. îi tremura piciorul şi pieptul i se ridica atât de repede, încât băiatul era probabil în pragul unui atac de panică.

Mă luptam cu gândurile mele, pentru că, pe de o parte, credeam că ar trebui să încerc să vorbesc cu el şi poate să-i fac cumva creierul să înceapă să funcţioneze, ca să-i scot din cap planul pe care îl avea, dar în acelaşi timp îmi era teamă să o fac. Jerry era prea surescitat, iar eu nu eram sigură că existau cuvinte pe care să i le pot spune fără să-l enervez şi mai rău.

Jerry se uita tot mai des la telefonul mobil şi suspina. O dată sau de două ori şi-a lăsat capul pe spate, ba chiar o clipă a încetat să mai ţintească cu arma spre mine ca să-şi şteargă cu încheietura mâinii sudoarea de pe frunte. Dar în acel moment a fluturat

aşa de tare pistolul, încât era cât pe ce să se împuşte.

în acel moment nu doream să văd pe nimeni mai mult decât pe oricare dintre fraţii mei. Dar aceştia erau departe şi, chiar dacă după convorbirea noastră cu fratele preferat unul dintre ei va veni aici, cu siguranţă că asta nu se va întâmpla în următoarele câteva minute. Am oftat zgomotos, iar Jerry s-a uitat iritat la mine Ş’

tocmai deschidea gura, precis ca să se răstească din nou b mirir când l-a întrerupt vocea altcuiva:

— Aruncă arma, a tunat aceasta.

Vocea aparţinea unui bărbat care tocmai apăruse în hol în spatele lui Jerry. Am înclinat imediat uşor capul ca să 1 văd. Era un bărbat în toată firea, mult mai în vârstă chiar decât Vincent. Era intimidant cu fizicul său – aproape la fel de musculos ca Dylan, de aproximativ trei ori mai marc decât Jerry care s-a făcut imediat şi mai mic.

— Tu s-o arunci! a strigat drept răspuns fratele lui Audrey, sărind în sus. încerca să facă pe curajosul, dar vocea tremurătoare il trăda. Parcă scâncea ca un copil şi nu-i facea nicio impresie străinului.

Dacă aş fi avut şi eu vreo armă, aş fi putut să îl atac pe Jerry din spate, căci acum se poziţionase perfect, dar nu aveam la îndemână nici măcar o lampă de noapte.

Bărbatul cel zdravăn şi-a dat ochii peste cap. Şi-a mişcat înverşunat maxilarul, probabil pentru că mesteca gumă şi îşi concentrase toată atenţia pe Jerry.

— Băiete, un singur glonţ al meu te va perfora mai mult decât tot încărcătorul tău. Să nu faci nicio prostie. Pune-l jos, a spus cl calm şi, neprimind nicio reacţie, a adăugat: Dacă ţii neapărat, desigur, putem să ne împuşcam unul pe altul. Doar că eu am o vestă antiglonţ. Dar tu?

Un sunet ciudat a ajuns la urechile melc şi abia după o clipă mi-am dat scama că era Jerry care gâfaia. Dacă nu ar fi fost atât de tânăr, probabil că de mult ar fi făcut un atac de cord. Am respirat cu o uşurare de neimaginat când Jerry a lăsat în sfârşit din mână pistolul, deşi nu-l mai ţinuse îndreptat deloc spre mine de câteva momente. Acesta a căzut cu un zgomot

asurzitor chiar lângă picioarele lui. încă mai tremura şi lăsase capul în jos. Cred că înţelesese că dăduse greş şi părea că e pe cale să înceapă să plângă.

îmi venea să sar în picioare şi să trec în goană JK lângă el şi pe lângă zdrahonul ăsta şi să fug cât mai departe de casa asta blestemată» dar nu ani reuşit să mă ridic decât în genunchi, ne- fiind sigură dacă este mai bine să mă ridic sau să stau liniştită.

— Ridică mâinile în sus şi pleacă de lângă ea, i-a ordonat bărbatul lui Jerry.

După aceste cuvinte, mi-a căzut o piatră de pe inimă, pentru că tipul ăsta acţiona evident în apărarea mea. Acum eram sigură că acesta trebuie să fie bodyguardul meu. în plus, chiar arăta a bodyguard. Probabil că, după ce vorbise cu mine, Will îl rugase să arunce o privire aici. Oh, Doamne, ce bine!

Mă uitam acum la bărbatul străin cu mai multă îndrăzneală, anticipând momentul când voi putea să-mi exprim recunoştinţa. Jerry nu mai stătea între noi şi bodyguardul a stabilit contactul vizual cu mine, continuând să mestece gumă. A deschis gura să-mi spună ceva, când, deodată, capul i-a zburat înainte, ochii i s-au mărit şi buzele i s-au despărţit uşor într-un strigăt mut. Apoi s-a prăbuşit cu faţa la pământ şi a rămas acolo nemişcat, inconştient.

Privirea mea a coborât în jos după el, apoi a revenit imediat înapoi în sus. încercam să înţeleg ce se întâmplase. Am respirat adânc şi mai îngrozită. în uşa de la intrarea în încăpere stătea Au- drey, cu faţa contorsionată de mânie, de frică şi disperare. Ţinea cu ambele mâini bâta de baseball cu care tocmai îl izbise şi îl do- borâse pe bodyguardul meu.

Ce mi-a ftcut!

21

OCHI FRUMOŞI

— Audrcy!

— E totul în ordine? a întrebat ea, uitându-se la mine, apoi la Jerry, care tocmai se ridica în picioare, clipind nedumerit.

Marele meu bodyguard zăcea la pământ doborât de o adolescentă.

— Nu, nu este deloc în ordine! am răspuns eu. Ce mi-ai făcut!

Audrey a ridicat din sprâncene, surprinsă de ostilitatea mea, iar Jerry ne-a ignorat complet, uitându-se în jur cu vioiciune. De îndată ce mi-am dat scama ce căuta, mi-am revenit $i m-arr. aruncat după el. Ceva mai înainte, la ordinul bodyguarduhii meu, Jerry lăsase să cadă pistolul suficient de aproape de mine, astfel încât acum am reuşit să-l apuc înaintea lui, iar el, văzând aceasta, a scrâşnit furios din dinţi.

— Hailie? De unde ai luat asta? a strigat Audrcy şi a \ rut să facă un pas înainte, dar s-a împiedicat de bodyguardul care zăcea în faţa ei, aşa că s-a mişcat nervoasă de pe un picior pe altul. Spune, Hailie, ce s-a

întâmplat!?

Jerry m-a ajuns brusc din urmă şi a întins mâna spre mine.

— Ar fi bine să mi-l dai, trebuie să fii atentă cu lucrurile astea.

A Acut un pas spre mine şi cu m-am dat înapoi, dar în acelaşi timp am aţintit pistolul spre el. Jerry a ridicat mâinile, iar Audrey. care stătea în spate, a făcut ochii mari.

— Hailie!

— Să nu te apropii de mine, i-am şuierat lui Jerry.

Şi-a lăsat încet o mână în jos ca să-şi îndrepte ochelarii, care alunecaseră foarte jos pe nasul lui transpirat. Era tot roşu şi lac de sudoare, de parcă tocmai terminase antrenamentul vieţii lui în sala de sport. Am încercat să mă controlez mai bine decât el arunci când ţinuse pistolul în mână, dar fără prea mult succes. Şi mie îmi tremurau mâinile şi mi se părea că degetele care se sprijineau pe armă aparţineau altcuiva. Mă întrebam dacă era suficient să apeşi pe trăgaci pentru a trage? Sau trebuie mai întâi să armezi arma pentru ca să funcţioneze? Şi dacă da, cum se face asta? Oare există gloanţe în interior? De ce nu ştiu răspunsurile la aceste întrebări? Locuiesc în reşedinţa Monet, unde pistoalele stau împrăştiate peste tot, iar eu nu am nici măcar cunoştinţe elementare despre ele.

în fine, am ajuns rapid la concluzia că toate acestea erau ¡relevante, pentru că pur şi simplu nu eram în stare să trag. Nu într-un om care stătea în faţa mea, se mişca şi se uita la mine. Probabil că Jerry simţise şi el acest lucru, pentru că a început să se apropie din nou încet, pe nesimţite, de mine.

— Hailie, dă-i pistolul ăla, mi-a spus Audrey.

Părea îngrozită, dar eu nu m-am uitat la ea pentru că nu-mi luam ochii de la fratele ei.

— Nici nu poate fi vorba.

— O să re răneşti pe tine sau pe altcineva.

Jerry a înclinat capul şi m-a enervat şi mai tare cu tonul lui condescendent.

— El m-a atacat primul! i-am strigat lui Audrey.

— Ce" Jerry'"

Nu c adevărat, a negat el şi a arătat cu degetul «prr bndy guardul care zăcea în continuare nemişcat. Arn vrut «A o ajut să scape de acest oaspete.

— Nu este adevărat! Era bodyguardul meu, era de partea mea!

— Bodyguardul tău? spus Audrey uimită. Şi ce căuta aici?

— Păi iţi spun că voia să-i facă rău. Eu am încercat tă o ajut.

— Minte, Jerry a fost ccl care a încercat să-mi facă rău! Ne-a pus ceva în şampanie!

— Ce tot spui acolo? Jerry a pufnit.

— OK, încetaţi! a strigat Audrcy. Dar mai întâi pune arma jos, la naiba! Hailic!

— Nu o las jos pentru că o ia el!

— Este ţicnită, ţi-am spus eu! a strigat Jerry către sora iui. clătinând din cap. O să ne omoare.

— Tu... am rămas fără cuvinte.

— Hailie, ce e cu tine? Audrey s-a uitat la mine dezgustata. Pune arma jos.

— Uite, dă-mi-o mie, o să arunc muniţia şi astfel vom fi siguri că nimeni nu va fi rănit, bine? a zis Jerry.

— Nu, nu o las în mâna ta, am şuierat.

— Hai, lasă-l să facă asta! a gemut Audrey.

Am scuturat din cap şi lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. M-a durut că Audrey se uita la mine cu

atâta dezamăgire şi resentimente. Ştiam că gândea cele mai rele lucruri despre mine, dar, din păcate, nu puteam să mă conformez cererii ci.

Jerry încercase să ne drogheze şi să mă predea cine ştie cui. Nu aveam de gând să-i pun o armă în mână.

— Monet din cap până-n picioare, a pufnit Jerry, iar cu m-am uitat la ei cu o privire abătută şi încruntată. Mă uitam Ia tara lui ipocrită şi josnică şi am ratat momentul când Audrey a Usar jos bâta, s-a lăsat pe vine şi a scos arma de sub trupul masiv a! bo- dyguardului meu.

— Lasă arma jos, Hailic, a rostit ea strepezit cu rftccaU, ridicând-o pe cea din mana ci şi înclinând-o spre mine.

— Audrey? am clipit din ochi.

— Nu ştiu ce te-a apucat, dar ar trebui să-i dai lui Jerry arma aia.

Mi-am încleştat degetele pe mânerul pistolului.

— Audrey, eu chiar...

— încetează să ne mai ameninţi pe mine şi pe fratele meu! Acum!

Auzeam cum ii tremură vocea şi o vedeam cu câtă stângăcie ţinea arma. Exact la fel ca mine. Noi, două adolescente, stăteam în camera de oaspeţi. Bodyguardul meu zăcea întins pe podea, Jerry se zvârcolea sub ameninţarea ţevii pe care o îndreptam spre el, iar eu mă uitam cu ochii plini de lacrimi la prietena mea, cu care cu doar câteva momente înainte râsesem de fel de fel de fleacuri, dar care acum îndrepta la rândul ci o armă spre mine.

— Dă-mi-l, Audrey, dă-mi-l mie.

Jerry nu se mişcasc din loc, dar a dat din cap spre sora lui şi spre pistolul mult mai mare al bodyguardului

meu pe care îl ţinea în mână.

— Nu-i da nimic, Audrey.

— Nu o asculta, Audrey.

— Nu-l asculta pe el! Audrey, ştiu, cel mai bine este să suni la poliţie! am sugerat cu agitată.

Audrey se parc că a luat în considerare această idee, pentru că s-a uitat imediat în jur după telefon, dar Jerry şi-a băgat din nou coada.

— Nu, staţi aşa, nu sunaţi nicăieri, familia Monet are toată poliţia în buzunar!

Mi-am închis pleoapele când am văzut cum se încruntă sprâncenele prietenei mele. Ea chiar îl credea pe fratele ci.

— Dă încoace chestia asta, Audrey, a îndemnat-o din nou, de data aceasta întinzând fără sfială mâna spre armă şi desconsider rându-mă tot mai mult. Şi-a dat seama că era puţin probabil să trag, şi avea dreptare.

lotuşi, ar fi mai bine să inî-l dai mie, bine* a spus tare Will din spatele fetei.

Când l-am văzut pe fratele meu, mai că an» căzut ia pământ, atât de fericită eram că reuşise sii ajungă aici Hra îmbr^at în costum, iar privirea lui ascuţită era fixata pe mâinile lui Audrey. în timp ce scotea uşor arma dintre ele. Audrey nu a nputţ rezistenţă, dar a pălit brusc şi mai tare. Jerry, pe de altă parre, a făcut câţiva paşi în direcţia opusă lui Will, strâmbându-se dezamăgit când l-a văzut.

Genunchii mi s-au înmuiat şi mai mult când am văzut că. exact în spatele lui Will, a intrat în încăpere şi Vincent. Privirea lui de gheaţă s-a oprit imediat asupra siluetei mele. Timp de o fracţiune de secundă a părut poate surprins, iar apoi privirea Iui a întâlnit pistolul, pe care acum, îl îndreptam fără să-mi dau seama direct spre pieptul lui. Creierul meu îmi striga să las pistolul în jos, că este fratele meu, că mă va salva şi câ tptul va fi bine, dar se întâmplaseră prea multe lucruri ca să-l mai pot asculta. Mă uitam fix la el năucită, în timp ce mâinile îmi tremurau.

— Pune-ojos, mi-a spus el apăsat, apropiîndu-se încet. ochii mi s-au umplut de lacrimi, când am început să înţeleg că acesta era probabil sfârşitul şi un val de uşurare a început să-mi inunde sufletul.

în viaţa mea nu i-aş fi putut face rău lui Vincent, nu avusesem nicio clipă această intenţie. Nu ştiu de ce trupul meu înţepenii nu reuşea să înţeleagă că venise timpul să renunţe.

Vince nu părea impresionat de faptul că nu-i executam ordinul şi s-a îndreptat hotărât spre mine, fără să întrerupă contactul vizual. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai sus trebuia să-mi ridic capul. Când a ajuns chiar în faţa mea, am înghiţit în sec, în timp ce îmi

venea încet-încct în minte gândul ci nu reuşisem nici măcar să-l contrazic vreodată, iar acum, cu o singură lovitură de la o distanţă atât de mică, aş fi putut să-l ucid.

Fratele meu mi-a luat pistolul din mâini, la fel de simplu ca şi cum ar fi luat telecomanda televizorului. Apoi, cu un gest îndemânatic a scos muniţia. Cu un zgomot înfundat, aceasta rostogolit pe podeaua mochctată. Apoi a aruncat indiferent arma descărcată pe pat. A pus o mână pe umărul meu şi mi-a examinat cu atenţie faţa şi întregul corp.

— Nu ai păţit nimic? a întrebat el.

Am scuturat din cap, iar câteva dintre lacrimile mele au căzur pe pantofii lui strălucitori. Mă aşteptam să fie furios pe mine, dacă nu pentru faptul că ţinusem pistolul în mână, cel puţin pentru că îl îndreptasem spre el, dar Vince doar m-a îmbrăţişat. Şi-a înfăşurat un braţ în jurul umerilor mei şi cu cealaltă mână mi-a apăsat capul pe pieptul lui. Gestul lui m-a surprins foarte mult, dar l-am acceptat imediat cu recunoştinţă, pentru ca nu făceam altceva decât să plâng şi să-mi pierd încă o dată controlul asupra mea. Eram acum ca o păpuşă de cârpe gata să se prăbuşească pe podea dacă se îndepărta de mine.

M-a sărutat în creştetul capului. Aşa cum făcea Will uneori. Vince nu-mi arătase niciodată afecţiune, cu siguranţă nu aşa, de aceea am apreciat şi mai mult gestul. Nu s-ar fi purtat aşa daca ar fi fost supărat pe mine, nu?

Aş fi vrut să rămân în acea îmbrăţişare pentru totdeauna, dar, deşi era extrem de plăcută, a fost din păcate scurtă, aşa cum a fost fiecare moment de apropiere pe care l-am împărtăşit vreodată cu Vince. Apoi a mormăit, atrăgând atenţia tuturor celor din

cameră.

— Trebuie să lămurim câteva lucruri, a spus el.

Atunci am observat că în uşă apăruse Dylan. Privea alarmat scena care se desfăşura aici, mi-a aruncat o privire în treacăt şt s-a oprit la Jerry. Peste bodyguardul inconştient stătea un bărbat care sosise împreună cu fraţii mei şi care tocmai ii verifica pulsul. Will, pe de altă parte, a aruncat o privire spre Audrey, care se făcuse brusc verde la faţă de emoţie şi a vomitat chiar lângă pantofii Iui.

Will a închis ochii şi a făcut un pas înapoi, apoi a aruncat o privire rapidă la pantofii săi şi şi-a pus uşor braţul în jurul

umerilor letci, ca să o conducă spre cea mai apropiată baie, Mtu atft lângă camera de oaspeţi. Mi a părut foarte rău pentru ei ci se simţea atât de râu şi în faţa tuturor. Şi nici cu nu mA •imţfcim prea bine.

— I lai să ne mutăm în altă cameră, aici e cam... aglomerat, a sugerat Vinccnt cu diplomaţie.

Toată lumea începuse să strâmbe din nas, pentru că în came ra caldă mirosul de vomă proaspătă se răspândea foarte repede

— Ei, tu, du-ne undeva unde să avem mai mult spaţiu, domnule gazdă, a mârâit Dylan la Jerry şi chiar s-a apropiat de el în mod special ca să-l înhaţe de cămaşă.

Jerry era cât pe ce să cadă, dar a reuşit cumva să işi păstreze echilibrul şi a fugit spre bucătărie, iar noi l-am urmat cu paşi ceva mai lenţi. După cum am constatat, nu exista nicio teama ca băiatul să scape, deoarece casa lui Audrey era plină de bărbaţi străini, care în mod evident veniseră aici ca escortă a fraţiior mei. Cei mai mulţi dintre ei se foiau prin hol, dar unul tocmai cobora chiar de la etaj. Altcineva a scos capul de după uşa de la sufragerie şi a spus că acolo se afla o fata inconştientă.

Audrey încă se lupta cu greaţa în baie şi am lăsat-o acolo sub supravegherea bărbatului care mai devreme ajutase la resuscitarea bodyguardului. Era probabil medic, judecând după sarcinile care îi fuseseră repartizate. Se pare că a fost eficient, pentru d bodyguardul meu se trezise deja; acum stătea rezemat de perete, masându-şi ceafa.

Vincent m-a ţinut aproape de el când am mers după Jerry ir bucătărie. M-am uitat la toţi aceşti bărbaţi, uimită de cât de mare era grupul pe care îl aduseseră cu ei fraţii mei. în bucătărie. Vuice s-a aşezat

confortabil pe un scaun, după ce împinsese mai întâi unul în spate pentru mine. Dylan s-a aşezat pe un taburet Ungă bar şi şi-a deschis o cutie de suc care stătea Ungă el, fără să-şi ia nicio clipă ochii de la Jerry. Acesta se oprise în colţ, ca ?i cum s-ar fi refugiat acolo din faţa fraţilor mei.

Will s-a sprijinit de peretele aflat chiar lângă coridor şi şi-a încrucişat braţele la piept.

Toată lumea era serioasă, ceva greu plutea în aer.

— Ei bine, acum să vorbim despre ce s-a întâmplat aici în această noapte, pentru că cu încă nu înţeleg foarte bine, a început Vinccnt pe tonul lui oficial.

Se aştepta în mod clar la o explicaţie din partea lui Jerry, dar acesta din urmă nu era dornic să vorbească, aşa că a sugerat cu blândeţe să preiau eu conducerea. Am povestit începutul evenimentului, cât de bine ne distraserăm noi trei fetele, iar apoi cum Jerry ne oferise o băutură alcoolică.

S-a auzit un zgomot înfundat când Dylan a zdrobit în mână o cutie de bere deja goală.

— Trebuia să ai grijă de ele, la naiba, a mârâit Will către Jerry. Nu ştiu dacă îl mai văzusem vreodată atât de furios.

— Cred că ne-a pus ceva în băutură, am murmurat eu.

M-am uitat la Jerry cu o antipatie nedisimulată. îmi trezea scârbă. Fireşte, mi-a evitat privirea. Am continuat să povestesc cum fetele adormiseră una după alta, iar eu rămăsesem trează, pentru că nu băusem ce era în paharul meu. Vedeam aprobarea care strălucea în ochii tuturor celor trei fraţi ai mei prezenţi.

— A fost o atitudine foarte responsabilă din partea

ta, ra-a lăudat Will.

— Şi din partea ta, a fost o prostie cât tine de mare, a adăugat Dylan şi a alunecat de pe taburet, îndreptându-se spre Jerry. Şi-a încleştat şi pumnii şi am tresărit, auzind sunetul acela neplăcut.

— Pur şi simplu nu ştiu cum s-a întâmplat că Audrey s-a trezii, am încheiat, încruntându-mi fruntea.

— Poate că nu a băut tot, sau Jerry a avut grijă sâ-i pună o cantitate mai mică de somnifer, a sugerat Will. Hm, cum c, Jerry? Spnne-ne, ţi-a fost milă de propria soră şi i-ai administrat o do'ză mai mică.'

Jerry privea fix la podea, deoarece vizibilitate« h en obhmtJ de Dylan, care era de trei ori mai mare decât el. d.ir a dat din cap abia vizibil.

— Normal, un frate cât se poate de merituos, a comentat Dylan şi, înainte să apuce cineva să clipească, a ridicat pumnul şi l-a lovit pe Jerry drept în faţă. Şi apoi din nou. Şi din nou.

Am întors capul în partea cealaltă. Nimeni nu s a repezit în ajutorul lui Jerry. N-am ce să spun, şi cu eram furioasă pe el şi mă gândeam că, după tot ceea ce păţisem din cauza lui, merita o bătaie, dar poate... poate că era de ajuns? Nu mă simţeam în largul meu când îi vedeam pe fraţii mei cum se bat.

Jerry nu reuşea decât să geamă şi cred că a încercat să dea şi ei un pumn o dată, dar a fost prea neîndemânatic ca să-i facă vreun rău lui Dylan. în restul timpului a încercat să se acopere, dar nici măcar asta nu a reuşit prea bine, pentru că la un moment dat an: auzit un pocnet şi m-am uitat la faţa lui Jerry, căruia îi curgea sânge din nasul spart, iar sub ochi îi apărea o vânătaic oribilă Nu a durat mult şi pumnul lui Dylan i-a zdrobit şi buza, astfel încât acum era crăpată şi ciudat de umflată. Arăta îngrozitor. Şi nimeni nu-l oprea pe Dylan. Nici măcar cu. În ciuda repulsiei pe care o simţeam faţă de violenţă, nu puteam reacţiona altfel. Mă cutremuram şi în acelaşi timp simţeam o mică satisfacţie în interior, pentru că Jerry primea ceea ce merita. Merita să fie bătut măr de fratele meu.

— încetaţi!

Şi totuşi, în sfârşit, cineva i-a luat apărarea.

Mi-am mutat privirea de la Jerry care şchiopăta la Audrey, care stătea în uşa bucătăriei. Era t rasă la faţă şi avea părul încâlcit, se ţinea de tocul uşii, privind cu

groază în ochi la scena care se desfăşura între fraţii noştri.

— Audrey... am şoptit, dar probabil prea încet ca să mă audă cineva.

La un moment dat, s-a îndreptat spre Dylan şi Jerry, dar Will a apucat-o de braţ. A încercat să se elibereze de el, dar nu a reuşit, căci el era prea puternic.

— Lasă-l în pace! a strigat ea, fulgerându-l cu privirea pe Dylan, care l-a mai lovit o dată pe Jerry, iar acesta a protestat din nou cu un geamăt.

Nimeni nu-i dădea atenţie lui Audrey. Vincc nici măcar nu se uita la ea. Will nu părea impresionat de agitaţia ei.

Dar eu am înţeles că pentru ea trebuie să fi fost o privelişte cumplit de neplăcută. Cineva îl snopeşte în bătaie pe fratele ei în faţa ei. M-am gândit imediat că trebuie să fac ceva.

— Dylan, am şoptit. Nu cred că m-a auzit nimeni, aşa că am tuşit şi am repetat mai tare: Dylan, încetează, te rog.

De data asta am văzut că a ezitat, aşa că vocea mea ajunsese cu siguranţă la urechile lui, şi totuşi nu prea avea chef să înceteze să-l tăbăcească pe Jerry. Aşa că l-am privit semnificativ pe Vince, ştiind că un singur cuvânt din partea lui ar fi putut să îi oprească înflăcărarea. Dar el îl privea neclintit pe Jerry, care zăcea acum pe jos implorând milă.

îmi mai rămăsese o ultimă opţiune. Am întors capul spre Will, rugându-i din priviri să treacă de partea mea. Mi-a răspuns la privire. Nu era atât de indiferent, în orice caz, nu la rugăminţile melc. Dar cât de minunaţi erau ochii lui! Toţi fraţii mei aveau ochi frumoşi, dar ai lui Will erau cei mai frumoşi,

pentru că se vedea bunătatea din ei. Cel puţin atunci când se uitau la mine.

— Will, te rog, e fratele lui Audrey...

Will a auzit durerea care se ascundea în cuvintele mele simple. M-a înţeles ca nimeni altul şi a dat încet din cap.

— Dylan, ajunge, a spus cu vocea lui autoritară, pe care o folosea rar, dar la care trebuia să facă apel în acest caz, ca să se facă auzit de fratele nostru aflat în transă.

Dylan »-a oprit cam împotriva voinţei lui, cu o mână încă încleştată pe gulerul cămăşii lui Jerry, care era deja semiconşticnt. Arăta de parcă ar fi fost pe calc >5 îngroaşe rândurile celor care

în acea noapte işi pierduseră cunoştinţa sub acest acoperi* pare că Dylan nu se săturase incit, deoarece s-a uitat îa Vinrent. ccrnndu-i permisiunea să-şi continue lucrarea. Mi-am pironit privirile în ochii fratelui meu cel mai marc, încercând 54-l forţez cu puterea minţii să ia decizia corectă.

Vince a dat din cap abia perceptibil. Apoi Dylan i-a dat drumul fără chef lui Jerry, care căzuse deja inert la pământ, acoperindu-şi cu mâinile faţa plină de vânătăi, gemând şi văicărindu-se încetişor. Dylan, pe de altă parte, s-a dus la chiuvetă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi, fără să-i pese că mur dăreşte robinetul, a dat drumul Ia apă şi şi-a clătit de pe mâini sângele victimei sale.

Audrey a alergat imediat la Jerry – era singura persoană care simţea compasiune pentru el în acel moment. Wilf considerase fireşte că nu mai era nevoie s-o sprijine şi îi dăduse drumul.

Audrey plângea. Nu ştia ce să facă, voia să îl ajute pe Jerry, s.i îl uşureze cumva, dar nu putea.

— Plecaţi de aici, cu toţii! plângea ea, îngenunchind deasupra lui şi privind înjur cu ură.

Nimeni nu s-a mişcat, iar Dylan s-a aşezat din nou pe taburetul din spatele barului.

— Este casa mea, ieşiţi afară! a strigat ea din nou.

Şi eu voiam ca toată lumea să plece. îmi părea foarte rău pentru ca şi voiam să o ajut. Trebuia să îl îngrijim pe Jerry şi să facem curăţenie. Părinţii lor urmau să se întoarcă mâine, :ar într-una din camere era o baltă de sânge, în alta, alcool, iar în a treia, vomă.

M-am ridicat de la masă şi m-am îndreptat $pre ca, ignorâr- faptul că toată lumea se uita la mine. M-am apropiat de Audtev şi m-am lăsat pe vine lângă ea, punindui un braţ în jurul umerilor

— Nu mă atinge! a şuierat ea, iniping.lndu-tnă muh mai agresiv decât m-aş fi aşteptat vreodată de la ea Mi-am pierdut echilibrul şi am zburat înapoi, uitându-mâ la ea şocată.

— Audrey...

— la-ţi fraţii de aici şi pleacă din casa mea!

Am înghiţit în sec, simţind cum îmi ard obrajii. îmi venea să plâng. Audrey s-a ridicat în picioare, a luat o cârpă din bucătărie şi a udat-o, apoi s-a lăsat din nou pe vine lângă Jerry şi a început să îi spele sângele de pe faţă. Am privit-o un timp în tăcere, apoi am făcut singurul lucru pe care îl puteam face pentru a o ajuta. M-am împins în podea şi m-am ridicat încet în picioare. M-am îndreptat spre Will, care, dintre cei prezenţi aici, era cel mai dispus să-mi îndeplinească rugăminţile. L-am apucat cu ambele mâini de geacă şi l-am privit în faţă.

— Te rog, să mergem de aici.

Will nu m-a dezamăgit nici de astă dată. A dat din cap, m-a mângâiat pe păr şi a aruncat o privire spre fraţii noştri. Păreau să fi ajuns la o înţelegere tăcută. Will mi-a spus să-mi iau lucrurile, ceea ce am şi făcut, exprimându-mi pe drum îngrijorarea pentru Mona. Medicul care venise împreună cu băieţii o examinase şi îi lăsase o aspirină, deoarece prevedea că se va trezi cu o durere de cap, dar în rest nu ar trebui să aibă nimic altceva mai grav. Audrey, între timp, a confirmat cu voce aspră că prietena ei era în continuare, bineînţeles, binevenită la ea acasă.

Am plecat de-acolo împreună cu Will, care mi-a promis că şi ceilalţi vor pleca în curând. Vincent încă mai voia să-i pună câteva întrebări lui Jerry, dar nu mi-a spus concret ce anume.

— Micuţo, sunt foarte mândru de tine, mi-a spus Will, odată ce ne-am aşezat în maşină.

Am zâmbit cu tristeţe.

M-a făcut să mă simt bine, dar numai pentru o clipă, deoarece ştiam că probabil tocmai îmi pierdusem una dintre puţinele prietene.

Ei bine, şi tocmai avusesem parte de cel mai oribil Revelion din viaţa mea.

22

BUNICUL VINCE

îmi priveam chipul în oglindă.

Faţa mea părea surprinzător de odihnită. Dormiscm aproape douăsprezece ore. Când m-am trezit, mi-a fost greu să cred câ evenimentele din noaptea trecută nu fuseseră un vis urât.

Duşul lung pe care îl făcusem mă ajutase să mă trezesc suficient pentru a-mi aminti fiecare detaliu monstruos din noaptea precedentă.

Mi-am terminat de uscat părul. Crescuse atât de mult! Acum era proaspăt, lejer şi perfect drept. Aş fi putut face multe lucruri cu el, dar am decis să îl las în pace. Mi-am pus pantalonii de trening, pentru că aveam de gând să mă relaxez astăzi, chiar dacă mintea epuizată nu mă lăsa.

Mă uitam mereu la telefon. I-am trimis câteva mesaje Monei întrebând-o ce mai face, dar nu mi-a răspuns mult timp. Am presupus că, până s-a trezit şi şi-a dat seama că tot ceea ce îi spunea Audrcy nu era deloc o

glumă, trecuse mult timp şi trebuia să se obişnuiască cu starea actuală a lucrurilor. Dc asemenea, i-am scris şi un mesaj lamentabil lui Audrcy, dar, după cum probabil că aţi ghicit, m-a ignorat.

Ei bine, a fost frumos să am şi eu prietene un timp.

M-am aşezat în sufragerie cu o carte în mână, dar nu am reuşit să citesc nici măcar o pagină, când tn-au găsit fraţii mei

M-au luat imediat în braţe şi mi-au stors până şi cel mai mic detaliu din noaptea trecuta. Dc data aceasta nu au lipsit nici Shanc şi Tony. După petrecerea din noaptea de Anul Nou, erau mahmuri şi leneşi, dar s-au înviorat imediat când le-am descris cum îndreptase Jerry pistolul spre mine.

Dylan m-a speriat, pentru că tot timpul cât am povestit, s-a mutat dintr-un loc în altul, numai ca să se ridice apoi furios şi să se plimbe cu paşi agitaţi de jur împrejur şi să spună ceva cu o voce mânioasă. Mi-am amintit că pumnii lui veşnic încleştaţi îl loviseră ieri pe Jerry până îl lăsaseră aproape inconştient.

Şi cu care credeam că Tony era cel care avea o problemă de agresivitate!

Nu s-a uitat la mine nici măcar o dată, cel puţin nu atunci când mă uitam eu la el. în schimb, l-am văzut strângând din fălci, mai ales când am amintit cum, în timpul primei mele vizite la Audrey, Jerry se plânsese de el.

— Nici măcar nu ştiu cine este acest Jerry, a mormăit el, când i s-a cerut să comenteze.

— Stai puţin, Shane l-a înghiontit pe geamănul său în umăr.

Amândoi şi-au încreţit sprâncenele într-un mod identic.

— Mă, nu e vorba de tocilarul ăla slăbănog care nici măcar nu are dreptul să se numească tocilar pentru că este un elev slab la învăţătură?

— Ah, ăla care nu nimereşte la pisoar?

Tony a pufnit pe nas şi a rânjit arătându-şi dinţii.

— Da!

— Sper că vă amuzaţi bine, a mormăit Vinccnt, cu vocea lui de gheaţă, tăindu-le gemenilor cheiul de zeflemea. Noaptea trecută băiatul ăsta s-a răzbunat pe sora noastră.

Mi-am coborât privirea şi ci au devenit serioşi.

— Idioţilorl.

Dylan n clătinat din cap şi a arătat cu degetul spre mine, strigând dintr-odată:

— /\ ameninţat-o cu o armă!

— De unde era să ştim că gunoiul ăsta este dezechilibrat mintal? s-a indignat Shanc.

— Poate că pe viitor ar trebui să vă gândiţi de două ori înainte să vă luaţi de un copil de la şcoală, da? a intervenit Will, care se atla lângă canapea, lângă mine. Mâ bucuram că îl aveam atât de aproape, pentru orice eventualitate. Nu ştii niciodată ce c în capul oamenilor.

Eu însămi m-am simţit inconfortabil la vederea celorlalţi fraţi, care îi fulgerau cu privirile lor dezaprobatoare pe gemeni.

— Dar Jerry nu a acţionat de unul singur, nu-i aşa? am intervenit eu, frământând în degete pătura cu care mă acopcriscm. A sunat pe cineva, apoi cred că a scris un mesaj. Aştepta pe cineva.

— Aşa este, a recunoscut Will fără chef şi a adăugat repede: Dar nu-ţi face griji, micuţo!

— Se ştie pentru cine lucrează?

— Nu încă. Nici băiatul nu arc habar cine l-a contactat. Persoana a avut mare grijă să nu-şi dezvăluie identitatea.

Dylan, care se aşezase pe braţul fotoliului cu o secundă în urmă, a sărit din nou în sus şi a rămas în picioare.

— Şi bine face, pentru că dacă aflu cine este, voi...

— Nu vei face nimic, l-a întrerupt Vincent. l-a aruncat o privire severă şi plină de semnificaţii, apoi s-a întors spre ceilalţi, inclusiv spre mine: Persoana care se află în spatele acestui lucru este mai inteligentă decât acest adolescent. Vom atla cine este, dar niciunul dintre voi nu are dreptul să acţioneze pe cont propriu. Siguranţa voastră, mai ales a ta, Hailic, este prioritară.

Conversaţia nu-mi făcea plăcere, aşa că m-am înfăşurat nui strâns în pătură şi mi-am plimbat privirile peste podea; nu-mi venea să cred că doar cu puţin timp în urmă Vincent făcuse aluzie la o posibilă răpire, iar acum cineva chiar încerca să o pună În practică. Mi-am amintit şi de modul în care fratele meu mai

mare spusese că va reacţiona, dacă cineva ar reuşi să mă făpe^ că, şi ani ridicat ochii alarmată.

— Ce se va întâmpla cu Jerry? am întrebat.

Vincc s-a uitat la mine.

— Ce este cu el?

— Este... fratele prietenei mele.

— E un gunoi, a intervenit Shane.

— Dar...

— Lui Jerry i s-a propus să părăsească acest stat pentru totdeauna, a răspuns Vinccnt calm.

Mi-am încruntat sprâncenele.

— Stai, adică i-ai spus să se mute?

A încuviinţat din cap rigid.

— Dar... probabil că nu arc încă optsprezece ani!

— Va împlini vârsta majoratului anul acesta, până atunci se descurcă.

— Dar are o familie aici, o casă...

— Dacă e atât de apropiat de familia lui, sunt sigur că îl vor ajuta să supravieţuiască până când îşi va găsi un loc de muncă, a bolborosit Dylan.

— Şi şcoala? am insistat îngrijorată. Nici măcar nu a terminat şcoala.

S-a uitat la mine neîncrezător.

— Şi ce ai vrea, să-l alungăm numai după ce termină liceul, universitatea şi îşi găseşte o slujbă bună? Nu e un concert la cererea publicului, fetiţo. Tipul a încercat să-ţi facă rău, aşa că ar fi bine să plece naibii de aici şi să se bucure că mai are ambele picioare, pentru că, dacă ar fi fost după mine, i le-aş fi rupt ieri.

— Dylan, ai grijă cum vorbeşti, a şuierat Vinccnt şi s-a întors spre mine. Nu mă interesează câtuşi de puţin studiile acestui băiat, Hailic. Având în vedere gravitatea infracţiunii lui, exilarea din stat este un

lux. Acum fie se va scufunda la marginea societăţii, fie se va ridica din nou, va suferi consecinţele greşelilor sale idioatt şi poate că va putea să-şi salveze viaţa de la un eşec total

— Pariez pe prima variantă, a murmurat Shane.

Vinccnt a ridicat din umeri.

— După cum am spus, asta nu mă interesează.

— Dar este fratele lui Audrey, am şoptit cu încet.

— Halal frate care şi-a drogat sora mai mică şi pe prietenele ci, a pufnit Dylan.

Mi-am coborât din nou privirea, dar am ridicat-o imediat spre Will, când am simţit mâna lui pe umărul meu.

— Voi spune din nou. Suntem foarte mândri de tine, că nu ai băut şampania aia, micuţo. Poate că asta ţi-a salvat viaţa.

— Nu, nu, a început Shane, şi mi s-a părut că vocea îi tremura uşor. Se uita cu ochi mari la feţele fraţilor săi şi clipea mai des decât ar fi trebuit. Până la urmă nu ar fi păţit nimic, nu-i aşa? Adică lucrurile s-ar fi complicat, desigur, dar nu e ca şi cum... ar fi putut muri. Nu se ştie ce ar fi vrut de la ea şi apoi... avea un bodyguard, nu?

— Halal bodyguard! a pufnit Dylan batjocoritor şi a început să aplaude. Grozav bodyguard, un adevărat erou. Bravo!

— Ei bine, a cam dat-o în bară în acţiunea asta...

Shane a ridicat din umeri, iar Dylan s-a oprit din aplaudat şi s-a aplecat înainte.

— Doborât de o adolescentă! Cu o bâtă de baseball! a răcnit el. L-aş fi dat afară din stat împreună cu nătărăul de Jerry!

— Ei bine, Dylan, îţi mulţumesc că ne-ai împărtăşit această opinie, a intervenit în cele din urmă Vinccnt, dorind probabil să pună capăt strigătelor care încet-încct scăpau de sub control. Şi-a masat rădăcina nasului şi a continuat:

— Bodyguardul, fireşte, şi-a pierdut slujba. Am să-ţi repartizez altul, Hailic. Ca şi până acum, te va însoţi

atunci când eşti plecată de acasă şi nu eşti la şcoală.

Am dat din cap. După evenimentele recente, nu eram împotriva ideii de a avea un bodyguard. Ba chiar şi doi.

— Cred că putem încheia această conversaţie deocamdată, a anunţat Vinccnt şi s-a ridicat încet. El şi Will ieşeau în evidenţă

printre noi deoarece amândoi purtau costume croite pe miftsura lor. Eleganţi ca întotdeauna. Aveţi griji de voi cu toţii. Mai ale» tu, 1 lailie. Şi, deocamdată, să nu intrăm în panică şi să ne trăim vieţile în mod normal.

Fraţii mei au dat din cap, iar eu am încuviinţat împreună cu ci.

— Hei, dacă tot trăim normal, rezervarea pentru mâine este valabilă? a întrebat Shane, relaxându-se puţin.

Tony s-a aplecat în jos ca să ajungă la cele două manete de la PlayStation care zăceau împrăştiate sub televizorul atârnat în ramă pe perete.

Vince şi-a dat ochii peste cap şi a părăsit sufrageria fără să scoată un cuvânt, dar Will a zâmbit uşor şi a dat din cap.

— Bineînţeles că da.

— Cc rezervare? am întrebat în linişte după ce şi el a plecat de lângă noi.

Shane a clipit maliţios, aşezându-se pe scaun cu blocnotesul său, în timp ce Tony a pornit jocul.

— La restaurant. Mâine e ziua de naştere a lui Vince.

M-am întors spre ieşirea din sufragerie, pe unde dispăruse Vince, ca şi cum aş fi simţit brusc nevoia să îl văd cu ochii mei încă o dată şi să mă asigur din nou că cineva ca el putea sărbători ceva atât de banal precum propria zi de naştere. Mi se părea cumva ciudat de fermecător.

O clipă mai târziu, m-au alungat din sufragerie zgomotele puternice ale jocului gemenilor. Mai întâi m-am întrebat dacă nu cumva m-aş putea relaxa în stilul fraţilor Monet şi să încerc în sfârşit sauna din zona de sport a reşedinţei, dar când m-am gândit ce efort ar trebui să fac, m-am hotărât, totuşi, să mă întorc la

lectura cărţii melc. Aşa că am evadat în bibliotecă, unde mi-am petrecut timpul până seara.

Nici Audrey şi nici Mona nu-mi răspunsescră până la s£bşi- tul zilei, iar cu mă împăcasem cu gândul că îmi pierdusem noile y icrcnc. Darii fraţii Monef chiar il dăduseră afară pe Jerry din iVnmylvania, atunci Audrey probabil că nu suportase veste? asuchiar toarte bine. Bineînţeles, se pare că ii scăpa din vedere raptul că fratele ci nu crn lipsit <ir vină, dar puteam <4 i o iau în nume de rău? Şi mic îmi era destul de greu să-i critic în mod deschis pe fraţii mei, care şi ci naiba ştie ce mai făceau...

Problema asta m-a măcinat tot timpul şi nici în ziua următoare nu m-am simţit mai bine. Nu aveam chef să mă duc la restaurant şi probabil că aş fi încercat să scap cumva de asta, dacă nu ar ti fost vorba de ziua de naştere a lui Vinccnt. Ei bine, conform tradiţiei familiei Monct, ccl mai potrivit cadou pe care i-l puteam face era să-i dăruiesc timpul meu.

Băieţii au ftcut rezervare la un restaurant pe care il cunoşteam deja – cel plin de farmec la care mă duseseră pentru cina de bun-venit. în acel moment nu-mi mai aminteam decât că era foarte luxos, aşa că am încercat să mă îmbrac elegant. Era o adevărată provocare, pentru că garderoba mea era dominată de treninguri şi uniforme, poate şi câteva pulovere. Singura mea rochie de sărbătoare fusese deja purtată o dată şi chiar la acest restaurant. Eram destul de sigură că nimeni nu ar fi observat dacă m-aş fi îmbrăcat la fel, dar, ca să mă simt mai bine, m-am hotărât să mă îmbrac altfel.

Am ales cu ezitare o rochie galbenă, cu carouri mici albe. Nu eram foarte convinsă că este o ţinută potrivită, deoarece era o rochie sută la sută de vară, dar m-am străduit să-i adaug accesorii asortate pentru o zi de

ianuarie. Mi-am aruncat un pulover alb lejer peste umeri şi m-am întors în faţa oglinzii, surprinsă să constat că nu arătam chiar atât de rău. Recunosc că dresurile de culoarea pielii nu prea se potriveau cu această rochie mai curând de vacanţă, dar chiar nu aveam de ales, aşa că m-am bucurat U gbisem lotuşi ceva. înainte de a pleca, m-am răsucit în faţa oglinzii ca să fiu sigură că nu mi se văd chiloţii.

Mi-am muşcat buza şi am tras şi mai mult rochia în jos apoi, apoi am coborât scările cu paşi precauţi. Aveam ghete în
picioare şi eram din ce în ce mai conştientă de faptul că toaleta mea era nepotrivită. Uşa de la garaj era deschisă, aşa că mi-am luat şi paltonul şi am intrat, dar am fost întâmpinată imediat de cuvintele lui Shane:

— Schimbă-ţi rochia!

Se sprijinea de maşina neagră a lui Vincent şi stătea aplecat asupra telefonului. Era îmbrăcat într-un costum clasic. De ce au bărbaţii nevoie de atât de puţin ca să arate elegant? Chiar dacă nu mi-ar fi spus nimic, tot m-aş fi simţit prost îmbrăcată lângă el, ceea ce nu înseamnă că remarca lui directă nu m-a luat prin surprindere. Complet debusolată, m-am întors chiar să văd dacă nu cumva se adresează cuiva din spatele meu.

— Cu tine vorbesc, Hailie. Du-te şi te schimbă.

Apoi m-am gândit că poate glumea, dar avea o expresie cât se poate de serioasă.

— De ce?

— Pentru că c prea scurtă.

— Poftim?

— Rochia. A arătat cu telefonul spre tivul acesteia. Este prea scurtă.

M-am uitat în jos, am clipit şi am ridicat din nou capul.

— O am de mult. Am mers cu ca toată vara trecută.

Shane nu a mai spus nimic, dar în garaj tocmai intrase Vincent. Sc îndrepta spre noi cu cheile de la maşină în mână şi mă privea intens. Eram sigură că auzise schimbul nostru de cuvinte. Mai mult, era clar că împărtăşea opinia lui Shane. Tăcea, dar privirea lui spunea totul. Mi-am coborât capul şi m-am dus înapoi în casă.

Ca să-mi exprim furia de care clocoteam, am urcat pe scări cu paşi exagerat de zgomotoşi. E drept că rochia mea era strâmtă şi scurtă, dar să o respingă imediat? Mergeam la un restaurant, nu la un club de noapte. Trebuia să stau la o masă în cca mai marc parte a timpului. Cc prostie!

Stăteam din nou în faţa şifonierului şi oftam cu voce rare. Zău aşa, dacă nu ar fi fost ziua de naştere a lui Vinccnt. m-aş fi scuzat fără scrupule de la această ieşire în oraş şi aş fi spus că mă simt prost, ¡mi venea să plâng pentru că nu aveam nimic de îmbrăcat. Shane şi Vince se învârteau deja la parter îmbrăcaţi ca nişte staruri de cinema, iar eu am întins mâna după aceeaşi rochie bleumarin pe care o imbrăcascm data trecută. Pur şi simplu nu aveam altceva. în afară de aceasta, cel mai elegant articol din garderoba mea era probabil uniforma de şcoală.

Am înghiţit un nod amar din gât. Teoretic, nu-mi păsa cum arăt, pentru că ştiam că nu aveam nicio şansă de a fi la nivelul fraţilor Monet. Dar faptul de a fi obligată să port aceeaşi rochie pentru a doua noastră ieşire împreună în oraş mă afecta într-un fel ciudat. Şi încă în situaţia în care prima mea alegere fusese respinsă fără milă.

M-am oprit o clipă ca să-mi dau cu luciul de buze. Nu mă machiez, nici măcar nu am prea multe produse cosmetice, dar speram că poate măcar acest luciu va face o diferenţă, dar nu a fost aşa. Ba mai mult, m-am simţit ciudat de stânjenită şi, în cele din urmă, m-am întors în baie ca să mi-l şterg de pe buze cu un şerveţel.

Când am intrat în garaj pentru a doua oară, am fost însoţită de Will şi de mirosul puternic al parfumului său, pe care îl simţeam deja pe scări. Chiar în urma noastră venea Dylan, aruncându-şi sacoul pe spatele său lat. Vinccnt tocmai terminase de vorbit la telefon. Deja mă gândeam că se va lega din nou de mine, pentru că privirea pe care mi-a aruncat-o era şi mai atentă şi mai cercetătoare decât înainte. Am fost fericită să mă ascund de el în maşină.

— Nu ai de ce să te superi, Hailic. Rochia aceea era

pur şi simplu nepotrivită, a spus Shane, care, ca să-mi facă în ciudă, s-a aşezat lângă mine pe bancheta din spate a maşinii lui Vinccnt. S-a aplecat uşor şi a adăugat: în schimb, asta e minunată.

Am tras aer în piept. Eram mulţumită de compliment, chiar dacă nu era complet sincer. Cu coada ochiului, am aruncat o privire la croiala costumului lui făcut la comandă. Cu siguranţă că nu era sincer.

M-am încruntat şi mai tare.

— Ce era atât de nepotrivit la ca?

— Ţi-am spus: era prea scurtă. Nu ar trebui să porţi astfel de rochii.

— Nuc treaba ta cu ce mă îmbrac şi nu înţeleg de ce crezi că ar trebui să mă îmbrac altfel.

— Am motivele mele, a murmurat el calm.

Am ridicat din sprâncene.

— Ce fel de motive?

Nu a răspuns, iar eu am pufnit iritată. Aşa credeam.

Intre timp, în faţă, Vincent şi Will îşi ocupaseră locurile. Dylan şi Tony aleseseră o altă maşină şi era de mirare că Tony nu insistase să se urce pe o motocicletă în costumul lui. E drept că era iarnă, dar el părea atât de ataşat de motocicleta lui, încât o pornea în fiecare zi care părea puţin mai caldă, iar astăzi era neobişnuit de însorit afară. Pc de altă parte, c ciudat; m-aş fi aşteptat ca de ziua lui Vincent să fie un ger de crapă pietrele sau să se dezlănţuie viscolul.

Pe drum, Will şi Vince au discutat ceva cu voce înăbuşită, o conversaţie, iar Shanc se uita la telefon, iar când din greşeală am aruncat o privire la ecranul lui, m-am înfuriat şi mai tare. Nu m-am putut abţine să nu comentez ce văzusem pe el.

— Fusta ei nu este prea scurtă pentru tine?

Shanc a ridicat capul, surprins la început. S-a uitat la mine şi apoi la telefonul mobil. Tocmai examina profilul unei fete de pe el. Avea un număr cosmic de urmăritori, iar cele mai multe dintre fotografii îi expuneau cele mai

feminine părţi ale corpului. Am ridicat din sprânceană şocată de ipocrizia lui.

— Hailie... a început el liniştit, apoi a oftat. Cu fata asta am de gând să mă culc, poate chiar la noapte. N-aş vrea ca cineva să se gândească la tine aşa cum mă gândesc eu acum la ea.

Am clipit şi am privit în altă parte, stânjenită de sinceritatea lui. Nu am mai spus nimic după aceea. Tot restul drumului am încercat să mă calmez în timp ce simţeam că mă roşesc toată. Când am intrat în restaurantul exclusivist, eram convinsă că alături de fraţii Monet, chipeşi şi cât se poate de sclivisiţi, eu arătam ca o pătlăgică roşie cu o fustă ponosită.

Mai mult, când ospătarul, îmbrăcat într-un costum alb, mi-a întins meniul, mi-am amintit că veniserăm aici ca să mâncăm şi m-am simţit din nou stresată. Nu voiam să irosesc mâncarea, mai ales că eram convinsă că aici trebuie să coste o avere. Nu ştiam cât, pentru că nu era niciun preţ pe meniu, dar nu trebtfie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că era un loc unde plăteşti prea mult chiar şi pentru apă.

Prima jumătate a serii a fost, până la urmă, un succes. Starea de spirit mi s-a îmbunătăţit puţin – când stăteam Ia masă, ţinuta mea era mai puţin vizibilă, aşa că m-am simţit un pic mai încrezătoare şi, datorită bufoneriilor băieţilor, am râs aşa cum nu mai râsesem de mult timp. Aproape că îmi revenisem din depresia în care căzusem după evenimentele din ajunul Anului Nou. Fraţii mei erau chiar foarte amuzanţi şi am constatat că în astfel de momente îmi făcea o nespusă plăcere să fiu împreună cu ei. Felul în care se simţeau în largul lor unul în compania celuilalt era uimitor. Era o legătură magică între ei. Puteau să se tachineze unul pe altul, dar se şi înţelegeau fără cuvinte. Le ascultam discuţiile şi glumele aproape cu fascinaţie. Chiar şi Vince parcă lăsa garda jos în unele momente.

— La mulţi ani, bătrâne! a strigat Dylan.

Apoi şi-a aruncat braţul greu peste umerii drepţi ai lui Vin- varc tocmai ridicase un pahar de vin roşu la buze şi a fost . c-aiei să-şi păteze cămaşa albă imaculată. Dylan s-a ales i privire de gheaţă pentru asu, dar nu a făcut absolut nimic.

Apoi fratele nostru cel mai marc m-a fulgerat şi pe mine cu o privire asemănătoare când am râs prea tare.

— Câţi ani duce acum în spinare, patruzeci? s-a întrebat Shane.

— După cum arată, cel puţin şaizeci, a murmurat Tony.

— Se vede clar că este deja cu un picior în groapă.

— Ai cumva păr alb, bunicule Vince? a întrebat Dylan, aplccându-se să se uite la părul închis la culoare, dat pe spate, al lui Vince. S-a clătinat când acesta l-a îmbrâncit puternic înapoi.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş aminti cine deţine deocamdată custodia conturilor voastre bancare, a spus el, ridicându-şi colţurile gurii într-un zâmbet răutăcios.

Vince glumea! Uau!

— Nu şi a conturilor mele, a intervenit Will, al doilea dintre fraţii Monct, şi s-a aplecat să şoptească: ...Bunicule Vincc.

Mi-a făcut cu ochiul în timp ce eu râdeam din nou.

Vinccnt şi-a dat ochii peste cap, dar le-a permis băieţilor să se amuze pe seama lui, sorbindu-şi liniştit vinul. în curând toată lumea a terminat oricum cu tachinărilc, în timp ce ni s-au adus comenzile, care au absorbit toată atenţia fraţilor Monet.

Curând, toată lumea a terminat de mâncat, doar eu mai ciuguleam neîndemânatică din ravioli. Luasem câteva îmbucături şi nu puteam să mănânc mai mult, dar credeam că trucul meu cu ciugulind

din mâncare mergea destul de bine, până când, la un moment dat, mi-am dat scama că Vincc se uita cu atenţie la mine. Aşa cum făcuse mai devreme în garaj.

M-am uitat repede în altă parte, dar fără folos.

— Cât timp mai ai de gând să te joci cu mâncarea aia? m-a întrebat fratele meu cel mai mare, atrăgând atenţia tuturor celor de la masă mai întâi la el şi apoi imediat la mine.

— Dar... mănânc, am scâncit, înfigând furculiţa într-un ravioli ca dovadă. Aceasta tremura odată cu mâna mea.

— Arată-mi, te rog.

Vince a luat o înghiţiturii de vin, fără să-şi desprindă ochii de mine.

Simţeam privirea fiecărui frate asupra mea şi îmi venea să intru în pământ.

Ravioli mei nu arătau prea ispititori. Erau serviţi frumos, dar pentru mine erau mai mult un ornament decât o mâncare, în plus, scurmasem prin farfurie, stricasem compoziţia bucătarului şi, în acest moment, nici măcar mirosul nu mă încuraja să mănânc. Mi se strângea stomacul la gândul de a mai băga un ravioli în gură. Am înghiţit în sec cu nervozitate.

— Ce e cu tine? a întrebat Dylan, incruntându-şi fruntea.

— Ei bine, ia doar o înghiţitură, a adăugat Shanc, la fel de dezorientat.

Au început să-mi tremure buzele. M-am uitat fix la presupusa mea masă delicioasă şi pregătită cu marc grijă, simţind că ar fi putut la fel de bine sâ mă îndemne să mănânc o bucată de carton.

— Nu vreau. încercam să par hotărâtă. Uneori omul nu arc poftă de mâncare, iar aceasta a fost o astfel de zi pentru mine. Cred că am acest drept, nu?

Ei bine, Vinccnt nu era de aceeaşi părere.

— Nu întreb dacă vrei.

— Hailie, ce se întâmplă? a întrebat Will cu blândeţe, după un moment de tăcere.

O scuza, aveam nevoie repede de o scuză.

— Mă doare stomacul.

Fratele meu preferat s-a uitat îngrijorat la mine şi deja deschidea gura ca să mă întrebe cum mă simt, dar Vince i-a luat-o înainte.

— Vreau să te văd mâncând, a repetat el sever.

Cu puţin timp în urmă râdeam cu toţii de gluma lui

Tony; cum se face că dintr-odată am ajuns într-o astfel de situaţie? Era prea mult pentru mine să suport toată atenţia concentrată asupra mea. Neputinţa pe care o simţeam mă omora şi, cu cât băieţii se uitau mai intens la mine, aşteptând să fac ceea ce cerea Vincent, cu atât mai mult îmi venea să dispar. Am înghiţit încă o dată în sec, mi-au dat lacrimile şi nici măcar nu am încercat să le con trolez. în cele din urmă, am şoptit pur şi simplu:

— Nu pot.

— Stai puţin, cum adică nu poţi? s-a enervat Dylan.

Nu aveam niciun răspuns la asta.

— Copilă dragă, spune-mi, de ce te înfometezi? a întrebat Vince, luând încă o înghiţitură de vin.

— Nu mă înfometez.

A suspinat obosit.

— Când a fost ultima oară când vreunul dintre voi a văzut-o pe Hailie mâncând ceva?

întrebarea era adresată fraţilor mei, aşa că nu puteam face altceva decât să stau liniştită şi să le privesc feţele, care au exprimat mai întâi consternare şi apoi nedumerire, când şi-au dat scama că nu puteau răspunde. Asta însemna că trebuia să mă apăr.

— Asta nu înseamnă că mă înfometez! Doar că noi mâncăm rareori împreună.

— Mhm. De aceea ai slăbit?

Am strâns din ochi în ciuda lacrimilor.

— Nu am slăbit deloc.

S-a lăsat pe spate în scaun, ridicându-şi uşor bărbia, şi m-a privit fix, mângâind cu degetele mâinii drepte piciorul paharului. Aveam impresia că, cu cât îi răspundeam cu mai multă îndrăzneală,

cu atât era mai puţin îngăduitor cu mine.

— Atunci de ce rochia aceasta, pe care după cum îmi amintesc ai purtat-o la prima noastră ieşire, atârnă astăzi pe tine ca un sac?

Eram de-a dreptul buimăcită.

Mi-am coborât privirea spre creaţia mea. Rochia, într-adevăr, era largă, dar oare chiar fusese mai strâmtă înainte? Poate că intr-adevăr fusese mai strâmtă în talie? Ar putea fi acesta un semn că slăbisem?

La urma urmei, nu plănuiscm să ţin nicio cură de slăbit, dar în subconştient simţeam că îmi atinsesem un obiectiv despre care nici măcar nu ştiam că il aveam, aşa că pe buzele mele a apărut un zâmbet larg. Emoţionată, am ridicat capul doar ca să întâlnesc privirea rece a lui Vincc, care cu siguranţă nu intenţiona să mă felicite pentru succesul meu.

— Ei bine, şi de ce eşti aşa de fericită? a întrebat Shane, ridicând sprâncenele.

— Este adevărat? Ai slăbit? Vocea lui Will a tremurat.

— Eu doar...

— îţi baţi joc de mine! a strigat Dylan.

Câteva persoane de la mesele vecine au aruncat o privire în direcţia noastră, dar fraţilor mei nu le păsa câtuşi de puţin.

— La urma urmei, eşti atât de slabă... Shane a clătinat din cap şi şi-a încreţit fruntea.

— De ce ai vrea să te înfometezi?

Mi-am coborât privirea la auzul tuturor acelor voci pe care nu voiam să le aud deloc.

— Nu, nu, trebuie să mănânci nenorociţii ăia de ravioli chiar acum, s-a răstit Dylan la mine. Şi-a încordat muşchii ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o bătaie şi şi-a încruntat atât de tare sprâncenele, încât mă speria din ce în ce mai mult. Era turbat de furie.

— Nu pot, am gemut.

Privirea mea imploratoare nu l-a impresionat, căci s-a ridicat brusc de pe scaun şi s-a uitat la mine de sus, gata să se apropie de mine.

— Să te hrănesc cu forţa?

M-am uitat la el îngrozită, fără să pot răspunde.

— Stai jos, Dylan, a intervenit Vincent, calm, dar rece ca gheaţa.

M-am simţit puţin uşurată când, după o clipă, Dylan a respirat adânc şi s-a aşezat înapoi la locul lui. Cu toate acestea, mă privea tot încruntat. M-am cutremurat la gândul că îmi va băga mâncarea pe gât cu forţa. Vedeam pe faţa lui că era gata să o facă.

— Ce înseamnă asta, că nu poate? a mormăit el pe sub mustaţă.

— Înseamnă că tocmai şi-a băgat în capul ei mic chestia asta, iar acum simte repulsie la simpla vedere a mâncării. Am dreptate, Hailie? a explicat Vinccnt.

— Ei bine, grozav, atunci îi vom scoate imediat ideea asta...

— Dacă încerci să o hrăneşti cu forţa, probabil că va începe imediat să vomite.

— Ce naiba? a izbucnit Shane. S-a uitat la mine, apoi la Vincent. Chiar şi Tony se uita la noi cu uimire.

Mă jucam cu mâinile pe sub masă. Vincc avea dreptate, pentru că doar la gândul de a înghiţi chiar şi numai o bucăţică de ravioli simţeam că mi se face rău.

Spre uşurarea mea, în cele din urmă a poruncit să fiu lăsată în pace. Băieţii au revenit încet la glumele şi discuţiile lor, deşi exista o uşoară tensiune în aer, care nu fusese acolo mai înainte. Mi-am şters discret lacrimile cu un şerveţel, iar Dylan mi-a mai aruncat priviri din când în când. Will, pe de altă parte, se uita la mine cu îngrijorare. Nu am mai vorbit şi m-am limitat să refuz timid oferta de desert, doar dând din cap.

Mă simţeam ca o creatură ciudată şi aveam impresia că exact asta era şi părerea pe care o aveau despre mine fraţii mei. Nu fusesem în stare să

savurez masa de astăzi aşa cum făcuseră ei şi, pe deasupra, lipsa mea de încredere în mine însămi ieşise la iveală, ceea ce – cu cât mă gândeam mai mult la asta – mi se părea cât se poate de umilitor.

23

FRUMOASĂ ŞI INTELIGENTĂ

Fraţii mei nu au vorbit cu mine pe drumul de întoarcere şi nici măcar după ce am ajuns acasă. Eram sigură că, imediat ce vom cobori din maşină în garajul familiei Monet, Vincent mă va convoca la una dintre acele conversaţii îngrozitoare, în timpul cărora îmi va impune şi mai multe reguli, dar nu s-a întâmplat aşa, cel puţin nu imediat.

Am reuşit să mă strecor în camera mea, unde am început să mâ răsucesc timid în faţa oglinzii, căutând schimbările pe care le observase la mine Vince. Când m-am culcat, am simţit că ameţesc din cauza nenumăratelor probleme care mi se învârteau prin cap. Eram aproape sigură că Jerry, fluturând pistolul în faţa nasului meu, îmi provocase o traumă serioasă. De asemenea, mă temeam de ziua de mâine de la şcoală, unde urma să le înfrunt pe Mona şi pe Audrey. Am început să mă întreb cu cine aş putea sâ stau la masa de prânz, dacă nu mă lăsau să mă aşez la masa lor. Şi în plus, fraţii mei mă vedeau acum în mod sigur

ca pe o păpuşă răsfăţată care se îneacă în complexe până la urechi.

Nu e de mirare că nu puteam să adorm. Deşi m-am culcat relativ devreme, nu am reuşit să adorm până la ora două. Şi am auzit din nou lătratul înfricoşător însetat de sânge al acelor dulăi

blestemaţi de pe proprietate. Eram frustrată de faptul că dimineaţa voi fi nedormită şi la un moment dat chiar am gemut tare într-o pernă, lovind cu pumnul în cealaltă.

în viaţa mea de dinainte, problemele se limitau la stresul examenelor. Astăzi mă aflam intr-un loc atât de diferit, încât uneori nu-mi venea să cred că sunt tot aceeaşi persoană. în jurul orei două şi jumătate, m-am ridicat din pat, mi-am băgat picioarele goale în papuci şi am început să mă plimb prin cameră. M-am apropiat de fereastra balconului, dar când am deschis-o, am simţit o pală de vânt rece care se strecura înăuntru, aşa că m-am zgribulit şi am închis-o repede. Nu este o perioadă a anului în care să stai noaptea pe balcon. Aşa că m-am dus la baie, mi-am stropit faţa cu apă rece şi apoi am vrut să beau ceva, aşa că am decis să mă duc la bucătărie.

Am aprins lumina de pe coridor şi m-am simţit imediat mai în siguranţă, când întunericul a încetat să-l mai devoreze. Am trecut în linişte pe lângă uşile de la camerele fraţilor mei, apoi am coborât scările, unde ca de obicei lumina era aprinsă. Am trecut pe lângă tabloul cel straniu şi nu ştiu de ce m-am oprit să mă uit mai mult la el. Chipul bărbatului din prim-plan era frumos, poate chiar ciudat de reuşit. Deşi nu semăna cu niciunul dintre fraţii Monet, avea ceva în comun cu ei, poate privirea intensă, sau poate acelaşi tip de demnitate şi de atitudine mândră. Dc aceea mă înspăimânta şi mai mult peisajul din spatele lui. Un ghem de culori estompate, care se transforma intr-un coşmar ciudat. întindea spre bărbat un fel de mâini, ca şi cum ar fi vrut să-l apuce de gât, dar el

nu părea să observe.

Deodată, la urechile mele au ajuns sunete de pian şi la început am crezut că înnebunisem. Imaginea din tablou mă absorbise atât de mult, încât mi se părea că sunt în ea, în faţa acestui bărbat. Voiam să strig, să-l avertizez că ¡1 pândeşte un monstru. Chiar am deschis gura şi am întins mâna spre el, dar degetele mele au atins pânza şi mi-am dat seama că nu mă aflam deloc

•i tablou, că era doar imaginaţia mea stupidă care iţi bă teu j«», 3c mine.

M-am scuturat şi m-am îndepărtat repede de tablou, privind m altă parte. Dar tot mai auzeam pianul, iar înainte să apuc u mă îndoiesc din nou de sănătatea mea mintală, mi-am dat seama că era intr-adevăr cineva care cânta. Sunetele înăbuşite veneau din bibliotecă şi, în loc să mă duc la bucătărie, m-am indreput intr-acolo. Păşeam încet, încă nu aveam încredere deplină în simţurile mele, şovăiam, neştiind ce alte secrete mai ascunde reşedinţa Monct. Cu palma deschisă, am atins uşa bibliotecii, apoi mi-am lipit urechea de ca. Muzica era foarte delicată, dar din când în când era punctată de un ton mai grav, mai ameninţător, care-contrazicea toată blândeţea şi inocenţa piesei.

Mânată de o curiozitate de neoprit, am apăsat uşor pe clanţă, am deschis uşa şi mi-am strecurat capul înăuntru. Atmosfera din încăperea scufundată în semiîntuneric era şi mai îmbietoare ca de obicei. Nimic nu se putea potrivi mai bine cu cărţile de aici decât această melodie. Am aruncat o privire în colţul în care instrumentul îşi avea locul său permanent şi am fost uimită să-l văd acolo pe Vinccnt. Era întors cu spatele spre mine, dar i-am recunoscut cu uşurinţă silueta zvcltă şi dreaptă. Chiar şi acum, în toiul nopţii, purta o cămaşă, iar părul îi rămăsese în perfectă ordine, pieptănat ascultător pe spate.

Muzica pe care o cânta acum m-a impresionat şi mai tare, când am văzut cu ochii mei că o crease chiar el. Am simţit cum mi se face pielea de găină şi am scrutat încă o dată camera cu privirea. Dincolo de fereastra marc şi neacoperită, se vedea o negură tulburătoare, iar lumina slabă din bibliotecă dădea

impresia de siguranţă, dar oarecum iluzorie, din păcate.

— Pot să te ajut cu ceva, Hailie?

Mi-am mutat din nou privirea spre fratele meu. Nu am auzit când se oprise din cântat. Acum stătea întors spre mine, cu capul uşor înclinat. Nu părea supărat, aşa că m-am simţit uşurată. Părea relaxat, ccl puţin intr-o oarecare măsură.

— Am venit după apă, am răspuns, deschizând uşa mai larg.

— La bibliotecă?

— Te-am auzit cântând.

Vincent se uita la mine şi aveam impresia prostească că iar îmi analiza silueta şi am regretat că nu-mi pusesem un halat de casă pe mine.

— Credeam că stă aici doar ca decor, am spus, arătând cu bărbia spre pian.

— A fost al mamei noastre.

— Oh.

— Hm, acum sunt de fapt singurul care cântă la cl. Vince a mângâiat clapele cu degetele.

— Vii des aici aşa, noaptea? am intrebat.

— Când simt nevoia să mă relaxez.

Mi-am lăsat capul în jos.

— îmi pare rău dacă ţi-am stricat ziua de naştere, am murmurat, iar Vince a mijit pleoapele.

— Vino Ia mine.

Am închis uşa în urma mea cam fără chef şi m-am apropiat de fratele meu. Acesta s-a întors în aşa fel încât să nu mai stea cu faţa la pian, ci într-o parte, şi s-a uitat la mine în timp ce cu m-am oprit timidă în faţa lui. Am tresărit când m-a apucat uşor de încheietura mâinii.

— Hailie, copilă dragă, spune-mi, înţelegi ce îţi faci?

Am clipit din ochi. Privirea lui era atât de rece, încât, chiar şi atunci când ochii noştri erau la acelaşi nivel, aveam impresia că mă privea de undeva de deasupra mea. Aproape inconştient, am scuturat din cap.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Am tăcut, iar el a continuat să vorbească:

— Tulburările de alimentaţie nu sunt o glumă, Hailie. Vrei să ajungi în spital?

Uram spitalele. Recent, bunica mea fusese într-un spital şi nu se mai întorsese niciodată.

— Nu, am şoptit.

— Acolo nimeni nu glumeşte. Dacă un pacient refuză să mănânce pe calc naturală, îl hrănesc printr-o sondă. Ştii ce înseamnă asta?

Vocea lui devenea din ce în ce mai sumbră. Nu i-am răspuns, continuam să mă uit în podea.

— Un tub lung este introdus în esofag, prin nas. Foarte, foarte neplăcută senzaţie. Uită-te la mine, Hailie... Dacă nu îţi revii, nu voi ezita să te trimit la un astfel de tratament. Vrei aşa ceva?

Acum îmi tremurau şi bărbia, şi buzele, iar ochii mi se um- pluseră de lacrimi.

— Nu vreau, Vince.

Degetele care îmi cuprinseseră încheietura mâinii s-au strâns mai tare.

— în acest caz, vreau să văd că ai grijă de tine. înţeleg că te-ai îmbolnăvit şi aveai tot dreptul să o faci, mai ales dacă ne gândim prin ce ai trecut la o vârstă atât de fragedă, dar nu am de gând să privesc cum îţi distrugi corpul. Dc aceea vreau să-ţi văd hotărârea. Vreau să văd că te aşezi la masă şi că faci tot posibilul $â mănânci ceea ce ai în farfurie. Poţi să-mi promiţi că aşa va fi?

Am dat din cap şi mi-am şters obrajii umezi cu mâna liberă.

— Foloseşte cuvinte.

— Da, mă voi strădui.

Vincent mi-a dar drumul la mână, iar eu am ridicat-o imediat u acum mă ştergeam de lacrimile care încă îmi curgeau pe faţă cu ambele mâini.

— Ţi-am făcut o programare la un psiholog.

— Cum? mi-am încruntat sprâncenele.

— Mâine, după ore. Shane te va duce cu maşina. Will va veni să te ia.

— Stai puţin, nu am nevoie de psi holog. Serios, nu am făcut nimic.

— Ştiu că nu ai făcut nimic. Te trimit la psiholog, nu la nchisoare.

— Nu am nevoie de un psiholog, am repetat.

— În ordine. Puţi să-i spui asta mâine, după orc.

M-atn uitat în altft parte.

— Dacă nu-ţi place calitatea mâncării pe care o face Eugenie, nu şovăi şi spune-i ce ai vrea să schimbe în meniul nostru. Sunt sigur că va ţine scama de sfaturile talc.

— Nu este vorba despre Eugenie, găteşte admirabil...

— Dacă, pe de altă parte, te îngrijorează caloriile, te invit să mergi la sală, intr-o astfel de situaţie, nu înfometarea este soluţia, ci exerciţiile fizice. În limite rezonabile. Ai fraţi activi din punct de vedere fizic, profită de asta. Sunt sigur că vor fi bucuroşi să-ţi îndrume antrenamentele dacă doreşti.

Cu siguranţă.

— Hailic?

— Hm?

— Eşti frumoasă şi inteligentă. Şi nu spun asta doar pentru că eşti sora mea. Vreau să ţii minte că. dacă vreodată mai aud că îţi faci iarăşi rău, iţi promit că voi lua măsuri mai radicale ca să pun capăt unei asemenea situaţii. Mă înţelegi?

Privirea lui era severă şi tăioasă, la fel şi vocea, totuşi am reuşit să disting o notă de afecţiune în amândouă. Bine ascunsă, dar era acolo şi de data aceasta eram sigură de ca. Mi-am muşcat buza ca să nu plâng în hohote.

— Da, am şoptit încet.

— Şi încă ceva, a adăugat el cu răceală. Nu mi-ai

stricat ziua de naştere. Trebuie să nu-ţi mai faci griji cu astfel de prostii. A fost o ieşire în oraş foarte reuşită. Data viitoare sper doar că vei mânca cu plăcere şi nu vei ciuguli doar din obligaţie.

Am zâmbit slab şi a urmat un moment de tăcere. Mă întrebam dacă să mă retrag deja, deoarece cred că, incct-încct, tocmai mă cuprindea acel val de somnolenţă mult aşteptat, dar înainte de a lua această decizie, m-am mişcat timid de pe un picior pe altul, aruncând o privire pe sub gene spre Vince.

— Dar tu… ai de gând să mai cânţi?

A mârâit şi s-a uitat la ceas.

— Dc fapt, aveam de gând să mă duc să mă antrenez. De ce întrebi?

— Voiam să ascult. Am ridicat din umeri.

— E aproape trei, ar trebui să fii în pat. Mâine vei fi ameţită.

— E aproape trei şi tu vrei să faci mişcare?

Vince a ridicat colţul gurii.

— E singurul moment în care sunt sigur că nu voi nimeri peste Dylan.

Am râs, iar Vincent a zâmbit puţin mai larg. Un pic.

— Cânţi la pian noaptea, faci exerciţii noaptea… am calculat eu, după care am întrebat într-o şoaptă teatrală dramatică:

— Vince, eşti vampir?

— Du-te la culcare, Hailic, a spus el şi şi-a dat ochii peste cap-

— Deci… nu mai cânţi?

M-a privit o clipă şi apoi a suspinat.

— Un singur cântec.

De data aceasta am zâmbit chiar larg, arătându-mi dinţii şi mă pregăteam să mă instalez în fotoliul meu favorit, dar Vince s-a tras pe neaşteptate într-o parte şi mi-a făcut loc pe scaunul dreptunghiular pe care stătea. M-am ghemuit lângă el, iar ezitarea mea s-a transformat rapid în fascinaţie, când am văzut cum îi pluteau degetele pe deasupra claviaturii şi cum au început să alerge agil pe ea. Din când în când, inelul lui mare cu sigiliu îmi sclipea în faţa ochilor. Avea mânecile de la cămaşă suflecate, ceasul fixat la încheietura mâinii, unghiile tăiate uniform ?i îngrijite.

Melodia pe care o cânta era mai liniştită decât cea de dinainte. Suna mai blând şi simţeam un fior plăcut în piept, la gândul că o compusese chiar el şi că

stăteam atât de aproape de el. Totuşi, nu m-am putut abţine să nu-l suspectez că alesese în mod deliberat un astfel de cântec pentru a mă face să mă simt somnoroasă şi astfel să mă întorc în pat. în cele din urmă, chiar a reuşit, deşi, când mâinile lui s-au oprit şi muzica a amuţit, primul sentiment pe care l-am avut a fost de dezamăgire.

— La culcare, a poruncit el, închizând cu grijă capacul pianului.

M-am ridicat căscând, şi atunci privirea mi-a căzut pe fotografia celor două femei, care mă interesase încă de când începusem să locuiesc la familia Monet.

— Vince, cine este aceea? am întrebat fără să mă gândesc, iar apoi creierul meu somnoros a pus lucrurile cap la cap şi am adăugat rapid: E mama voastră?

Fratele meu a aruncat o privire rapidă la fotografie şi a încuviinţat din cap.

— Cea din stânga, a murmurat el. împreună cu sora ei.

— Frumoasă.

Vince s-a uitat fix la fotografie şi apoi şi-a întors brusc privirea, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o transă momentană.

— Noapte bună, Hailie.

24

GESTUL

Oh, ce fluşturatic!

Shanc a suspinat aşa toată dimineaţa. E clar că Marge, fata de la şcoală cu care avea o relaţie complicată, îi trimisese o serie de mesaje dramatice chiar înainte de micul-dejun.

— Ce s-a mai întâmplat? s-a încruntat Dylan, sorbind un shakc de proteine dintr-o cutie.

— Plânge că nu-mi pasă de ea.

— Ei bine, şi îţi pasă?

— Păi, nu. Adică nu în felul în care şi-ar dori ea.

— Atunci scric-i că are dreptate, şi ai terminat povestea.

— Nu e aşa de simplu cu Marge. Şi-a făcut speranţe prea mari.

— Poate că tu i-ai dat speranţe prea mari, am intervenit eu, căscând.

Shane şi-a ridicat privirea din telefon spre mine şi şi-a încruntat sprâncenele.

— Cum aşa? Am lămurit lucrurile chiar de la bun

început.

— Dc ce dormi la masă? s-a răstit la mine Dylan.

Nu ştiu de ce, dar tot mai era supărat pe mine pentru ceea ce întâmplase ieri la restaurant.

— Ridică-te şi ia-ţi micul-dejun.

Mi-ar fi plăcut să-i spun să-l ia naiba, dar, în primul rând, acesta era Dylan şi, dacă ţi-era dragă viaţa, nu era cazul să-i vorbeşti în felul acesta şi, în al doilea rând, îi promisesem ceva lui Vincent şi ştiam că trebuie să mă ţin de cuvânt.

M-am ridicat şi am clipit din ochi, pentru că, după o noapte aproape nedormită, încă mi se lipeau pleoapele. Adormisem abia după ce vorbisem cu fratele meu cel mai mare. îmi amintesc cum îmi răsunau în urechi cuvintele lui: „frumoasă şi inteligentă”. Mi s-a părut un compliment uriaş, mai ales de la cineva ca Vince.

M-am străduit să nu mestec prea mult cu lingura în bolul de cereale, pentru că simţeam privirea atentă a lui Dylan aţintită asupra mea şi ştiam că, dacă trag de timp în felul acesta, îl enervez şi mai mult. Mă uimea chiar şi pe mine faptul că mâncarea îşi pierduse pur şi simplu gustul pentru mine. Cândva îmi plăceau cerealele, mai mult cu miere şi când erau crocante. De aceea, întotdeauna turnam mai întâi laptele în castron. Astăzi, astfel de lucruri îmi erau cum nu se poate mai indiferente. Am îndesat în mine cât de mult am putut, iar când Dylan a început să mârâie că nu e suficient, Will a venit în ajutorul meu.

— Să mănânce cât poate. Hei, important este să încerce, a spus el şi apoi s-a aşezat lângă mine, m-a mângâiat pe cap şi a adăugat: Dacă nu te simţi în stare să mergi la şcoală astăzi, rămâi acasă, da?

— Mulţumesc, Will, i-am făcut cu ochiul şi i-am zâmbit uşor. Dar vreau să vorbesc cât mai repede cu Audrey.

— Cum doreşti, micuţo. Shane, nu uita unde mergeţi după şcoală.

— Ştiu, a răspuns geamănul, bătând furios în ecranul telefonului.

Nu eram deloc entuziasmată de perspectiva de a

începe terapia şi am lăsat privirile în jos. Poate că într-adevăr ar fi fost mai bine să urmez sugestia lui Will şi să nu mă duc la şcoală, dar ştiam că atunci m-aş fi chinuit cu ruptura încă ncexplicată

— Ridicăte şi ia-ţi micul-dcjun.

Mi-ar fi plăcut să-i spun să-l ia naiba, dar, în primul rând, acesta era Dylan şi, dacă ţi-era dragă viaţa, nu era cazul să-i vorbeşti în felul acesta şi, în al doilea rând, îi promisesem ceva lui Vinccnt şi ştiam că trebuie să mă ţin de cuvânt.

M-am ridicat şi am clipit clin ochi, pentru că, după o noapte aproape nedormită, încă mi se lipeau pleoapele. Adormisem abia după ce vorbisem cu fratele meu cel mai mare. îmi amintesc cum îmi răsunau în urechi cuvintele lui: „frumoasă şi inteligentă”. Mi s-a părut un compliment uriaş, mai ales de la cineva ca Vincc.

M-am străduit să nu mestec prea mult cu lingura în bolul de cereale, pentru că simţeam privirea atentă a lui Dylan aţintită asupra mea şi ştiam că, dacă trag de timp în felul acesta, il enervez şi mai mult. Mâ uimea chiar şi pe mine faptul că mâncarea îşi pierduse pur şi simplu gustul pentru mine. Cândva îmi plăceau cerealele, mai mult cu miere şi când erau crocante. Dc aceea, întotdeauna turnam mai întâi laptele în castron. Astăzi, astfel de lucruri îmi erau cum nu se poate mai indiferente. Am îndesat în mine cât de mult am putut, iar când Dylan a început să mârâie că nu c suficient, Wil! a venit în ajutorul meu.

— Să mănânce cât poate. I Iei, important este să încerce, a spus cl şi apoi s-a aşezat lângă mine, m-a mângâiat pe cap şi a adăugat: Dacă nu te simţi în stare să mergi la şcoală astăzi, rămâi acasă, da?

— Mulţumesc, VVill, i-am făcut cu ochiul şi i-am zâmbit uşor. Dar vreau să vorbesc cât mai repede cu Audrey.

— Cum doreşti, micuţo. Shane, nu uita unde mergeţi după şcoală.

— Ştiu, a răspuns geamănul, bătând furios în ecranul telefonului.

Nu eram deloc entuziasmară de perspectiva de a

începe tezaurul şi am lăsat privirile în jos. Poate că într-adevăr ar fi fost mai bine să urmez sugestia lui Will şi să nu mă duc la şcoală, dar ştiam că atunci m-aş fi chinuit cu ruptura încă neexplicată

dintre mine şi fete. Trebuia să vorbesc cu ele cât mai repede. Dacă mă urau, voiam să ştiu.

îmi imaginasem în minte numeroase scenarii ale viitoarei conversaţii dintre noi, dar în cele din urmă niciunul dintre ele nu a funcţionat, pentru că Audrey pur şi simplu nu voia să mă vadă, cu atât mai puţin să discute cu mine. Nu mi-a răspuns la mesaje, iar când am zărit-o dimineaţă în faţa şcolii şi i-am făcut semn cu mâna, a întors ostentativ privirile în altă parte şi a grăbit pasul. în timp ce stăteam acolo şi priveam cum dispărea în mulţime, întrebându-mă dacă ar trebui să alerg după ca, am simţit deodată mâna cuiva pe umărul meu.

— A spus că nu are de gând să vorbească cu tine, m-a informat Mona, apucând strâns cureaua genţii de umăr şi a continuat şovăielnică: Că nu aveţi despre ce să vorbiţi. Şi că nici cu nu ar trebui să vorbesc cu tine.

— Dar... sunt atâtea lucruri de explicat, am protestat.

Mă uitam acum la faţa ei întristată.

— înţeleg că este supărată, dar lucrurile stau în realitate altfel decât crede ea.

— Tu cum crezi? Mona a înclinat capul. Mi-a spus cum au venit fraţii tăi. Am văzut faţa lui Jerry. Doar nu s-a lovit singur aşa!

— Aşa e, Dylan l-a bătut. Imediat după ce a aflat că Jerry a încercat să-mi facă rău.

Mona şi-a încruntat sprâncenele, a privit în jur, apoi s-a încruntat şi mai tare. M-a apucat uşor de cot şi m-a tras spre un colţ retras, unde era mai puţin probabil să ne audă cineva.

— Jerry a încercat să-ţi facă rău?

— M-a ameninţat cu un pistol!

— Audrey spune că tu l-ai ameninţat pe el cu un pistol. Şi tu nu ai vrut să-i dai drumul.

— Jerry s-a prefăcut în faţa ci! A vrut să-i dau pistolul înapoi. Bineînţeles că nu am vrut să-l dau!

— Audrey a spus că cra un tip cu tine care l-a ameninţat pe Jerry şi el a trebuit să-l doboare cu o bâtă de baseball.

— Tipul ăsta era bodyguardul meu care a venit să vadă dacă sunt în siguranţă. Şi a reacţionat când a văzut că nu eram.

Mona a început să se frece la tâmplă cu o mână şi să dea din cap, sprijinindu-se cu cealaltă mână de pervazul din apropiere.

— Stai puţin, stai puţin, cum aşa, Jerry te-a atacat aşa, fără niciun motiv?

— Mona, avea un plan. Ne-a drogat cu şampanie.

Fata a făcut ochii mari.

— Ce-a ftcut!?

— A pus droguri în paharele noastre, a recunoscut în faţa fraţilor mei. Audrey s-a trezit mai devreme pentru că i-a pus o doză mai mică. Eu...

— ... ai vărsat-o.

— Ce?

— Ai vărsat paharul când stăteam afară. Te-am văzut, dar nu am spus nimic.

— Da, am confirmat. Tu ai fost singura care a băut tot. La ce oră te-ai trezit?

— A doua zi, la... la ora paisprezece? Mona a pălit. Doamne, de aceea mă durea atât de tare capul! Am mai băut şampanie şi înainte, sora mea mâ serveşte întotdeauna cu şampanie, dar nu am mai avut o asemenea mahmureală de la ea în viaţa mea. lisuse, acum înţeleg totul!

— Când Jerry a descoperit că eram trează, a început să se răstească la mine şi m-a ameninţat cu un pistol. Dacă nu ar fi apărut fraţii mei, cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

Mâna cu care Mona îşi acoperise gura se îndepărta acum de ca şi se strânsese pe încheietura mâinii mele.

— Lasă, Hailie, îmi parc atât de rău. Te simţi bine?

Am ridicat din umeri cu un oftat.

— M-am simţit cândva şi mai bine. Audrey mă urăşte, nu-i aşa?

— Fraţii Monet i-au dat lui Jerry douăsprezece orc ca să plece din Pennsylvania. L-am văzut când îşi făcea bagajele. Era atât de zdruncinat, încât ar fi izbucnit în plâns, dacă nu l-ar fi durut prea tare toată faţa. Şi-a sunat părinţii să le ceară bani, s-au certat la telefon... Audrey alerga de colo-colo, înnebunită... Nici nu ai idee cât de fericită am fost când tata a venit în sfârşit după mine şi am putut să mă întorc acasă...

— Ştiu cum te simţi şi îmi pare foarte rău că fraţii mei l-au snopit pe Jerry în felul ăsta, dar nu au făcut-o fără motiv. Mi-am desfăcut braţele în lături, oftând zgomotos. Nu ştiu, înţeleg că Audrey a rupt-o cu mine... Toată povestea asta nu ar fi trebuit să se întâmple deloc. îţi mulţumesc că măcar ai fost de acord să mă asculţi.

Mona tăcea, uitându-se în podea şi luptându-se cu gândurile ci. A durat un timp, dar în cele din urmă şi-a acoperit faţa cu ambele mâini.

— Nu pot!

Am privit-o nedumerită. Am aruncat o privire discretă în josul coridorului. Unii întindeau gâtul ca să vadă sau să audă ceva, dar eram la o distanţă destul de marc şi nimeni nu avei un pretext suficient de bun ca să se apropie.

— Te cred, Hailie, a spus Mona.

Surprinzându-mă pe mine însămi, am simţit cum mă luminez puţin la faţă.

— înseamnă foarte mult pentru mine...

— Nu înţelegi, a suspinat ea. Audrey mi-a spus să aleg.

— Ce anume?

— Mi-a dat un ultimatum. A spus că nu mai are de gând să aibă relaţii cu nimeni din familia Monet, în frunte cu tine, şi că, dacă voi continua să stau de vorbă cu tine, atunci prietenia noastră nu va mai avea niciun sens. Pentru că am o... ştii tu, o relaţie prea apropiată cu tine...

Mi-a aruncat o privire timidă, iar eu am dat din cap, încetând să-mi păstrez o expresie neutră pe faţă.

— Ei bine, da, am îngânat eu. înţeleg. Adică... arc sens din perspectiva ei.

— Hailic, nu sunt încântată că mă pune să aleg. în plus, eu cred versiunea ta, nu a lui Jerry. Ştii ce înseamnă asta?

Mona s-a uitat într-o parte şi a strâns din buze, apoi a răspuns: înseamnă că tocmai am pierdut o prietenă veche...

— Mona...

— O cunosc de la grădiniţă. Nu-mi vine să cred!

— Mona, c în regulă, nu trebuie să mă alegi pe mine... Am dat din cap. Noi două nu ne cunoaştem atât de bine. Dacă rămâi cu Audrey, îţi jur că o să înţeleg!

— La naiba, păi tocmai despre asta c vorba! Trebuie să te aleg pe tine! Pentru că, dincolo de orice altceva, nu voi alege pe cineva care mă obligă să aleg.

Mona a strâns din nou buzele, ochii i s-au umplut de lacrimi şi a ridicat privirile în sus ca să nu le lase să curgă. A început chiar să-şi facă vânt cu mâna, ca şi cum ar ti vrut să le usuce, iar cu m-am apropiat încet de ca, am întins braţele şi am cuprins-o într-o îmbrăţişare. Am simţit imediat cum braţele ei se înfăşoară în jurul meu şi am zâmbit tristă în sinea mea.

Am avut ocazia să mai discutăm din nou în timpul prânzului. A fost foarte ciudat, pentru că se pare că Mona reuşise deja să-i comunice lui Audrey decizia ci şi pentru prima dată ne-am aşezat la o masă doar noi două. Deşi am apreciat gestul Monei şi faptul că încă mai voia să fie prietenă cu mine, m-am simţit oarecum stânjenită. Ca şi cum aş fi distrus o

prietenie de lungă durată. Nu-mi plăceau astfel de lucruri şi detestam faptul că mă aflam în această situaţie.

Credeam că acest prânz nu putea fi mai rău. Mona nu a vorbit prea mult, iar Audrey m-a văzut undeva la coadă şi a întors din nou demonstrativ privirile în altă parte. Dar iată că acesta nu a fost sfârşitul nenorocirii. în timp ce desfăceam hârtia send- vişului meu cu pui, cineva s-a trântit pe scaunul de lângă mine şi nici măcar nu a trebuit să mă uit acolo ca să-mi dau scama că era Dylan.

A pus o cutie de suc pe masă în faţa lui şi a început să se ocupe de propriul sendviş, de două ori mai marc decât al meu. Se uita fix la el ignorându-mă, ca şi cum ne-am fi petrecut întotdeauna pauza de prânz împreună.

— Cc faci aici? am întrebat, uitându-mă cu precauţie la Mona. Nu voiam să o fac să se simtă şi mai stânjenită. încheieturile lui Dylan erau încă uşor julite de la bătaia pe care i-o aplicase lui Jerry, iar asta se vedea foarte bine când îşi ţinea sendvişul cu ambele mâini.

— Te păzesc, a răspuns el simplu, cu gura plină.

— Dar de ce...?

— Ca să-ţi mănânci cuminte păpica.

îmi venea să intru în pământ dacă aş fi putut.

— Dylan, am gemut. Pleacă de aici.

Fratele meu a ridicat degetul şi a bătut cu el în tava mea.

— Imediat.

Mâna mea a tresărit, gata să-l pocnesc în cap sau cel puţin să-i dau peste mână şi poate chiar aş fi făcut-o, indiferent de consecinţe, dacă, în acel moment, Shane, cu chipul palid, nu l-ar fi apucat pe Dylan de braţ.

— Am o problemă.

Dylan s-a uitat la el şi a dat din cap, aşteptând să dezvolte subiectul. Shane a început să şoptească, dar atât de febril, încât auzeam aproape tot ce spunea.

— Marcz nu-mi răspunde la telefon.

— Păi asta e bine, nu?

— Nu e bine deloc, ultima dată mi-a trimis un mesaj acum o jumătate de oră, c ciudat.

— De ce ciudat?

— Nu ştiu, omule, cred că a înghiţit ceva.

în vocea lui Shane se auzea clar panica. Dylan a închis ochii pentru o clipă şi a încetat să mai muşte din sendviş.

— Cc te face să crezi asta?

— Pentru că scrisese mai devreme că luase ceva.

— La naiba, Shane, a mârâit Dylan. De ce nu ai potolit-o?

— Am încercat, dar a început să joace teatru mai dramatic ca oricând... Am crezut că minte cu pastilele, întotdeauna minte, dar... acum nu-mi mai răspunde la mesaje şi asta nu-i stă în fire. Nu renunţă niciodată când ne certăm. întotdeauna vrea să aibă ultimul cuvânt.

— Unde este?

— Acasă, nu a venit azi la şcoală.

— La naiba, a repetat Dylan furios, smucindu-se de pe scaun. Tu cu târfele tale!

Shane a făcut un pas înapoi, privind plin de speranţă la fratele nostru mai marc.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat el.

— Păi să mergem la ea, nu-i aşa? Să vezi dacă s-a sinucis, idioata!

Shane a dat energic din cap.

— Bine, bine, hai să mergem la ea.

— E! Dylan l-a fluierat pe Tony, care stătea împreună cu colegii săi la masa obişnuită a fraţilor Monet. I-a făcut semn cu mâna să vină la el, ceea ce cel mai tânăr dintre fraţii Monet a făcut cu reticenţă. S-a apropiat de ci cu o cutie de Coca-Cola

în mâna lui noduroasă şi le-a aruncat fraţilor o privire întrebătoare.

Dylan a arătat spre mine cu bărbia.

— Stai cu ochii pe ea.

— Ceee?? a mârâit Tony. Dar ce s-a întâmplat? De ce eu?

— Pentru că fratele tău geamăn e un nătărău.

— Mergem să vedem dacă Marge e bine, l-a informat Shane.

— Marge? Tony s-a strâmbat.

— Dacă nu ne întoarcem până după-amiază, du-o pe I lai- lie... Dylan s-a întrerupt şi s-a uitat în jur, apoi a terminat propoziţia: ... ştii tu unde.

Tony s-a încruntat şi şi-a întins braţele în lături, gata să pună o sută de întrebări, dar fraţii noştri au părăsit cantina în grabă, ftră alte explicaţii.

M-am întors spre Mona, care îl privea cu ochii larg deschişi pe Tony. Aş fi dat orice pentru ca prânzul de astăzi să fi decurs în linişte, fără drama fraţilor Monet, fie şi numai de dragul prietenei mele. Din păcate, nu am putut să-i ofer asta.

— Nu trebuie să stai pe capul meu, i-am aruncat lui Tony, care tocmai luase o înghiţitură din Coca-Cola.

— Mănâncă, a murmurat el.

— Doar vezi că mănânc. Poţi să te întorci la masa ta.

— Bine, mănâncă.

Mona şi-a încruntat sprâncenele. Nu ştia de problemele melc cu mâncatul.

— Nu trebuie să...

Tony şi-a pierdut răbdarea şi cu mâna în care nu ţinea cutia a izbit în masă aşa de tare, încât prânzul meu şi al Monei au sărit în sus. Şi noi odată cu el. Mona pălise şi se uita fix la fratele meu, iar cu m-am ghemuit în mine.

— Poţi să taci din gură şi să începi să mănânci!?

Mi-am coborât privirea spre craniul tatuat de pe mâna lui, care parcă rânjea din dinţi batjocoritor. încercam din răsputeri să-mi stăpânesc lacrimile. Cum putea să se poarte aşa cu mine şi în prezenţa prietenei mele?

Din cauza lui mi-a venit încă şi mai greu să mănânc acel sendviş nenorocit şi l-am înghiţit doar pentru a scăpa de prezenţa lui. Eram atât de concentrată pe această misiune, încât nici măcar nu am observat când a dispărut, până când nu mi-a atras atenţia Mona. îmi era ruşine să mă uit în ochii ei, după felul în care se purtase Tony cu mine. Mona tăcea şi ea, neavând probabil chef nici măcar să ştie ce se întâmplase.

Eram curioasă să văd cât de repede va începe să regrete deschis că îşi părăsise prietena de dragul meu.

Aveam amnezie că nu trecuse nici măcar o zi, iar aceasta se şi întâmpla încetul cu încetul.

Sfârşitul orelor nu mă umplea de optimism, pentru că ştiam că nu mă duc direct acasă, ci la un psiholog, ceea ce, ca să spun delicat, nu-mi făcea chiar cea mai mare plăcere. Am mers clătinându-mă pe picioare, deprimată şi extrem de obosită, până în parking şi m-am oprit lângă locurile de parcare ale fraţilor Monet. M-am uitat înjur după un Lamborghini albastru. Maşina era întotdeauna atât de vizibilă, încât am observat imediat că astăzi nu era aici. în schimb, l-am zărit pe Tony, care stătea lângă motocicleta sa. M-am îndreptat spre el încet, pentru că mi se înmuiaseră genunchii.

Când m-a observat, mi-a înmânat casca fără să spună nimic.

— Nu mă urc pe chestia asta, am anunţat imediat. Am protestat un pic ca să-i fac în ciudă şi un pic pentru că avusesem ocazia să văd stilul de condus al lui Tony şi îmi era foarte frică să merg cu el cu maşina, darămite pe motocicletă.

Mă aşteptam ca fratele meu să mârâie din nou, sau poate chiar să ţipe la mine, dar el doar şi-a dat ochii peste cap.

— Nu ai de ales.

— Nu mă urc pe motoreta asta, o să-l aştept pe Shanc.

— E motocicletă, nu motoretă, şi nu-l aştepţi pe Shane pentru că nu se mai întoarce astăzi aici.

— Dc ce nu ne-a lăsat maşina?

— Pentru că c un rctardat şi nu gândeşte? Nu ştiu, urcă. Nu am la dispoziţie toată ziua.

— Mai bine merg pe jos.

— Hailie, nu te juca cu mine.

Nu ştiu dacă a funcţionat tonul de avertizare al lui Tony sau dacă şi-a spus cuvântul oboseala mea, care

mă îndrăgostesc

mă îndrăgostesc

mă îndrăgostesc

aşezat călare pe motocicletă şi mi-a făcut semn din cap să fac la fel.

Am măsurat mai întâi vehiculul cu o privire neîncrezătoare, şi abia după aceea am urcat pe locul din spatele lui. Ştiam că acolo pe banca din parcare era cineva care ne urmărea, aşa că am avut marc grijă ce mişcări fac. Mi-am tras fusta de la uniformă ca să nu-mi vadă nimeni lenjeria şi m-am concentrat ca să nu-mi pierd echilibrul. Dar motocicleta aceasta era foarte instabilă.

Era prima dată când stăteam pe un asemenea vehicul şi eram chiar puţin emoţionată. De îndată ce o văzusem pentru întâia oară, începusem să mă întreb cum ar fi fost să simt faimosul vânt în părul meu. Cu toate acestea, nimeni nu-mi oferise niciodată o plimbare. Şi, în plus, aşa cum am menţionat mai devreme, Tony nu părea să fie tocmai un şofer de încredere, aşa că în niciun caz nu aş fi dorit să îl însoţesc în plimbare.

Nu ştiam de ce să mă ţin, dar Tony m-a ajutat să rezolv problema. Fără să se întoarcă, a întins mâinile în spate, m-a apucat de încheieturile mâinilor şi apoi şi-a pus braţele mele în jurul taliei. De îndată ce am auzit vuietul motorului şi am simţit vibraţiile, am tremurat şi m-am agăţat automat ca o lipitoare de spatele lui. Simţeam cu mâinile abdomenul lui şi m-am bucurat că era atât de musculos, pentru că altfel, cu forţa îmbrăţişării mele, probabil că l-aş fi sugrumat.

— Ţinc-te strâns, m-a instruit cl ridicând vocea ca să acopere zgomotul motorului şi să răzbată prin cască.

Mai strâns nu se putea.

Când a pornit din loc, mi-a venit să ţip ca într-un montagne russe. Nu-l mai îmbrăţişasem niciodată pe niciunul dintre fraţii mei până atunci aşa cum îl strângeam pe Tony în acel moment. Nu simţeam vântul în păr prin cască, dar nu conta. La început mi-am ţinut pleoapele închise strâns, apoi am încercat să le în-

tredeschid puţin ca să văd unde suntem, dar când am văzut cât de repede se mişcau copacii de pe margini, am decis că prefer să ţin ochii închişi.

Nu simţisem atâta adrenalină nici când mă furişasem în coridorul interzis din casa noastră. Poate era comparabilă cu cea din momentul când am stabilit contact vizual cu ţeava pistolului pe care Jerry il flutura în faţa mea.

După un timp am început să mă obişnuiesc cu viteza şi cu zgomotul. Şi am încetat să mă mai intreb dacă fusta nu-mi zbura prea sus. Datorită emoţiei, nu mai simţeam atât de tare frigul, singurul dezavantaj semnificativ al acestei plimbări. în fond, era ianuarie. în cele din urmă, însă, am reuşit să mă relaxez puţin şi a început chiar să-mi placă.

Un timp.

La un moment dat, Tony a început să accelereze. Chiar foarte tare. Mie mi se părea că deja mergeam repede şi nu voiam să mergem mai repede. La curbă m-am crispat şi îmi venea să strig la el să încetinească, dar nu avea cum să mă audă. Nu mi-a mai rămas nimic de făcut decât să-l rog prin telepatie.

Cam pe atunci am început să mă tem serios.

Şi imediat după aceea am mai avut încă un motiv de teamă, pentru că am auzit o bubuitură. O a doua a urmat imediat după prima şi am simţit o smucitură violentă. Acum motocicleta a început să ţopăie puţin. Am deschis ochii timp de o fracţiune de secundă pentru a observa că, probabil, o luasem pe un drum forestier. Ce face Tony? încearcă să mă sperie? îl omor.

Altă bubuitură. Cred că mi-a ieşit un ţipăt pe gură, dar nu eram sigură. Inima îmi bătea nebuneşte. Am vrut să mă opresc.

U8 WERONIKA ANNA MARCZAK

Vreau să mă opresc!

Am încercat să strig, dar nu am putut. Ceva mă bloca. Se întâmpla ceva rău. *r*

O altă smucitură, o altă explozie. Şi încă una.

Am vrut să-mi lipesc obrazul de spatele fratelui meu, căutând stabilitate în acest vârtej nebun de evenimente, dar casca m-a împiedicat să fac asta. Aşa că, în schimb, m-am agăţat de Tony cât am purut de strâns şi am încercat să nu mă desprind de haina lui nici pentru toate comorile din lume. Mi-am strâns pleoapele

cât puteam de tare. Degetele mi-au împletit pe abdomenul lui, de parcă de asta ar fi depins viaţa mea.

Următoarea bubuitură care a răsunat a fost cea mai puternicii. Atât de puternică, încât mi-a zbârnâit în urechi. A fost însoţită şi de alt sunet foarte neplăcut. Şi apoi o forţă imensă aproape că m-a smuls de pe motocicletă.

Nu, trebuie să mă ţin de Tony, să mă ţin de Tony!

Aşa mi-am strigat în gând, dar cu voce tare nu am reuşit să scot niciun cuvânt. Nu reuşeam decât să ţip necontrolat. Sau poate că strigam doar în mintea mea? Zburam. Nu mai îmbrăţişam pe nimeni. Am zburat până când am simţit o izbitură. Poate că m-am târât pe pământ. Ciudat, nici măcar nu m-a durut. Dar nu puteam să trag aer în plămâni, ca şi cum aceştia ar fi încetat brusc să mai funcţioneze. Nu ştiu de ce, dar asta nu m-a deranjat. Se întâmpla ceva ciudat, doar că nu înţelegeam ce. Stai puţin, oare mă rostogoleam?

Am închis ochii.

I-am deschis.

I-am închis.

I-am deschis din nou, o secundă, un minut sau o oră mai târziu... Stăteam întinsă pe un aşternut rece. Eram înţepenită, nu puteam să mă ridic. Am întors capul – casca mă apăsa. în jurul meu, parcă totul zăcea întors pe o parte. Cu ochii întredeschis! am văzut cum nu departe de mine se opreşte o motocicletă. Vedeam roţile şi picioarele unui bărbat care stătea alături pe pământ. Probabil că era la câţiva metri de locul în care zăceam cu. Oh, cu siguranţă că era Tony. Probabil că i-am dat drumul pur şi simplu şi am căzut. Nu contează, o să mă ajute imediat.

Aproape că am leşinat când bărbatul şi-a dat jos casca şi i-am văzut capul chel. M-a cuprins un val de panică. Nu era fony. Era alt individ pe altă motocicletă. Cine este

acesta şi atunci unde s-a dus fratele meu?

Acum era linişte, prea multă linişte. Păsările ciripeau nevinovate, iar soarele se întrezărea printre copacii desfrunziţi. Eu tot nu mă puteam mişca, aşa că priveam în faţa mea. Bărbatul şi-a pus fără grabă casca pe scaunul vehiculului său.

Acum vedeam că era o motocicletă foarte diferită de motocicleta lui Tony. Avea ornamente galbene şi era plină de noroi. Iar Tony avea la fel de multă grijă de vehiculul lui ca şi de el însuşi.

Nu-i vedeam foarte bine faţa, dar când s-a întors, am constatat că era un bărbat în toată firea, înjur de patruzeci de ani. Eram atât de concentrată să-i analizez faţa congestionată, încât am oftat încet când am văzut că din senin în mâna lui a apărut un pistol de argint.

Nu, vă rog, nu.

Numai asta nu. Nu din nou.

Privind fix într-un singur punct de pe pământ (care se afla, de altfel, destul de aproape de mine), a făcut câţiva paşi în acea direcţie.

— Monet.

Parcă vorbea pe nas, dar nu în felul acela amuzant, dimpotrivă, la auzul vocii lui m-am cutremurat. Mi-am dorit să mă trezesc cât mai repede din acest vis urât.

Bărbatul a mai făcut un pas şi atunci am înţeles de ce stătuse aşa la pândă.

Doamne, acela era Tony? Tony era cel care zăcea acolo?

— Te-am prins, băiete.

Tony avea nevoie de ajutor?

Mi-am forţat corpul să coopereze. Nu puteam să stau aşa degeaba, întinsă aici pe jos. La urma urmei, nu mi se întâmplase nimic, aşa că trebuia să mă ridic, să fac ceva util. Am mişcat mai întâi un deget, apoi o mână şi apoi piciorul stâng. *Bine, asta e bine* – am

continuat să-mi repet în minte.

M-am întins pe o parte şi, cu marc efort, m-am ridicat în mâini. Nu am reuşit nici măcar să mă aşez în capul oaselor, dar cel puţin mi s-a lărgit câmpul vizual. Am clipit pentru că mi se învârtea capul şi abia după un timp l-am văzut pe Tony. Tocmai se ridicase şi cl în picioare şi părea puţin ameţit. Era roşu

la faţă şi părul umed de sudoare i se lipise de frunte. Probabil că îşi smulsese casca din cap cu câteva secunde mai înainte şi o aruncase într-o parte, pentru că aceasta se rostogolise în zbor până când se lovise de creanga unui copac din apropiere. Atunci mi-am dat seama că eu încă o mai aveam pe a mea pe cap.

Am privit într-o parte, la picioarele melc, şi m-a inundat un val de panică. Şosetele mele albe trei sferturi erau rupte pe gambe. Acolo se forma acum o pată mare de sânge. Priveliştea m-a îngrozit, am scos un strigăt înăbuşit, smucindu-mă violent din loc. în plus am simţit şi o nevoie bruscă de a-mi scoate casca aia nenorocită din cap. începuse să mă stânjenească, mă îngreuna şi mă încurca. Cu această agitaţie am făcut mult zgomot şi am atras asupra mea atenţia bărbatului care până acum stătuse aplecat deasupra lui Tony.

— Oh, a suspinat el când am scăpat în sfârşit de casca de pe cap şi a putut să-mi vadă faţa în toată splendoarea ei. Buzele subţiri ale gurii lui mari s-au lăţit intr-un zâmbet sinistru, în timp ce mă scruta cu ochii lui de porc. Cine s-ar fi aşteptat!

Tony a încercat să-şi schimbe poziţia. Faptul că nu putuse să se ridice de atâta timp însemna că fratele meu nu era în cea mai bună stare, ceea ce mă îngrijora şi mai mult. Am întins gâtul ca să-i văd expresia feţei sau orice altceva care m-ar fi putut ajuta să îi evaluez starea, dar din poziţia mea nu reuşeam să văd prea mult. Mai mult, bărbatul l-a lovit brusc, fără grabă, dar puternic, cu piciorul în gleznă. Tony a gâfâit, iar bărbatul a rânjit şi mai larg.

— Şi eu care credeam că eşti cu vreuna din fufele talc... Eram chiar dezamăgit, pentru că speram să te prind împreună cu unul dintre frăţiori.

Bărbatul a tăcut pentru o clipă, privind la mine cu o satisfacţie crescândă.

— Dar acum văd că este, de fapt, micuţa Hailie

Mâ uitam la bărbat din ce în ce mai înspăimântată. îmi venea să vomit, dar tot nu găseam puterea să mă ridic.

El a râs şi a clătinat din cap.

— Soarta ţine cu mine astăzi.

— Ce naiba vrei să spui? a mârâit Tony.

Vocea ii era slabă, înăbuşită, pentru că reuşise să se sprijine de un copac şi să se strângă lângă el în poziţie semighemuită, dar se pare că efortul acesta îl costase multă energie. Eram de-a dreptul îngrozită, văzându-l pe fratele meu, care întotdeauna făcea pe durul şi care, în mintea mea, era practic invincibil, într-o situaţie atât de deplorabilă. Mă îngrijora mai mult decât piciorul meu însângerat sau pistolul care strălucea în mâna atacatorului nostru chel.

— Am un mesaj pentru Vincent Monet, a răspuns el. Şi conţinutul lui va fi... cadavrele celor doi fraţi mai mici ai săi.

Tony a încercat să se ridice în picioare, agăţându-se spasmodic de trunchiul putred.

— Idiotule, o să te omoare!

— Poate, asta dacă află că sunt eu.

Bărbatul a ridicat din umeri, urmărind indiferent sforţările lui Tony.

— Dar dacă fantoma ta nu-l bântuie în somn şi nu-i spune, atunci dragul tău frăţior nu va;, face decât să înnebunească de neputinţă.

Nu fusesem niciodată atât de speriată în viaţa mea, şi totuşi aveam sentimentul că gravitatea situaţiei încă nu ajunsese până la mine.

— Nu-ţi face griji, nu sunt un monstru. Mai întâi o voi ucide pe surioara ta mai mică, ca să nu fie nevoită să-şi vadă fratele murind.

Am încremenit în timp ce el a îndreptat arma spre

mine.

— Sper că vei aprecia gestul meu.

Tremuram din toate încheierurile. Vorbea despre mine. Oh, Doamne, acest om vrea să mă omoare. *O să mor.*

— Arc doar cincisprezece ani! Nu ştie nimic, nu arc nimic de-a face cu Organizaţia! a răcnit furios Tony, regâsindu-şi în sfârşit vocea răsunătoare.

— îmi parc rău, dragă, s-a întors spre mine aproape cu compasiune, deşi cu siguranţă falsă. Ştiu că nu ţi-ai ales singură numele de familie. Nu e vina ta, dar, ei bine, aşa stau lucrurile în lumea asta.

Cu buzele întredeschise, m-am uitat în ochii lui întunecaţi, incapabilă să mă mişc sau să spun ceva. Cu vocea sugrumată în gât şi cu fiori reci pe şira spinării, am privit cum bărbatul a ridicat pistolul şi l-a îndreptat direct spre mine. în ultimele zile, era a doua oară când cineva ţintea spre mine.

De data aceasta, însă, se părea că voi muri cu adevărat.

Voi muri.

Şi apoi, brusc, totul s-a precipitat în aşa măsură, încât încă nu sunt sigură că mintea mea a reuşit să înregistreze toate evenimentele, nici dacă succesiunea evenimentelor este corectă. Ştiu că am auzit o bubuitură, care a fost o împuşcătură de pistol, şi încă una, şi încă una, apoi am simţit o durere când ceva greu m-a trântit la pământ. Nu mai puteam respira. Era prea mult.

Mi-am pierdut cunoştinţa, dar probabil doar pentru câteva secunde, deoarece când am deschis ochii din nou, l-am văzut pe Tony cum se clătina în picioare chiar în faţa mea, întors cu spatele la mine. Ţinea o mână întinsă în faţă. în ea avea pistolul lui negru.

Mi-au ajuns la urechi înjurături puternice.

Şi mi-am pierdut din nou cunoştinţa.

25

ŢINE-TE BINE, PUŞTIULE!

încă o dată.

M-am uitat la ţeava pistolului îndreptată în direcţia mea. Nu pot să descriu ce am simţit în acel moment. A fost altfel decât cu Jcrry. Până la urmă, Jerry nu făcuse decât să mă amenințe, însă bărbatul din faţa mea tocmai ridicase concentrat pistolul cu intenţia de a mă ucide cu sânge rece.

Am vrut să mă uit la Tony. Ştiam că, în ciuda tuturor ciocnirilor noastre furtunoase, era totuşi fratele meu, făcea parte din familia mea, iar chipul lui, deşi în general atât de indiferent, mi-ar fi adus consolare în acele ultime momente.

Dar nu-mi puteam lua ochii de la armă. De parcă privirea îmi căzuse intr-o capcană. Credeam că voi muri în clipa următoare. Nu voiam asta. Până acum, nu mă gândisem decât o singură dată la propria moarte şi asta fusese imediat după ce fusesem informată despre accidentul în care muriseră mama şi bunica mea. Primul meu gând în acel moment fusese: „Ce mă voi face în această lume fără mama

mea?” Mă gândisem să pornesc pe urmele ci, dar numai intr-o singură noapte, cu adevărat grea, când nu am putut dormi şi am vărsat o marc de lacrimi. În ziua următoare aflasem că am fraţi.

Deşi îmi era toarte tare dor de iubita mea marnă, nu eram precâtit;\ să mor.

Insă bărbatul chel nu mi-a cerut deloc părerea. S-a auzit pocnetul unui pistol automat, pe care il cunoşteam foarte bine din filme şi mi-am strâns pleoapele de frică. Inima îmi batea nebuneşte.

0 împuşcătură.

Ţipătul meu a fost acoperit de alte câteva împuşcături rapide. Apoi au răsunat mai multe înjurături.

M-am trântit la pământ. Mi-a trebuit un moment ca să-mi revin şi să înţeleg ce se întâmpla. în faţa mea, cu spatele la mine, stătea Tony în genunchi. El era cel care mă împingea. Cu o mână se sprijinea de pământ, iar cu cealaltă, în care avea pistolul, ţintea în faţa sa.

La fel de repede cum îmi pierdusem cunoştinţa, mi-am recăpătat-o.

A tras din nou, probabil de două ori. Auzeam în continuare înjurături.

Spatele lui Tony îmi obstrucţiona puţin vederea, dar am reuşit să văd cum cheliosul fugea din faţa gloanţelor fratelui meu. Şchiopăta, şi şchiopăta serios. S-a aruncat pe motocicleta cu care venise şi a încălecat cu stângăcie. Am văzut cum faţa lui urâtă se contorsionează de durere, apoi s-a auzit o altă bubuitură, bang! ultima, iar chipul i-a încremenit.

O clipă mai târziu, trupul lui s-a prăbuşit peste motocicletă, apoi a alunecat greoi de pe ca şi a căzut la pământ. Sub greutatea bărbatului adult, vehiculul

s-a clătinat mai întâi periculos şi apoi s-a prăbuşit într-o parte, strivind corpul nemişcat. Zgomotul produs de căderea motocicletei a răsunat cu ecou prin pădure, până când, în cele din urmă, s-a facut linişte.

O linişte relativă, căci o clipă mai târziu mi-am dat seama că, :n faţa mea, Tony găfâia puternic din cauza durerii şi a efortului. Mi-am desprins privirile de motocicletă şi m-am concentrat asupra fratelui meu, care tocmai se întorcea spre mine. Faţa lui era

palidă, încordată şi contorsionată. Arăta de parcă i-ar fi venit să vomite, dar ceea ce mă speria şi mai mult era pata roşie imensă care se forma pe cămaşa de sub geaca descheiată.

— Tony!

Am vrut să-i spun să se uite în jos, să facă ceva, să oprească sângcrarca, orice. Dar el s-a întors ca să se uite la mine.

— Ai păţit ceva? a întrebat el, iar în vocea lui răsuna panica.

Nu puteam să mă mişc şi nici nu eram în stare să răspund. Mă uitam fix la el cu ochii măriţi. Mi-am încreţit şi eu sprâncenele, întrebându-mă ce aş fi putut să păţesc.

Am tresărit când a pocnit din degete chiar în dreptul tâmplei mele.

— Hei, vorbeşte!

Am clipit, dar nu a reuşit să mă scoată din şoc cu asta. Mă holbam prostită la mâna lui. El, pe de altă parte, nu a pierdut timpul. Neprimind niciun răspuns, a început să caute singur un răspuns la întrebarea sa.

Mâinile lui mi-au dat părul la o parte, apoi au coborât pe fermoarul canadienei melc şi l-au desfăcut cu o mişcare rapidă. Toate mişcările lui erau violente şi foarte puţin delicate. Aproape că mi-a rupt cămaşa de uniformă atunci când a răsucit-o în sus cu o altă smucitură. Am simţit cum aerul rece vine în contact cu pielea mea goală. în condiţii normale, l-aş fi acuzat pe Tony că îmi invadează intimitatea, dar el şi-a terminat inspecţia cât ai clipi din ochi, mi-a tras cu nepăsare cămaşa înapoi în jos şi şi-a înclinat capul pe spate, lăsând aerul să iasă

din plămâni.

— Nu ai nimic.

— Tony... am rostit eu ceva mai tare. Cu toate acestea, vocea mea abia dacă se auzea, aşa că am horcăit şi am încercat din nou. Tony!

Eh insă, m-a ignorat şi era acum concentrat pe următoarea activitate. A scos un telefon din buzunarul de la geacă.

— Tony, sângerezi...

— La naiba, a murmurat pentru sine, apoi a şuierat r «re printre dinţii încleştaţi, după ce încercase să se ridice. Şi-a ridicat ?r ivirea de pe ecranul telefonului mobil. Poţi să te ridici?

M-am uitat inconştientă la picioarele mele. Stăteam culcară. Stai, ce mă întreba?

— Haîlie! a strigat brusc şi m-a strâns de umăr ca să-mi atragă atenţia. Ascultă-mă! Trebuie să te ridici şi să te plimbi pe aici ca să prinzi semnal. Trebuie să-l suni pe Vince şi să-i spui ce s-a întâmplat. Ai înţeles?

Nu înţelegeam. Nu mă puteam concentra deloc, totuşi am dat din cap pentru că ştiam că e important.

— Uită-te la mine, a spus Tony, ceva mai calm de data asta, deşi îşi strângea şi mai tare degetele pe umărul meu.

Oh, ce bine că nu mai ţipa. I-am întâlnit ochii. Niciodată nu fuseseră atât de îngrijoraţi.

— Dacă nu îţi vii în fire, va fi rău de mine. Am nevoie de rine, Hailie. Am nevoie de ajutorul tău.

Abia aceste cuvinte au ajuns la mintea mea amorţită. Tony are nevoie de ajutor. Fusese cât pe-aici să mor, iar Tony mă salvase. Iar acum avea nevoie de ajutor. De ajutorul meu.

Dintr-odată m-a inundat un val de frisoane, când am realizat situaţia în care mă aflam. A fost ca

explozia unei bombe care, după un prim moment de buimăcire, m-a făcut să încep să simt totul Mai întâi mi-a ajuns la creier durerea din picior, atât de cumplită, încât am gemut. Toată partea stângă mă ardea ca un foc viu şi mi-am smucit capul ca să privesc în acea direcţie şi să mă asigur că nu erau flăcări nicăieri. Capul îmi plesnea de durere şi de un fel de pulsaţie oribilă, simţeam că o să explodeze. Respiram spasmodic. Aveam faţa umedă de lacrimi. Abia mă puteam mişca, darămite să mă ridic în picioare.

Dar am reuşit. M-am ridicat incet în picioare, reţinându-mi alte lacrimi. Doamne, cât de cumplit mă durea totul, cât de în- grozitor mă simţeam! *Efti o proaită, Tbny zaa acolo cu o raud de yl'inţ* – mi-am spus în gând şi asta m-a ajutat puţin. Am ameţit

şi m-am agăţat de un copac ca să nu cad. Scoarţa deosebit de aspră mi-a zdrelit degetele. Cu mâna liberă am început să bâjbâi stângaci în buzunare.

— Nu ştiu unde este telefonul meu, am şoptit.

— Ia-l pe al meu. Găseşte semnalul. Dar nu te îndepărta prea mult, m-a instruit Tony. Vorbea printre dinţii încleştaţi. A întins mâna cu telefonul său mobil. L-am luat şi am început să mă învârt în jurul lui, aşteptând ca în colţul ecranului să apară mult râvnitele liniuţe.

— Tony, n-ar trebui să sun mai întâi la salvare? am întrebat, trăgându-mi nasul şi încercând să mă forţez să gândesc raţional.

— Mai întâi la Vince.

M-am plimbat de jur împrejur şchiopătând şi încercând să nu mă lovesc de niciun copac. Ţineam telefonul strâns în ambele mâini, nerăbdătoare să găsesc semnal. În timp ce bâjbâiam în jurul meu, cu ochii la ecranul telefonului mobil, era să calc pe ceva care zăcea pe jos. Era o mână de om. Am sărit în sus ca electrocutată. Apoi am văzut o geacă de piele şi blugii de culoare deschisă. Nu voiam să mă uit la faţa lui, dar privirea mi s-a îndreptat involuntar spre ea.

Am ţipat şi era să scap telefonul lui Tony din mână.

Concentrându-mă pe căutarea semnalului, nu am observat că mă apropiasem de locul unde se afla răpitorul nostru. Acum îmi era greu să-mi dezlipesc privirile de la faţa lui albă ca varul. Avea o gaură de glonţ în obraz şi ochii larg deschişi. Nu mai aveau expresia bestială de mai înainte, ci priveau în gol în depărtare- Era cel mai înfricoşător lucru pe care îl văzusem vreodată în viaţa mea.

— Dâ-te înapoi şi nu te uita la el. Treci pe lângă el. E mort. Nu-ţi va face nimic, mi-a spus Tony. Vorbea cu atâta dificultate, încât mi-am dat seama că trebuie să mă adun şi să-mi păstrez sângele rece.

Târând piciorul stâng, am mers şchiopătând mai departe, cat mai departe de cadavru. Zgomotul păsărilor de iarnă şi foşnetul uşor al vântului în coroane mi se păreau total nelalocul lor. Era ca şi cum natura îşi bătea joc de mine. Mă simţeam ameţiră. Toţi copacii erau identici, la fel de mohorâţi şi indiferenţi. Eram ameţită sau mă învârteam în cerc?

Dintr-odată, pe ecran au apărut trei liniuţe.

M-am oprit, tremurând de emoţie.

— Am semnal!

— Bravo, acum sună-l pe Vince şi spunc-i pe scurt ce s-a întâmplat...

Tony s-a întrerupt şi a înjurat încet, dar eu l-am auzit şi mi-am muşcat buzele. Nu era o glumă, lucrurile stăteau foarte rău cu el. Am căutat cu frenezie prin lista contactelor lui, bătând cu vârful degetelor pe ecran mai tare decât era necesar. Am format numărul de telefon al fratelui nostru şi am pus telefonul la ureche, rugându-mă să răspundă cât mai repede posibil.

Apelul s-a conectat.

Inima îmi bătea nebuneşte.

— Da?

Niciodată, repet, niciodată nu m-am simţit atât de uşurată la auzul acelei voci reci.

— Vince? am cedat şi lacrimile mi-au ţâşnit din ochi.

— Haiiie? a întrebat el. Am auzit surpriza din vocea lui. A pus imediat o altă întrebare: Unde este Tony?

Am respirat adânc, tremurând, şi am început să-i spun ce se întâmplase. Am vorbit într-un mod dezordonat, dar Vince, imediat ce şi-a dat scama de gravitatea situaţiei, a preluat complet controlul conversaţiei şi a început să-mi pună întrebări concrete, în felul acesta mi-a fost mai uşor să-i spun ce se întâmplase, iar tl a primit informaţiile de care avea nevoie.

— Eşti rănită?

— Nu.

Am auzit cum îi dădea instrucţiuni lui Will cu o voce ascuţită ca briciul. Vorbea despre ambulanţă, apoi ba spus şi fugă
după trusa de prim ajutor şi să vină în garaj. După accca s-a întors spre mine:

— Hailie, lasă telefonul acolo unde stai, unde există acoperire, şi intoarce-te la Tony. Fă ce-ţi spune el. Vom fi acolo imediat. Spune dacă înţelegi.

— Am înţeles, am şoptit.

— Repetă ce vei face acum.

— O să mă întorc la Tony...

— Şi telefonul?

— II las aici. îl las aici, unde e semnal.

A închis, iar cu mi-am strâns pleoapele cu un oftat de uşurare. Vince va avea grijă de tot. El ştie ce are de făcut. Am rămas aşa câteva secunde, mândră de misiunea pe care o îndeplinisem, până când am început să fiu scuturată de frisoane neplăcute, începeam să simt încct-încet frigul de ianuarie.

Am scuturat din cap. Nu era momentul să mă îngrijorez pentru astfel de fleacuri. Nu se terminase încă. M-am hotărât să mă întorc la Tony, iar când l-am văzut, am simţit imediat o înţepătură de panică, pentru că l-am găsit întins acolo gâfâind puternic,

cu ochii pe jumătate închişi. îşi ţinea acum jacheta pe locul rănii, probabil pentru a opri sângerarea.

— Vince va fi aici în curând, l-am anunţat.

Am sperat că aceste cuvinte îl vor linişti. Tony a dat uşor din cap, luând la cunoştinţă informaţia. M-am uitat la genele lui lungi, la sprâncenele încruntate de efort şi la tatuajele de pe gât care ii ieşeau de sub haine. Am întins mâinile tremurând spre el, dorind să fac ceva pentru a-l ajuta, dar nu ştiam ce. Nu aveam cunoştinţele necesare ca să-i fiu de vreun folos. Mă uram pentru că nu ştiam cum să acord primul ajutor. învăţasem la şcoală cum să opresc o hemoragie nazală sau să fac un masaj cardiac, dar nu ştiam să fac nimic pentru o rană prin împuşcare.

— Tony, cu ce te pot ajuta?

— Nu poţi, a murmurat el încet, ca şi cum ar fi fost deja pe jumătate absent.

Şi mi-am amintit de toate acele filme în care răniţii işi pierdeau incet cunoştinţa, iar însoţitorii lor strigau atunci întotdeauna panicaţi: „Nu adormi!”, pentru că somnul însemna moarte. Trebuia să înţeleg că acelaşi lucru i se întâmpla acum fratelui meu? Oare Tony era pe moarte?

Un fior cumplit de neplăcut mi-a străbătut tot trupul în timp ce-mi imaginam că Tony ar putea să adoarmă lângă mine şi sâ nu se mai trezească niciodată. într-o clipă, am căzut în genunchi lângă el, ignorând crampele dureroase din piciorul şi din şoldul meu. L-am apucat pe Tony de umăr şi l-am scuturat cât am putut de tare.

— Ce este? a mârâit el.

— Nuc voie să adormi.

— Păi nu dorm, a mormăit el nemulţumit.

— Atunci deschide ochii.

Nu a răspuns. Şi continua să aibă pleoapele lăsate în jos. L-am zgâlţâit din nou, cu şi mai multă insistenţă.

— Cară-te!

— Deschide ochii!

l-a deschis. Şi s-a uitat la mine fără chef.

— Dar ştiu că eşti pisă...

— Da, da, sunt pisăloagă, am mai auzit asta, l-am întrerupt cu nerăbdătoare şi plictisită de insultele lui neîncetate.

Tony m-a plesnit peste mână. Nu tare, dar nici atât de uşor aşa cum m-aş fi aşteptat, având în vedere starea lui. Mâna mi-a luat foc şi am gemut, trăgând-o imediat de lângă el.

— Nu înjura, a mârâit el.

în ultimele câteva clipe, Tony rostise probabil în total mai multe înjurături decât cuvinte obişnuite, dar

în mintea lui întortocheată, hotărâse că eu eram cea care trebuia să fie atentă la limbaj. Totuşi, nu am ripostat, pentru că îmi atinsesem scopul; Tony părea din nou rezonabil de treaz.

— Cine era acest om? am întrebat după un moment de tăcere.

— Nu ştiu.

Tăcere din nou. Nu ştiam ce să spun, iar Tony se parc că nu avea chef să abordeze niciun subiect. La un moment dat a închis din nou ochii, iar când am observat că respiraţia lui începe să se răărească, am intrat din nou în panică.

— Tony! Tony! am strigat, mişcându-i mâna, dar el doar s-a strâmbat uşor.

Fă ceva, Haiiie.

— La naiba, la naiba, la naiba! am recitat tremurând, dar cu o voce clară.

Jur că nu mai rostisem niciodată ceva care să sune atât de vulgar. Nici nu-mi venea să cred că acele cuvinte ieşiseră din gura mea. Dar Tony a deschis din nou ochii, aşa că îmi atinsesem scopul. De asemenea, m-a măsurat cu o privire care îţi îngheţa sângele în vine. Chiar şi într-o situaţie ca aceasta reuşea să mă intimideze.

— Ce te-a apucat?

Apoi am auzit ceva, altceva decât ciripitul enervant de vesel al păsărilor. Era un motor. Mi-am întors capul, implorând cu fiecare celulă din corpul meu să fie cineva care să vină să ne ajute.

— Vine cineva, i-am şoptit lui Tony, fără să-mi desprind privirile de maşina care se zărea în depărtare.

După câteva secunde, am fost aproape sigură că era jeepul lui Will. O altă maşină venea în urma lui. Amândouă depăşiseră cu mult limita de viteză, aşa că, după doar câteva secunde, au oprit în apropiere. Jeepul negru încă nu frânase complet când Vince a sărit din el şi s-a îndreptat spre noi cu pas iute.

Când l-am văzut, abia mi-am stăpânit un strigăt de bucurie. Mi se părea că este un supererou, nu-i

lipsea decât pelerina. Trebuie să fi plecat de acasă în mare grabă, căci nu-şi pusese nici măcar o jachetă peste cămaşă. Avea faţa palidă şi ochii concentraţi. Avea de îndeplinit o sarcină şi nu avea de gând să dea greş. A trecut complet impasibil pe lângă cadavrul motociclistului, aruncându i doar o privire fugară.

Chiar în spatele lui păşea Will. Din cea de-a doua maşină, de asemenea neagră şi mare, au coborât doi bărbaţi voinici. Când a trecut şi Will pe lângă cadavrul bărbatului mort, a pocnit din degete şi s-a întors spre ei, arătând spre acesta şi strigându-le ceva. Nu am înţeles ce, pentru că atenţia mea era concentrată pe Vinccnt, care tocmai se ghcmuisc lângă mine şi Tony.

Privirea lui ageră a alunecat într-o clipă de la piciorul meu însângerat la ochii umflaţi de plâns, apoi la faţa schimonosită de durere a lui Tony, care incă îşi ţinea jacheta apăsată pe rană. Era clar că-şi pierdea puterile, pentru că o apăsa din ce în ce mai slab.

Vinccnt şi-a stabilit imediat prioritătile şi s-a repezit în ajutorul fratelui său. M-am aşezat lângă cl şi am privit năucită cum îi scoate din mâini jacheta rulată şi îmbibată de sânge, cum o pune deoparte şi examinează apoi cu un calm stoic rana urâtă de pe abdomenul sculptat al lui Tony. Mai că imi venea să vomit, văzând atâta sânge, dar nu am îndrăznit nici măcar să scâncesc.

— A ieşit prin partea cealaltă? a întrebat Will, îngenunchind brusc lângă noi, alături de fratele său rănit.

— Nu, şi nici nu-l văd, a murmurat Vince, examinând cu atenţie rana şi, când a atins-o, sărmanul Tony a tresărit, dar şi-a înăbuşit ţipătul.

Will i-a pus o mână pe umăr şi cu cealaltă l-a mângâiat pe cap.

— Gata, ţine-te bine, puştiulc. Ambulanţa va fi aici în curând, i-a spus el blând.

Am fost atât de uşurată auzind aceste cuvinte! M-am uitat în iur prin pădure, ascultând urletul

sirenelor, furioasă că ambulanta vine atât de încet. Ar fi trebuit să fie aici prima, dar Will şi Vince reuşiseră să apară înaintea ci. Privirea mi-a căzut pe bărbaţii care dădeau târcoale în jurul motociclistului mort. Lucrau aproape în linişte. Aveau mănuşi de cauciuc. Unul dintre ei se aplecase peste trupul decedatului, în timp ce celălalt închidea o pcr.g-ă transparentă în care tocmai pusese ceva. Mi-am încruntat

• > -I \\ v: RON1 K A A N N A M A
RC Z A K
fruntea, întrebându-mâ ce făceau de fapt. Nu păreau că încearcă să scape de cadavru şi nici de armă.

M-am uitat din nou la Tony, apoi la stratul de frunze din jur. pe care stăteam. Bineînţeles arma... Am căutat cu privirea pistolul pe care îl folosise fratele meu. Ştiam că trebuie să fie aici, pe undeva, şi nici măcar nu a trebuit să-l caut foarte mult ca să-l găsesc chiar lângă piciorul meu.

M-am întins să-l iau şi să-l înmânez fraţilor mei.

— Lasă-l, mi-a ordonat Will.

M-am uitat speriată la el. Vocea lui părea atât de severă, încât pe moment mi s-a făcut rău. Mi-am pus palma pe piept.

— Nu ai voie să atingi armele, ţii minte? mi-a reamintit el puţin mai blând.

Am lăsat capul în jos. îmi venea să-i spun că da, îmi amintesc foarte bine, dar este o situaţie de urgenţă şi am putea uita de reguli pentru o clipă, nu-i aşa?

Tony a gemut, iar eu mi-am concentrat imediat atenţia asupra lui. După faţa lui palidă îmi dădeam seama că starea lui se înrăutăţea. Vincent s-a uitat la rana lui, dar nu era chirurg şi nu putea să-l salveze. începusem să intru în panică. Singurul lucru care ar fi putut să mă calmeze în acest moment era sirena ambulanţei şi aproape că am izbucnit în plâns când în sfârşit s-a auzit, devenind treptat tot mai clară.

— Aţi luat totul? i-a întrebat Will pe cei doi bărbaţi care zăboveau încă printre copacii din jur, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Aceştia au dat din cap şi s-au conformat când Will a adăugat:

— E timpul să plecaţi de aici.

— O clipă, Tony, l-a încurajat Vince pe fratele său,

bătându-l ferm pe obraz. Avea mâna murdară de sângele lui şi îi lăsase urme şi pe faţă. Tony avea ochii din nou închişi, dar la gestul lui Vince, şi-a fluturat pleoapele.

Am stat liniştită şi nu m-am mai luptat cu lacrimile. Le-am lăsat să curgă în voie pe obraji şi asta pentru că i-am observat pe cei doi fraţi mai mari ai mei. Am văzut la ci ceva ce ascundeau toarte bine. Frica.

Iar dacă Vincc se temea, înseamnă că era chiar foarte râu.

Câteva momente după ce cei doi bărbaţi misterioşi plecaseră cu maşina, în luminiş au apărut două ambulanţe şi, câteva minute mai târziu, şi echipajele de poliţie. Mai întâi i-au acordat asistenţă lui Tony. Vincent a vorbit cu unul dintre paramedici. Poliţiştii se învârteau în jurul cadavrului, unul dintre ei s-a apropiat şi de Will şi a început să-i pună câteva întrebări.

Priveam toate acestea ca de după o cortina, când deodată cineva a fluturat o mână în faţa ochilor mei. Mi-am concentrat privirea împrăştiată şi îngrozită asupra chipului care apăruse în faţa mea. O femeie tânără cu părul prins într-o coadă de cal şi cu un costum reflectorizant de paramedic mă privea cu blândeţe.

— Hei, mă auzi? a întrebat ea.

Cred că repeta întrebarea pentru a mia oară, dar de abia acum ajunsese la mine şi am reuşit să dau slab din cap.

Apoi a început să-mi pună întrebări despre cum mă simţeam şi ce mă durea. De asemenea, m-a întrebat dacă se poate uita la piciorul meu.

— Se parc că are o tăietură, dar nu este rupt, a

mormăit ea către celălalt paramedic, care tocmai se apropiase de noi. Poţi să mergi?

Am încuviinţat din nou din cap, cu gândurile în altă parte. Se întâmplau prea multe lucruri în jurul meu. I-am văzut pe ceilalţi paramedici cum îl urcau în grabă pe Tony pe o targă şi apoi în ambulanţă. Vince mergea alături, ţinând mâna cu inelul cu sigiliu pe pieptul lui şi îi spunea ceva repede. Ochii lui Tony erau închişi, aşa că nici măcar nu era clar dacă auzise ceva. Will s-a apropiat şi el, dar după o clipă a luat-o la fugă spre jeepul său şi, când ambulanţa a plecat cu sirena pornită, a pornit în urma ci.

— Cum te cheamă?

15 6 W ERON I K A A N N A M A
RCZ A K

Era tânăra paramcdic. încerca să vorbească cu mine în timp ce colegul ci stătea aplecat peste piciorul meu. Am clipit, privindu-i chipul drăguţ, şi deodată am izbucnit în plâns. Nu mai era un plâns obişnuit, acum urlam ca un copil mic.

Paramcdicii au început imediat să mă calmeze, iar eu mă simţeam încolţită de ei. Vocea blândă a femeii a început să mă irite. Cineva se aplecase peste piciorul meu, altcineva îmi ridicase bluza şi mi-a atins abdomenul încordat cu degetele reci.

— Calmează-te, dragă, trebuie să ne laşi să te ajutăm, îmi spunea femeia cu blândeţe, dar eu nu voiam să o ascult. Am lovit ceva sau pe cineva cu piciorul rănit şi am ţipat când corpul mi-a fost zguduit de un val de durere.

Am simţit un braţ puternic care îmi cuprinsese umerii.

— Hailie, linişteşte-te, mi-a murmurat Vince în ureche.

Vocea lui rece, de care de obicei îmi era teamă, avea acum un efect ciudat de liniştitor. încă plângeam şi respiram mult prea repede, dar am încetat să mă mai zbat.

— Are un atac de panică, a spus bărbatul care se ocupa de piciorul meu.

Nu ştiu ce s-a întâmplat exact o clipă mai târziu, dar am auzit că paramedicul şi Vincent au schimbat cu voce scăzută câteva propoziţii. Nu a trecut mult timp şi am simţit o înţepătură, am tresărit, iar pleoapele au început să mi se îngreuneze.

— Vince… am gemut.

M-am agăţat strâns de cămaşa lui. Nu ştiam ce se întâmpla şi eram cumplit de speriată. Nu eram sigură dacă pot să mă las în voia acestei senzaţii, dar presupuneam că nu voi fi în stare să mă lupt

prea mult timp cu somnolenţa bruscă.

— Odihneşte-te, Hailie. închide ochii, mi-a murmurat Vince la ureche.

Aveam totală încredere în el, aşa că m-am liniştit, m-am lăsat în voia valului de somn şi în cele din urmă am adormit.

26

UN VIS URÂT

Când m-am trezit mă durea peste tot. Rana de la picior mă ardea neplăcut şi tot şoldul stâng îmi zvâcnea. Capul îmi plesnea de durere şi asta m-a făcut să mă simt pe moment dezorientată. Am deschis pleoapele şi am privit de jur împrejurul încăperii luminoase. L-am observat aproape imediat pe Will care stătea în uşă. Avea un hanorac gri, stătea sprijinit de cadrul uşii şi vorbea la telefon, netezindu-şi părul zburlit. Se uita la podea, încruntându-şi uşor sprâncenele. în afară de el, nu mai era nimeni aici.

Am vrut să îl întreb ce se întâmplă, dar nu a ridicat privirea un timp, iar vocea mi s-a oprit în gât. M-am concentrat şi mi-am reactivat memoria, am revăzut evenimentele din pădure, şi mai că mi-a venit să gem sub apăsarea bruscă a amintirii lor. Motocicleta, împuşcăturile, Tony rănit, mortul... M-au trecut fiori

când am revăzut în minte toate aceste imagini.

Tony rănit.

M-a copleşit un val de fiori reci. Tony.

— Hailie s-a trezit.

Am auzit cuvintele lui Will. Se uita acum la mine şi s-a apropiat de patul meu. Mi-a aruncat un zâmbet blând, care, totuşi, nu a ajuns la ochii lui încercănaţi.

— Da, ţinem legătura. A închis şi a pus telefonul în buzunarul pantalonilor săi negri.

— Bună, m-a salutat el şi m-a mângâiat pe obraz. Atingerea lui era atât de liniştitoare, încât îmi venea să-i iau mâna şi să o ţin lipită de faţa mea. Cum te simţi?

Am vrut să ridic din umeri drept răspuns, dar mi-a fost teamă de durere, aşa că mi-am curbat doar buzele în formă de potcoavă.

— Te-ai lovit şi trebuie să-ţi menajezi piciorul, dar vei fi bine, a spus el şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

Am deschis gura şi abia după câtva timp am reuşit să articulez un sunet.

— Ce face Tony?

Will s-a uitat în altă parte. Abia acum am observat cât de încordaţi îi erau umerii.

— A fost operat. Nu s-a trezit încă.

— Dar se va trezi în curând, nu-i aşa?

Will s-a uitat din nou în ochii mei.

— Cu siguranţă, a şoptit el şi şi-a pus mâna marc peste pumnul meu mic.

— Adică s-ar putea să nu se trezească? am strigat cuprinsă de panică.

Intr-o clipă, inima a început să-mi bată mai repede şi ochii mi-au ieşit din orbite. Capul îmi zvâcnea şi el periculos, anunţând un alt val de durere.

Will a început imediat să mă liniştească din nou

şi să mă mângâie pe faţă.

— Se va trezi. Organismul iui Tony este tânăr, puternic şi sănătos. Trebuie doar să i se dea un răgaz ca să-şi revină. Asta c tot, mi-a explicat el cu răbdare, dar, cum buza mea inferioară continua să tremure, a adăugat: Linişteştc-te, micuţo, se va face bine.

Am încercat să cred aceste asigurări. Cc altceva imi mai rămânea? În fond, nici nu-mi puteam permite să cred altceva, decât că Tonv se va face bine.

— Hailie... a început Will cu o voce schimbată. Chiar mai gravă. Tonul lui m-a făcut să-mi concentrez din nou toată atenţia asupra lui. îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva.

Mi-am încruntat sprâncenele.

— Dar nu c vina ta.

Will a suspinat şi şi-a întors din nou privirile.

Imediat după aceea a intrat o asistentă, pe care – după cum am constatat – la un moment dat, în timpul conversaţiei noastre, Will o chemase apăsând un buton aflat pe perete deasupra capului meu, pe care nu-l observasem. Era o femeie mai în vârstă, cam plinuţă, cu un chip foarte prietenos. Câteva clipe mai târziu, a apărut şi un doctor, un bărbat, de asemenea în vârstă şi prietenos, dar cu o atitudine mult mai formală. M-a examinat, mi-a pus câteva întrebări şi, în cele din urmă, a rostit verdictul: puteam să merg acasă.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Mâ voi simţi mult mai în siguranţă acasă decât în acest spital mare. Aici mi-era teamă că, dacă adorm sau dacă Will pleacă undeva, cineva precum acel che- lios ar putea veni să termine treaba începută.

Când am fost externată, era ora nouă dimineaţa. Asistenta m-a ajutat să mă schimb şi să-mi pun un trening, adus noaptea trecută de acasă de unul dintre fraţii mei. M-a avertizat să am grijă de piciorul meu şi să nu-l suprasolicit. în timp ce mă îmbrăcam, am scos un strigăt înăbuşit când am văzut pata vineţie uriaşă care se întindea pe toată partea stângă a corpului meu – de la piept până la coapsă. Aveam şi o mulţime de

zgârieturi. Am observat că Will, care la rugămintea mea rămăsese cu mine şi, în ciuda indicaţiilor asistentei, nu părăsise încăperea, strânsese din pumni când imi văzuse trupul lovit.

— Aş vrea să-l vizitez pe Tony, i-am spus eu după ce m-am imbricat şi m-am dat jos din pat.

Fratele meu m-a înconjurat cu braţul lui puternic, iar cu m-am sprijinit de el, astfel încât să uşurez cât mai mult posibil solicitarea piciorului. Will s-a oferit să mă ducă în braţe până la maşină, dar nu am fost de acord. Nu voiam să mă dau în spectacol.

— Nu acum.

— Acum.

— Nu acum, Hailie, a repetat el ferm.

— Dar, Will... Tony mi-a salvat viaţa, am şoptit.

M-am oprit în loc, încercând să-l forţez să facă acelaşi lucru. M-am uitat rugătoare în ochii lui, iar el s-a înmuiat imediat.

Nu avusesem încă timp să mă gândesc în profunzime la acest lucru, dar ştiam în mod clar: Tony chiar îmi salvase viaţa. Fratele meu, cel cu care aveam relaţia cea mai ambivalenţă, îmi salvase viaţa. Primise glonţul care urma să mă ucidă. Probabil că exact aşa s-ar fi întâmplat – m-ar fi ucis. Nu eram nici pe jumătate la fel de rezistentă ca el. N-aş fi supravieţuit acelui glonţ. Nu se ştia dacă el însuşi va supravieţui.

— Tony a acţionat cu mult curaj. Şi tu ai fost curajoasă, mi- cuţo. îţi promit că îl vei putea vizita în curând.

— De ce nu acum?

— Abia te-ai trezit, trebuie să-ţi revii şi tu mai întâi. Nu-ţi face griji, Tony nu este singur. Shane stă în permanenţă lângă el, nu-l va părăsi. Hai să lăsăm

lucrurile aşa pentru moment, bine?

Am coborât privirile fără prea marc tragere de inimă şi am dat din cap.

— Hai la maşină, micuţo.

Mi-am amintit că ieri fusese o zi destul de caldă – motiv pentru care Tony decisese să meargă cu motocicleta. Dar astăzi era invers. Am început să dârdâi imediat cum am ieşit afară. Cel care îmi adusese hainele de schimb uitase să ia şi o haină mai călduroasă. Dar nu a fost o problemă, pentru că Will s-a oprit şi o clipă mai târziu umerii mei erau înfăşuraţi în paltonul lui. Maşina era parcată *foirrc* aproape, aşa că nu am dârdâit prea mult timp; am apreciat totuşi gestul. De asemenea, m-a ridicat ca să mă pot urca

în iccpul înalt fârâ să-mi solicit piciorul. M-am strâmbat un pic, când mi-a atins vânâtaia, deşi se străduise să fie foarte atent. în schimb, am primit de la el un sărut tandru pe frunte.

La începutul drumului spre casă am rămas tăcută şi am privit doar pe fereastră, deşi amintirile evenimentelor recente formaseră un amestec de-a dreptul exploziv în capul meu. Aveam nevoie urgentă de o explicaţie. Ezitam puţin să-i pun întrebări lui Will, deoarece simţeam că la cele mai multe dintre ele îmi răspundea de obicei cu reticenţă, dar în cele din urmă am decis că, având în vedere evenimentele recente, mi se cuvin anumite explicaţii.

— Cine... am mormăit, căci aveam vocea foarte răguşită, cine era omul acela?

Will s-a uitat la drum şi nu a răspuns un timp, iar expresia de pe chipul lui nu s-a schimbat, ca şi cum nu m-ar fi auzit, dar în cele din urmă a spus:

— Nu ştim.

Am suspinat adânc şi am înclinat capul, privind în sus la tavanul maşinii. Fratele meu mi-a aruncat o privire fugară. Am închis ochii pentru o clipă, iar când i-am deschis, m-am uitat la el. Era din nou concentrat pe condus.

— Will... ce s-a întâmplat ieri? am întrebat pe un ton obosit, învins şi rugător.

Şi-a luat o mână de pe volan şi s-a frecat cu ca la tâmplă. Şi el era obosit.

— Omul care te-a atacat probabil că lucrează pentru aceeaşi persoană cu care Jcrry încheiase înţelegerea. Dar în acest moment este doar o speculaţie.

—-Dcce...

- Hailie, vorbim acasă, bine? Va trebui să te

întrebăm câteva ¿¿run. dar Vina vrea să fie şi el de faţă.

— Omul acela a spus ceva despre o organizaţie, ştie...

•— Nu acum. Will şi-a strâns buzele.

— Bine... Dar acum poţi să-mi răspunzi la întrebări.

— Mai târziu.

— Dc ce...

— Mai târziu, Hailie.

— După toate acestea, cred că am dreptul să aflu şi eu câteva detalii, nu-i aşa?

— Nu mă interesează ce drept crezi tu că ai. Am să-ţi spun atât cât cred eu că este cazul şi când cred că este cazul.

Tonul tăios al vocii lui nu a făcut decât să mă înfurie şi mai tare.

— Un individ era să mă împuşte, şi eu vreau să ştiu ce se întâmplă!

— Nu pe tonul ăsta! mi-a replicat Will ridicând şi el puţin vocea, cu mai mult efect decât mine.

Tot atunci mi-am dat scama că tocmai parcasem în garaj. Aproape că tremuram de furie şi am început imediat să-mi desfac centura de siguranţa, strigând în acelaşi timp:

— Mă doarc-n cot de tonul meu.

— Şi uite aşa, nu vei mai afla nimic altceva, s-a răstit fratele meu preferat.

— Asta e, oricum nu mi-ai fi spus nimic.

După aceste cuvinte am deschis portiera şi am sărit din maşină, strâmbându-mă de durere şi inăbuşindu-mi strigătul, când am simţit durerea din picior.

— Hailie!

L-am auzit pe Will trântind furios uşa din partea lui şi apropiindu-se de mine, în timp ce eu încercam să ajung cât mai repede posibil în casă, la intrare. încercam să nu şchiopătez, dar nu era uşor. Will m-a ajuns din urmă într-o clipă şi m-a apucat de braţ ca să mă opresc. M-am uitat la el iritată, dar faţa lui furioasă m-a făcut să mă mai potolesc puţin.

— Cui îi faci în ciudă acum? Te întreb cui?

— Nimănui, dă-mi drumul, vreau să mă odihnesc odată!

Am încercat să mă eliberez din strânsoarca lui. în zadar.

— Continuă tot aşa şi vei ajunge din nou în spital înainte să îţi dai scama.

Am tăcut furioasă. Will a dat din cap şi ochii lui albaştri sclipeau de furie.

— Da, te duc chiar cu acolo.

— Bine, dă-mi drumul odată, am oftat şi mi-am dat ochii peste cap, mai arogantă decât fusesem vreodată până atunci. Voiam ca atitudinea mea să-i arate cât eram de furioasă şi de iritată. Will nu a apreciat deloc această manifestare, căci şi-a strâns buzele nemulţumit. Nu cred că îl mai enervasem vreodată atât de tare.

— Cum doreşti.

M-a cuprins brusc cu braţul şi, ferindu-mi piciorul rănit, m-a tras înapoi spre maşină. Am încercat să mă împotrivesc, dar fără prea mare succes. Furia de pe faţa mea a fost înlocuită de spaimă în momentul în care Will a deschis portiera maşinii şi s-a întors sa mă ia în braţe.

Am deschis gura uluită.

— Nu! am ţipat când m-a ridicat. Voia să mă aşeze la loc pe scaunul pasagerului, dar m-am agăţat de el ca un urs koala, aruncându-mi braţele în jurul gâtului lui şi împlctindu-le strâns.

— Nu, nu, nu, nu, Will!

S-a oprit o clipă, surprins probabil de reacţia mea.

— Ai de gând să te comporţi cum trebuie? m-a întrebat încet.

Mi-am lipit fruntea pe umărul lui, ca să nu trebuiască să mă uit în ochii lui. Am încuviinţat din cap. Furia mea a fost înghiţită de frică şi de oboseală, sau poate că fusese declanşată tocmai de acele emoţii mai devreme? Ştiam un singur lucru – fraţii mei rareori aruncau vorbele în vânt, iar eu nu voiam să-mi asum riscul ca Will să mă ducă înapoi la spital. Chiar dacă era doar o ameninţare goală.

M-am simţit uşurată când l-am auzit pe Will închizând la loc portiera maşinii şi nu m-am opus când a pornit spre casă, ţinându-mă încă în braţe. Mă simţeam ca un copil mic, dar de Ă -tâ dată nu m-a deranjat. Eram atât de copleşită de evenimentele recente, încât aveam nevoie de cineva care să mă alinte.

Şi apoi a venit imediat Eugenie şi mi-a aranjat cât ai clipi din ochi un pat confortabil pe canapeaua din sufragerie, unde am zăcut tot restul zilei. Will nu era deloc supărat pe mine şi se învârtea în jurul meu nu mai puţin decât menajera noastră. La un moment dat, s-a aplecat chiar deasupra mea şi, cu o expresie ruşinată pe faţă, mi-a spus:

— lartă-mă, micuţo, că am ridicat vocea la tine.

Mi-am ridicat privirea spre el şi am zâmbit delicat, mişcată de faptul că îi păsa cuiva de aici de sentimentele mele.

— Nu contează.

— Ba contează, Hailie, a suspinat el. Sunt pur şi simplu stre- sat şi m-am descărcat pe tine, dar nu am dreptul să fac asta. M-a mângâiat pe cap. înţeleg că vrei să afli mai multe, şi să fii sigură că nu stăm degeaba. încercăm să clarificăm ambele incidente neplăcute care ţi s-au întâmplat recent. Dar avem nevoie de mai mult timp, sunt chestiuni complicate.

Am căzut pe gânduri. Explicaţiile lui m-au satisfăcut doar în mică măsură, aşa că, încurajată de bunăvoinţa lui şi cu sentimentul că într-adevăr meritam o explicaţie decentă, după o clipă, am început să-l trag din nou de limbă.

— Este normal ca Tony să meargă cu un pistol la şcoală? am întrebat în şoaptă, când Eugenie a dispărut ca să pregătească masa, iar Will tocmai se apropiase de ferestre să tragă perdelele, ptntru ca lumina soarelui să nu bată în televizor.

A întors capul şi mi-a trimis o privire pe sub sprâncene. Nu era încântat că îmi continuam interogatoriul, dar mi-a răspuns.

— De obicei nu merge, Vincc i-a interzis. Dar după

evenimentele din ajunul Anului Nou, s-a răzgândit. După cum se pare, a făcut bine.

— Şi Tony a fost cel care l-a împuşcat pe omul acela, nu-i aşa?

M-am cutremurat la amintirea feţei palide, a ochilor pustii şi a gurii însângerate din obrazul individului. Fusesem acolo şi ştiam că Tony o făcuse, totuşi trebuia să pun întrebarea.

Will s-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine, privindu-mă cu o expresie gravă pe faţă.

— înţelegi de ce a făcut asta?

Am clătinat din cap. Nu-l învinovăţeam pe Tony, dar voiam o explicaţie, orice explicaţie.

— Erai în pericol.

— Şi Tony nu va avea probleme cu legea acum?

— Vom avea grijă să nu aibă.

M-am ridicat intr-o poziţie semi-şezând, emoţionată că în sfârşit începea să-mi spună câte ceva.

— Cine erau bărbaţii aceia care au venit cu voi în pădure?

Will nu împărtăşea această emoţie. A încercat să-şi aleagă cu grijă cuvintele ca să nu spună prea mult.

— Aceştia sunt oamenii noştri care ne vor uşura propria investigaţie. Dar nu mai ai de ce să-ţi faci griji, Hailie, totul va fi bine. Tony se va trezi din clipă în clipă şi totul va reveni la normal.

— Eşti sigur că va reveni? Dacă am înţeles corect, persoana care a complotat cu Jerry şi cu celălalt om nu vrea doar moartea mea? am întrebat, privind în depărtare cu un aer absent. Prin intermediul lui Jerry a vrut să pună mâna pe mine, dar ieri acel om nu se aştepta să-I prindă decât pe Tony şi, eventual, pe Dylan sau pe Shane... Asta înseamnă că şi băieţii sunt

de asemenea în pericol, nu-i aşa?

— încă nu ştim exact ce înseamnă asta.

— Şi ce c cu această organizaţie? Ce este aceasta?

Will s-a încruntat şi a deschis gura, dar mi-a răspuns Vincent, care tocmai intrase în sufragerie:

— Organizaţia nu este treaba ta.

Vince avea părul umed şi îşi prindea ceasul în jurul încheie- rorii. Doar ochii uşor încercănaţi îi trădau oboseala. Mirosea a proaspăt şi a apă de toaletă tare şi ¡şi pusese o cămaşă albă ca zăpada, semn că era pregătit pentru o nouă zi şi pentru a face faţă •dificultăţilor acesteia.

Mai întâi, m-a interogat ca un agent profesionist. Mi-a pro mis, de asemenea, că va încerca să-şi folosească influenţa impresionantă ca să mă scutească de obligaţia de a mă prezenta la un interogatoriu adevărat, la care poliţia mă va convoca cu siguranţă, în fond, murise un om.

El, pe de altă parte, punea întrebările cu atâta profesionalism, încât, fără să-mi dau scama când, i-am spus totul. După chipul lui dăltuit în piatră, îmi era imposibil să înţeleg dacă vreuna dintre informaţiile pe care i le dădusem îi făcuse vreo impresie specială. Şi nu mi-a explicat nimic în plus faţă de ceea ce îmi spusese Will, dar nici acest lucru nu m-a surprins. După ce a obţinut ce dorea, m-a părăsit, amintindu-mi doar să am grijă de picior.

Evident, se petrecuseră prea multe lucruri pentru ca psihicul meu să nu sufere din cauza asta. Mi-am petrecut tot restul zilei pe canapea şi m-am simţit relativ bine, pentru că Eugenie venea mereu să vadă ce fac; am primit şi câteva vizite de la Will, care şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în biroul lui

Vince, făcând Dumnezeu ştie ce. Nu m-a deranjat nici măcar vântul care bătea cu furie dincolo de ferestre, atâta timp cât mă puteam cuibări confortabil în aşternutul cald.

Dar când, seara, cu ajutorul lui Will, m-am mutat în camera mea, am constatat brusc că nu puteam să adorm. Nu neapărat pentru că dormisem mult în timpul zilei, nici din cauza şuierăturilor vântului de afară. Dar în timp ce zăceam aşa, în întuneric, am început să văd lucruri pe care nu voiam să le văd.

Se pare că imaginaţia mea ignora faptul că bărbatul chel era mort, pentru că individul se plimba acum prin întunericul camerei mele cu un pistol strălucitor în m ână, repetând că astăzi soarta fusese de partea lui. Iar când a dispărut, a fost numai ca să reapară o clipă mai târziu. De data aceasta, cu ochii bulbucaţi, stătea întins intr-un colţ al camerei mele şi, de îndată ce l-am zărit, a început să se ridice încet şi atunci i-am văzut şi obrazul găurit. A pornit spre mine, trosnindu-şi oasele şi gemând încetişor...

Atunci nu am mai suportat şi m-am ridicai din pat. Am vrut să ţip cât mă ţineau plămânii, dar vocea mi s-a frânt, astfel încât doar lacrimile mi-au ţâşnit de sub pleoape. M-am repezit pe uşă afară, fără să mă uit înapoi. Din nefericire pentru mine, coridorul era şi el cufundat în întuneric.

M-am îndreptat spre camera lui Will, fără să mă uit înapoi la uşa de la camera pe care o lăsasem întredeschisă. Am pipăit orbeşte peretele în căutarea întrerupătorului. Mi-am amintit că era pe aici pe undeva, dar când l-am simţit sub degete, nu a funcţionat. L-am apăsat cu disperare, simţind cum o sudoare rece începea să curgă pe mine. La un moment dat am renunţat la lupta pentru lumină şi am luat-o la fugă spre uşa lui Will. Nu mi-a păsat ce va crede despre mine, pentru că chiar aveam nevoie de ajutor. Am bătut la uşa lui de câteva ori, cu mâna tremurând, de fiecare dată rot mai nerăbdătoare. îmi era frică şi nu îndrăzneam nici măcar să mă întorc Aproape că simţeam cum cineva îmi râde în ceafă. În cele din urmă, când ceva m-a gâdilat pe umăr, am apucat clanţa uşii şi m-am năpustit în camera fratelui meu...

... doar ca să constat că nu era acolo. Patul lui mare era făcut cu grijă, iar ceea ce mă gâdila erau chiar firişoarele de păr de pe mâna mea. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Peste tot în jur era întuneric şi acum îmi era teamă să mă întorc pe hol, iar vuietul vântului de afară se suprapunea peste întreaga scenă, parcă desprinsă dîntr-un film de groază.

Unde era Will? Oare tot pe coridorul interzis? Era ultimul loc în care aş fi vrut să-l caut, mai ales în acel moment. Şi dacă nici măcar nu se afla acolo? Dacă eram singură? Băieţii m-ar lăsa singură peste noapte

în această casă mare?

În cele din urmă, îngrozită, leoarcă de sudoare şi cu lacrimile şiroind, mi-am adunat curajul de a-mi scoate nasul din dormitorul lui Will şi de a mă uita pe coridor. Era încă prea întuneric ca să văd ceva, dar ochii mi se obişnuiseră acum suficient de mult cu întunericul din jurul meu încât să pot distinge formele. Coridorul părea pustiu. Poate că ar trebui să mă duc la parter? Acolo

aş putea să aprind luminile şi să aştept cumva să treacă această noapte teribilă. Asta dacă acolo funcţiona lumina. Dar aici de ce nu funcţiona?

Cu paşi mărunţi m-am apropiat de scară, observând şi ascultând atentă tot ce mă înconjura. La jumătatea drumului mi s-a oprit inima în loc, deoarece mi s-a părut că am zărit din nou ceva, în faţa mea, departe, dincolo de uşa mea, aproape la capătul coridorului. Am grăbit pasul imediat, privind cu atenţie ceea ce mi se părea că văzusem. Nu era decât o lampă, dar cu, hipersensibilă, am văzut în umbra albă faţa palidă a unui bărbat chel.

În acel moment, ceva m-a apucat de braţ şi de data aceasta cu siguranţă nu era părul meu care se ridica în sus. Am ţipat cât am putut de tare şi era cât pe-aci să fac un atac de cord.

— Doamne, ce c cu tine? a întrebat Dylan.

A început să-mi frece umerii şi s-a uitat la mine şocat, în timp ce eu urlam şi plângeam. Am simţit o marc uşurare când l-am văzut, atât de intensă, încât mă copleşise.

Dylan s-a aplecat şi m-a apucat cu o mână de sub bărbie, forţându-mă astfel să mă uit la el, iar cu cealaltă m-a strâns de încheietura mâinii.

— Uită-te la mine şi respiră adânc. Odată cu mine. Nu mai mult. îmi vorbea cu o voce calmă şi fermă, care m-a convins să îi urmez instrucţiunile.

La început controlul respiraţiei nu mi-a funcţionat prea bine, dar curând am încetat treptat să mai gâfâi şi mă înecam numai din când în când.

— Foarte bine, bravo, acum spune-mi, fetiţo, ce s-a întâmplat. De ce te plimbi pe întuneric în loc să

dormi cuminte?

Nu aveam chef să explic nimic, dar Dylan aştepta un răspuns şi mi îndemna din priviri, aşa că m-am motivat să i-l dau.

— Am avut un vis urât... am urlat.

Dylan m-a privit încă o clipă.

— 1 laidc, te conduc înapoi în par, s-a oferit el şi şi-a pus braţul în jurul umerilor mei, forţându-mă să mă mişc, dar m-am împotrivit din toate puterile.

-Nu!

S-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate.

— E miezul nopţii. Trebuie să mergi la culcare.

— Tc rog, nu vreau... am izbucnit din nou în plâns. M-am agăţat strâns de tricoul lui, în timp ce el încerca din nou să mă tragă spre camera mea.

Şi-a dat seama că sunt într-o stare jalnică, a respirat adânc şi şi-a ridicat ochii spre tavan.

— Haide, a mormăit el, iar când m-a văzut că deschid gura să protestez, a adăugat: Ei bine, nu te las singură, haide.

Am avut încredere în el şi m-a condus înapoi pe coridor. Nu-l deranja să se deplaseze pe întuneric. Am fost surprinsă când m-a condus în camera lui. Nu mai fusesem niciodată aici. Locuiam deja de atâta timp cu fraţii mei şi nu mai fusesem niciodată în camera niciunuia dintre ei, în afară de Tony.

Dylan a aprins lanterna de la telefon şi în încăpere s-a răspândit o lumină slabă.

— S-au ars siguranţele, m-a informat el, iar vântul care bătea cu furie dincolo de ferestre a urlat ca şi cum ar fi fost mândru că el se afla în spatele avariei. Nu avem curent.

Mi-a dat drumul şi a dispărut imediat în drcssingul lui, şi-a scos hainele de pe el rămânând numai în

boxeri şi şi-a tras pe el o cămaşă largă. Nu am fost şocată să-l văd pe fratele meu doar în chiloţi, deşi numai cu şase luni în urmă aş fi roşit ca o pătlăgică. Dylan şi gemenii se plimbau adesea dezbrăcaţi prin casă. Uneori mă gândeam că, dacă nu aş fi locuit şi cu cu ci, s-ar fi plimbat complet în pielea goală.

— Culcă-te, a spus el şi a arătat cu capul spre pat.

M-am uitat la el surprinsă.

— Ori te culci aici, ori te duci la tine în cameră. Repede, până r.u mă răzgândesc.

A funcţionat şi m-am urcat imediat în pat, dând Ia o parte cuvertura de culoare închisă de pe partea mea.

— Ce-ţi face piciorul? m-a întrebat el, văzând cu câtă grijă îl bag sub plapumă.

Am ridicat din umeri. Mă durea. L-am cam suprasolicitat, alergând prin casă şi fugind de fantome.

Dylan a dispărut în baie, iar cu m-am relaxat în patul lui. Ştiam că era pe aproape, îl auzeam, aşa că nu mai eram chiar aşa de speriată. În cele din urmă m-am liniştit şi nu a mai trecut mult până când am simţit că moţăi. Eram deja aproape adormită când fratele meu s-a întors şi s-a întins lângă mine. Ii simţeam privirea aţintită asupra mea, atât de intens încât am desfăcut pleoapele şi, pe jumătate conştientă, i-am răspuns la fel.

— Will a spus că te-ai lovit şi ai o vânătaie.

— Mhm, am şoptit şi am închis din nou ochii, dar am dat plapuma la o parte pe pipăite şi mi-am tras pijamaua în sus.

Nici măcar nu era nevoie să mă uit la vânătaie. Ştiam bine că era tot acolo, înfricoşătoare, mare şi urâtă.

Când a văzut-o, Dylan a tras adânc aer în piept, apoi l-a lăsat să iasă încet. Mi-am tras pijamaua la loc şi mi-am băgat mâna sub obraz, pregătindu-mă în sfârşit pentru un somn binefăcător.

Am mai simţit cum fratele meu mă acoperă la loc cu plapuma, apoi întunericul de sub pleoapele mele s-a adâncit când a stins lanterna.

îmi era cald şi bine şi, lucrul cel mai important, nu mai eram speriată, nu cu Dylan lângă mine. Probabil că avea undeva la îndemână un pistol. Şi, pentru

prima dată, acest gând a avut darul să mă liniştească.

Am adormit alături de el şi m-am simţit în siguranţă. Şi în acea noapte nu am mai visat nimic urât.

27

NU AI PENTRU CE!

Când m-am trezit, am avut o mini-criză. Nu am recunoscut imediat încăperea în care mă aflam. Abia când, după un timp, am auzit un sforăit savuros lângă urechea mea, mi-am amintit că noaptea trecută Dylan mă găzduise în camera lui.

L-am privit câtva timp. Acum, calmă şi odihnită, am apreciat şi mai mult gestul lui de aseară. Deşi mă călca pe nervi în fiecare zi, trebuia să recunosc că avea şi el momentele lui şi mi-o dovedise încă o dată.

Aşa, cufundat în somn, părea destul de inocent. Fără zâmbetul acela răutăcios sau privirea iritată. Aş fi putut să mă strecor pe nesimţite afară din camera lui, dar am decis să încerc să mai dorm puţin. Aveam nevoie de apropierea unei fiinţe umane şi, cum nu prea aveam parte din belşug de aşa ceva, am vrut să profit la maximum de această ocazie.

Trei orc mai târziu, m-am trezit pentru a doua oară

în acea dimineaţă. Acum eram deja singură în pat. Stăteam ghemuită pe partea sănătoasă, acoperită cu plapuma până sub bărbie. Mai întâi s-a făcut simţit piciorul meu. Mă durea mai mult decât ieri. Nu cred că avusesem grijă de el aşa cum trebuie. Apoi s-a trezit vânătaia. I-am aruncat o privire rapidă şi m-am încruntat, pentru că devenea din ce în ce mai groaznică.

Am coborât scările înţepenită. Voiam să mă duc în sufragerie să mă uit la televizor ca ieri, dar am auzit conversaţii venind dinspre bucătărie şi am suspinat încet. Nu-mi era foame, dar ştiam că, dacă nu mă prezint să iau micul-dejun, am încurcat-o.

Vince, Dylan şi Shane stăteau la masă cu cănile de cafea şi discutau ceva cu voce scăzută. La vederea lor, şi mai ales a lui Vince, m-am cutremurat. Chiar şi într-un cadru atât de inofensiv ca bucătăria, să bei o băutură atât de banală precum cafeaua, şi dintr-o cană cu un motiv Star Wars, mi se părea nu ştiu de ce foarte înfricoşător. Şi mi-am ferit privirea de Dylan, ca să evit eventualele tachinări despre noaptea precedentă. Cel mai mult mă interesa prezenţa lui Shane, care, cu ochii foarte încercănaţi, îşi savura cafeaua cu înghiţituri lacome.

— Tony s-a trezit, m-a anunţat Vincent în semn de salut, întrerupându-şi conversaţia cu băieţii.

Tocmai deschisesem gura să întreb de el, iar acum am fost cât pe-aici să vărs cerealele.

Am simţit din nou lacrimi în ochi. Doamne, ce uşurare!

— O să fie bine? am întrebat îngrijorată.

— O să fie bine, a confirmat Vince. Am petrecut noaptea la spital împreună cu Will şi Shanc. S-a trezit cam acum două orc. Am vorbit deja cu el. Este slăbit,

dar îşi va reveni.

Shane şi-a ridicat ochii obosiţi spre mine. Ultima dată îl văzusem în cantina şcolii, pe care o părăsise în grabă chiar înainte ca Tony şi cu mine să fim atacaţi. De atunci nu se mai mişcasc din spital, unde îl veghease pe fratele său geamăn. La gândul acesta, am simţit afecţiune amestecată cu respect pentru el. Ştiam că fraţii mei sunt uniţi printr-o legătură puternică, dar tocmai în situaţii ca aceasta se vedea cât de trainică este cu adevărat.

Trebuie să recunosc, totuşi, că în adâncul sufletului îmi era teamă şi mă întâlnesc cu Shane. Mi-era teamă că nu va

învinovăţi pentru ceea ce i se întâmplase lui Tony. Ca să se ştie: acel glonţ îmi fusese destinat, de fapt, mie. El, însă, parase pe neaşteptate.

— Da, s-a trezit şi a început imediat să se comporte ca prinţesa mofturoasă, aşa că aş spune că este destul de bine, a chicotit el.

în încheierea raportului a zâmbit amuzat şi era zâmbetul pe care îl vedeam la Shane de fiecare dată când glumea. încă o dată, am simţit o uşurare. Oh, şi cât de mare!

Am şi chicotit.

— Dar tu cum te simţi? m-a întrebat el, devenind serios.

— Bine, am răspuns şi i-am aruncat o privire lui Vince. Când pot să-l vizitez pe Tony?

— Mergem la el după micul-dejun. Ce-ţi mai face piciorul?

Piciorul meu nu putea părea mai puţin important pentru mine în acel moment, aşa că am fluturat din mână.

— Merge.

— Poate că ar fl mai bine să rămâi acasă, a sugerat Dylan, încreţindu-şi sprâncenele.

Ştiu că am ascuns cu stângăcie grimasa de durere.

— N-am nimic.

— Abia poţi merge.

— Vreau să-l văd pe Tony.

Dylan, un maestru al dezbaterilor, era gata să se ia la harţă cu mine, dar Vincent l-a oprit, pentru că a fost de acord să merg cu ei. Din cuvântul lui nu ieşea nimeni. Când am parcat în ţaţa spitalului, maşina lui Shane, care condusese separat, era deja acolo. Am coborât cu grijă din maşină şi am intrat în clădirea spitalului, braţ la braţ cu Vinccnt şi Dylan. Ei ştiau

unde să meargă. Pc drum au schimbat câteva cuvinte între ei, dar cu nu am spus nimic.

în lift, inima a început să-mi bată mai tare, iar în timp ce stribăteam coridorul lung, am crezut că-mi va sări afară din piept Dorisem chiar de la început atât de mult să-l vizitez pe

Tony, iar acum, când mi-am dat seama că urma să-l văd şi că era conştient, am început să mă strcsez. Nu m-aş fi mirat dacă fraţii mei ar fi auzit cum mi se accelerase respiraţia.

Dar dacă Tony n-o să vrea să mă vadă?

Dc fiecare dată când îmi imaginasem că îi fac o vizită, nu mă gândisem decât cum să-i arăt recunoştinţa pentru că mă salvase. Acum, însă, mă gândeam că poate lui Tony nu-i pasă deloc. Trecuse prin atât de multe şi – oricum ai lua-o – numai din cauza mea. Brusc, mi-am încetinit puţin pasul. Poate că nu este o idee bună să mă duc la el?

Dar nu mai aveam de ales. Am înghiţit în sec, încercând să nu atrag atenţia niciunuia dintre fraţii mei şi mi-am ridicat capul. Cel mult, Tony o să mă certe. Cc să-i faci, o să suport cumva.

Fără să bată la uşă, Vince a apăsat pe mânerul uşii albe discrete, identică cu toate celelalte pe lângă care trecuserăm la rând pe acest coridor. A intrat primul, iar eu l-am urmat. în ochii mei a apărut o încăpere puţin mai mare decât cea în care stătusem eu mai înainte. Avea o fereastră care dădea spre curtea spitalului şi prin care venea acum destul de multă lumină. Patul pe care stătea culcat fratele meu era ceva mai mare şi înconjurat de un echipament mai complicat decât cel cu care mă trezisem cu în spital, dar jumătate din aparatură părea să fie oprită. în schimb, se auzea zgomotul unui televizor mic, atârnat pe peretele alb de vizavi.

Shane stătea deja tolănit pe un scaun, cu picioarele pe patul de spital al lui Tony, iar Will stătea în picioare în faţa ecranului TV şi încerca să schimbe canalul cu telecomanda, care se pare că nu mai avea

baterii. Avea şi el cearcăne vinete sub ochi.

Apoi privirea mea s-a îndreptat spre faţa lui Tony.

Iar ei tocmai îşi mutase privirea de la Vince la mine.

Şi privirile noastre s au întâlnit.

M-am luptat cu mine însămi ca să nu roşesc. Ultimul lucru pe care aveam chef să-l fac era să mă bâlbâi din nou în faţa tuturor fraţilor mei.

Tony era palid. Avea părul dat pe spate dezordonat şi părea cumva mai matur, ca şi cum ar fi petrecut în spital mult mai mult decât două zile. Deşi stătea întins pe patul de spital numai pe jumătate acoperit cu o plapumă mototolită, nu părea slăbit, aşa cum îmi imaginasem. Era, fără îndoială, tras la faţă, dar în acelaşi timp dădea impresia că mai avea încă destulă putere în el ca să se ridice şi să lovească pe cineva pentru a se distra. Poate că era doar o iluzie, dar speram că intr-adevăr îşi revenea foarte repede în formă, aşa cum spunea toată lumea.

Nu ştiam ce să zic, nici ce să fac. Am vrut să-i zâmbesc, dar în acel moment a întors capul în altă parte şi m-am simţit puţin dezamăgită.

M-am apropiat crispată de el împreună cu Dylan şi Vincent.

— Eşti bine? a întrebat Dylan, lovindu-şi pumnul de pumnul lui.

— Al naibii de bine. Toate asistentele de aici stau pe capul meu. a răspuns Tony cu o voce răguşită şi şi-a înclinat capul, dczvelindu-şi dinţii într-un zâmbet larg.

— Tot cele care ţi-au pus catctcrul?

— Alea mai ales, pentru că ştiu deja cât sunt de mare.

Dylan şi Shane au izbucnit în râs, apreciind gluma fratelui lor. Chiar şi Will şi Vince au pufnit dezaprobator, dar şi amuzaţi. Cred că, într-adevăr, Tony nu se simţea prea rău.

Mi-am muşcat buza. Toate chestiile astea perverse despre care puteau vorbi atât de deschis mă stânjeneau întotdeauna. Niciodată nu eram sigură că le înţelegeam

cum trebuie.

Apoi au început poveştile. Tony a întrebat despre tipul chel < a primit doar un răspuns evaziv, din care, totuşi, a reuşit să ¿educă mult mai mult decât mine. Nimeni nu vorbea despre detalii, probabil din cauza mea, dar fraţii mei păreau să fo- -cz'că un fel de cod pe care numai ei îl înţelegeau. Pentru

mine, conversaţia lor suna ca o versiune trunchiată a ceea ce se întâmplase. Undeva pe la mijloc, Will m-a obligat să mă aşez pe un scaun, explicându-mi că trebuie să-mi menajez piciorul. în timp ce băieţii vorbeau despre rana mea, l-am surprins pe Tony aruncându-mi câteva priviri fugare.

A întrebat chiar şi de Marge, de care eu uitasem complet. Din fericire, totul era în regulă şi cu ea. Se pare că într-adevăr înghiţise câteva pastile, dar nu suficiente cât să-şi facă rău la modul serios – se alesese numai cu o durere de stomac îngrozitoare.

Am petrecut destul de mult timp împreună în spital. Eu am vorbit foarte puţin, dar la un moment dat Shane s-a dus la toaletă, Dylan şi Will s-au dus să ia câte o cafea pentru toată lumea şi o ciocolată caldă pentru mine, iar Vince a trebuit să răspundă la un telefon important, aşa că dintr-odată şi într-un moment surprinzător, am rămas singură cu Tony.

Fratele meu a clipit, aparent la fel de uimit ca şi mine de faptul că toată lumea dispăruse pe neaşteptate. Nu a făcut niciun comentariu, dar a întins cu un efort mâna spre noptieră şi a luat telecomanda televizorului lăsată acolo de Will. Apoi s-a concentrat pe lupta cu ea şi probabil că, la fel ca de obicei, nu am fi schimbat niciun cuvânt până la întoarcerea fraţilor mei, dacă nu aş fi făcut eu prima mişcare.

Căci am decis că cu fusesem cea care dorisem să-l văd pe Tony. îmi salvase viaţa şi voiam să-i mulţumesc. Mingea era, aşadar, în terenul meu. Nu contează dacă îmi va accepta sau nu recunoştinţa, cu trebuia să i-o arăt cumva.

De aceea, în timp ce Tony era ocupat să apese blestemata aia de telecomandă, m-am ridicat şi m-am

apropiat de el. Doar când am ajuns la distanţă de un braţ de el, şi-a ridicat privirea, în ochii lui nu se citea nicio emoţie negativă, dar nici nu mă privea cu o simpatie deosebită. Era ca şi cum s-ar fi întrebat pur şi simplu ce naiba căutam acolo.

Nu a trebuit sâ mediteze mult timp la asta, pentru că am întins mâinile spre el cu grija, ca să nu-i ating rana de pe abdomen.

şi m-am lipit de el imbrăţişându-1. Am simţit cum corpul lui Tony se crispează, dar nu m-am lăsat descurajată. Inima îmi bătea nebuneşte, iar de data aceasta nu m-am mai putut stăpâni când mi-au dat lacrimile. Simţeam sub mine muşchii încordaţi ai lui Tony, precum şi mirosul lui.

— îţi mulţumesc, i-am şoptit la ureche.

Am vrut să spun mult mai multe, dar eram atât de emoţionată, încât nu am putut scoate din mine mai multe cuvinte de recunoştinţă, în afară de acesta, cel mai simplu, în spatele căruia se aflau toate cele multe. Probabil că a înţeles, pentru că, deodată, spre infinita mea bucurie, braţele lui s-au înfăşurat în jurul spatelui meu. Apoi am respirat adânc, tremurând. Tony mă îmbrăţişase!

Să fiu prinsă în îmbrăţişarea lui Tony era unul dintre cele mai formidabile sentimente din lume. Nu mă înşelasem, braţele lui erau încă puternice. Iar atitudinea lui faţă de mine continua să fie o enigmă. Dar m-a îmbrăţişat. Nu mai avuseserăm niciodată astfel de efuziuni sentimentale unul faţă de celălalt. Niciodată nu reuşise să facă un gest atât de sincer, dar acum simţeam literalmente că mi se topeşte inima.

— Nu ai pentru ce.

Vocea lui părea încă indiferentă, dar nu-mi păsa, la urma urmei, mă îmbrăţişase. Am vrut să mă cert cu el şi să-i spun că tocmai, am pentru ce, dar am renunţat. Nu merita să stric acest moment frumos cu împunsături inutile.

Şi, deodată, povara apăsătoare a tuturor lucrurilor care mi ,e întâmplaseră, şi care nu ar trebui să se întâmple nimănui niciodată, s-a uşurat. Nu numai atacul şi moartea chelului, ci şi necazul cu Jerry, furia

lui Audrcy, trădarea lui Jason... Pentru o clipă, am uitat de toate acestea. Totul a trecut pe plan secundar. Cel mai important lucru era că Tony era viu şi conştient şi că *n'j* era supărat pe mine.

— Pot $ă primesc şi cu o îmbrăţişare? a întrebat Dylan zeflemitor. Tocmai intrase în cameră împreună cu Will, aducând

paharele de hârtie cu băuturi. M-am îndepărtat de Tony, roşind uşor.

— Du-te dracului, i-a răspuns Tony, aşezându-se mai bine pe pat.

M-am aşezat din nou pe scaun şi am luat de la Will un pahar de ciocolată caldă, de care oricum îmi trecuse complet pofta. Eram atât de extaziată, încât nu mai aveam nevoie de dulciuri.

— Ce naiba mai e şi asta? a mârâit Tony văzând conţinutul paharului pe care i l-a întins Dylan.

— Tu ce crezi că este? Apă, nătărăule!

— Am o grămadă de apă aici, la naiba, tu trebuia să-mi aduci cafea.

— Cafeaua este pentru adulţi, iar tu eşti la regim.

Vocea batjocoritoare a lui Dylan l-a făcut pe Tony să golească paharul de hârtie, apoi l-a mototolit cu o mână şi l-a aruncat spre fratele său. Mingea de hârtie l-a lovit pe acesta în obraz, dar nu a reuşit să cadă pe jos, căci Dylan a prins-o şi a aruncat-o spre Tony, care a lovit-o cu telecomanda înapoi ca pe o minge de baseball. Paharul mototolit a zburat chiar prin faţa nasului meu şi l-ar fi lovit pe Vince drept în umăr, dar acesta a reuşit să o prindă cu o mişcare eficientă şi cât ai clipi din ochi a aruncat-o în coşul de gunoi.

Atmosfera a devenit din nou amuzantă şi de data asta nu m-am jenat să râd împreună cu ci. Ba chiar aveam chef să râd împreună cu ei.

M-am uitat la feţele amuzate ale fraţilor mei. Toţi spuneau câte ceva. Râdeau unii de alţii, uneori chiar se insultau reciproc, dar erau insulte mărunte, de genul celor pe care numai fraţii le pot înţelege. M-am gândit atunci că orice s-ar întâmpla, ei vor fi mereu aici. S-ar putea să existe oameni în această lume care să-mi dorească răul, dar aceşti cinci băieţi de aici – indiferent cât de enervanţi, nedrepţi sau posesivi erau

uneori – vor sta întotdeauna unul în spatele celuilalt. Ca un zid.

Şi la fel şi în spatele meu.

28

O PARODIE DE BĂRBAT

Am stat acasă două săptămâni şi, dacă nu m-aş fi plâns şi nu as fi implorat să mă lase să merg din nou la şcoală, Vincent m-ar fi pus să stau încă două. Dar simţeam nevoia să ies printre oameni. Reşedinţa Monet era, ce-i drept, locul perfect pentru a mă reface: erau canapele confortabile, un televizor mare şi o menajeră serviabilă la dispoziţia mea, dar, pe termen lung, începusem să mă plictisesc. Mai ales că Tony fusese externat din spital, iar eu stăteam acum acasă cu el. Iar el era absolut insuportabil.

în ziua în care m-am întors la şcoală, am făcut ceva care a însemnat un eveniment important, demn de trecut în calendar. După ce mi-am făcut o coadă strâns împletită şi mi-am pus uniforma (cu cea mai mare grijă, ca să nu irit vânătaia încă nevindecată de tot), mi-am privit puţin timp chipul în oglindă. Mi-am strâmbat capul pentru că lipsea ceva la el. Puţină culoare, un accent. Apoi, mânată de un impuls ciudat, inexplicabil, am întins ¿utomat mâna spre cutiuţa ascunsă în dulap, în care erau cerceii de aur dăruiţi de mama. Până acum mă ferisem să-i port, dar astăzi

am simţit că era timpul să-i scot din dulap.

l-am pus cu grijă în urechi, mi i-am fixat şi am simţit în mine o torţă aşa cum nu mai avusesem niciodată. O putere de care
aveam nevoie, pentru că mă temeam oarecum de întoarcerea la şcoală.

Ştiam că oamenii mă bârfeau, că accidentul nostru era un subiect fierbinte. Eram îngrijorată şi la gândul că Mona se săturase să mă mai aştepte şi în cele din urmă îi ceruse scuze lui Audrey. Chiar dacă schimbasem câteva mesaje cu ca, simţeam totuşi o oarecare distanţă între noi. Nu eram aşa de apropiate cum ne-ar fi plăcut să fim şi eram amândouă conştiente de asta.

De asemenea, aveam tot mai multe remuşcări în legătură cu situaţia din familia lui Audrey. Mă întristam de fiecare dată când treceam pe lângă ca pe coridor. îmi imaginam ce tragedie trebuie să fi fost pentru ca şi pentru părinţii ei să fie despărţiţi atât de brusc de Jerry. Cu cât trecea mai mult timp de la fapta lui josnică, cu atât mai mult eram înclinată să dau totul uitării. Uneori mă gândeam în sinea mea că poate am mai putea să ne reparăm relaţia, poate că într-o zi aş putea să-mi conving fraţii să se îndure de Jerry? Şi atunci Audrey ar începe să vorbească din nou cu mine şi cu Mona.

Mona îmi plăcea din ce în ce mai mult. Chiar din prima dimineaţă m-a întâmpinat cu un zâmbet larg, m-a îmbrăţişat şi m-a felicitat pentru felul cum arătam. Mai ales acest compliment m-a înveselit, pentru că în ultimele zile mă simţeam ncatractivă, obosită de atâta zăcut pe canapea şi îmbrăcată mereu în trening. Am stat împreună, am vorbit în câteva pauze despre ceea ce se întâmplase şi apoi, chiar înainte de prânz, Mona a

avut nevoie să meargă la toaletă şi m-a tras după ea. Chiar de la intrare am fost întâmpinate de hohote de plâns.

Am făcut un schimb de priviri confuze.

— Alo? Hei, eşti bine? a întrebat şovăitoare prietena mea.

S-a apropiat mai mult de cabina din care veneau hohotele de plâns. După cuvintele ci, acestea s-au liniştit puţin, dar au reînceput imediat, cu şi mai multă forţă, după cum se părea.

— Ai nevoie de ajutor? a încercat Mona din nou.

F.u nu am spus nimic. Nu pentru că nu aş fi vrut să ajut, ci pentru că aveam o presimţire stranie.

— Mona? s-a auzit o voce înfundată din cabină.

Am schimbat o privire cu Mona.

— Da, cu sunt.

Plânsul s-a intensificat din nou şi a acoperit zgomotul încuietorii. Uşa de la cabină s-a deschis şi am văzut-o pe Lavinia cum stătea cocoşată pe capacul de toaletă. Am tras aer în piept când am văzut cum arăta. Părul ei blond şi drept era ciufulit, se înroşise la faţă şi lacrimile îi curgeau pe obraji împreună cu rímeiül negru.

Când m-a văzut, a scuturat din cap într-un gest înţeles doar de ca, iar din ochi i-a ţâşnit alt şuvoi de lacrimi. M-am uitat o clipă la ca fără emoţie. Ar fi trebuit să simt satisfacţie văzând că suferă; la urma urmei, era parţial responsabilă pentru suferinţa mea. Dar nu puteam să nu o compătimesc. Nu puteam să fiu atât de indiferentă.

M-am lăsat pe vine în faţa ei, strâmbând din nas din cauza uşoarei dureri la picior – acesta era mai bine, dar nu se vindecase de tot. Mona s-a aşezat lângă ea şi a cuprins-o cu braţul.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o cu.

Lavinia a avut nevoie de un moment ca să poată răspunde. Am scos din geantă un pachet de şerveţele şi i-am întins unul. în primul moment s-a uitat la mine neîncrezătoare, dar în cele din urmă a acceptat oferta mea şi a început să-şi sufle nasul în timp ce încerca să vorbească.

—Jason...

Asta era.

Am încercat să fiu drăguţă, să mă port decent şi să

o ajut, aşa cum fusesem educată, dar nu m-am putut abţine să nu simt la •nceput o mică satisfacţie. Probleme în paradis?

— Ce e cu Jason? a întrebat Mona.

Mă aşteptam care va fi răspunsul.

— M-a părăsit! a suspinat Lavinia.

Următoarea privire pe care am schimbat-o cu Mona a fost semnificativă.

După felul în care se purtase cu mine, ne fâcuscrăm despre el o părere care acum pur şi simplu se confirma.

Lavinia a început să povestească ce se întâmplase. Nimic nu prevestise despărţirea lor bruscă. Venise astăzi la şcoală, ca de obicei, şi în loc de un sărut de bună dimineaţa a primit o privire rece, o ridicare indiferentă din umeri, ba chiar un zâmbet zeflemitor.

— S-a întâmplat ceva ieri? a întrebat Mona.

Lavinia a clătinat negativ din cap.

— Ieri nu ne-am văzut, Jason a fost ocupat. Dar acum două zile... a făcut o pauză, pentru că îi venea din nou să plângă.

— Ce s-a întâmplat acum două zile? am întrebat eu cu blândeţe, simţind din ce în ce mai multă compasiune pentru ca.

— M-am culcat cu el, a spus; ca, s-a înecat şi apoi şi-a ascuns faţa în mâini.

Mi-am muşcat buza şi am privit într-o parte, iar Mona a suspinat încetişor.

— Prima dată...

Nu am reuşit să scoatem mai mult de la ea. Chestiunea era totuşi dureros de simplă. Jason o convinsese pe Lavinia să facă sex cu el, apoi îşî pierduse complet interesul pentru ea. Ce stereotip de nemernic! Nu-mi venea să cred că astfel de lucruri se întâmplă în viaţa reală. Până atunci eram convinsă că asta se întâmpla doar în filmele siropoase pentru adolescenţi. Băiatul acesta de care fusesem atât de îndrăgostită, cu care petrecusem atât de mult timp, pe care îl apărasem de fraţii mei

se purtase în felul acesta cu prietena lui.

Şi aş fi putut fi eu în locul ei.

— A spus că, în general, nu se simţise deloc bine cu mine, a mărturisit în cele din urmă Lavinia. Tremura toată. îi era greu să vorbească despre asta, mai ales în prezenţa mea.

Mona i-a şoptit la ureche cuvinte de încurajare, blestemându-l mereu pe Jason, dar eu nu aveam chef să joc rolul de consolatoare. lotul clocotea în mine. Jason se prefăcuse atâtea săptămâni lungi că este îndrăgostit de Lavinia, numai ca să intre în chiloţii ci. Ce ticălos! Chiar şi eu crezusem că simte ceva real pentru ca, totuşi se prefăcuse tot timpul. Deci este unul dintre acei idioţi care gândesc doar cu partea inferioară a corpului.

Cu siguranţă că şi cu mine se prefăcuse. De aceea se vindecase atât de repede de dragostea pentru mine.

M-am ridicat în picioare şi am privit în jos la chipul plâns al Laviniei.

Chiar că aş fi putut fi eu, chiar acum, în locul ci. Hohotind în toaleta şcolii, abuzată şi abandonată.

Sărmana Lavinia!

— Ce porc! am exclamat revoltată şi ambele fete s-au uitat la mine surprinse.

M-a cuprins imediat un val de furie, o furie copleşitoare. Pe Jason. Toată durerea pe care o simţisem când încetase să mai aibă de-a face cu mine, toată tristeţea pe care mă făcuse să o trăiesc defilând firă jenă în faţa mea cu altă fată. Toată furia pe care o simţeam acum, când mi-am dat seama ce fel de om era şi cât de mult mă înşelasem în privinţa lui. Toate aceste emoţii s-au combinat în mine formând un amestec exploziv.

Ignorând-o pe Mona care striga după mine, am ieşit

în fugă din baie şi, mânată de furie, m-am repezit în cantină. Am găsit repede masa la care stătea Jason. Ştiam foarte bine care era aceea. Mă uitam adesea în acea direcţie.

Jason şi-a dat seama că vin spre el numai când am ajuns la doar câţiva metri distanţă. Nici măcar nu a mai apucat să se ridice. Colegii lui prostănaci au amuţit când m-au văzut.

— Hai... a început el, dar nu a mai apucat să termine, pentru că degetele mele întinse s-au înfipt în cămaşa lui. De curând începusem să-mi las unghiile să crească, aşadar speram că îi provocasem o oarecare durere cu această ocazie.

— Eşti un nemernic, Jason, am mârâit, trăgându-l de mânecă. M am uitat direct în ochii lui albaştri de care îmi fusese cândva

atât de tare dor. Acum eram mulţumită sâ constat că nu-mi făceau nicio impresie.

— Ce faci? a şuierat, apoi a încercat să scape de mine, ridicându-se de pe scaun.

— Mi-e scârbă de tine!

A reuşit să se elibereze şi să se îndepărteze de mine, dar imediat m-am năpustit din nou la el, aşa că s-a clătinat.

— E anormală, a strigat Jason, aruncând o privire într-o parte, ceea ce nu a făcut decât să-mi întărească convingerea că aveam probabil un public destul de numeros. Eu, însă, mă concentram doar pe el.

— Eşti absolut jalnic!

Am vorbit tare şi răspicat, sperând ca toate fetele care ne priveau să mă audă clar.

Dintr-odată, pe faţa lui a început să apară un zâmbet prostesc. Gropiţele lui nu mai erau deloc drăgălaşe.

— Eşti aşa de supărată că te-am părăsit? a râs cu voce tare.

Despre ce vorbeşte?

încăierarea noastră devenise un spectacol pentru întreaga cantină şi se parc că începuse să se simtă ca o vedetă. Ei, dacă vrea să fie o celebritate, foarte bine.

Cu toată forţa de care nu eram conştientă că o posed, mi-am luat avânt şi mâna mea deschisă a intrat în contact cu faţa lui. Am lovit un pic mai sus decât obrazul pe care ¡1 ţintisem, dar nu contează, pentru că cel mai important lucru era că îl duruse. Aşa de tare, încât s-a clătinat şi a icnit, apoi şi-a lipit imediat degetele de semnul roşu pe care i-l lăsasem.

Şi pe mine mă ustura palma, dar am strâns-o în pumn, ignorând durerea. în acel moment, îmi

permiteam un singur sentiment şi acela era triumful, pentru că, iată, făcusem ceva ce visasem în secret să fac din primul moment când îl văzusem împreună cu Lavinia.

Mâna dreaptă a lui Jason a tresărit, ca şi cum pentru o fracţiune de secundă s-ar fi gândit dacă să riposteze, dar s-a abţinut. Încă uimită de propriul gest, am observat ca se holba cam prea intens la ceva în spatele meu, aşa că m-am întors curioasă să văd ce este.

Atunci mi-am amintit că am fraţi. Pe ei se fixase privirea lui ja$on pentru o clipă. Inima mi-a îngheţat când mi -am dat scama că doi dintre ei fuseseră martori la izbucnirea mea.

Dylan stătea tolănit pe un scaun pe jumătate înclinat şi, ap.« rent, postura lui părea ncpăsâtoarc, dar ceva îmi spunea că era gata să sară în picioare în orice moment. Avea o mină serioasă şi amenințătoare. Urmărea întregul eveniment cu bărbia ridicară sus. cu urechea dreaptă uşor orientată spre noi, ca şi când n-ar fi vrut să-i scape niciunul din cuvintele noastre.

Shanc, pe de altă parte, părea mai relaxat. Urmărea cu cel mai mare interes conflictul dintre mine şi Jason. Nu-î lipsea decât popcornul. Şi abia se abţinea să nu râdă văzând acţiunea mea agresivă.

I-am întors spatele adversarului meu. în mod surprinzător, am simţit un alt val brusc de putere şi curaj. Am făcut un pas mic spre el şi l-am apucat de pieptul cămăşii, din nou fără să-l feresc de unghiile melc.

— Eşti o parodic de bărbat, mai bine dispari din faţa mea, i-am şoptit plină de venin şi cred că privirea mea nu mai fusese niciodată până atunci atât de ostilă şi de plină de ură.

Jason s-a mai uitat o dată în spatele meu, a înghiţit în sec, s-a mucit din strânsoarca mea şi şi-a umezit buzele cu limba. Apoi s-a uitat la prietenii lui buimăciţi şi a arătat spre ieşire cu o mişcare a capului.

— Mă duc la o ţigară, le-a spus el în treacăt, smulgându-şi geaca de piele de pe spătarul scaunului, apoi s-a îndepărtat cu pas rapid, murmurând ceva de genul: „Ce mai comedie!”

De îndată ce a dispărut pe coridor, m-am scuturat din transa creiată în care căzusem, şi am redevenit vechea Hailie, domnişoara tocilara perfectă. M-am uitat de jur împrejurul sălii de mese, din ce în ce mai panicată de toate privirile care mă sfredeleau. Am evitat în mod deliberat să mă uit spre masa fraţilor Monct.

în cele din urmă, nu mi-a mai rămas nimic de făcut decât să părăsesc încăperea. Nu mai puteam rămâne acolo după cele întâmplate. Detestam să fiu în centrul atenţiei, în niciun caz în felul acesta. Am ieşit pe coridor şi m-am sprijinit de dulapuri. Cc naiba a fost asta? Asta fusesem eu? Tocmai îl pălmuisem pe Jason?

Am închis ochii, amintindu-mi de faţa lui roşie de furie şi de jenă, l-am deschis abia când am auzit pe cineva aplaudând încet. Aplauze, aplauze, aplauze.

— N-a fost rău show-ul, surioară, a spus Dylan, apropiindu-se tara grabă de mine.

Am respirat adânc, pregătindu-mă pentru o nouă predică.

— O singură întrebare. De ce eşti atât de supărată pe el astăzi?

Am presupus că ceea ce voia să ştie, de fapt, Dylan era dacă nu cumva păstrasem legătura cu Jason după ce îl aruncase pe scări şi îmi interzisese în mod expres să mai am de-a face cu el. I-am mărturisit adevărul despre faptul că am dat peste Lavinia plângând.

Dylan a dat din cap.

— Bine, să zicem. Dar pe viitor... când ai astfel de probleme, trebuie să vii la noi. Doar nu vrei să-ţi strici reputaţia, nu-i aşa?

— Nu, am recunoscut.

Dylan părea că încearcă să păstreze o mină serioasă, deşi când a trecut pe lângă mine, am văzut un zâmbet batjocoritor trtcându-i pe buze. S-a îndepărtat şi el şi nu s-a mai legat deloc de mine, iar eu începeam să realizez încet ceea ce făcusem. îl pălmuisem şi îl batjocorisem pe Jason în faţa întregii şcoli. Fratele meu avea dreptate, aş fi putut avea probleme serioase, dacă un profesor ar fi văzut asta. Chiar c de mirare că niciunul nu a văzut nimic...

Nu m-am mai întâlnit cu Jason tot restul zilei, ceea ce înseamnă că luase în serios instrucţiunile melc şi nu se mai arătase în faţa mea. în timpul pauzelor am fost abordată de diverse fete care m-au felicitat pentru atitudinea mea, lăudându-mi curajul şi îndrăzneala. Mona s-a văitat deznădăjduită cu voce tare că ratase un spectacol atât de interesant. Din nefericire, am constatat că nu fusesem deloc aşa de norocoasă şi doamna Roberts fusese martoră
.1 actul meu de violenţă din sala de mese îndreptat împotriva unui alt elev. Am fugit înainte sâ-şi revină din şoc şi să aibă timp să mă certe, dar profesoara m-a oprit după oră şi m-a avertizat că în această şcoală un astfel de comportament este pedepsit foarte sever. Ştiu că, având în vedere şi conversaţia noastră din trecut, doamna era pur şi simplu îngrijorată, dar aş fi apreciat dacă ar fi fost dispusă să lase să treacă puţin de la ea şi să nu-l informeze pe Vincent despre incident.

Cu toate acestea, s-a întâmplat contrariul şi doamna Roberts şi-a pierdut pe moment statutul de profesoara mea preferată.

— îţi aminteşti când ţi-am spus că nu vreau să te amesteci în bătăi? m-a întrebat Vincent când am ajuns acasă.

M-a ajuns din urmă chiar în dreptul scărilor, înainte să intru în bucătărie. Tonul lui părea uşor, dar, ca de obicei, răsuna în el şi o notă de severitate.

I-am aruncat o privire timidă. Ochii lui strălucitori mă priveau intens, dar ceva îmi spunea că nu era chiar foarte supărat pe mine.

— Tehnic vorbind, nu a fost o bătaie... am început eu, dar m-a întrerupt.

— îţi aminteşti?

Am oftat. Chiar dacă aş fi vrut, probabil că nu aş fi

putut să uit nicio conversaţie avută cu el.

— îmi amintesc.

Fratele meu a dat din cap.

— De ce nu ai voie să foloseşti violenţa?

Will cobora scările şi, trecând pe lângă noi, mi-a aruncat rapid t_n „Bună”. Sunt sigură că auzise ce-mi spunea Vince şi probabil câ ştia mai mult sau mai puţin despre ce era vorba. Totuşi, a decis să îi’j intervină, pentru că a dispărut imediat în bucătărie, iar eu am rimau din nou singură cu fratele nostru cel mai marc. Nu auzeam decât vocile băieţilor care veneau din încăperea de alături.

— Pentru că e periculos?

— Nu ai avut parte de destule evenimente în viaţa ta în ultima zrrmcr Ai nevoie de încă şi mai multe emoţii?

— Vince, nici măcar nu a fost o bătaie, am ripostat cu, susţinându-i cu curaj privirea.

— Te întreb, Hailie, ai nevoie de şi mai multe impresii?

Mi-am strâns mâinile în pumni neputincioasă şi m-am uitat fix la pantofi. De ce conversaţiile cu el sunt întotdeauna atât de dificile?

— Nu.

O clipă nu a spus nimic, dar nici nu s-a mişcat, aşa că în cele din urmă mi-am ridicat din nou privirea spre el, dorind să ştiu ce urmează. Am fost surprinsă, pentru că se uita în jos la mine, vizibil amuzat. Se juca cu mine. Asta m-a cam iritat, dar m-am simţit mai ales uşurată.

— I-am dat o palmă lui Jason. Băiatul cu care mi-ai interzis să mă mai văd. Chiar s-a dovedit că este un netrebnic, am mărturisit eu, încurajată de atitudinea lui.

Acum chiar şi colţurile gurii îi tremurau.

— Ştiu că pe el l-ai pălmuit, Hailie, altfel nu am fi glumit, ai fi avut probleme serioase.

Am înghiţit în sec. Chiar dacă se presupunea că glumeam, avertismentul se auzea clar în vocea lui. Am înţeles totuşi că de data aceasta nu avea de gând să se supere pe mine. îmi arăta doar că ştia ce făcusem şi că ar trebui să fiu mai atentă în viitor. Ce om... Nu puteam să nu fiu uimită de el. Nu ştiam dacă mă impresionează, dacă mă uimeşte sau dacă mă înspăimântă cel mai mult.

Şi atunci am prins suficient de mult curaj ca să mă hotărăsc să vorbesc eu însămi cu el despre o anumită problemă. Mă întrebam doar cum să o abordez.

— Audrcy nu mai vrea să ştie de mine, am rostit brusc.

Vorbeam rareori cu Vincent despre prietenii mei sau despre întâmplările de la şcoală în general, aşa că el şi-a ridicat sprâncenele ca şi cum nu prea ar fi ştiut ce să-mi spună.

— Jcrry i-a spus o mulţime de minciuni şi ca l-a crezut. Acum nu mai vrea st vorbească cu mine şi nici măcar nu mai vrea să ştie de miue.

Fratele meu s-a uitat la mine şi nu parca prea impresionat. Nu era genul de om care să mă consoleze, aşa că am decis să rrec direct la subiect.

— Chiar a fost necesar ca Jerry sâ fie alungat din acest stat? am întrebat încetişor.

Faţa lui Vincent s-a împietrit. Nu mai părea deloc amuzat. A ridicat bărbia. Era masca aceea înfricoşătoare pe care o arbora atunci când abordam subiecte incomode pentru el.

— Ştii foarte bine de ce a trebuit să plece, a răspuns el impasibil, încrucişându-şi braţele peste piept.

— A făcut o greşeală, de acord, dar până Ia urmă nu el a pus la cale toate acestea, nu-i aşa?

— ¡relevant, mi-a retezat vorba Vince. Băiatul te-a ameninţat, de aceea a plătit preţul. Un preţ destul de blând, oricum.

M-a privit sinistru şi un pic sfidător.

— Audrcy este prietena mea, iar din cauza mea tocmai şi-a pierdut fratele... Nu poţi... Adică n-ai putut să-l cruţi? Mă gândesc că ştie că a făcut o greşeală. Cred că de data asta ar trebui să-l ierţi...

Nu ştiu de unde am avut curajul acesta, pentru că stăteam în faţa lui, mică ca o furnică. Am făcut un efort deosebit să nu dau înapoi, când s-a aplecat spre mine. Am lăsat ochii în jos, simţind brusc un imens disconfort provocat de apropierea lui.

— Dragă Hailie, vrei să-mi spui ce trebuie să fac, când tu nici măcar nu poţi să mă priveşti în ochi? a întrebat el cu o voce joasă, care s-a pierdut într-o şoaptă.

Am încercat să-i întorc privirea ca să-i dovedesc că sunt în stare, dar nu am rezistat decât câteva secunde şi m-am trezit din nou cu privirea pironită pe vârful

pantofilor mei. Apoi degetele lui m-au apucat de bărbie şi mi-au ridicat-o, silindu-mă să stabilesc contact vizual cu el.

— Crezi că eşti persoana potrivită să-mi spui mie ce să fac?

Voiam să întrerup conversaţia. Şi tocmai când credeam că după atâtea luni începusem să mă obişnuiesc cu el, Vince mi-a dovedit cât de mult continuam să mă tem de el.

— Nu, am murmurat.

La drept vorbind, eram gata să-i spun chiar acum orice dorea, numai să punem capăt acestei discuţii.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Mă simţeam atât de vulnerabilă în faţa privirii lui reci, scrutătoare şi grave, încât nu m-aş fi mirat dacă aş fi început să roşesc.

— Tc-aş ruga, Hailie, să nu-mi pui la îndoială deciziile. Mai ales că Jerry a fost tratat oricum cu indulgenţă.

A tăcut o clipă, dar imediat s-a hotărât să mai adauge sec încă ceva:

— Şi nu uitaţi, prieteniile nereuşite din şcoală nu se pot compara cu legăturile de familie. Prietena ta Audrey ştie asta şi va fi întotdeauna de partea fratelui ei. Şi la fel, eu voi fi întotdeauna de partea ta. Nu joc întotdeauna corect, dar aşa câştig. E timpul să înţelegi asta. E clar?

Am făcut ochii mari şi am rămas fără cuvinte. Am dat din cap abia perceptibil şi am rostit în şoaptă „da”. Apoi Vince s-a îndepărtat de mine. M-a privit cu atenţie încă o dată şi, cu mâna deschisă, a arătat spre bucătărie, ca şi cum m-ar fi invitat să merg acolo. Un mesaj clar că discuţia se încheiase şi că era timpul pentru cină.

Nu a fost nevoie să mi se spună asta de două ori şi m-am simţit uşurată să scap de atenţia lui Vincent.

TOTUL

Când am intrat în bucătărie, Vincent era chiar în urma mea. Şi. ceea ce se întâmpla foarte rar, toţi fraţii mei erau prezenţi la masă. M-am îndreptat imediat spre locul liber de lângă Will, căutând alinare alături de fratele meu preferat, deoarece încă mai simţeam în gură gustul amar al discuţiei cu Vincc. Stăteam cu capul lăsat în jos şi mă simţeam stânjenită la simplul gând că ar ñ putut auzi câteva fragmente din ea.

A durat o clipă până mi-am dat seama că eram de fapt stânjenită numai faţă de mine însămi. Am simţit un val de furie. Eram furioasă pe Vincent, desigur, dar mai ales pe mine însămi.

Nu m-am aruncat pe burgeri ca ceilalţi, dar am ciugulit din porţia mea, ca să nu se mai lege nimeni de mine că iarăşi nu mănânc. De asemenea, a fost amuzant să-l văd pe fratele meu cel mai mare, mereu la patru ace, cu o chiflă mare în mâini. Mâncarea de tip fast-food nu i se potrivea deloc. Fraţii mei discutau între ei, dar nu ştiam despre ce vorbeau, pentru că nu-

i »... uitam. Mă străduiam să-mi controlez furia crescândă care se «rezise atât de brusc în mine.

îl rugasem pe Vincent să reconsidere sentinţa lui Jerry. Chiar trebuia să fie aceasta o problemă pentru el? Iar Will nu ar fi putut să se oprească când a trecut pe lângă noi, să pună o mână pe umărul fratelui său mai mare şi să-i murmure la ureche să o lase mai moale?

Şi Tony? Fusese în stare să încaseze un glonţ pentru mine, dar nu poate schimba cu mine un singur cuvânt care să nu fie plin de iritare, de plictiseală sau de răutate? A fost aşa de greu să-mi răspundă la îmbrăţişare acolo în spital?

Dvlan. Mi-am amintit cuvintele lui bune atunci când veni-

*

se la mine în cameră ca să-mi ceară scuze. Şi cum m-a lăsat să plâng. Mi-a spus chiar „comoară”! Dc ce nu poate face asta mai des? Dc ce nu poate să-mi zâmbească din când în când şi altfel, nu numai cu rânjetul acela ironic pe care îl ştiam atât de bine şi care îmi displăcea atât de mult?

Fratele care mă supăra cel mai puţin era Shane, dar asta nu înseamnă că se comporta bine. Nu-mi lua niciodată partea. Era amuzant şi, de obicei, drăguţ, dar nu a luat niciodată atitudine în apărarea mea. Odată mi-a spus că toţi erau preocupaţi de siguranţa mea şi că ar trebui să încerc să-i înţeleg. Nu putea să facă un efort să mă înţeleagă şi pe mine măcar o dată?

Buza de jos îmi tremura în aşa hal, că nu mi-o puteam controla.

în acel moment, mă simţeam ca şi când aş fi plutit în derivă pe o mare de durere şi de ură. Eram complet pierdută în aceste sentimente. Dintr-odată,

hamburgcrul meu s-a transformat într-o pată mare galbenă, pentru că lacrimile care îmi şiroiau din ochi îmi înceţoşau totul. Au început probabil să-mi picure şi în farfurie.

Dylan spunea ceva, dar s-a întrerupt la jumătatea propoziţiei când privirea i s-a oprit pe faţa mea. S-a uitat la mine ridicând dintr-o sprânceană, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce naiba se întâmpla cu mine. Privirea lui a fost urmată în curând de privirile celorlalţi băieţi.

— Hailie? Hei, ce se întâmplă?

Lingi urechea mea s-a auzit vocea blândă a lui Will. Braţul lui mi-a cuprins umerii, iar cu respiram cu greutate. Poate pentru prima dată atingerea lui blândă nu-mi aducea alinare, ci m-a iritat şi mai mult.

Am ridicat ochii şi am clipit, încercând să scap de lacrimi, dar erau atât de multe, încât în cele din urmă le-am şters cu mâneca sacoului. Mi s-a făcut ruşine când am văzut că toată lumea de la masă se uita la mine. Dar acest sentiment nu a durat mult, pentru că eram încă supărată şi am auzit o voce înţeleaptă în capul meu, care îmi spunea că, la urma urmei, am dreptul să plâng. Am dreptul să mă simt rău şi nu trebuie să-mi fie ruşine de asta. Eram sensibilă şi plângeam poate puţin prea des, dar de astă dată aveam dreptul să o fac.

Timp de o clipă, privirea mea şi a lui Vincent s-au intersectat. S-a aşezat vizavi de mine şi m-a fixat cu privirea neclintit.

— Acum ce a mai apucat-o? a bolborosit Dylan.

Am mulţumit cerului că aveam burgeri pe care să-i mâncăm cu mâna, pentru că jur că, dacă aş fi ţinut o furculiţă acum, i-aş fi înfipt-o în mână fără să stau pe gânduri. Dar mi-am dat o şuviţă de păr la o parte de pe faţă şi atunci, printr-o mişcare neglijentă, degetele mi s-au agăţat de lobul urechii. Am simţit întâmplător o inimioară de metal şi am încremenit o fracţiune de secundă.

Apoi, ca atinsă de o baghetă magică, am simţit un val de curaj. I-am aruncat lui Dylan o privire tăioasă şi m-am lăsat cuprinsă de furia care izbucnise brusc în mine ca un vulcan şi care clocotea acum pe dinăuntru, îndemnându-mă la ceartă.

— „Ce a apucat-o?” Stai să mă gândesc, poate că-i pare rău? am ţipat strident, ridicându-mă în picioare.

Mâna lui Will a alunecat de pe umerii mei.
Au urmat câteva secunde de tăcere.
— Dar ce... de ce...? Shanc şi-a încruntat fruntea.
— Pentru că fraţii mei sunt nişte cretini!
— Nu pot să cred că ai spus asta, a oftat Dylan.

Am văzut cum i se întunecă privirile.

— Oh, Dylan... am râs cu amărăciune, nemaiputând deloc să mă controlez. Dacă ai şti câte lucruri mai sunt incâ pe care aş vrea să le spun.

Am văzut cum pe feţele celor mai mulţi dintre băieţi apare o expresie de furie. Doar Vince se uita la mine cu aceeaşi privire lipsită de orice emoţie.

— Hailie, ce se întâmplă cu tine? a întrebat Will sever.

— Fetiţă răzgâiată, a murmurat Dylan.

— Da, Dylan, am şuierat eu. Mi-cra mai uşor să mă răstesc la el decât la Will. Eu sunt cea răzgâiată. Uită-te, te rog, la tine!

Sărise de pe scaun şi acum stătea în picioare. în mod normal, m-aş fi bucurat că eram despărţiţi de o masă, iar faptul că mă domina nu era chiar atât de evident, dar puteam să spun cu toată sinceritatea că, în acel moment, nu-mi păsa absolut deloc.

— Ai totul la dispoziţie aici şi totuşi îndrăzneşti să ne vorbeşti în felul acesta?

Am ridicat din sprâncene, de data asta eu eram cea căreia nu-i venea să creadă cuvintele lui.

— Totul? îmi cer scuze, dar ce înseamnă totul? Te referi la haine scumpe? am pufnit dispreţuitoare, trăgând de gulerul cămăşii mele de uniformă. Cel mai nou telefon? am scos mobilul din buzunar şi l-am trântit pe masă cu mai multă forţă decât intenţionam. O şcoală privată? Am scuturat din cap, uitându-mă la el ca şi cum ar fi fost nebun. Nu înţelegi că astea sunt nişte lucruri frumoase care nu înseamnă nimic atunci când nu te simţi iubită, atunci când mama ţi-a murit şi te-a lăsat singură, când nu ai pe nimeni altcineva pe lume în afară de fraţii care de cele mai multe ori te tratează ca pe un intrus sau

ca pe o problemă? La naiba, pentru fiecare cuvânt bun pe care l-am auzit de la voi, a trebuit să mă lupt şi să mă milogesc. Mă bucur ca o idioată de fiecare dată când unul dintre voi îmi oferă binevoitor o îmbrăţişare sau un zâmbet. Nu aud decât despre reguli şi despre ce am voie şi ce nu am voie să fac.

Mi-am înfipt privirea în Vinccnt, care cu siguranţă că mă asculta, dar pe faţa căruia nu se vedea nicio reacţie.

— Tu te interesezi de mine numai atunci când fac ceva ce nu-ţi place. Şi sunt chiar atât de îngrozitoare? Sunt a doua pe şcoală ca medie la învăţătură! Despre asta nu ai spus niciodată nimic. Şi cu siguranţă că ştii. Tu ştii totul. Am refuzat să beau un pahar de şampanie cu prietenii mei, pentru că îmi era teamă că vei afla şi te vei supăra.

Acum m-am uitat la Will, apoi am respirat adânc şi mi-am mutat privirea înapoi la Dylan. Am continuat mai calm, dar pe un ton şi mai amar:

— Nu m-am întâlnit cu Jason ca să vă fac vouă în ciudă. Dar era cineva care era dispus să vorbească cu mine, care mi-a lăsat impresia că îi pasă de mine, şi care speram că îmi va oferi puţină dragoste. Şi voi l-aţi bătut. Iar el m-a urât.

Acum i-am aruncat o privire lui Tony, care încremenise şi făcuse ochii mari de uimire, cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi văzut un pitic.

— Nu i-am vorbit lui Vincent despre pistolul tău ca să-ţi provoc necazuri. Doar că pur şi simplu nu mai văzusem niciodată o armă cu ochii mei până atunci şi deodată am văzut-o la tine în cameră. Şi tu te-ai purtat atât de urât cu mine! M-am speriat îngrozitor, nici nu-ţi dai seama cât de cumplit...

Mi-am lăsat ochii în jos, privindu-mi mâinile o clipă. Gâfâ- iam repede şi încercam din nou să-mi controlez vocea, ca să nu ţip.

— Nu ştiam ce se întâmplă, nu puteam să mă bazez decât pe zvonurile idioate care circulau prin şcoală despre tine. Am vrut să descopăr mai multe, am vrut

să ştiu cine sunt oamenii cu care trăiam sub acelaşi acoperiş. Nu mă simţeam în siguranţă. Apoi am aflat că am un bodyguard, că sunt oameni care vor să mă răpească şi chiar să mă omoare. Cc înseamnă toate astea?

M-am uitat din nou la Vincent.

— Ai spus că dacă cineva mă răpeşte îl vei ucide. L-ai dat afară din statul Pcnnsylvania pe Jerry. Ai pus să fie bătut Jason. Şi eşti surprins că nu pot să te privesc în ochi! Mama mea nu putea să omoare nici măcar o muscă şi dintr-odată... Sunt în grija unei persoane care vorbeşte cu atâta uşurinţă despre răul pe carc-l face altora?! Eu... eu nu pot... Asta este... Eu... nu ştiu... Nu ştiu...

Am respirat adânc şi isteric, încheind astfel printr-un final neaşteptat lunga mea plângere. Aveam multe, mult mai multe de spus, dar energia care mă propulsase se epuizase deja. Era ca şi cum aş fi luat în prealabil un drog care încetase să-şi mai facă efectul.

Simţeam cum trupul îmi este inundat încet de un val de căldură. Cel mai tare îmi ardeau obrajii şi eram sigură că începusem să mă înroşesc. Din creştetul capului până în vârful picioarelor mă străbăteau frisoane sinistre.

Oare... oare visez?

Spusesem toate acestea cu voce tare? M-am uitat în jur buimăcită. Uitasem deja că eram în picioare. Şi Dylan era în picioare. Se uita la mine ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima dată în viaţa lui. Nu, pentru că atunci când mă văzuse pentru prima dată fusese mai indiferent. Acum era uluit. Cu toţii erau. Buzele lui Will se despărţeau, avea ochii larg deschişi. Shane clipea, ca şi când s-ar fi întrebat şi el dacă nu cumva visează. Vince era singurul care avea o faţă ca de piatră. Nici măcar un muşchi nu tresărea pe ea.

Tăcerea era atât de densă, încât simţeam că începe să mă sufoce. Am înghiţit în sec cu nervozitate. Am făcut un pas înapoi. Am dat peste scaunul meu. Am făcut mult zgomot. M-am prins de spătar ca să nu mă

răstorn. I-am dat drumul imediat ce mi-am recăpătat echilibrul. Şi am mai făcut încă un pas înapoi. Apoi m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit în fugă din bucătărie, lăsându-i pe fraţii mei la masă, încremeniţi ca nişte sculpturi.

Pe coridor am trecut fulgerător pe lângă Eugenie, care stătea pe loc şocată; cu siguranţă că îmi auzise izbucnirea şi nu îndrăznise să intre în încăperea unde se petrecea o asemenea dramă.

Cu o disperare ciudată m-am repezit în camera mea, apoi am închis cu grijă uşa în urma mea şi m-am lipit de ca. Respiram rapid, tremuram din tot corpul, în cele din urmă am izbucnit intr-un plâns zgomotos, prăbuşindu-mă pe podea. Stăteam ghemuită, liniştindu-mă încet.

Ce făcusem adineauri? Chiar cu fusesem aceea?

În primele câteva minute am ascultat neliniştită să văd dacă nu cumva mă urmărise cineva. Mi-am imaginat cum cineva, poate Dylan, deschide larg uşa fără să bată şi dă buzna înăuntru ca să răcnească la mine. Dar nu s-a întâmplat nimic de genul acesta.

După un timp, m-am târât în patru labe până la pat şi m-am urcat în el, ca să stau întinsă acolo tot restul după-amiezii. Mă durea capul. Adormeam şi mă trezeam. Odată am văzut ca prin ceaţă că uşa se deschide şi Vincent aruncă o privire în camera mea, dar nu am fost sigură dacă s-a întâmplat aşa cu adevărat, pentru că am avut o mulţime de vise ciudate.

M-am trezit leoarcă de transpiraţie, când Tony tocmai mă împinsese într-o clădire înfricoşătoare şi sumbră, aşa cum îmi reprezentam cu orfelinatul dintr-un film de groază. A rostit un blestem deasupra mea şi mâna cuiva m-a înhăţat de braţ şi a început să mă

tragă înăuntru. Iar Tony şi-a aprins o ţigară şi a început să-mi facă cu mâna, zâmbind răutăcios. în spatele lui se zărea silueta impunătoare a lui Vincent. Privea indiferent la faţa mea panicată.

înspăimântată, mi-am simţit inima bătând înnebunită. Am clipit, încercând să-mi adaptez ochii la întunericul în care era cufundată acum camera mea. După ultima perioadă de coşmaruri, avusesem grijă să învăţ să folosesc lampa de pe noptieră şi acum am profitat încântată de ea. Am gemut când mi-am ridicat

capul de pe pernă. Mă durea atât de cumplit! îmi era şi frig. Sau cald. Nu mă puteam hotărî. Am gemut prelung.

Eram convinsă că am febră. îmi simţeam capul pe punctul să explodeze. M- am acoperit cu plapuma până în creştet, dar apoi am dat-o la o parte când mi s-a făcut prea cald. Cămaşa în care dormisem era udă leoarcă. Poate că mă îmbolnăvisem. Aveam nevoie de medicamente, de nişte pastile care să-mi scadă febra şi să-mi alunge durerea de cap îngrozitoare. Problema era că nici măcar nu mă puteam ridica din pat. Nu ştiam cât e ceasul. Eugenie mai lucrează? Nici măcar nu aveam telefonul la mine, îl lăsasem în bucătărie, pe masă.

Nu voiam să-mi văd fraţii, cu atât mai puţin să le cer ajutorul, dar mă simţeam atât de groaznic, încât, dacă aş fi avut putere să mă dau jos din pat, aş fi făcut-o. Ştiam în mod sigur că mă urăsc. Sunt supăraţi pe mine.

Am zăcut acolo şi m-am chinuit mult timp. Nici nu putea fi vorba să adorm. La un moment dat, am început să mă întreb dacă c posibil să mori din cauza unei febre atât de cumplite. Pc vremuri, astfel de afecţiuni aparent banale omorau oamenii, nu-i aşa?

Dintr-odată, uşa camerei melc s-a deschis şi a intrat Will. Privirile noastre s-au întâlnit. Dar nu s-a apropiat mine, ci doar a început să se retragă şi mi-am dat seama că nu avea de gând să intre. Am intrat în panică la gândul că voi rămâne din nou singură.

— Will! am gemut cât am putut de tare, ceea ce nu era mai mult decât un scâncet jalnic, dar m-a auzit şi s-a oprit.

— Da? a întrebat încet, şi poate că doar mi-am imaginat cu, dar nu suna la fel de înţelegător ca de obicei când mi se adresa.

— Mi-c rău... am început să plâng înfundat, strângând pumnii peste plapumă.

Trebuie să recunosc că Will a reacţionat imediat. Cu fruntea încruntată, s-a apropiat de patul meu. S-a aplecat să-mi ajtingă fruntea. Imediat ce a ajuns lângă mine, pe chipul lui s-a văzut îngrijorarea. Era ca şi cum nu ar fi fost deloc supărat pe mine.

— La naiba, Hailie, arzi ca focul, a spus tare, dar parcă mai mult pentru el însuşi, apoi a mai mormăit ceva: Ce ţi-ai făcut?

Nu am răspuns, pentru că nu aveam puterea să o fac, dar m-am simţit imediat un pic mai bine, având încredere că Will mă va ajuta. Părea îngrijorat. Chiar dacă mă detesta în acest moment, în fond, nu era un monstru până la urmă.

— Aşteaptă.

Oricum nu aveam de gând să plec nicăieri. Am rămas nemişcată şi am văzut cum iese în grabă din camera mea. Nu voiam să mă părăsească, dar nu aveam puterea să mă împotrivesc.

S-a întors destul de repede cu o sticlă, un pahar de apă şi câteva medicamente. în timp ce-mi punea toate acestea pe noptieră, am reuşit să văd ora la ceasul lui, pe care îl purta mereu la braţ. Era ora două noaptea.

M-a ajutat să mă ridic şi a înjurat în barbă când a simţit cât de udă era cămaşa mea. M-am agăţat de braţul lui, pentru că altfel nu aş fî avut puterea să stau nici măcar în capul oaselor. Will mi-a întins două tablete. Le-am înghiţit şi le-am băut fără să opun nicio rezistenţă.

Atunci în camera mea a intrat Vince, iar eu m-am încordat toată când l-am văzut. în timp ce despre Will credeam că mă va ajuta întotdeauna, chiar şi atunci când era furios, de la fratele meu cel mai marc nu ştiam la ce să mă aştept.

— O să te simţi mai bine cât ai zice peşte, micuţo. Trebuie să te schimbi şi să-ţi pui nişte haine confortabile şi, mai ales, uscate, mi-a spus Will, şi mi-a desprins uşor mâinile din mâinile lui, aşezându-mă pe pat cu atâta grijă, de parcă aş fi fost făcută din porţelan extrem de fragil.

Am gemut în semn de protest, de regret, de consimţământ, nici cu nu mai ştiu de ce. începeam să delirez din cauza febrei. Vince s-a oprit lângă patul meu şi s-a uitat la mine cu braţele încrucişate, iar Will a dispărut în dressingul meu. Mă bucuram

că cr.un bolnavă, pentru că cel puţin aveam o scuză bună ca să-i evit privirea lui Vincent fără să Tiu pedepsită.

Will a aruncat lângă mine pe pat ceva ce semăna cu nişte pantaloni de trening şi a mormăit ceva despre o pătură, iar Vince a dat din cap şi a părăsit încăperea ca la un ordin, pe care de obi' cei el il dădea, nu il primea. Will a dat plapuma la *o* parte, iar eu am început să dârdai. M-a ajutat să mă schimb, dcschcindu-mi nasturii cămăşii şi a întors capul plin de tact când mi-am scos sutienul.

Abia aveam puterea să mă mişc, dar de fapt când mi-am pus treningul moale şi confortabil, m-am simţit mult mai bine. La scurt timp după aceea s-a întors şi Vince, ţinând în mâini o pătură mare şi pufoasă, în care m-au înfăşurat el şi Will.

Tot mai aveam frisoane şi mă durea capul. Tableta încă nu începuse să-şi facă efectul, dar deja mă simţeam ceva mai bine. Era de ajuns că aveam alături pe cineva pe care mă puteam bizui. Chiar dacă în acest moment relaţiile dintre noi erau încordate.

Mă făceau să mă simt prost. Stânjenită pentru că ţipasem la ci, iar ci oricum aveau grijă de mine acum. Ar fi putut decide că am primit ce am meritat, eventual doar să-mi arunce nişte medicamente pe noptieră, dar lor chiar le păsa de mine. O voce calmă din capul meu mă convingea că nu am de ce să mă simt stânjenită, dar eu eram genul de persoană care de obicei ignora această voce înţeleaptă şi, drept urmare, îmi făceam mereu prea multe griji pentru orice.

Când m-a zguduit un frison şi mai cumplit şi m-a făcut să tremur, m-am înfăşurat şi mai strâns în pătură, fineam ochii închişi. Am simţit o mână care mă mângâia pe obraz. Will.

— Odihneşte-te, Hailie, totul este în regulă.

Oare? Chiar este? Nu sunt supăraţi pe mine? Nu au de gând să mă dea unei familii adoptive sau la un orfelinat ca în coşmarul meu?

— lini cer scuze... am murmurat, iar vocea aceea din mintea mea mi-a strigat că nu are de ce să-mi pară rău.

— Şşşt... a murmurat Will. Vince, linişteşte o!

Vinccnt i-a murmurat ceva în replică, dar nu am înţeles ce.

— De tine ii este frică, nu de mine. Calrncaz-o! a reperat Will.

L-am auzit pe fratele meu cel mai mare oftând. Will şi-a luat mâna de pe faţa mea. Am simţit, de asemenea, că se îndepărtează şi îi face loc lui Vinccnt. Mi-am întredeschis pleoapele, deşi nu voiam deloc să-i văd privirea rece.

— Dacă mai ajungi vreodată din nou în starea asta...

— Oh, încetează! l-a întrerupt Will dezaprobator.

Vinccnt a tăcut şi s-a uitat la mine un moment lung, iar cu i-am susţinut privirea. Chinuită de febră, când totul îmi era deja indiferent, am îndrăznit să fac asta. Avea ochi frumoşi şi ar fi avut mult de câştigat dacă ar fi fost numai un pic mai calzi. Mi se părea că, dacă îi priveai cu atenţie, vedeai în ci adevărate aisberguri.

— Nu eşti singură, Hailie. Nu eşti o problemă. Şi eşti iubită. Acum linişteşte-te şi odihneşte-te, a spus el.

Mi-a dat o şuviţă umedă de păr după ureche, iar în cele din urmă şi-a trecut degetul peste bărbia mea, apoi s-a ridicat şi a plecat.

Will mi-a mai spus ceva, dar nu-mi amintesc ce. Tableta a început să funcţioneze şi nu mă mai durea capul. Şi de îndată ce corpul meu şi-a dat seama că era în sfârşit timpul să se relaxeze, am adormit aproape instantaneu.

30

TU CE PĂRERE AI, HAILIE?

Am străbătut treaptă cu treaptă în ritm de melc drumul în jos a doua zi când a trebuit să mă confrunt cu fratele cel mai mare. Dormiscm liniştită restul nopţii şi mă simţeam mult mai bine. Medicamentele mă ajutaseră. Ce e drept, capul încă mă durea, dar era doar o umbră a calvarului prin care trecusem.

Eugenie, care m-a vizitat de dimineaţă la prima oră, mi-a mai dat o pastilă şi mi-a spus că Vince îmi transmitea să rămân acasă astăzi, lucru pe care l-am acceptat cam fără chef. Voiam să merg la şcoală. Pierdusem prea multe ore şi nici măcar nu aveam telefon, ca să iau legătura cu Mona. Mi-am reproşat că nu avusesem suficientă grijă de prietenia noastră şi aşa destul de fragilă. Nu voiam să mai creez în jurul meu situaţii ciudate care să dea naştere la speculaţii.

În plus, statul acasă însemna o confruntare inevitabilă cu Will, Tony sau Vince, sau chiar cu toţi deodată, ceea ce nu-mi crea o dispoziţie sufletească pozitivă.

Eugenie îmi transmisese deja de când intrase că Vincent voia să mă vadă şi că de îndată ce mă voi simţi în stare să mă aranjez puţin, să-i spun, ca să-l anunţe pe el. Când am auzit aceasta, am simţit că mi se ridică un nod în gât, dar i-am zâmbit cu un zâmbet palid şi am dat din cap.

De aceea, urmând instrucţiunile primite, m-am dus în bibliotecă. Pc drum am auzit zgomotul unui storcător de fructe dinspre bucătărie şi am fost convinsă că era Will care îşi pregătea unul dintre celebrele lui smoothic-uri după ce îşi făcuse alergarea de dimineaţă. în sufragerie, în schimb, se auzeau sunetele unui joc video, iar acesta trebuia să fie un semn că Tony ocupa canapeaua. M-am furişat neobservată pe coridor, nevrând să dau peste niciunul dintre ei.

Am intrat în camera care îmi plăcea cel mai mult din toată casa, dar în acelaşi timp o uram pentru toate conversaţiile stre- sante cu Vinccnt. Iar cea care mă. aştepta acum mă îngrozea în mod special. La urma urmei, nu mai făcusem niciodată până atunci ceva care, în ochii lui, să poată fi perceput ca o asemenea lipsă de respect. Tremuram puţin gândindu-mă la consecinţele izbucnirii mele, dar în adâncul sufletului ştiam că, dacă aş fi putut da timpul înapoi, nu aş fi schimbat nici măcar un singur cuvânt ieşit din gura mea în acel moment.

— Cum te simţi? a întrebat dintr-odată bine-cunoscuta voce rece şi oficială, la auzul căreia am înţepenit conform tradiţiei.

Mă afundasem în colţul canapelei cu genunchii sub bărbie şi îl aşteptasem pe Vincent timp de un sfert de oră bun, aşa că avusesem timp să mă las dusă de val în mintea mea spre o altă lume şi nici nu observasem

când sosise în cele din urmă.

— Mai bine, mulţumesc.

Vince purta o cămaşă şi pantaloni de culoare închisă, avea părul ca de obicei dat pe spate, un ceas la încheietura mâinii şi inelul cu sigiliu pe deget.

Şi-a pironit privirea sfredelitoare în mine. De data aceasta l-am evitat, nu numai de frică, ci şi de ruşine. Nu-mi venea să cred că ţipasem la cineva ca el.

Fratele meu s-a aşezat în fotoliu, cel pe care, nu ştiu din ce motiv, mă decisesem să nu-l ocup astăzi. Era tăcut, ceea ce era

o cruzime din partea lui, având în vedere cât de tulburată eram deja. ín cele din urmă, nu am mai putut suporta, am respirat adânc şi am vorbit chiar cu prima.

— Îmi cer scuze, Vince. N-ar fi trebuit să strig aşa.

Am încercat să mă uit în ochii lui pentru a accentua sinceritatea afirmaţiei melc.

Mi-am amintit de învăţăturile mamei mele, care spunea mereu că nu este voie să ridicăm vocea la alţi oameni. Mai ales la tutorele legal care era Vince. Bine, ultimele două propoziţii le-am adăugat de la mine, dar ideea este evidentă. Mama mea nu a ţipat aproape niciodată la mine. Dacă te gândeşti bine, nici Vince nu a făcut-o.

— N-ar fi trebuit, a fost de acord fratele meu, ceea ce nu a făcut decât să-mi sporească neliniştea.

— Dar nu regret ceea ce am spus.

Vince şi-a ridicat bărbia şi a clipit din ochi, ftră să-şi dezlipească privirile de mine. Nu mi-a răspuns, aşa că am decis să continui.

— Ştiu că poate ar fi trebuit să-ţi vorbesc mai devreme despre sentimentele melc, dar este atât de greu... La început nu am avut curaj, iar apoi s-au adunat mai multe şi în cele din urmă... în cele din urmă am simţit că... că nu mai pot face asta.

M-a mai privit încă o clipă înainte să vorbească. Era serios şi complet concentrat asupra conversaţiei cu mine. A vorbit cu o voce calmă şi echilibrată. Ca un doctor care explică cu răbdare rezultatele analizelor pacientului.

— Hailie, ştiu că este dureros să-ţi pierzi mama. Şi cu am pierdut-o pe a mea la o vârstă fragedă. îmi pare rău că a trebuit să trăieşti această experienţă. Este clar că, chiar dacă cu sunt tutorele tău legal, nu o pot înlocui. Am fost de acord să am grijă de tine pentru că

suntem fraţi, suntem o familie, şi nu te-aş lăsa niciodată să ajungi în plasament familial. Indiferent de voinţa ta. Dar îţi repet: nu o voi înlocui pe mama ta. Eu nu sunt ca. Nu sunt tandru, nu te voi mângâia mereu pe cap, nu te VQ! strânge în braţe când iţi spun bună dimineaţa şi nu te voi săruta pe frunte când iţi spun la revedere. Asta nu înseamnă că nu ţin la tine, nu înseamnă că îmi eşti indiferentă. Şi cu am crescut într-un cămin plin de iubire, dar arătată într-un mod diferit faţă de cel cu care eşti obişnuită. Tata ne-a învăţat mereu, pe mine şi pe restul fraţilor tăi, că familia este cel mai important lucru, că ne avem unul pe celălalt şi că trebuie să avem grijă unul de celălalt. Nu ne-a îmbrăţişat, nu ne-a lăudat pentru vreo notă bună la un test. Dar ne-a iubit. Acasă existau reguli clare care trebuiau respectate. Existau şi pedepse, resimţite mult mai mult decât statul acasă în wcekcnd sau lipsa unui telefon.

Vince a ridicat mult o sprânceană, iar eu mi-am muşcat buza, îl ascultam ca hipnotizată.

— Nu eram pregătit să mă ocup de o adolescentă. Nu ai idee cât de recunoscător îi sunt mamei tale pentru că te-a crescut atât de frumos. în acelaşi timp, ştiu că tata ar fi făcut-o cu totul altfel. De fapt, îmi este foarte greu să-mi imaginez cum s-ar fi comportat faţă de fiica lui. Cel mai probabil te-ar fi încuiat în casă şi ar Ci încercat să te protejeze de orice pericol posibil. Şi ai fi avut voie să mergi la întâlniri cu băieţii după ce împlineai treizeci de ani.

Colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet uşor.

— Iar dacă ar fi aflat că ai o tulburare digestivă... s-a întrerupt, clătinând din cap în mod semnificativ.

Tăceam şi procesam ceea ce spusese, dar mi s-a părut că nu terminase încă, aşa că l-am ascultat mai

departe.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru restul fraţilor tăi. Mai ales pentru Dylan. Şi pentru gemeni. Ei sunt tineri. Mai tineri decât mine. Au petrecut mult mai puţin timp cu mama noastră decât tu cu a ta. Sunt obişnuiţi cu o viaţă de bărbat, iar singurele femei cu care au de-a face ajung în patul lor după petreceri.

Pe faţa lui a trecut o umbră de nemulţumire.

— Dintr-odată au aflat că au o soră mai mică. Ei abia învaţă cum să se poarte cu tine. înţeleg că acest lucru poate fi copleşitor

pentru tine, pentru că ţî-c greu sA Ic faci faţă. Ştiu că pot fi nesuferit i. Dar nu am de gând să mA amestec în relaţia voastră. în cele din urmă, vei învăţa şi tu cum să te descurci cu ci. Un lucru este cert: cu toţii suntem crescuţi la fel şi avem aceleaşi valori, de aceea ştiu că şi ei te iubesc şi îţi doresc tot ce c mai bun pentru tine. Doar că o arată în felul lor.

Eram emoţionată, pentru că nu cred că Vincc mi-a mai vorbit vreodată aşa de sincer cum îmi vorbise astăzi. Am privit pentru prima dată întreaga situaţie din punctul de vedere al fraţilor mei. Am simţit că mi-a deschis ochii. Făcuseră o mulţime de greşeli, le puteam reproşa o mulţime de lucruri în relaţia noastră, dar pentru prima dată am început să îi privesc altfel decât ca pe nişte nemernici răutăcioşi. Şi cât de egoistă fusesem să le amintesc mereu că şi ci îşi pierduseră cândva mama. Nu ştiam detaliile, ca de obicei, dar pierderea mamei este pierderea mamei. Doare la fel de tare. Dacă a murit când Vincc avea, să zicem, vârsta adolescenţei, atunci Dylan şi gemenii probabil că abia îşi mai amintesc de ca.

Mă simţeam tentată să pun şi câteva întrebări despre tatăl meu, căci mă intrigau amintirile evocate de Vinccnt despre el, dar am simţit cumva că nu era momentul potrivit. Poate că m-am speriat.

— îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea, am şoptit.

— Desigur. Dacă simţi vreodată că ceva nu este în regulă şi vrei să spui ceva, atunci, înainte de a exploda, vino la mine şi îţi voi explica de ce lucrurile sunt aşa cum sunt.

Am dat din cap, roşind la amintirea comportamentului meu de ieri.

Vincc s-a mişcat şi a scos din buzunar telefonul meu. Mi l-a dat şi, surprinsă, am întins imediat mâna după el.

40o \\ ERON l K A A N N A M A RC
Z A K

Nu mă aşteptam să îl primesc înapoi atât de repede. Dar când m-am uitat la el, am încremenit. Ecranul era crăpat în mai multe locuri. Am înghiţit în sec şi mi-am ridicat privirea îngrijorată spre fratele meu. El mă urmărea pe mine şi Reacţia mea.

— îmi parc rău, am gemut încet, simţindu-mă îngrozitor de ruşinată. Vince îmi cumpărase acest telefon foarte scump pentru că, din greşeală, îl stricasem pe cel vechi, iar cu avusesem neobrăzarea să-l sparg în felul acela într-un acces de furie. Sunt îngrozitoare.

A ridicat din umeri.

— Este problema ta. Arată urât, dar funcţionează, motiv pentru care nu am de gând să plătesc reparaţia de data aceasta.

Am dat din cap, arătând că sunt sută la sută de acord cu el. Nu meritam să acopere el daunele cauzate de purtarea mea infantilă. O, Doamne, dacă aş putea, m-aş scufunda în pământ.

— Mai ai ceva să-mi spui?

Mi-am ridicat privirea spre el şi mi-am muşcat din nou buza. Cuvintele pe care doream să i le spun nu aveau să-mi iasă uşor din gât.

— îţi mulţumesc că m-ai primit sub acoperişul tău.

Vince a dat din cap, dar eu mai aveam ceva de adăugat. Trebuia să scap de îndoiala care mă apăsa pe inimă.

— Am visat că crai atât de supărat pe mine, încât te-ai descotorosit de mine.

Fratele meu a râs pe sub mustaţă – încet şi scurt, dar foarte amuzat. Apoi, însă, a suspinat şi s-a uitat la mine cu o privire mai blândă, mai îngăduitoare.

— Nu mă voi descotorosi de tine niciodată, Hailie, oricât de supărat aş fi pe tine.

Acum eu eram cea care dădea din cap. Ştiu că în trecut avusesem fel de fel de gânduri despre traiul şi viaţa împreună cu fraţii mei, dar astăzi ştiam deja că, indiferent ce s-ar întâmpla, ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit ar fi fost să mă despart de ei. Şi să ajung într-

o familie adoptivă.

În cele din urmă, Vince s-a ridicat în picioare, iar eu i-am urmat exemplul. Am vrut să îl îmbrăţişez, dar m-am abţinut, pentru că mi-am amintit ce crede despre îmbrăţişări. Dar el m-a examinat din priviri şi a suspinat din nou încetişor.

— Bine, hai, vino aici, a murmurat el.

M-am apropiat de el îndrăzneaţă şi m-am strecurat cu plăcere în braţele lui deschise. M-a strâns puternic şi apoi m-a mângâiat pe spate, ceea ce mi-a provocat un fior plăcut. Mi-a dat drumul intr-o clipă şi m-a privit în ochi.

— Apropo... a ridicat o sprânceană. Profitând de faptul că Will nu este aici ca să-ţi ia apărarea... Dacă îţi mai provoci din nou o stare ca ieri, te trimit la spital şi îi pun să te ţină acolo cel puţin o săptămână. Ai înţeles?

— Am înţeles, am râs încetişor.

Ştiam că vorbea serios şi mi s-a făcut pielea de găină la simpla menţionare a spitalului, dar cumva nu m-am putut abţine să nu chicotesc. Era ceva tipic pentru Vincent. Nu putea fi drăguţ prea mult timp. Trebuia să arunce la sfârşit o ameninţare, altfel nu ar mai fi fost el.

Se prefăcea că este serios, dar ultima privire pe care mi-a aruncat-o a fost din nou amuzată.

După această conversaţie, am început să mă felicit pentru performanţa de ieri. Am avut dreptate să nu o regret. Ce e drept, mă mai aştepta şi întâlnirea cu ceilalţi fraţi, dar – după cum se ştie – reacţia lui Vince era cea mai importantă.

Pe ceilalţi băieţi nu i-am văzut până la prânz. Bănuiam că nu era o coincidenţă faptul că reuşiseră

să se aşeze cu toţii la masă în acelaşi timp, ceea ce se întâmplase extrem de rar înainte. Poate ştiau că îi evitam. Până la urmă, m-am odihnit în camera mea toată dimineaţa şi am ieşit de-acolo doar atunci când nu am avut de ales. Am apărut ultima în bucătărie şi m-am simţit imediat inconfortabil. Am luat în linişte loc lângă Will. La fel ca ieri. Simţeam cel puţin patru perechi de ochi aţintiţi asupra mea în timp ce îmi adunam gândurile, privind în podea. Mă apăsa ceva pe piept şi voiam neapărat să scap de acea greutate, aşa că, în cele din urmă, am respirat adânc şi mi-am ridicat privirea spre persoanele din jurul meu.

— I Ici, scuze pentru ieri. Cred cil... cred că am avut o zi proastă... am mormăit, iar privirea mea a trecut pe^te feţele băieţilor, fără să mă opresc la niciunul dintre ei Nu voiam să stabilesc contact vizual cu ci pentru mai mult de o fracţiune de secundă.

— E în regulă, HaiIie. Nu s-a întâmplat nimic. Ai vrea să vorbim despre asta? a întrebat Wi II îngrijorat.

Am dat din cap că nu.

Cineva a pufnit, iar acel cineva era evident Dylan. Mi-am strâns buzele în linie dreaptă şi l-am privit încruntată. Bădăranul ăsta o să mă termine.

— Ce vrei să spui? s-a întors spre el Will, pe un ton ridicat.

— O mai şi mângâi pe cap pentru demonstraţia de isteric de ieri!

— A trecut printr-o mulţime de situaţii neplăcute în ultima vreme. Spune-mi de ce nu ar trebui să încerc măcar să o consolez?

— Pentru că, dacă nu încetăm să o mai cocoloşim, nu se va maturiza niciodată, a răspuns Tony.

Mi-am coborât privirea spre genunchi.

— Şi de ce vă interesează aşa de mult să se maturizeze?

— Pentru că în lume mai sunt şi alţi nenorociţi ca Jerry sau ca individul cu chelie, care vor dori să-i facă rău. Trebuie să fie dură.

Am tresărit şi am simţit mâna lui Will pe umărul meu. Asta m-a ajutat. Când mi-am ridicat privirea spre el, se uita iritat la Tony.

— Nu o mai speria fără rost. Situaţia cu Jerry nu se va mai repeta.

— Ştii foarte bine că nu poţi fi sigur de asta. Mai ales în lumea noastră.

Din nou m-au străbătut fiori.

— Şi atunci ce propui, hm? Vrei s-o faci să-i fie frică să iasă din casă? a întrebat Will supărat.

— Exact aşa, a şuierat Dylan.

— Nu, c mai bine să ştie cum să se comporte dacă se află din nou intr-o situaţie periculoasă, a intervenit Shanc.

„Bună ziua, sunt aici şi aud tot!!!!”, îmi venea să strig cu voce tare, dar am decis că deocamdată ar fi mai bine să nu le atrag atenţia asupra mea. Cu toţii păreau din ce în ce mai înfierbântaţi şi probabil că era mai înţelept să rămân în umbră.

— Ce, poate vrei să-i dai o armă? a pufnit Dylan.

— Ei bine, şi de ce nu? a murmurat Tony, ridicând din umeri.

— Vorbeşti serios? Vrei să ii pui în ghiozdan un pistol? împreună cu cărţile, cu penarul şi cutia cu sendvişul de prânz? a exclamat Will fără să-i vină să creadă, iar mâna pe care o ţinea pe umărul meu s-a strâns în pumn.

— Nu să-i dăm o armă, dar s-o învăţăm să o folosească, a sugerat Shanc, înfăşurându-şi calm pastele pe furculiţă.

— Şi de ce naiba ar avea nevoie să ştie să facă asta? a strigat Dylan şi s-a izbit cu pumnul în frunte.

— La naiba, nu ştiu, Dylan, poate pentru ca, în caz de pericol, să se poată apăra fără teama de a ucide pe cineva din greşeală? a mârâit Tony, dându-şi ochii peste cap.

— Vrei s-o antrenezi pe sora noastră de cincisprezece ani ca să devină o asasină?

— Ce asasină, despre ce naiba vorbeşti?

— Să înveţi să foloseşti o armă e acelaşi lucru. Poţi să spui că o înveţi să se apere, dar în realitate o înveţi să ucidă, a subliniat Will.

Nu mă mai atingea. Acum ridicase mâna şi arăta cu degetul spre gemeni, accentuând astfel puterea

cuvintelor sale.

Nu ştiam ce se întâmplă. Cum se putea ca dintr-odată toată lumea să fie atât de agitată? Mă simţeam din ce în ce mai ciudat. Mi-am dat seama, de asemenea, că Vince era singurul dintre fraţii mei care nu intervenise încă în discuţie. Am aruncat o privire spre el. Se uita la ceilalţi şi părea că le asculta atent argumentele, ţinându-şi gândurile pentru el.

— După părerea mea, ar trebui să înveţe autoapărarca. Nu numai folosirea armelor de foc, ci şi câteva trucuri simple. Pregătirea de bază. Pentru binele ci, a spus Shanc ridicând din umeri.

— Susţin propunerea, a murmurat Tony, ridicând mâna în sus, ca la vot în clasă.

— Categoric nu, a spus scurt Will.

— Aţi încurcat-o, a fost de acord Dylan cu el, dându-le cu tifla gemenilor.

S-a făcut linişte pentru o clipă, în timp ce toţi cei prezenţi şi-au dat seama, inclusiv eu, că decizia finală, până la urmă, îi aparţinea lui Vince. El avea întotdeauna ultimul cuvânt, dar se pare că argumentele fraţilor mei îl ajutau să o ia. în orice caz, intr-o clipă, toate feţele s-au întors spre fratele nostru cel mai mare. Mi-am îndreptat şi eu privirea spre el. Ceea ce urma să spună avea să aibă un efect direct asupra mea, aşa că aşteptam răspunsul cu sufletul la gură.

El, la rândul lui, s-a uitat în ochii mei. Era o privire foarte intensă, dar am susţinut-o. în cele din urmă, şi-a mişcat buzele.

— Tu ce părere ai, Hailic?

Aveam ochii ca nişte farfurii când mi-am dat seama că îmi cerea părerea.

Bineînţeles că îmi cere părerea, aşa trebuie să fie. Trebuie să fie decizia mea. Fraţii mei se certau pentru ceva care nici măcar nu îi privea pe ei. Dar eu nu eram obişnuită ca Vince să mă lase să decid singură.

— Serios? a lătrat Dylan, privind cu uimire şi furie la Vin- cent, care i-a aruncat o privire iritată.

— Nu te-am întrebat pe tine, nu-i aşa? s-a răstit brusc la el, la care Dylan a pufnit furios, apoi şi-a întors cu reticenţă privirea şi a tăcut. Vincent, după ce s-a

asigurat că fratele său mai mic nu mai avea nimic de adăugat, s-a întors spre mine: Vrei să înveţi exerciţii de autoapărare?

Mi-am lins buzele crăpate şi m-am gândit. Era asta ceea ce inii doream? Mi-am amintit de frica care mă cuprinsese atunci când am văzut arma de la Tony. Şi apoi pe cea din sertar, din bibliotecă. Cum îndreptasem arma spre Jcrry. Cum m-au asurzit împuşcăturile din pădure. Nu dorisem niciodată, absolut niciodată, să mă aflu într-o astfel de situaţie, dar dacă ar fi existat chiar şi cea mai infimă şansă ca acest lucru să se întâmple, atunci cu siguranţă ar trebui să ştiu cum să mă comport.

încet, cu o convingere din ce în ce mai marc, am început să dau din cap.

— Da.

Vincc a lăsat capul în jos, acceptând răspunsul meu.

— Ei bine, atunci, aşa să fie. Vei începe să înveţi după vacanţa de iarnă.

Dylan a înjurat nevenindu-i să creadă. Tony s-a aplecat pe spate şi a izbucnit în râs, frecându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o distracţie pe cinste. Shane a ridicat din nou din umeri, iar Will şi-a strâns buzele într-o linie dreaptă şi s-a uitat fix la Vincent, demonstrându-şi dezaprobarea faţă de ideealui.

Eu mi-am pus braţele în jurul meu şi m-am lăsat pe spate în scaun, simţind entuziasmul care îmi cuprinsese încet tot corpul...

Mi-am petrecut ultimele săptămâni de şcoală înainte de vacanţa din februarie concentrându-mă în principal pe studiu şi terapie. M-am străduit din răsputeri să-mi menţin media până la sfârşitul semestrului, în timp ce mă luptam să-mi redobândesc pofta de mâncare, cu mult sprijin din partea băieţilor (unii dintre ei erau mai înţelegători, alţii – a se citi: Dylan – mai puţin, dar cu

siguranţă toţi voiau să mă ajute în felul lor).

Gestul pe care mi-l amintesc cel mai bine a fost cel al lui Shane. într-o zi, mă uitam la un film şi îmi sprijineam plictisită bărbia pe o pernă. Încet-încet, începusem să mă simt mult mai

« onfortabil în camerele comune ale reşedinţei Monct. Eram mai puţin predispusă să sar în sus de frică atunci când unul dintre fraţi dădea peste mine în sufragerie sau în bucătărie.

Shanc m-a găsit lenevind aşa şi s-a grăbit să se aşeze lângă mine, după ce a adus din frigider două cupe de îngheţată de ciocolată. S-a aşezat chiar lângă mine şi a întins mâna, oferindu-mi una dintre ele.

Nu am avut inima să-l refuz, aşa că am acceptat desertul. Mă bucuram de compania fratelui pe care îl simpatizam cel mai mult, dar recunoşteam în acelaşi timp insistenţa cunoscută legată de mâncat. învăţasem cum să mă descurc în aceste situaţii, dar nu era uşor, mai ales când Shanc mă privea din când în când. Probabil era sigur că o făcea pe furiş, neobservat, dar cu ştiam că mă verifica şi la un moment dat am oftat adânc, am pus linguriţa deoparte şi am împins paharul spre el.

— Nu pot.

Shane şi-a încruntat fruntea îngrijorat. El aproape că îşi terminase porţia.

— Nu contează, mănâncă cât poţi.

— Nu pot să mănânc nimic, am gemut cu şi mi-au dat lacrimile.

— FIci, hei, dar nu te necăji. Nu ne grăbim, nu trebuie să termini totul dintr-odată, vezi, filmul este de abia la jumătate. Mănâncă încet. O să aştept cu tine, bine? Sunt aici cu tine, OK?

A împins uşor îngheţata înapoi spre mine.

— Dar... o să se topească, am suspinat.

Dintr-un motiv oarecare, gândul ăsta m-a întristat foarte tare.

Shanc şi-a ridicat sprâncenele, s-a apropiat de mine

şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Hailie? mi-a şoptit el. Şi ce dacă?

Nimeni nu a oprit filmul, dar niciunul dintre noi nu era atent la el. Nc-am privit în ochi, iar buza mea inferioară a tremurat.

Nu am spus nimic, aşa că el şi-a răspuns singur şi un zâmbet vesel a început să-i lumineze faţa.

— Să-ţi spun ceva. O să ai un shakc minunat, fetiţo.

Am clipit, făcând ochii mari la el. El mi-a ciufulit părul şi mi-a şoptit:

— O să-ţi aduc un pai.

S-a ridicat, iar eu am rămas pe canapea, strângând în mână cupa de îngheţată rece şi umedă, pe care am sorbit-o apoi, de fapt, mult timp printr-un pai, cu ochii aţintiţi la ecranul televizorului şi cu capul sprijinit pe umărul lui Shane.

Un gest atât de mic în aparenţă şi care a însemnat pentru mine mai mult decât aurul şi diamantele.

Audrcy, pe de altă parte, fugea de mine ca dracul de tămâie, iar când, uneori, din greşeală, drumurile noastre se intersec[J] tau, comportamentul ei îmi întărea convingerea că nu numai că pierdusem o prietenă, dar căpătasem şi o duşmancă. Nu mă gândisem niciodată până atunci că această fată atât de calmă şi rezonabilă ar putea fi atât de nesuferită. Jason, în schimb, nu numai că mă ignora, ba chiar fugea de mine, ca şi cum i-ar fi fost frică, ceea ce, trebuie să recunosc, mi-a oferit puţină satisfacţie.

Mi se părea că cel puţin legătura mea cu Mona devenise mai puternică, ceea ce mă făcea foarte fericită. Ba chiar m-am întristat când s-a apropiat vacanţa şi am aflat că va pleca pentru toată perioada la rudele ei din Canada. Aceasta însemna că nu o voi vedea în următoarele două săptămâni. Spre marea mea surpriză, am aflat că nici propria mea vacanţă de iarnă nu va fi atât de plictisitoare şi obişnuită cum mă aşteptam.

Nu cu mult timp înainte de sfârşitul semestrului, Vince m-a anunţat că planificase o excursie pentru mine cu Dylan şi gemenii în Thailanda. La câteva zile după ce m-a informat despre asta, încă nu reuşisem să-mi revin. Voi zbura pe un alt continent împreună cu cei trei fraţi ai mei!

Caracterul abstract al acestei idei nu-mi intra în cap. Toate întrebările pe această temă erau amânate cu un scurt «vei vedea”. Nu ştiam nimic. De ce Thailanda, de ce Dylan şi gemenii, de ce această idee? Dar la un moment dat, obosită s.' tot ghicesc, am decis să accept planul şi să mă bucur de el. Mai ales când am căutat pe Google poze cu această ţară şi am văzut că arată ca un paradis pe pământ.

I lailie. în vârstă de paisprezece ani. işi pierde muma şi bunica inlr o i ragvdie terii)ilă un accident de maşina care ii dă complet viaţa peste cap. Cine va aven grija de ea? \a merge naiv la orfelinat? Prada durerii şi incertitudinii. adolescenta află cu arc cinci fraţi vitregi care trăiesc în Pennsx Ivania. iar cel mai marc dintre ei ii este tutore legal. I lailie părăseşte căminul cândva plin de căldură al f amiliei pierdute şi se îndreaptă spre America.

Familia Monet este incorţj urata do mister, iar fetei nu i se explica nimic. Exista reguli care nu trebuie încălcate şi întrebări care nu trebuie puse, iar secretele umplu întreaga reşedinţă. Noua ei familie ii oferă totul: haine scumpe, o şcoala privată, cameră proprie, menajeră, dai I lailie nu se simte în largul ei inlr o casă guvernată dt interdicţii şi ordine. Fraţii ei par viudaţi. reci şi inac esibili. Vor sa o păzească cu orice preţ, în timp ce atmosfera din casă devine din ce în ce mai densă. Cine o ameninţă pe I lailie? Ce ascund fraţii Monet?

Nu pierde continuarea!
FAMILIA MONET
PRIMĂVARA
voxa
Tradiție din 1989